JENS HENRIK

JENSEN

OXEN

PRIMA VICTIMĂ

www.virtual-project.eu

JENS HENRIK JENSEN

(Niels Oxen #1)

OXEN – PRIMA VICTIMĂ

Original: *De hængte hunde* (2012)

Traducere din limba germană:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

— 2019 —

1

Câinele îşi întinsese gâtul parcă într-o încercare disperată de a mai adulmeca încă o dată parfumul vieţii. Însă era în zadar, botul lui nu mai putea ajunge la florile de migdal. Acest lucru i se oglindea în ochii vlăguiţi în lumina slabă a răsăritului. Totul se terminase demult, de ceasuri întregi lanţul i se strânsese în jurul gâtului din cauza greutăţii trupului.

Aprigul vânt andaluz de februarie sufla peste lacul de acumulare Guadalhorce-Guadalteba şi legăna încolo şi încoace câinele ce se lăsa greu. Un nor de flori fu ridicat în aer aidoma unor fulgi roz de nea.

O floare se aşeză uşor, ca un tardiv sărut de adio, pe limba câinelui, care îi atârna din gură.

Lumina soarelui îşi făcu loc prin bolta plutitoare de flori, iar silueta maronie se văzu din ce în ce mai bine. Era un câine mare, un Rottweiler mascul.

Mai sus pe deal, în spatele unui pâlc de migdali şi pini, erau câteva clădiri albe. Spre ele ducea un drum închis cu o poartă de fier, lângă care era fixată o tăbliţă pe care scria Finca Frederiksen.

Localnicii – încă numeroşi, în ciuda invaziei de străini bogaţi – îşi mai aminteau că acea fermă, desprinsă parcă dintr-o poveste, se numise mai demult Finca Fernandez. Noul nume era, cu siguranţă, suedez, norvegian, german sau danez. În orice caz, proprietarii, care locuiau lângă apă de patru sau cinci ani, veniseră de undeva de prin nord. Localnicilor le era indiferent de unde anume. Însă schimbarea numelui li se părea o lipsă de respect, şi nimeni nu avea de-a face cu ei. Bogaţii aceia stăteau în spatele gardurilor înalte şi nu contribuiau la bunăstarea comunităţii.

★

Cu puţin timp înainte de miezul nopţii, proprietarul fermei, Hannibal Frederiksen, ieşise din casă pentru a-şi striga câinele. Însă acesta nu îşi

făcuse apariţia. Pentru prima oară, Señor nu se întorsese după obişnuita lui hoinăreală de seară. Ceea ce pe Hannibal Frederiksen îl îngrijoră.

Dormi prost şi a doua zi se trezi pe la ora şapte, se îmbrăcă fără să facă zgomot şi merse din nou afară. Voia să-şi caute câinele.

Însă după o jumătate de ceas, când ajunse la migdalii de pe malul apei, înţelese de ce Señor nu se întorsese acasă.

Priveliştea îl paralizã.

2

Mişcările bărbatului, pe când cerceta împrejurimile asemenea unui radar, aminteau de cele ale unui spărgător obişnuit. Îşi trase gluga peste beretă şi se uită în jur. Spre dreapta, spre stânga, în spate. Şi apoi încă o dată. Se căţără uşor peste gardul înalt de sârmă, în vreme ce câinele lui, un Samoyed alb, stătea cuminte la umbra zidului, aproape invizibil.

Sări şi ateriză cu supleţe pe ambele picioare. Bine, poate nu cu aceeaşi supleţe ca pe vremuri, însă aproape fără să se clatine. Ştia unde trebuia să ajungă şi fugi până la cel mai apropiat container. Cu un cleşte făcut chiar de el prinse bara de fier cu trei laturi, o învârti spre stânga şi deschise astfel capacul greu.

Prima dată fusese un adevărat chin. O experienţă limită de-a dreptul. O simţea ca pe o înjosire care îl făcuse să nu mai poată acţiona câteva secunde. Umilinţa îi pătrunsese aidoma unui parazit pe sub piele, unde rămăsese săptămâni în şir, rozându-l întruna. După un timp dispăruse şi nu mai revenise niciodată. În urma ei nu mai rămăsese decât raţiunea care îi spunea: „Dacă ţi-e foame, mănâncă!” Se căţără peste pragul ruşinos al societăţii abundenţei, acolo unde opulenţa i se arăta înaintea ochilor asemenea unei comori de aur. În primul container erau legumele.

Îşi aprinse lanterna şi începu să caute. Pipăirea locului îi trezi o amintire veche. Se gândea cum fusese în trecut, pe când îşi făcea cumpărăturile în supermarket, într-o dimineaţă de sâmbătă aglomerată, mişcându-se printre familiile zgomotoase. Exact ca acum. Doar că acum îi lipseau coşul de cumpărături şi copilul în scaunul rabatabil al coşului. Mereu făcuse alegeri în virtutea impulsurilor.

Castraveţi? De ce nu? Roşii? Ei… Salată verde? O idee excelentă! Ceapă? În regulă. Şi, fireşte,

cartofi.

Toate acestea ajungeau în încăpătorul lui rucsac. Ultimul lucru ales fu o caserolă cu ciuperci, care expirase de trei zile.

Se căţără din nou afară, deschise următorul container şi sări înăuntru. Carnea. Data expirării răspândea ciuma în întuneric, dar lui nu-i prea păsa de asta. În cazul cărnii, trebuia să fii puţin mai precaut, asta era tot. Lua ambalajele, le întorcea pe toate părţile în lumina lanternei, ridica degetul mare sau îl lăsa în jos. Se părea că în seara următoare va mânca chiftele. Probabil cu ceapă călită.

Fura şi mânca toate aceste alimente pe care niciun alt danez nu s-ar fi gândit să le bage în gură. Tot ce expirase de două sau de trei zile. Şi aceasta fie şi numai din cauza faptului că ai săi conaţionali îşi făcuseră o obişnuinţă din a lua produsele din partea din spate a raftului, cele mai proaspete, în loc să le ia pe cele aşezate în faţă, care expirau mai curând. În acest fel, fiecare contribuia la muntele de gunoaie cu produse încă bune de mâncare. Judecând astfel, acţiunile sale nu erau în niciun caz în afara legii.

Îşi puse în rucsac o jumătate de kilogram de carne tocată. Se transformase într-un scafandru profesionist al gunoaielor.

Aşa îi denumeau tinerii pe oamenii ca el – scafandrii gunoaielor. Îi venise ideea în timp ce ascultase, într-o staţie de autobuz, o discuţie între doi băieţi. Termenul l-a dus mai târziu la o pagină de internet şi, de acolo, la un grup pe Facebook, unde puteai împărtăşi ponturi şi unde găseai recomandări pentru cele mai bune locuri de plonjat în adâncul resturilor de mâncare. Şi aşa a aterizat în curtea din spate a unui magazin de discounturi din nord-vestul oraşului Copenhaga.

De altminteri, nu îi mai rămânea nimic altceva de făcut. Îşi cheltuise de multă vreme banii. În ultimele luni îşi plătise chiria strângând sticle şi ajutându-l pe prostovanul ăla de proprietar la diferite reparaţii prin casa aia dărăpănată.

Era mereu la fel. În fiecare zi, după lăsarea întunericului începea o nesfârşită căutare, de-a lungul aceloraşi rute. Ziua care urma să se încheie în curând îi adusese aproape o sută de coroane numai din vânzarea sticlelor. Strânsese de la locul de întâlnire al beţivanilor de la Utterslev Mose până la cimitirul Bispebjerg şi până în spate la Parcul Fælled şi apoi, din nou în sus, până la Nordhavn. Ştia exact unde trebuia să caute. Pe băncile din parcuri, în garajele subterane şi prin staţiile de autobuze. La adăpostul întunericului. Sticlă cu sticlă. Coroană cu coroană.

Sări afară din container şi vru să se îndrepte spre cel de-al treilea, pentru a-şi mai lua nişte ouă sau puţină brânză, când cineva strigă la el:

— Hei, tu! Ce faci aici?

Din spatele ultimului container îşi făcură apariţia doi indivizi. Unul scund şi lat în umeri, iar celălalt, înalt şi musculos. Nu îi auzise când săriseră peste gard.

— Alo? Eşti mut? Sau tâmpit? Aici e teritoriul nostru. Cară-te imediat sau o iei pe coajă, vagabond împuţit ce eşti!

Cel îndesat ridică pumnul.

Probabil că îi alunecase gluga când sărise afară din container, fiindcă individul începu să-l ia cu dulcegării greţoase.

— Opaaa, ce văd eu aici…? Ai cumva o codiţă? Păi eşti o adevărată cosânzeană! Am vrut dintotdeauna să mi-o trag cu o micuţă cosânzeană.

Ezită preţ de o clipă. În cap i se luptau zgomotoase două voci şi observă cum i se încordează muşchii.

— Ei, hai odată, cosânzeana mea drăguţă! sâsâi cel îndesat.

— Lasă-l în pace! bombăni musculosul încet. Pe urmă strigă: Hei, gunoiule! Pentru ultima dată – aici noi suntem şefi. Fă bine şi cară-te!

Aşa că se hotărî. Îşi ridică gluga, îşi aruncă rucsacul pe umeri şi se aplecă supus.

— Bine, bine, scuze… Mă car imediat.

Dar cu toate acestea, cel îndesat continuă să îl provoace.

— Şi asta vrei să sune a scuză, cosânzeano?

— Îmi pare rău. Serios, scuze.

Se târî ca un câine râios, făcând un cerc mare în jurul acelor două făpturi amenințătoare, se căţără pe gard şi sări în stradă.

Îşi trezi câinele cu un şuierat scurt şi dispăru apoi în întuneric.

Mormăind încet, ca pentru el, se felicită, în vreme ce o porni spre casă, însoţit de câine. Faptul că fusese capabil să ia o decizie în urma unei analize corespunzătoare i se părea deja a fi un imens triumf.

— Ce spui de asta, Whitey? A fost destul de bine, nu? Şi când te gândeşti că ăia doi m-au provocat în fel şi chip… Ar fi trebuit să-i auzi. Ce împuţiţi!

Câinele ascultă şi dădu din coadă. Intrară pe poartă şi se îndreptară spre uşa din spate.

Uşa din faţă era lângă o scară care ducea în beci şi fusese blocată cu mai multe scânduri bătute în cuie în cadru. Şi cea din spate era tot aşa atunci când se instalase pentru prima dată, în urmă cu, cel puţin aşa avea el impresia, o veşnicie, în acest domiciliu domnesc.

Uşa din spate se oprea în pardoseala dură din beton şi avea nevoie de toată puterea lui pentru a o deschide complet. Păşi pe culoarul de la intrare şi zări mormanul de pliante şi de ziare gratuite care devenea de la o zi la alta tot mai mare.

Cu multă vreme în urmă, într-o altă lume, pe un alt culoar, el îşi sorta corespondenţa. Da, la început, încă o mai deschidea…

Nu mai ţinea minte exact când încetase să o mai facă, dar nu putea să remarce nicio diferenţă. Până atunci nu dusese dorul scrisorilor şi la adresa lui actuală nu primise niciuna. Însă el, ce-i drept, nici nu le comunicase autorităţilor că se mutase.

— Hai, înăuntru cu tine, Whitey!

Câinele ascultă docil, trecu în fugă prin uşa deschisă, sări pe canapea şi se culcă oftând obosit.

Îşi goli rucsacul în chicineta îngustă şi, pe drumul spre cameră, îşi dezbrăcă hainele, mai întâi jacheta, apoi puloverul. La sfârşit îşi trânti cizmele într-un colţ şi se lăsă să cadă pe canapea alături de Domnul Whitey. Domnul White era, de fapt, numele corect al companionului său.

„Domnul" îi dădea formulei sale de adresare un iz de respect şi de politeţe de modă veche. „Whitey" era, dimpotrivă, informal. Uneori îi zicea pur şi simplu „White".

Fusese o seară profitabilă, uşor umbrită de cei doi idioţi agresivi, care îl împiedicaseră să îşi mai facă rost şi de ouă şi brânză.

Deschise televizorul, butonă telecomanda la întâmplare şi se opri la o emisiune pe Animal Planet, unde câţiva vulturi dăduseră peste o parte dintr-un cadavru în Parcul Naţional Serengeti din Tasmania.

În curând se va duce în bucătărie şi va pregăti pentru el şi pentru câine un sendviş cu lebăr.

Se holbă timp de câteva minute la acea dramă africană, până când îl părăsi concentrarea şi privirea lui îşi căută un punct de refugiu pe peretele alb, murdar, unde prinsese cu două piuneze o bucată dintr-un ziar. Titlul şi cuprinsul le ştia pe de rost.

Articolul acela atârna acolo de foarte multă vreme, dar încă se mai gândea la el. Ar putea fi oare salvarea lui acolo?

Moartea sau salvarea lui? Sau aterizarea în cine ştie ce loc binecuvântat dintre ele?

3

Poarta metalică de la Finca Frederiksen se deschise automat în clipa în care Hannibal Frederiksen apăsă pe telecomandă. O luă spre stânga pe strada de munte şi apăsă pedala de acceleraţie a maşinii.

În condiţii normale, s-ar fi bucurat de plăcerea pură pe care i-o oferea condusul. Motorul puternic al Mercedesului CLS 350, gri antracit, reacţionă imediat şi cutia de viteze automată îl catapultă fără să mai simtă fiecare treaptă pe porţiunea dreaptă de dinaintea primei curbe.

Observă marea de flori care se întindea în stânga lui până lângă lac. O inspiraţie de moment îl făcu să frâneze brusc şi se opri la marginea şoselei.

Mai avea puţin timp pentru a admira migdalii. O privelişte de care avusese parte deja cinci zile. Oamenii veneau din toate colţurile lumii în diferitele părţi ale Spaniei doar pentru a admira frumuseţea supranaturală a acelor copaci. Era pădurea lui de migdali de la malul Embalse del Guadalhorce-Guadalteba, care se reflecta în oglinda netulburată a apei.

Simţi un fior rece pe şira spinării.

Acel covor de flori ascundea un secret. Trecuseră două săptămâni. Nu îi povestise soţiei sale ce anume descoperise în acea dimineaţă în livada de migdali. Nu era suficient de puternică pentru astfel de lucruri.

Întrebarea era cât de puternic era el însuşi. Această întâmplare şi ce o precedase… Şi cum se legăna Señor în bătaia vântului… Nu se mai putea gândi la nimic altceva. Numai de-ar mai fi ca în trecut, când era tânăr. Activ, sever şi neînduplecat. Acum îl chinuiau aşa de mult amintirile, încât aproape că nu mai putea gândi.

Porni şi acceleră hotărât la vale. Doar din cauza acestei nenorocite de frici şi a indeciziei era acum pe drumul spre aeroportul din Malaga, pentru a-şi

lua de acolo oaspeţii, care urmau să cerceteze amănunţit ceea ce îl ţinea treaz în fiecare noapte.

În clipa în care ajunse la stânca ieşită în afară şi la curba strânsă spre dreapta, apăsă frâna puternic. Urma o bucată de drum cu multe curbe în ac de păr, care nu îi făceau nicio plăcere, şi încetini. Prefera, desigur, porţiunile drepte, cu multă vizibilitate. Şi din nou se întrebă dacă toate acestea erau din cauză că îmbătrânise şi devenise nesigur.

Pentru o clipă rămase cu gândul la tinereţea lui pierdută şi, când se apropie de prima curbă, fu şocat de bubuitura şi scârţâitul din spatele lui. Din cauza loviturii, centura i se strânse peste piept.

Se uită speriat în oglinda retrovizoare şi văzu o maşină mică şi roşie. De bună seamă, şoferul pierduse controlul vehiculului şi intrase din plin în spatele lui. Spera că omul avea o asigurare bună. Frederiksen frână şi fu suficient de lucid pentru a semnaliza. Înaintea lui era o mică fâşie de pământ acoperită cu iarbă, acolo vor putea lămuri situaţia…

O nouă bubuitură şi fu aruncat din nou în faţă din scaun. Ce dracu' se petrecea?

Observă că genunchii îi tremurau necontrolat. Mâinile i se încleştaseră spasmodic în jurul volanului, maşina o luă spre dreapta, însă reuşi să o redreseze.

Aşadar, era cu intenţie. Maşina roşie îl lovea intenţionat. Trebuia să plece de acolo.

Cu privirea aţintită asupra străzii, apăsă pedala de acceleraţie până la podea, înainte de următoarea curbă. Se uită în oglinda retrovizoare. Câştigase o mică distanţă, dar acum trebuia să frâneze din nou. Intră în balans, însă reuşi să ia curba cu bine.

Câteva secunde mai târziu, maşina roşie apăru din nou în spatele lui. Şi îl lovi pentru a treia oară. Peretele de stâncă şi parapetul îi licăriră înaintea ochilor. Pe o porţiune dreaptă reuşi să se mai desprindă puţin, dar avea o viteză mult prea mare pentru următoarea curbă. Înainte să reuşească să frâneze maşina grea, cauciucul din faţă ajunse pe linia demarcatoare a drumului. Observă cu coada

ochiului ceva roşu în oglinda laterală, după care se auzi o altă bubuitură şi centura i se strânse. Degetele îi erau albe ca varul.

Maşina cea roşie îşi făcu din nou apariţia. De această dată reuşi să deturneze marele Mercedes lovindu-l din lateral.

Simţi gust de sânge. Să-şi fi muşcat buzele? Încerca disperat să lovească şi el, în clipa în care fu izbit din nou. Linia de mijloc dispăru din raza lui vizuală. Trăgea de volan încoace şi încolo, la stânga, apoi la dreapta. Nu mai putea controla Mercedesul, o luă spre stânga. Tot mai mult, spre parapet.

Următoarea bubuitură aproape că nu o mai simţi. Plutea în neant, era imponderabil, nu mai avea nicio legătură cu pământul. Volanul era la fel de uşor ca un fulg de nea. Albastrul cerului umplea întreg parbrizul. Plutea tot mai departe, în vreme ce trupul îi devenea un sloi de gheaţă.

Şoferul micii maşini roşii frână brusc şi coborî în grabă. Mai văzu cum Mercedesul se lovea de stânci, cum făcea salturi uriaşe, cum ara o mică pădurice înainte de a se opri într-o parte, pe un promontoriu de stâncă, deasupra văii.

Nu avu loc nicio explozie şi nu apăru nicio minge de foc, aşa cum se întâmplă prin filme. Când norul de praf se lăsă, maşina rămase într-o linişte mormântală, nimic mai mult decât un maldăr de tablă.

Şoferul maşinii roşii urcă la volan şi dispăru impasibil după următoarea curbă.

În acea clipă, Hannibal Frederiksen era deja mort. Suferise o fractură de bază craniană în clipa în care se lovise cu Mercedesul lui gri antracit de prima stâncă.

4

Aceasta nu era o primăvară adevărată. Se simţea înşelat. Peisajul care se vedea prin ferestrele murdare ale trenului era posomorât.

Şedea încordat la locul lui, cu vechea lui beretă verde-militar, trasă mult peste frunte. Domnul White stătea întins, dar vigilent între picioarele lui. Amândoi se simţeau înghesuiţi de numeroşii călători, foarte binedispuşi, de parcă trenul acela i-ar fi dus spre un alt viitor, mai bun.

Cei care se urcaseră de la Hadsten şi Langå, cu o dispoziţie de vacanţă, coborâseră din tren la Randers. În Hobro şi în Arden, se urcară alţii, care puseră stăpânire pe compartiment, dotaţi cu steaguri roşii şi cu pungi foşnitoare din plastic. Era 1 mai. Aşadar, era într-adevăr primăvară. Şi ziua internaţională a luptei muncitorilor.

Îngânau cântece şi încheiau cu: „Hai noroc şi la mai mare!”

L-ar fi interesat foarte mult pentru ce se luptau. Nemaivorbind despre faptul că ar fi trebuit mai întâi să se lupte să găsească ceva de lucru. Mai existau oare joburi cinstite în Danemarca? Oare nu ajunseră toate de mult timp în mâinile asiaticilor, care acceptau salarii mai mici?

— …la muncă, vii sau morţi!

Când îi privi pe furiş, nu văzu chipuri ridate de vreme sau mâini crăpate. Nu erau eroi ai clasei proletare, în schimb aveau bere călâie în doze, pe care le ţineau cu degetele lor unsuroase, obraji grăsulii şi cururi late în blugi.

I-ar fi plăcut tare mult să ştie încotro se îndreptau. Probabil că spre Aalborg…

Domnul White sări speriat după ce un individ în jur de 45 de ani îl călcase pe coadă. Dar observă despre ce era vorba şi se culcă din nou. Se părea că Domnul White era relaxat, dar el nu se simţea deloc în largul lui. Erau prea mulţi oameni.

Aruncă o privire pe Mersul trenurilor soios pe care-l avea în mână. Trebuia să coboare la următoarea staţie. Vocea din difuzoare îl va salva şi va anunţa următoarea oprire şi el va şti că va putea coborî imediat.

Atunci va începe viitorul. Indiferent dacă primăvara era frumoasă sau urâtă.

Se rezemă de spătarul scaunului şi încercă să se comporte ca şi cum ceilalţi călători nu ar fi existat. Voia să se prăbuşească în sine, tot mai adânc şi mai adânc – şi să devină invizibil…

Atunci simţi pe palmă o limbă udă. Domnul White avea nevoie de o încurajare. Amicul său, care îl însoţea fidel şi nu dorea nimic altceva decât puţină atenţie.

Câinele lui era alb. De aceea se şi numea White. Iar pentru că era un mascul, numele lui întreg era Domnul White. Era foarte simplu. Chiar dacă nu exista în viaţa lui nimic care să fie la fel de limpede, cel puţin prietenia lui faţă de Samoyed era supusă unei logici foarte clare.

Gândurile sale fură întrerupte de clinchetul gâturilor de sticlă şi de glasul unui erou al muncii, care urla din spatele lui jurământul muşchetarilor:

— Noroooooc…!

În sfârşit se auzi vestea eliberatoare:

— Următoarea oprire, Skørping. În câteva minute sosim la Skørping. Peronul, pe partea dreaptă, în direcţia de mers.

Până când trenul opri şi se deschiseră uşile, i se păru o veşnicie. Domnul White ajunse dintr-o săritură pe peron şi îl trase după el. Îşi puse rucsacul pe umeri şi sprijini cutia lunguiaţă de plastic de zidul de cărămidă al clădirii gării.

Abia când trenul deveni din ce în ce mai mic şi ultimul călător părăsi peronul, îl trase pe Domnul White pe cealaltă parte a gării.

Acolo se afla o clădire de un galben pastel, cu o plăcuţă, pe care scria „Gară culturală”. Oare să aibă aşa de multă cultură aici sus, în Skørping, de puteau umple cu ea o clădire întreagă?

Dar ce ştia el. În toată viaţa lui trecuse doar de câteva ori prin acea mică localitate.

Începu să plouă tocmai când traversa şinele, îndreptându-se spre oraş.

Ploaia se înteţi. Rămase locului, îşi luă vechile lui haine de ploaie din rucsac şi le îmbrăcă peste celelalte. Avusese deseori nevoie de ele pe când căuta sticle şi aveau deja câteva găuri. Apoi continuă să meargă pe pista de biciclete ce ducea către Rebild, o localitate mică, la o distanţă de câţiva kilometri.

Mintea îi era limpede, nici măcar ploaia nu îl deranja. Era preocupat doar să înainteze. La fel de zelos şi Domnul White. Îi mai trecu vag prin cap gândul că acel articol din ziar va continua să atârne, cu siguranţă, încă o bună perioadă pe peretele umed al beciului. Până când un altul va împinge acea uşă grea şi se va mulţumi cu acele condiţii.

El, dimpotrivă, părăsise Rentemestervej pentru totdeauna.

Articolul din ziar îi dăduse această idee. Faptul că până la urmă se decisese pentru Skørping era probabil din cauză că se putea ajunge cu trenul până acolo. Copenhaga – Skørping, nu tocmai o aruncătură de băţ. Însă decisive au fost avantajele acelei regiuni, pe care le cunoscuse în trecut în diferite feluri.

Nimeni nu bănuia că el părăsise oraşul. Şi, de altfel, cui să-i fi spus. În afară de L.T. Fritsen, nu îi venea nimeni în minte. Lui îi pomenise cândva despre această idee, pe când şezuseră la poveşti, la sfârşitul orelor de muncă, în micul service auto al lui Fritsen. Ideea de a se retrage… Însă de atunci trecuse cel puţin un an. El şi cu Fritsen erau amici, dar nu se întâlneau des. Privi în sus. Norul de ploaie era greu şi albastru întunecat, fără nicio spărtură. Va mai ploua încă multă vreme. Poate că toată ziua următoare.

În curând vor ajunge la Rebild. Mergeau acum cu pas legănat, grăbindu-se pe lângă locul de parcare năpădit de buruieni al parcului naţional, unde se

întâlnea lumea în fiecare an, de Ziua Americii, pentru sărbătoarea prieteniei danezo-americane.

Prin ploaie nu se vedeau nici maşini, nici oameni. Acum, după ce lăsaseră în spate indicatorul de ieşire din oraş, puteau să îşi înceapă ultima etapă a călătoriei. O luară spre pădurea mare, unde pe parcursul veacurilor îşi găsiseră mereu adăpostul braconieri, tâlhari şi tot soiul de alţi interlopi. Erau vreo treizeci de păduri pe acolo, fiecare cu numele ei şi împreună formau cea mai mare pădure continuă a Danemarcei – impozanta Rold Skov.

5

Cu dinţii dezveliţi ameninţător, câinele ciobănesc mârâi la făptura îmbrăcată în negru, care îl surprinsese în cuşcă. De frică, i se ridicase părul de pe ceafă, ceea ce nu-l făcea deloc mai puţin periculos. Începu să latre.

Făptura masivă păşi repede înainte, se răsuci brusc şi o luă la goană în direcţia opusă. Tocmai asta îl enervase pe câine. Bărbatul se întoarse şi se pregăti. Animalul îl va ajunge imediat din urmă.

Câinele ciobănesc făcu un salt impresionant spre braţul lui stâng, pe care el îl ţinea în semn de apărare în faţa trupului. Maxilarele câinelui se încleştară pe antebraţul lui bine căptuşit.

Se auzi un pârâit scurt, în clipa în care îi rupse câinelui ceafa. Imediat menghina se desprinse din jurul braţului său şi animalul se prăbuşi la pământ, neînsufleţit.

Bărbatul rămase o vreme locului. Simţi imboldul de a-şi scoate cagula de pe cap pentru a se mai răcori, dar nu dorea să îşi asume niciun risc. Îmbrăcat astfel, nu se distingeau în întuneric decât o mică fantă pentru ochi şi o gaură pentru gură. Îşi simţea inima bătând, deşi nu-i fusese deloc frică. Se uită mulţumit la câinele mort, cu siguranţa celui care nu mai putea uita ceea ce îi intrase cândva în sânge.

La capătul imensei grădini ardeau un şir de lămpi şi în spatele lor se găsea o clădire, probabil baia. Grădina era înconjurată de tufişuri şi de arbori înalţi. Spre norocul lui, cei mai apropiaţi vecini erau suficient de departe. Dar nu se putea exclude ca vreunul să fi auzit lătratul. Se uită primprejur. Aidoma unor bijuterii, luminile acestui cartier exclusivist, care se numea Sejs-Svejbæk, străluceau în întuneric, pe deal şi de-a lungul străzii paralele cu râul Borre Sø.

Îşi stabilise baza în Silkeborg, care era la cel mult cinci kilometri, şi va rămâne acolo timp de câteva

zile, ca să se pregătească aşa cum se cuvine pentru ceea ce avea de gând să facă.

Prinse câinele de picioarele din spate şi-l târî de-a lungul pajiştii spre luxoasa vilă care se zărea în faţa lui, în întuneric. Lăsă câinele jos pe terasă. Descoperise deja de ieri locul ideal pentru asta, pe când cercetase malul cu un binoclu, din canoea pe care o închiriase în acest scop. Înaintea faţadei de sticlă a casei se găsea un fag. Parcă special pentru ce avea de gând să facă.

Îşi îndreptă lanterna spre fereastră. În spatele ei se putea distinge bucătăria. Nu era o bucătărie obişnuită, ci o încăpere spaţioasă, în care predominau oţelul lucios şi lemnul. Chiar şi rastelul de vinuri era impunător.

Proprietarul vilei se numea Mogens Bergsøe, era avocat şi locuia singur – asta era tot ce ştia despre el. Şi, de bună seamă, era un bărbat extrem de avut. Chiar şi în bucătărie pe pereţi erau opere de artă.

Trase câinele până la copac, îi puse laţul în jurul gâtului şi azvârli capătul liber al funiei peste ramura cea mai de jos. Apoi ridică animalul din câteva mişcări lungi şi puternice şi legă funia cu un nod în jurul trunchiului.

După ce domnul avocat se va întoarce acasă, îşi va parca Porsche-ul în garaj şi va descuia uşa casei, nu va mai dura mult şi se va duce în bucătărie. Poate că înainte de culcare îşi va turna un pahar de lapte sau îşi va lua o bere bună sau poate că îşi va pregăti o tartină cu unt.

Şi, de îndată ce va aprinde lumina, va vedea ce atârnă direct în faţa ferestrei sale.

6

Observă cu respiraţia întretăiată cum căprioara se apropia de el, înaintând spre micul izvor unde se vedeau nenumărate urme.

Era, de fapt, un căprior, chiar dacă nu unul foarte mare. Conform legii, sezonul de vânătoare începea peste câteva săptămâni, dar el nu-şi mai putea pierde vremea cu astfel de detalii. Îi era într-adevăr foame.

Stătea complet nemişcat în ascunzătoarea lui făcută din crengi, rădăcini şi tot ce mai găsise la îndemână prin pădure. Era la aproximativ douăzeci de metri de sursa de apă. Ascunzişul său avea în partea din faţă o gaură suficient de mare ca să poată trage prin ea dacă animalul intra în bătaia săgeţii. Şi asta se va întâmpla de îndată ce căpriorul va înainta câţiva metri.

Animalul ezită, dar apoi făcu încă un pas. Oxen îşi fixă săgeata, plasă cu grijă cama pe coarda arcului şi aşteptă. Încă un pas şi unghiul va fi perfect.

Puţin agitat, căpriorul mai făcu doar câţiva paşi, apoi rămase nemişcat pentru o clipă, înainte să înceapă să bea. Oxen încordă arcul. Animalul îşi înălţă capul şi ciuli urechile. Dar tocmai în clipa în care Oxen dădu drumul corzii, braţul întins îi tresări abia perceptibil. Săgeata zbură peste ţintă şi dispăru în tufe. La fel şi căpriorul.

Ruginise. Trecuse mult timp de atunci. Cum de a fost atât de naiv să creadă că va putea relua după atâţia ani vânătoarea cu arcul, care este aşa de dificilă? Chiar crezuse oare că simţurile îi erau suficient de ascuţite pentru acest fel de a vâna şi că mişcările îi erau destul de agile?

Câtă prostie din partea lui să ia un tren şi să plece din Copenhaga cu ideea aproape naivă că totul va fi ca în trecut doar dacă va fi în natură. Dacă şi-ar găsi liniştea departe.

Se lăsa seara şi începu să plouă. În cele opt zile care se scurseseră de la sosirea lui plouase aproape neîntrerupt. Pădurea şi întreaga vale erau îmbibate de umezeală şi când colinda peisajul mocirlos şi când sărea de pe un smoc de iarbă pe altul, simţea în nări mirosul putregaiului.

Rămase locului în ascunzişul lui şi îşi verifică suspinând arcul. Era în perfectă stare de funcţionare. Doar el fusese de vină de acel rateu. Arcul lui, unul *compound,* era de la *High Country Archery.* Săgeţile, speciale pentru vânătoare, aveau un vârf mecanic *innerloc.* Arcul şi săgeţile costaseră câteva mii de coroane. Erau ultimele lucruri valoroase pe care le mai poseda din vechea lui viaţă. Cum de nu le schimbase deja pe whisky şi pe iarbă, nu ştia.

Îşi trase gluga peste căciula de flanelă şi se târî afară din ascunzătoare. Apoi îşi puse arcul şi tolba pe umăr şi o luă spre casă. Purta vechile cizme de cauciuc, pe care şi le procurase de la magazinul de reciclare şi mergea prin mijlocul unui pârâu adânc de câţiva centimetri, cu o albie cât de cât solidă, formând un drum pe care te puteai deplasa prin această mlaştină şi prin jungla de sălcii aproape de nepătruns.

Urmă pârâul până la vărsarea acestuia în Lindenborg Å, în valea care se întindea între nişte coline înalte şi împădurite. Râul nu era încă foarte lat şi puternic, semănând mai degrabă cu un pârâu sălbatic, cu multe meandre şi foarte rapid. Deocamdată era maro precum ciocolata caldă, însă, când ploaia avea să se oprească, apa se va limpezi extrem de repede.

Îşi aminti că Lindenborg Å avea cea mai bună şi cea mai curată apă, colectată din nenumărate cursuri de apă micuţe. În Rold Skov se putea bea din orice izvor, fiindcă apa provenea dintr-o uriaşă stâncă subterană de calcar. Rold Skov era pădurea izvoarelor.

Pe drumul de întoarcere se oprise de mai multe ori la tufişurile de pe mal. Aruncase în ziua precedentă zece cârlige în apă, fiecare prins cu o

sfoară de câte un băţ, pe care le înfipsese în pământul reavăn. La primele nouă trase firul flasc din apa mâloasă, îl făcu ghem şi îl puse în buzunar. Treaba asta cu pescuitul mersese inimaginabil de prost. Până atunci nu reuşise să pescuiască decât doi păstrăvi mici. Acasă, în beciul său, se gândise la o pradă zilnică mult mai mare. Nenorocita asta de ploaie trebuia să stea!

Se opri să strângă şi ultimul fir. De cârlig se prinsese un păstrăv mic. Mult prea mic. Dar îl va mânca şi aşa. Omorî peştele cu o lovitură bine ţintită în ceafă şi îşi continuă drumul spre casă.

Domnul White îi lingea nasul. La început nici nu observă, aşa de adâncit era în somn, însă pe măsură ce se trezea îşi dădu seama că fidelul lui tovarăş îi amintea din nou amical că sosise vremea să se trezească.

Deschizându-şi ochii, Domnul White îl mai linse încă o dată peste faţă, apoi se întoarse şi se întinse sub prelata de afară. Oxen închise ochii la loc şi îşi trase pătura peste cap. Ploaia răpăia nemiloasă pe acoperişul adăpostului lor. Nu o mai putea suporta. Azi era deja 9 mai, trebuia să fie primăvară, dar ploua fără oprire.

Nu închisese un ochi toată noaptea. Fără să fi avut vreun motiv special. Orice încercare de a adormi eşuase lamentabil. Din acest punct de vedere, nu observase nicio schimbare. Cartierul de Nord-Vest sau Rold Skov era la fel. De aceea dormea ca de obicei, abia spre dimineaţă, până târziu.

Înainte de a adormi, împărţise o jumătate de conservă de chifteluţe în sos de curry cu Domnul White. Dejunul constase pentru fiecare dintre ei dintr-o mână de orez şi o jumătate de păstrăv prăjit. Se străduia să aibă o disciplină de fier în privinţa ultimelor lor alimente. Trebuia să le ajungă până când va ieşi soarele şi vremea se va încălzi.

Resimţi din nou acea foame sfredelitoare în stomac de care se refugiase în somn. Viaţa ca

scafandru al gunoaielor fusese de-a dreptul luxoasă în comparaţie cu cea pe care o ducea acum.

Nu îl surprindea faptul că natura putea fi aşa de neînduplecată. Asta o mai trăise o dată pe propria piele cu ani în urmă, în Alaska. Se întâmplase tot primăvara, într-o perioadă de precipitaţii puternice sub formă de zăpadă, grindină şi ploaie. Sălbăticia avea de oferit tot ceea ce îţi poftea inima – peşte, vânat şi fructe de pădure, atât timp cât ştiai ce anume trebuie să faci. Şi dacă el ştia ceva, atunci asta ştia! Cu toate acestea, suferea acum deja de mai bine de o săptămână de foame, fiindcă totul mergea anapoda.

Se întoarse din nou pe cealaltă parte. Domnul White şedea absolut nemişcat şi se uita peste vale. Oxen stătea culcat pe un prici simplu din lemn de molid, ceva mai ridicat de la sol, pentru a-l feri de frig. Îl capitonase cu un strat gros de ramuri de molid şi peste ele îşi pusese vechea lui saltea de izopren.

Se ocupase de asta în urmă cu cinci zile. După ce cercetase o vreme colinele din partea de sus a văii, găsise aici, unde Ersted Skov se învecina cu Vesterskov, locul potrivit. Un deal uscat, solid înspre vest, pe partea văii în care se afla Ersted.

După ce trecuseră de comunele Skørping şi Rebild, o luaseră mai întâi spre sud-vest, după care străbătuseră Hobrovej, care traversa prin mijlocul acestei păduri uriaşe.

Rold Skov se întindea pe aproximativ opt hectare. Ştia încă de pe vremea când fusese în Aalborg câte ceva despre acea pădure, şi mai citise când încă făcea planuri în beciul lui din Cartierul de Nord-Vest.

Trei sferturi din pădure erau prioritate privată şi se împărţeau între moşiile Lindenborg, Nørlund şi Willestrup. Restul aparţinea statului. Oxen se afla acum pe terenul Nørlund Slot. Primele trei zile, pe când încă mai erau în căutarea unui loc stabil, Domnul White şi el se mulţumiseră cu un culcuş provizoriu.

Apoi îşi făcuseră adăpostul lângă un stejar impozant doborât de vânt. Rădăcinile uriaşe fuseseră prinse în stratul cel mai de sus al morenei nisipoase şi, când copacul se prăbuşise, lăsase în urmă o gaură mare, în forma unui cazan. Cu toate acestea, rădăcinile sale încă mai erau adânc implântate în pământ şi se ridicau aidoma unui perete de aproximativ doi metri şi jumătate peste groapă.

Pe una dintre părţi, rădăcina forma un fronton de care putu prinde marea lui prelată de camuflaj. Era una dintre acele prelate ieftine de plastic, pe care o puteai cumpăra pe câţiva gologani de la orice magazin specializat în construcţii. O atârnase de-a curmezişul trunchiului unui molid. Tabăra lor acoperită avea aproape trei metri lăţime şi aproximativ patru metri lungime. Priciul îl construise pe un pat de rădăcini, pentru a se feri pe cât posibil de vânt. De cealaltă parte a cazanului de nisip era vatra de foc. Domnul White dormea lângă aceasta, într-un micuţ pat din ramuri de molid.

Îşi camuflase adăpostul cu absolut tot ce găsise prin acea vale mlăştinoasă: ramuri şi lăstari de foioase tinere şi crengi de mesteceni care desăvârşeau camuflajul cu scoarţa lor pestriţă.

Un ochi neformat nu putea diferenţia adăpostul de un tufiş şi toată pădurea până la Lindenborg Å era, oricum, de nepătruns, astfel încât o putea numi pe bună dreptate regatul său propriu.

Numai de-ar înceta ploaia.

Îşi dădu jos pătura şi se aşeză în capul oaselor în sacul său de dormit. Îşi îmbrăcase aproape toate hainele. Ploaia şi vântul ţineau la distanţă aerul blând de mai.

Stomacul îi chiorăi tare. Sub patul lui se găsea o sticlă goală de whisky, trei sferturi de litru de Burke & Barrys Slave-Scotch, din care băuse o săptămână întreagă. Împreună cu punguliţa în care îşi păstra foile de ţigară şi nişte iarbă, ea reprezenta un stoc de medicamente autoprescrise. Nu avea idee ce va face când se vor termina. Poate că, în realitate, aceasta

era provocarea lui cea mai mare – singurul lucru care punea la modul serios problema retragerii lui acolo în pădure. Va supravieţui? Sau va muri?

Stomacul făcu din nou zgomot. Avea frisoane. În trecut nu fusese niciodată bolnav, dar în Cartierul de Nord-Vest îl prinsese de câteva ori boala.

Încetul cu încetul, un nou plan se năştea în capul lui. La lăsarea serii, va face o excursie mai lungă.

7

Conferinţele din Copenhaga erau interminabile.

Îşi făcuse calculul greşit mai ales în ceea ce privea Comisia Wamberg. Durase aproape un ceas, ceea ce fusese într-adevăr mult. Aşa se făcea că Mogens Bergsøe se întoarse seara destul de târziu în vila lui din idilicul Sejs-Svejbæk.

Avocatul petrecuse doar o singură noapte în capitală, ca de obicei la Copenhagen Admiral, în Toldbogade. Îi plăcea nespus acel vechi hotel din port, renovat cu atâta grijă.

Câinele lui ciobănesc, Hermann, se putea descurca singur în acest timp. Avea suficientă mâncare şi apă şi un locşor confortabil în cuşca pe care i-o construise după ce plecase Jytte de acasă.

Intră cu Cayenne-ul pe drumul de acces şi observă în oglinda retrovizoare, la mică distanţă în spate, două faruri. Garda lui de corp.

Bărbatul, care nu avea un nume oficial, fusese de acord cu porecla de Madsen şi îl urma de multă vreme aidoma unei umbre.

Casa era întunecată. Ardeau doar felinarele care străjuiau drumul de acces şi care erau legate de un temporizator. Putea ghici cuşca lui Hermann care se afla în spatele casei. Toate erau în regulă. Şi totuşi… îi era dor de Jytte. Fără ea, casa era aşa de goală. Nu înţelegea de ce femeile mai în vârstă, care aveau un oarecare „talent artistic”, trebuiau să se „elibereze” de îndată ce depăşeau şaizeci de ani. Dumnezeule, pentru astfel de tâmpenii era oricum prea târziu.

Jytte locuia acum într-o locuinţă mică în Silkeborg şi îşi petrecea zilele în atelierul din curte al unor artiste în vârstă şi eliberate. Confecţiona mozaicuri de sticlă fără să aibă nici urmă de talent.

Erau în continuare cei mai buni prieteni. Mergeau împreună la teatru, la operă sau la concerte de jazz. Sperase să renunţe curând la ideea ei fixă, dar locuia deja de mai bine de un an singură. Femei nebune.

Îşi parcă maşina, coborî şi o încuie, apăsând uşor pe cheie.

— Hai cu mine! îi spuse gărzii sale de corp, traversă grădina spre uşa din spate şi descuie uşa. Am acasă cel mai bun salam din lume şi o să bem şi o bere de noapte bună. Ce părere ai?

Aprinse lumina în hol şi se duse în bucătărie, unde aprinsese mai întâi lampa cea mare de deasupra mesei lungi.

— Stai jos, Madsen! bombăni el. Mă duc repede până afară, să văd ce face Hermann. Mă întorc imediat.

Bergsøe se întoarse şi înmărmuri. Rămase locului în mijlocul bucătăriei, cu privirea aţintită asupra marii ferestre.

Garda lui de corp ajunse dintr-un salt lângă el, îl împinse pe podeaua bucătăriei şi îi ordonă să rămână jos, cu arma scoasă din toc.

Dar nu se întâmplă nimic. Nu se auzi niciun sunet. Era doar o siluetă care atârna nemişcată în fagul din faţa ferestrei bucătăriei, ce lumina îndeajuns, ca nu cumva să o poţi trece cu vederea.

Rămaseră pe jos şi îşi lipiră spinările de frigider. Atunci îi sună lui Bergsøe telefonul mobil. Se auzi o voce masculină, care vorbea englezeşte cu un accent destul de puternic. Avocatul asculta foarte concentrat.

— Du-te dracului! urlă el plin de furie, cu mâna tremurându-i pe telefon.

— Ăsta e un răspuns tâmpit, domnule Bergsøe. Vreau să…

— Am zis doar: du-te dracului!

Încheie discuţia şi aruncă telefonul cât acolo.

8

Luna era mare şi rotundă şi le lumina cu generozitate drumul. Socotea că parcurseseră aproximativ şase sau şapte kilometri. În curând vor ajunge la destinaţie.

O luară pe strada Hobrovej spre nord. De fiecare dată când vedea apropiindu-se nişte faruri de maşini, îl trăgea pe Domnul White după el în bezna pădurii, se lăsa în jos şi îl lua în braţe, pentru a ascunde blana lui albă, care se zărea ca un reflector în întuneric. Oxen dorea să rămână invizibil.

La Vælderskoven o cotiră la dreapta. Îşi trase câinele mai aproape, în timp ce mergeau pe drumul de acces al hotelului restaurant Rold Storkro.

— Acum trebuie să fim precauţi, Whitey. Stai frumos lângă mine!

Când auzi o portieră, se ascunse fulgerător în spatele unui gard de scânduri. Lăsă maşina să treacă pe lângă ei şi merse apoi mai departe spre hotel. Înaintea acestuia era un teren de minigolf, după care se vedeau intrarea şi o terasă acoperită, cu nişte mese mici de bistrou, la care stăteau câţiva clienţi.

Rămăsese în spatele unui copac şi, asemenea preţuitului său tovarăş, îşi ridica nasul în aerul răcoros de seară şi adulmeca, în speranţa de a simţi un miros care să îi aducă mai aproape de ţinta lor: bucătăria hotelului. Însă nu simţi nimic, aşa că făcură un semicerc destul de mare pe lângă clădire.

Când privirea îi căzu pe nişte containere de gunoi din spatele hotelului nu mai ezită. Trebuia doar să nu se lase prins şi să caute cu atenţie.

Însă îi fu dintr-odată limpede că se înşelase. Gândul la sosurile reci din pungile de plastic şi la resturile de cartofi şi de carne crudă nu prea îl făcu să saliveze. Însă personalul de la bucătărie trebuia să arunce pe undeva resturile de mâncare sau ce nu se putea servi clienţilor. Trebuia doar să aibă răbdare.

După o vreme, un tânăr veni şi aruncă doi saci în containerul din spate. Oxen se năpusti imediat asupra lor. Le cercetă conţinutul la lumina lanternei. În primul sac erau coji de cartofi. În cel de-al doilea, doar conserve goale, în care fuseseră roşii descojite. Lumină în tomberon. Nu era nimic interesant.

Expediţia lor la hotelul de la ţară fusese o idee imbecilă. La fel de imbecilă ca toată această excursie în ploaia care nu mai contenea.

Auzi deschizându-se o uşă în spatele lui şi trânti speriat capacul tomberonului. În lumina care răzbătu afară prin uşa întredeschisă îşi făcu apariţia o făptură suplă. O femeie.

— Hei!

Strigătul ei umplu aerul. Probabil că fusese la fel de surprinsă ca şi el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauţi aici? zise ea în cele din urmă şi făcu câţiva paşi în direcţia lui, astfel că îi putu distinge chipul.

Era tânără, puţin peste douăzeci de ani.

El continua să îşi caute cuvintele potrivite. Nu mai era obişnuit să discute cu oamenii. Ultimul om cu care discutase fusese un bătrân, pe care îl ajutase să se ridice când căzuse cu bicicleta. Schimbaseră câteva propoziţii banale, dar asta fusese în urmă cu câteva luni. Mai exact, imediat după Anul Nou.

Nu, nu mai era obişnuit să discute cu cineva. Şi, cu atât mai puţin, cu o femeie. Nici măcar cu Domnul White nu vorbea.

— Nimic…

Până şi el îşi dădu seama cât de penibile îi erau vorbele. Îşi trase şapca mai jos pe frunte.

— Cauţi în gunoiul nostru? Chiar cauţi printre resturile de la bucătărie?

Femeia părea într-adevăr mirată.

— Ăăă…

— E incredibil.

El dădu din umeri.

— Ăsta e câinele tău?

El dădu din cap.

— Cum îl cheamă?

— Domnul White.

Ea se apropie şi îl cercetă pe Oxen cu insistenţă în lumina care răzbătea prin uşa deschisă.

— Ţi-e foame?

— Cam da, murmură el.

— Ei, cu siguranţă că îţi este foarte foame. Şi câinelui?

El dădu din cap.

Ea rămase pentru o clipă locului privindu-l, după care spuse energic:

— Ei bine. Aici nu o să găseşti nimic de mâncare. Aşteaptă, o să-ţi aduc ceva. Vrei să mănânci aici sau îţi pun la pachet?

Rânji.

Nu era sigur dacă era o glumă sau nu.

— La pachet. E foarte amabil din…

Ea dispăruse deja. Părea veselă şi avea un zâmbet frumos. Oare îl va trăda? Nu, nu şi ea. Se va întoarce cu siguranţă.

Trecură câteva minute, poate zece. Femeia nu închisese de tot uşa. Îşi spuse că, probabil, în bucătărie era mult de lucru şi nu se putea întoarce aşa de repede. Auzi paşi grăbiţi pe gresia din clădire şi femeia îşi făcu din nou apariţia zâmbind. Îi întinse o pungă mare de plastic.

— Uite aici, gulaş de vânat… O specialitate a casei. Resturile din seara asta. Ar trebui să vă ajungă amândurora. Le-am pus în nişte caserole de aluminiu.

El luă sacoşa grea şi îi răspunse la zâmbet.

— Mii de mulţumiri. Eşti foarte amabilă.

— E în regulă. Am pus şi tacâmuri. Nişte vechituri, aşa că păstrează-le.

— Mulţumesc.

— Ce cauţi, de fapt, aici, la capătul lumii?

Îşi întinse mâinile întrebător.

— Eu… noi… suntem într-o călătorie – aşa, de primăvară. Să mai ieşim puţin şi noi.

— Eşti un vagabond?

— Nu, nu prea.

— Fără domiciliu?

El dădu din umeri şi îşi drese glasul.

— Nu chiar. După cum spuneam, într-o călătorie. Spre Aalborg.

— Aalborg? OK… Pot să mângâi câinele? zise femeia lăsându-se în jos.

— Spune bună ziua, Whitey.

Câinele se apropie precaut şi se lăsă mângâiat şi scărpinat.

— Ce băiat drăguţ! Deci… Avem mult de lucru, e nevoie să strângem, aşa că trebuie să mă întorc.

— Sigur.

Îi întinse mâna şi ea i-o acceptă fără să ezite.

— Mulţumesc.

— Ah, e în regulă. Drum bun şi poftă bună!

Îi făcu semn cu mâna, apoi trase cu putere uşa după ea. Şi el îi făcu semn cu mâna. Doar că ea nu îl mai văzu.

9

Caiacul galben de mare era o ambarcaţiune sportivă frumoasă, pentru competiţii. Îl avea doar de câteva săptămâni, dar se obişnuise cu el, cu forma lui zveltă şi cu balansul neobişnuit. Dacă ar fi bănuit ce diferenţă este între ele, ar fi renunţat demult la vechiul model de începători, cu care se mulţumise ani buni.

În schimb, garda lui de corp, Madsen, putea să se lupte acum cu el.

Ploua de aproape o sută de zile fără întrerupere. Unde era primăvara? Îşi şterse chipul cu mănuşa.

Dar, de fapt, ploaia îi era indiferentă. Îşi scotea caiacul la apă oricum. Trebuia să iasă. Ultimele zile fuseseră foarte grele. Nu era un sentimental în ceea ce privea animalele. Spre deosebire de Jytte, nu le privea ca pe nişte oameni patrupezi. De aceea, Hermann, care fusese spânzurat în faţa ferestrei sale, îi dispăruse din minte de îndată ce îl îngropase între mesteceni. Mai mult îl chinuia ce anume declanşase moartea lui dramatică.

Trecuseră de atunci cinci zile. Cinci zile ca la închisoare. Îi informase pe cei care îl susţineau că nu îşi putea părăsi deocamdată proprietatea şi primi încă doi paznici. Acum, amândoi stăteau pe pod cu câte un binoclu în mână. Şi trăgeau de timp, deşi ştiau cât de nerăbdător era el să facă puţină mişcare.

— Ei bine – distracţie, Bergsøe! Şi să nu părăsiţi această parte a lacului, îl admonestă bărbatul foarte serios.

Se desprinse de mal cu lovituri uşoare de vâslă. Era important să se încălzească şi să îşi pregătească bine trupul înainte de a creşte ritmul. Mai ales la vârsta lui.

Se depărtă la numai câteva lungimi de barcă, în clipa în care un caiac roşu îşi făcu apariţia din spatele stufului. Se deplasa foarte repede. În el şedea o femeie tânără. Îşi încetini ritmul şi aşteptă politicos până când ea îi depăşi.

Se uită după ea. Femeia nu doar că era tânără, ci şi extrem de drăguţă. Avea un păr negru strălucitor prins la ceafă într-o coadă, doar o şuviţă mică ieşindu-i rebelă. Purta ochelari sport la modă, cu lentile oglindă. Avea trăsături frumoase şi bine proporţionate, buzele străluceau roşu intens. Din păcate, nu reuşi să vadă mai multe.

Rânji larg şi îi făcu semn cu mâna. Ea îi răspunse, după care mări ritmul şi îi depăşi.

Femei, femei, femei… El era sincer când spunea că îi ducea dorul lui Jytte şi că îşi dorea ca ea să vină din nou acasă. Dar existau şi anumite avantaje în a fi despărţit. De când plecase ea de acasă, el avusese de trei ori şansa să retrăiască beţia vremurilor trecute. Ceea ce îi dăduse bărbăţiei sale pe cale de dispariţie un… impuls cool. Aşa se spune mai nou, nu?

În mod normal, avea trei posibilităţi: să iasă spre nord, prin strâmtoarea Sejs, în Brassø; spre sud, prin acel loc strâmt de la Svejbæk şi să dea în Julsø; sau spre vest şi să ajungă în acea partea a Borre Sø, numită şi Paradisul, fiindcă aici se găseau patru insule drăguţe, înşirate una lângă alta, aidoma unui şirag de perle, în direcţia Østerskov şi Virklund. În opinia lui, această ultimă rută era şi cea mai frumoasă şi, în afară de asta, putea fi străbătută cu uşurinţă.

Păstrau un ritm moderat şi se îndreptau direct spre acea limbă de pământ împădurită de pe celălalt mal; de aici se putea merge de-a lungul malului şi trece pe lângă fiecare insulă. Ori de câte ori avea posibilitatea, mergea pe lângă mal.

Ploaia învăluia pământul aidoma unui voal şi făcea ca vizibilitatea să fie foarte redusă, dar probabil pe apă nu ieşise multă lume. Trecură pe lângă insula mai mare, Borre Ø, care se găsea ceva mai la stânga de ei. Între timp, se simţea suficient de încălzit şi mări ritmul. Se uită peste umăr. Fără niciun semn de efort, Madsen îl urma ca o umbră. Văzuse pe chei cum bărbatul îşi aranjase tocul

pistolului sub jachetă. Cu siguranţă, nu era prea comod.

Trecuse prin multe în viaţă şi deţinuse de-a lungul anilor, nu de puţine ori, informaţii extrem de delicate, mai ales în ce privea siguranţa naţională. Dar în ultimii ani, de când făcea parte din Comisia Wamberg, lucrurile se complicaseră. Însă niciodată nu se ajunsese aşa de departe, încât să fie nevoit să umble cu paznici înarmaţi.

Nu dorea să nege perspectiva sumbră a complicatei chestiuni în care intraseră. Fusese o lovitură menită să-i neliniştească pe toţi, o ameninţare care trebuia să fie luată, de bună seamă, foarte tare în serios, însă exista un motiv pentru care el se simţea, cu toate acestea, în siguranţă: susţinerea, întreaga reţea de forţe influente, pe care nimeni nu o putea vedea sau auzi, această maşinărie mare, silenţioasă, care lucra deja cu asiduitate la localizarea şi la eliminarea pericolului.

De aceea, optimismul lui era intact. Era totuşi nevoie de ceva mai mult decât de un câine mort ca să fie bulversat.

Lăsară în dreapta Langø şi înaintau spre cea de-a treia insulă, Bredø, care se găsea la aproximativ două sute cincizeci de metri, foarte aproape de o limbă de pământ îngustă, pe partea de sud a lacului. Ultima şi cea mai mică perlă a acestui şir de insule era Annekens Ø şi el dorea cu ardoare să o încercuiască. În acel loc, apa era adâncă. Vara vedeai aici deseori iahturi cu vele, care ancorau pentru baie. Lăsă vâslele să se odihnească pentru o clipă. Un cufundar dispăru în stufăriş în clipa în care ei se apropiară şi avu impresia că vede un şorecar comun zburând în cercuri deasupra limbii de pământ. Se uită în spate. Madsen era la numai câteva lungimi de barcă. Şi el făcea o pauză. Alunecau în tăcere prin apă. Se uită spre insulă şi avu impresia că aude zgomotele verii, strigătele şi bălăceala copiilor. Era o minunată…

Atunci, suprafaţa apei fu străpunsă în vârful caiacului. O făptură neagră ţâşni într-o fântână,

direct din adâncuri, aidoma unui monstru.

Un scafandru. Cu mască, furtun şi cu o butelie de oxigen pe spate. Lui Bergsøe îi stătu inima de spaimă. Sau i se sfârtecă în mii de bucăţi de frică. Totul se petrecu fulgerător.

Văzu cum un braţ negru prinse caiacul, în vreme ce al doilea se întindea în sus. Observă ceva în mâna scafandrului, auzi un zgomot şi reuşi să se mai întoarcă într-atât, încât să realizeze că vârful harponului rămăsese înfipt în gâtul lui Madsen.

După aceea îşi pierdu echilibrul şi căzu în apă.

În capul lui domnea haosul. Avea apă în gură, în faţa ochilor vedea urcând balonaşe de aer. În cele din urmă simţi cum este prins puternic de gât şi, în clipa în care reveni sus, văzu lama strălucitoare a unui cuţit drept în faţă.

Şi asta a fost tot.

Bărbatul îl ţinea strâns din spate. Îi recunoscu vocea, era aceeaşi de la telefon, acelaşi accent. Îşi subestimaseră enigmaticii adversari.

În curând se va termina totul.

Întrebările îi şuierau ascuţit în ureche. Deja la cea mai mică ezitare simţea imediat lama. Aşa că încerca să îşi scuipe răspunsurile, odată cu respiraţia.

Era terminat. Răspundea pe cât de bine se pricepea. Fără să se gândească dacă astfel acel bărbat îl va lăsa în viaţă. La comanda scafandrului, mai dădu un întreg şir de noi răspunsuri.

Dar… el nu putea răspunde la toate întrebările. Nu ştia răspunsul la întrebarea pe care scafandrul i-o repeta la nesfârşit. Pur şi simplu nu îi putea spune.

Şi apoi nu a mai fost decât haos. Haos şi bule de aer.

Scafandrul împinse capul avocatului Bergsøe sub apă şi avu grijă ca acesta să rămână acolo. Bergsøe începu mai întâi să se agite sălbatic. Apoi rezistenţa începu să scadă şi, în cele din urmă, trupul rămase în apă, neînsufleţit.

Scafandrul împinse cadavrul mai încolo şi înotă înapoi în stufăriş, unde îşi ascunsese iola.

Nu primise răspunsul, dar acum ştia destule pentru a putea continua. Trebuia să accepte asta. Îşi luă echipamentul din apă, îl puse în barcă şi se urcă la bord. Apoi porni motorul.

Următorul pas trebuia să fie bine gândit. Lucrurile deveneau din ce în ce mai periculoase, pe măsură ce se apropia de chei.

Cu coada ochiului văzu cadavrul avocatului, care plutea foarte aproape de centura de stuf a insulei mici. Vesta de salvare strălucea puternic. Chipul îi era afundat în apă, braţele larg întinse.

10

Îşi croi drum prin iarba udă, ţinându-şi cuţitul între dinţi. Rămase un timp culcat, nemişcat, ascultând cu mare atenţie. Apoi reîncepu să înainteze încet, sprijinindu-se pe coate. În acea noapte, întunericul era de nepătruns.

Singurul lucru pe care îl mai putea vedea era conturul pâlcului de copaci spre care se îndrepta. De acolo venise zgomotul. Sau nu? Un zgomot neobişnuit în pădure, un sunet metalic. Da, parcă se auzise o îmbinare a două bucăţi de metal. Un încărcător de armă care intra la locul lui? Un suport de mitralieră, pe care cineva îl deschisese?

Rămase mult timp locului, întins pe jos, nemişcat. Se răsuci pe spate şi se uită ţintă în noaptea neagră ca smoala. În zori va ploua, probabil, din nou.

Aici nu se auzea nimic. Nici măcar ronţăitul unei alune, râgâitul unei bufniţe sau îndepărtata băşină a unui cerb lopătar.

Era, ca de obicei, o alarmă falsă.

Aşa se întâmplase şi atunci când ajunsese în miez de noapte într-una din curţile interioare ale Cartierului de Nord, înarmat cu un cuţit pe care îl ţinea mereu la îndemână, sub pernă.

Se ridică şi se furişă înapoi în adăpost, îşi dezbrăcă hainele de ploaie şi se vârî în sacul lui de dormit. Domnul White sforăia nemişcat ceva mai departe în patul lui de ramuri de molid. Oxen simţi cum îl cuprindea una dintre stările de agitaţie care veneau în valuri.

Era ora cinci. Noaptea fusese un infern. Fusese vizitat din nou de unul dintre cei şapte. Probabil că de cel mai cumplit dintre toţi: văcarul.

Bătrânul ridat apărea mereu din ceaţa de la râul de jos. Mai întâi abia se zărea o mişcare acolo. Însă când se apropie, îl putu recunoaşte. Trăgea după el vaca pe strada principală a satului, îngustă, încadrată de ruine. Peste tot erau resturi de ziduri şi clădiri incendiate.

Mica proprietate se găsea pe cealaltă parte a străzii, în diagonală. Era vopsită galben-deschis şi avea flori la ferestre. O poartă verde ducea spre curtea interioară.

Oxen stătea în maşina blindată împreună cu echipa lui şi observa cum bătrânul iese din ceaţă şi cum se îndreaptă spre casa galbenă.

Un tovarăş veni la el şi îşi aprinse o ţigară.

— Oxen, ia uite, moşulică ăsta… Cum dracu' se poate una ca asta?

Camaradul lui arătă mirat spre zidul galben al casei, neatins. Lângă uşă, cineva scrisese pe perete câteva semne, cu vopsea roşie. O cruce şi patru C-uri, cele două din stânga în oglindă.

Doar că cele patru litere chirilice nu erau C-uri, ci S-uri. Şi erau prescurtarea de la *Samo sloga Srbina spasava.*

— D'aia e posibil, se auzi el pe sine răspunzând iar şi iar. De aceea casa galbenă rămăsese intactă.

Bătrânul era acum foarte aproape.

— *Samo sloga Srbina spasava* – asta înseamnă: *Doar unitatea îi salvează pe sârbi.* O mantră de apărare.

Când bătrânul ajunse în faţa lor, îşi schimonosi gura într-un rânjet răutăcios, lăsând să i se vadă rădăcinile stricate ale dinţilor.

În acel moment, Oxen se trezi. De această dată cu sentimentul că a strigat ceva, tare şi pătrunzător, fără să se simtă însă eliberat. Aşa era deseori. Urlete şi atenţionări care nu doreau să-i părăsească gâtlejul, ci îl trezeau la marginea purgatoriului. Puterea era bună. Puterea era necesară. Neputinţa era iadul. Deşi au fost martorii unei epurări etnice, ei nu făcuseră decât să trimită acasă hârtii cu rapoarte inofensive.

Văcarul şi ceilalţi care îl bântuiau îi deveniseră ca şapte membri ai familiei. Îi ştia pe toţi. Fiecare avea particularităţile lui. Nu erau imprevizibili, dar, cu toate acestea, nu îi putea păcăli sau învinge.

Fusese o noapte infernală, urmată de o dimineaţă infernală, cu o alarmă falsă în plin întuneric.

Se ridică, îşi aprinse lanterna şi întinse mâna după punga cu foiţele de ţigară şi cu iarba. Îşi făcu un joint în grabă, îl aprinse, trase adânc în piept şi îşi ţinu respiraţia cât putu de mult.

Lumină… strălucitoare. Şi un sentiment vag de căldură. Simţurile i se trezeau încet la realitate, aidoma unor mici bule, care se ridicau direct din mâlosul fund al mării, parcurgând lungul drum în sus.

Se sili să îşi întredeschidă ochii. De sus, printr-o gaură între peretele de rădăcini şi prelată, i se lăsă pe chip o rază de soare, dătătoare de viaţă. Se întoarse, ridică prelata şi aruncă o privire afară. Peisajul strălucitor îl orbi. Se uită la ceasul de la mână şi observă că era ora unsprezece. Dormise foarte mult şi, mai ales, foarte liniştit – un somn gol. Trupul îi era greoi şi flasc. Ceea ce se întâmpla uneori când lipsa de somn dusă la extrem era echilibrată din nou printr-o forţă invizibilă, deseori susţinută de whisky ori de o iarbă bună care arunca o greutate pe unul dintre talgerele cântarului, lăsat, în cazul lui, prea mult timp liber.

Se întoarse pe spate, până când raza de soare îi lumină iar chipul. Rămase întins, fără să se mişte şi acumula lumină.

În sfârşit. Apăruse soarele. Avea să înceapă într-adevăr primăvara.

11

Lui Hans-Otto Corfitzen nu îi ajunseseră niciodată cele douăzeci şi patru de ceasuri ale zilei. Lucrurile stătuseră astfel încă din copilărie şi nu se schimbaseră în toţi anii exemplarei sale cariere diplomatice – până în acea zi, fiindcă îşi completase deja de multă vreme cele două litere ale noului său titlu – „ex”.

Fostul ambasador Corfitzen îşi trecu mâna prin părul alb, îşi lasă ochelarii de citit pe ziar şi se uită pe fereastră. În sfârşit, apăruse soarele. De-acum va fi într-adevăr primăvară.

Biroul său era astfel amplasat, încât îi permitea să vadă bine parcul. Soarele strălucea în apa cea neagră a şanţului de apărare al cetăţii. Parcul castelului va căpăta în curând toate nuanţele de verde şi apoi şi alte culori. Sosise, cu siguranţă, cea mai frumoasă perioadă a anului.

Îşi începuse, ca de obicei, ziua la ora şase. Dacă trebuie să se mulţumească astfel cu douăzeci şi patru de ore, atunci era nevoit să-şi înceapă devreme ziua de muncă. Să sară din pat la ora şase, să se culce între ora douăzeci şi trei şi miezul nopţii, ceea ce însemna şase până la şapte ore de somn, mai mult decât suficient pentru vârsta lui.

Fostul ambasador locuia la Nørlund Slot, la marginea sud-vestică a pădurii Rold Skov. De fapt, castelul era despărţit de liziera pădurii de o pajişte mare şi de o stradă. Era înconjurat de copaci şi de tufişuri, aidoma unei enclave pe drumul naţional ce lega Arden de Aars.

Familia Corfitzenilor avea de trei generaţii acest castel. Bunicul îl cumpărase pe vremuri pe nimic, pe când foştii proprietari erau într-o strâmtoare financiară.

Astăzi, proprietatea se întindea pe 2281 de hectare şi devenise rentabilă în special datorită fabricii de cherestea şi cultivării terenurilor. Materia primă pentru fabrica de cherestea venea din marile

lor păduri, printre care Ersted Skov, Torstedlund Skov şi Nørlund Slot.

Hans-Otto Corfitzen considera că proprietatea sa era şi o mică parte din istoria dramatică a Danemarcei, strâns legată de vechile legende despre Rold Skov, de care ţineau şi pădurile castelului. Contemplând priveliştea parcului şi a şanţului de apărare al castelului, care străluceau în soarele delicat de mai, se gândi că ar fi frumos să moară acolo şi să îşi găsească liniştea de veci în acel loc din parc, pe care şi-l alesese de multă vreme. Cine avea dreptul să fie îngropat aici, între rododendroni şi lilieci, acela reuşise în viaţă.

Însă bătrânul diplomat se simţea încă foarte bine în acel castel cam sumbru, printre fantomele nobililor şi ale hoţilor, şi nu avea nici cea mai mică intenţie să moară prea curând. Avea prea mult de lucru ca să o poată face.

Îşi văzu garda de corp jos, în parc, făcându-şi rondul obişnuit. Îl enerva că se ajunsese aşa de departe. Dar era numai vina lui.

Ei, indiferent de ce avea să se întâmple, Nørlund Slot va trece şi peste asta. Era o construcţie solidă acest castel pe care îl cumpărase bunicul lui. Probabil că, în afară de Sæbygaard, era singura reşedinţă nobiliară din Iutlanda de Nord care semăna cu o cetate adevărată.

În secolul al XIV-lea nu existase aici decât turnul renumit drept „cuibul hoţilor”. A fost dărâmat la ordinul lui Valdemar al IV-lea, însă Nørlund a fost reconstruit şi a devenit iar refugiu pentru jefuitorii călătorilor care străbăteau drumul dintre Randers şi Aalborg. Margareta I se săturase de toate acestea şi pusese ca Nørlund să fie din nou dărâmat.

În perioada conflictului conţilor, aici a locuit consilierul imperial Peter Lykke. Ca senior feudal, acesta mai stătea şi la castelul Aalborghus, dar, după ce tâlharul Skipper Clement i-l prădase, se refugiase, se pare, în casa lui de la Rold Skov. Mai târziu, Clement dădu foc Nørlundului, astfel încât

consilierul imperial se văzu nevoit să fugă pentru a doua oară din faţa lui.

În cele din urmă, Ludvig Munk, cel care sărăcise populaţia norvegiană, ca guvernator, începuse în 1581 construcţia noului Nørlund Slot.

Şi în acest lung şir de personalităţi urma el, adică un Corfitzen. Îşi petrecuse aici cea mai mare parte a existenţei sale pe pământ, pe care i-o oferise Dumnezeu, şi nu mai putea spera decât că fiica lui îl va moşteni şi că va onora şi mai departe numele. Nu avusese un fiu.

Garda de corp dispăru din raza lui vizuală. Era unul dintre cei cinci bărbaţi, alături de şoferul său, Arvidsen, care era şi „omul bun la toate”. Trei dintre gărzile de corp îl vor conduce când se va duce la întâlnire, spre seară.

Îşi puse din nou ochelarii de citit, împături ziarul şi îl dădu deoparte. Motivul prezenţei gărzilor de corp putea fi citit în ediţia din acea zi a ziarului. El ştia mai bine decât oricine despre ce anume era vorba. Cu toate acestea, citise şi articolul.

„Controlorul-şef al serviciului de informaţii, decedat într-un accident misterios” – acesta era titlul. Presa făcea publică o ştire veche de câteva zile. Dar poliţia ţinuse ascuns acest lucru, având în vedere impactul lui.

În articol se spunea că avocatul Mogens Bergsøe murise la Borre Sø, lângă Silkeborg. Fusese preşedintele Comisiei Wamberg, o comisie specială de control a guvernului, care supraveghea toate serviciile de informaţii ale ţării, precum şi modul în care acestea gestionau datele personale. De aici neobişnuita titulară de „controlor-şef al serviciului de informaţii” din titlu. Iar în ceea ce privea alegerea sintagmei – „accident misterios” – ea se referea la faptul că avocatul fusese, de bună seamă, beat, când plecase pe lac cu caiacul său, dar purta o vestă de salvare. Un martor ocular spunea că ar fi văzut că Bergsøe fusese însoţit de un al doilea caiac, dar că acesta ar fi dispărut fără urmă.

În plus, în articol scria că poliţia ar fi „iniţiat cercetări de rutină”, dar că se presupune că este vorba despre un accident. Autopsia ar fi confirmat că avocatul era băut.

De bună seamă că i s-a făcut rău şi a căzut în apă. Aşa ceva se mai întâmpla. Ce-i drept, cel puţin o dată pe an. Mai ales bărbaţii de vârstă mijlocie erau victime. Şeful poliţiei considera cercetările – cel puţin din punct de vedere oficial – drept încheiate şi, astfel, tragicul caz era rezolvat.

Cineva bătu la uşă. Era deja zece şi jumătate? Punctuală ca de obicei, îşi făcu apariţia, ca în fiecare zi, pentru o scurtă discuţie, secretara care lucra pentru el de ani buni.

— Poftiţi şi luaţi loc!

Femeia micuţă şi osoasă încuviinţă doar din cap. Se salutaseră de dimineaţă, când aceasta venise cu bicicleta de la Haverslev.

— Ce e cu mormanul ăsta de hârtii, pe care le-aţi adus? se interesă el.

— Da, azi avem un teanc serios. Am pregătit totul. Sunt câteva documente legate de fondurile pentru copii, câteva legate de consiliu şi două care privesc fabrica de cherestea. Cu ce începem?

Doamna Larsen se aşeză pe scaunul de vizavi. Era o femeie delicată, însă foarte eficientă, puţin trecută de şaizeci de ani, dar părea cu zece ani mai tânără.

Ţinea mult la Fondurile de ajutor pentru copii. Înfiinţase *H. O. Corfitzen Foundation for Children in Need* în urmă cu cinci ani. Întemeiase această fundaţie ca urmare a îndelungatei lui activităţi în Blocul de Est. Acolo, el şi răposata lui soţie văzuseră multe lucruri rele care li se pot întâmpla copiilor.

Consiliul, dimpotrivă, era axul în jurul căruia se învârtise întreaga lui viaţă şi activitate. Era un *think tank* „liberal-umanist”, al cărui principal promotor fusese chiar el. Era un loc de retragere fizică şi mentală, o grădină de meditaţie în care cele mai

luminate capete ale vremii se lăsau stimulate cu cea mai mare plăcere.

Spre deosebire de burghezo-liberalul CEPOS şi alte *think tank*-uri, consiliul avea o existenţă foarte retrasă, exact ca a lui. Cine trăia în linişte trăia bine.

Şi, în cele din urmă, fabrica de cherestea. Era – împreună cu diferitele titluri de valoare în care investea serios – sursa care le oferea, lui şi colaboratorilor săi, bănet din belşug.

Puţin după miezul zilei, Hans-Otto Corfitzen ieşi în curtea dintre cele trei aripi de cărămidă roşie ale castelului.

După ce petrecuse mai bine de un ceas împreună cu doamna Larsen studiind documentele, voia să mai ia o gură de aer proaspăt înainte de a se retrage la obligatoriul somn de după-amiază, pe cât de scurt, pe atât de revigorator, de la ora 13.15 până la 13.30. Se întoarse împrejur şi fluieră.

O clipă mai târziu, marele său brac german cu păr aspru năvăli pe uşă şi sări printre picioarele sale, dând din coadă.

12

Pinii se înşiruiau drepţi, ca nişte soldaţi, la stânga şi la dreapta latului drum forestier, acoperit de criblură, care şerpuia prin pădure.

Arborii erau ciudaţi. Puteau să fie orice. De la bare strălucitoare de cupru în lumina soarelui şi a zilei până la coloane argintate în lumina lunii, ca şi acum, când protejau lumea subterană a pădurii.

O porniseră într-o plimbare lungă de seară, care va deveni o drumeţie de noapte, până când vor ajunge la adăpostul lor de la Lindenborg Å. Spera să fie suficient de epuizat ca să poată dormi buştean tot restul nopţii. Fără whisky şi fără iarbă.

Încerca să îngâne melodia unui cântec în care era vorba despre Champs-Élysées, inspirat probabil de drumul prin pădure, aşa de lat şi de confortabil, ca un bulevard, şi fiindcă se simţea din nou foarte binedispus după multă, multă vreme. Ceea ce îl înconjura era Parisul lui, aici era fericirea lui: pini, molizi, stejari, fagi, mesteceni, muşchi, ferigi, mure şi urzici.

Ţinta drumeţiei lor era partea de sud-vest a pădurii, care se numea Torstedlund Skov. Acolo se afla şi Nørlund Slot, pe al cărui teren el şi cu Domnul White îşi aşezaseră tabăra fără să întrebe pe cineva. Nu fusese niciodată la castel şi era curios. Dorea nespus să-l vadă mai de aproape, în lumina lunii.

În ultimele zile, cu soare şi aer blând, natura explodase de-a binelea. La fel şi dorinţa lui de viaţă. Totul renăştea în jurul lui. Şi totul devenea mai simplu.

Poate că ar trebui să-i mulţumească proprietarului castelului pentru mâncare. Masa principală a zilei fuseseră doi păstrăvi frumoşi prinşi din pârâul care devenise între timp limpede precum cristalul. Acum îl cunoştea şi ştia unde trebuia să-şi aşeze cârligele şi peştii să tragă la momeală.

Fusese o zi minunată, lungă, şi ei merseseră mulţi kilometri. Încă înainte ca lumina slabă a zilei să se fi arătat, o luaseră spre Gravlev, un cartier cu o mână de case cu vedere spre lac. Se furişaseră precauţi până la izvorul de deasupra aşezării, care umplea lacul spumegând. Trecuse parcă o veşnicie de când nu mai fusese pe acolo. Lângă izvor erau două case şi el dorea să dispară până când oamenii se vor trezi.

Domnul White se culcase cuminte în vreme ce el se dezbrăcă şi se strecură uşor în apa limpede şi rece ca gheaţa, deşi ştia foarte bine că scăldatul era acolo interzis. Fusese o baie matinală scurtă, nepermisă, dar cea mai bună din viaţa lui. Poate că din această cauză se simţea ca un nou-născut.

În restul zilei strânsese lemne de foc, pusese câteva capcane, dezgropase câţiva viermi, se antrenase la tras cu arcul şi dormise.

Aruncă o privire busolei şi hărţii. Erau pe drumul cel bun.

Un sfert de ceas mai târziu erau la marginea pădurii, unde drumul se transforma într-o şosea. Era aproape unsprezece şi jumătate. În faţa lui, pe terenul luminat de lună, se vedeau fel de fel de plante şi două felinare. Acesta trebuia să fie castelul. Rămase locului pe gânduri, când o maşină trecu la mai puţin de o sută de metri de el, pe şoseaua naţională care duce la Nørlund Slot. Curiozitatea învinse de această dată.

— Ei, Domnule White, dacă aţi binevoi să mă însoţiţi! Vom face un tur al castelului, doar unul mic. Ca să vedem cum arată un astfel de castel. Aşa că hai, coşmelie bătrână!

Pe când traversau strada, o maşină trecu în viteză nebună pe lângă ei. Înjură. Deşi se trântise în şanţul de la marginea drumului, era convins că şoferul trebuia să fi văzut în lumina farurilor făptura cea neagră şi câinele alb. Şi, pentru un om care îşi dorea cel mai mult să rămână invizibil, treaba asta era destul de deranjantă.

O alee scurtă ducea spre castel, care se găsea ascuns în întregime în spatele unor copaci înalţi şi al unor tufe. Două felinare luminau strălucitor intrarea. De un stâlp atârnau trei tăbliţe. „Proprietate privată. Este interzisă trecerea persoanelor neautorizate”, scria pe cea mai mare dintre ele. Dedesubt era una puţin mai mică, cu textul: „Castelul nu este deschis publicului”. Şi, sub acestea, o tăbliţă şi mai mică, galbenă, cu textul: „Supraveghere video”.

La capătul aleii descoperi un alt stâlp, de care era prinsă o cutie neagră. Un punct roşu lumina în întuneric. Probabil senzorul de mişcare ce ghida camera video, dar el era destul de sigur că nu îl pornise, erau prea departe pentru a o face. Se retraseră din raza luminii şi dispărură la o oarecare distanţă în tufele dese.

Câteva minute mai târziu se lăsă în jos în spatele copacilor şi îl trase spre el pe Domnul White. De acolo putea să vadă esplanada castelului. Era o suprafaţă deschisă, cu pietriş. La dreapta se găsea o anexă albă.

Nørlund Slot era luminat puternic de reflectoarele instalate pe îngusta porţiune de iarbă, dintre şanţul castelului şi ziduri. Era surprinzător de mic şi de compact, din cărămidă roşie, pe un soclu din piatră, cu multe ferestre.

Cele trei aripi ale castelului înconjurau o curte, de unde puteai traversa şanţul castelului, peste un pod de piatră. Fiecare aripă laterală avea propriile trape, iar aripa centrală, un turn înalt cu o cupolă. Era de o simetrie perfectă. În aripa centrală se găsea şi intrarea principală, a cărei uşă o văzu deschizându-se încet.

Îl apăsă pe Domnul White jos şi se adăposti împreună cu el în spatele unui trunchi de copac. Un bărbat îşi făcu apariţia în curtea interioară. Purta un costum închis la culoare şi o cămaşă deschisă. Îşi aprinse o ţigară, rămase locului fumând, privind fix în întuneric. Să fie acesta proprietarul castelului, care îşi mai permitea un fum adânc, înainte de a se retrage în apartamentul său? Oxen descoperi

deasupra uşii conturul unui alt aparat negru. Probabil că mai existau şi alte camere video în jurul castelului.

După un timp, apăru alt bărbat pe scările aripii din stânga. Şi el purta un costum închis la culoare. Merse fără grabă către primul şi schimbară câteva cuvinte. Cei doi îi aminteau de genul de bărbaţi din care văzuse destui, iar când unul se întoarse într-o parte, fusese absolut sigur. Pentru o clipă reuşise să vadă micul cablu alb în spirală de la urechea bărbatului. Erau gărzi de corp.

Faptul că în mijlocul nopţii două gărzi de corp stăteau în faţa Nørlund Slot îi dădu lui Oxen două idei: Cară-te cât mai repede de aici! Treaba asta e tare ciudată… Descoperă despre ce este vorba!

Primul bărbat călcă chiştocul de ţigară, după care dispărură amândoi prin intrarea principală. Oxen cântări scurt situaţia, după care se retrase prin desişul de copaci şi tufişuri până la şosea. Puţin mai departe, un drum îngust, asfaltat, ducea în partea dreaptă a castelului. Acolo el şi Domnul White urmară zidul jos, care marca limita grădinii castelului.

Printre copaci putea să vadă lumina strălucind în aripile laterale ale clădirii, deşi niciuna dintre ferestre nu era luminată. Abia la capătul parcului cei doi săriră peste gard şi îşi croiră drum printre tufe până când ajunseră pe gazonul neted din spatele castelului.

Să mergi cu un câine alb la lumina lunii era destul de riscant. Deveni conştient de aceasta abia când ajunseră în mijlocul straturilor de flori şi se uitau pe deasupra gazonului. Într-una din camerele de la ultimul etaj din aripa principală, lumina era în continuare aprinsă. Un stâlp pe care era montată o cameră video se găsea într-un strat de flori din imediata lui apropiere. Spre norocul lui, era îndreptată în direcţia opusă, dar… oricum nu conta.

Nu se va putea apropia mai mult de castel împreună cu Domnul White, care lumina ca un far. În afară de asta, nu avea niciun chef să fie surprins

de camerele de luat vederi. Şi avea oare vreun sens să lase câinele acolo, în spatele zidului, pentru a se furişa singur prin parcul castelului, asemenea unui hoţ? Ce credea că avea să descopere? Ce îi dădea dreptul să încalce această graniţă? Apariţia unor oameni de pază? Nu. Se vor întoarce acasă. Şi asta imediat.

Vru să o ia direct prin parc, spre pajiştile de vizavi. Acolo ar putea merge o bucată de drum paralel cu şoseaua naţională, pe care o va traversa abia după ce vor fi lăsat castelul în urma lor. Îi făcu câinelui un semn şi dispărură împreună printre straturile de flori, spre întunericul ocrotitor dintre copaci.

Însă simţi că ceva îi atinse obrazul. Ceva… ciudat, străin… Rămase locului ca pironit şi se uită în sus. Deasupra capului său atârna ceva mare, greu de identificat. Ridică mâna.

Înainte să vadă despre ce era vorba îşi dădu seama că ţinea între degete două lăbuţe de câine. Ridică mâna cât mai sus, de-a lungul animalului. Trupul câinelui era cald şi moale.

Oxen se dădu câţiva paşi înapoi. Se împiedică şi căzu. În secunda în care atinse pământul, observă chipul livid şi gulerul alb al cămăşii strălucind în lumina lunii. Se împiedicase de un trup neînsufleţit. De un bărbat într-un costum închis la culoare, cu un mic cablu spiralat în ureche. Încă un paznic.

Se lasă în genunchi. Printr-un gest reflex duse două degete la gâtul bărbatului. Mai avea puls şi încă unul puternic.

Oxen se ridică şi o luă la sănătoasa, cât îl ţineau picioarele.

13

Cadavrul fostului ambasador Hans-Otto Corfitzen zăcea puţin înclinat pe scaunul antic, de la birou. Puţinii oameni care îl văzuseră în această postură pe răposatul proprietar al castelului de la Nørlund dăduseră declaraţii.

Şeful serviciului criminalistic din Iutlanda de Nord, inspectorul-şef Rasmus Grube, şedea pe nişte trepte, la numai câţiva metri de presupusul loc al crimei.

Nu fusese în biroul lui Corfitzen, ci alergase ca un bezmetic încoace şi încolo prin castel. Îşi dădu seama că fusese prea energic când îşi instruise uriaşa echipă de colaboratori, care urma să cerceteze castelul, dar era conştient că asupra lui se adunau nori grei de furtună.

Acum aştepta şi îşi repeta în gând ce se întâmplase până în acea clipă. Informaţiile proveneau de la poliţistul local din Arden, care ajunsese primul la faţa locului, în calitate oficială, şi de la cei doi oameni interogaţi până atunci: secretara lui Corfitzen – o doamnă mai în vârstă, din Haverslev, şi „omul bun la toate” din castel, cel care îl găsise pe Corfitzen.

Conform poliţistului local, acest „Nestor al diplomaţiei daneze” şedea pe scaunul lui, cu o expresie uimită în ochii opaci, larg deschişi. Părul său alb era ciufulit, obrajii tumefiaţi şi pe o sprânceană se vedea o mică rană deschisă, acoperită de o pojghiţă subţire de sânge uscat. La o primă privire, existau urme evidente de violenţă.

Mai ciudat era însă ce descoperise poliţistul local la încheieturile mâinilor mortului: acestea prezentau hematoame, ca şi cum i-ar fi fost legate strâns, cu o funie, de braţele scaunului său.

Mai întâi, inspectorul se gândi involuntar la cel mai simplu scenariu: fostul ambasador fusese legat de scaun şi torturat. Până la moarte? Asta nu o puteau spune decât experţii şi acum el aştepta acolo

pe trepte, foarte încordat, raportul lor preliminar. Cei doi colaboratori de la Institutul de medicină legală al spitalului Skejby din Aarhus lucrau la acesta de o bună bucată de vreme. El spera să primească un raport înainte ca trupul fostului ambasador să fie ridicat de pe scaunul său şi transportat de acolo.

Poliţistul local din Arden primise ajutoare de la colegii săi din Skørping şi împreună acţionaseră corect şi consecvent, chiar dacă crimele nu erau, cu siguranţă, ceva obişnuit pentru mica lor comunitate.

Întreaga echipă criminalistică din Aalborg fusese alertată, iar cei doi poliţişti acţionaseră ca la carte: sigilaseră camera în care se afla mortul şi apoi închiseseră cu o banderolă de plastic drumul de acces spre castel.

Hans-Otto Corfitzen împlinise şaptezeci şi trei de ani. Soţia lui murise de câţiva ani de cancer, când ei se aflau în străinătate. Aveau un singur copil, o fată, care lucra la Londra pentru o bancă renumită.

Secretara lui Corfitzen, Hanne Larsen, povestise că el îşi angajase din februarie o gardă de corp. Bătrânul ambasador îi explicase că din cauza ameninţărilor din partea unui fost partener de afaceri. Nu că ar lua prea în serios această poveste, ci pentru „orice eventualitate”.

De curând, au mai apărut alţi patru „din ăştia”, după cum se exprimase bătrâna doamnă. Patru bărbaţi tineri la fel de tăcuţi şi de corecţi. Corfitzen îi numise „oamenii săi de la finanţe”. Aparent, ei erau auditori, care urmau să îi verifice societăţile şi finanţele. Deşi secretara nu ştia nimic despre investiţiile private ale patronului ei, ea găsea toate acestea mai mult decât bizare. Fiindcă lucra în fiecare zi până la ora paisprezece, aproape că nu se intersectase cu acei oameni misterioşi.

Nimeni nu văzuse nicio gardă de corp de când fusese găsit mort Corfitzen. Firește că Grube le explicase colaboratorilor săi apropiaţi că vânătoarea acestor oameni avea prioritate maximă. Cu toate

acestea, el nu scăpă de neplăcutul sentiment că, probabil, nu vor fi de găsit.

Cel de-al doilea interogat în acea zi fu „omul bun la toate” al lui Corfitzen, Poul Arvidsen, un individ închis, tăcut, care susţinea că a lucrat în principal ca şofer şi, în restul timpului, ca grădinar. Când îşi găsise patronul mort, tocmai dorea să discute cu el despre drumul din ziua următoare, la Copenhaga.

Apoi a fost interogată iar secretara, dacă nu cumva i-a mai atras şi altceva atenţia, vreo abatere de la cursul obişnuit al zilei la castel, făcând abstracţie de acei oameni misterioşi. Şi ea îşi aminti faptul că în urmă cu câteva zile lui Corfitzen îi dispăruse câinele, un brac german cu păr sârmos. Conform spuselor lui Corfitzen, câinele fugise de acasă.

Însă Grube nu luă acest fapt în seamă. Era important să îşi păstreze luciditatea şi să nu facă nicio greşeală în această primă fază a anchetei. Fiindcă de acum lucrurile începeau să fie cu adevărat interesante.

Când fusese chemat în sfârşit, inspectorul Grube se gândea la faptul că misterioasa crimă a generosului proprietar de castel şi a fostului diplomat de primă clasă, care a înfiinţat un fond de binefacere pentru copii, va avea cu siguranţă un răsunet în media.

— Grube, poţi veni!

Îşi luă combinezonul şi îşi puse protecţiile de plastic peste pantofi. Când plecau cei de la medicină legală veneau tehnicienii criminalişti. Vor cerceta amănunţit fiecare fir de păr pe care îl vor descoperi prin birou, fiecare amprentă, fiecare picătură de lichid emanat de trup. Vor dezintegra întreaga încăpere în atomi.

Îşi făcu apariţia în cadrul uşii şi, când cineva din cameră îi făcu semn cu mâna că poate intra, se apropie şi cercetă cadavrul lui Corfitzen. Era exact cum îl descrisese poliţistul local: în privirea fixă a proprietarului castelului se găsea o expresie de surpriză.

— Şi? Ce spuneţi?

Se uita la doctoriţa legistă, o femeie în jur de patruzeci de ani, pe nume Dalby, pe care o mai întâlnise de câteva ori. Îi plăcuse de ea de la început. Pe tânărul ei asistent nu-l cunoştea.

— Ştii doar că nu puteam spune prea multe înainte de autopsie, şi pentru că Hans-Otto Corfitzen nu este un nimeni, cu siguranţă că vrei să…

Îi sună telefonul.

— O clipă, te rog.

Dalby încuviinţă din cap.

Bărbatul de la celălalt capăt al telefonului nu trebuia să se prezinte şi nici nu pierdu timp cu asta.

— Am să vin personal la voi, Grube, zise el.

Era comisarul, Torsten Vester. Pentru o clipă se lăsă tăcerea, apoi bomba explodă.

— Şi am să-l aduc cu mine pe Bøjlesen, Grube. Ajungem în douăzeci de minute.

Închise şi oftă la gândul apropiatei vizite. Nu îl văzuse niciodată pe comisarul-şef Max Bøjlesen, în apropierea vreunui loc al crimei. Dar acum, cel mai mare şef al poliţiei din Iutlanda de Nord era pe cale de a face un tur – chiar dacă tardiv – al castelului, pentru a-i da mâna fostului diplomat şi pentru a schimba cu el câteva cuvinte.

— Scuze, unde am rămas?

— Spuneam doar că acest Corfitzen nu era un nimeni, deci…

— Asta poţi s-o spui cu voce tare…

— Deci îţi voi spune ce cred, Grube. Neoficial, se înţelege.

— Oh, te rog. Te ascult cu cea mai mare plăcere, zise el repede.

Doctoriţa legistă îşi miji ochii în clipa în care începu să vorbească.

— Violenţă: două leziuni pe faţă, inofensive, provocate în mod evident de o lovitură. O leziune la ceafă. Fără leziuni de apărare pe antebraţe, dar mici hematoame şi urme ale unor contuzii provocate de un tratament brutal. Hematoame la ambele încheieturi ale mâinilor. Mărimea şi localizarea lor

ridică suspiciunea că a fost legat. Aş spune că acest lucru este sigur. Momentul morţii: între ora nouă aseară şi trei azi-noapte. Cauza morţii: niciuna dintre rănile enumerate. Şi fiindcă nu ştim încă nimic despre starea sănătăţii lui Corfitzen şi despre antecedentele sale medicale, este absolut inutil să facem alte speculaţii. Ceea ce înseamnă că, din păcate, va trebui să mai aştepţi.

— Ar fi putut muri din cauza fricii, a şocului, ceva de genul… Şi astea te pot omorî, nu-i aşa?

Doctoriţa legistă dădu din cap afirmativ şi continuă:

— Locul crimei: trebuie să-l dezbrăcăm pentru a localiza petele mortuare. Dar asta nu înseamnă absolut deloc că locul în care a fost găsit nu coincide cu locul faptei, respectiv cu locul unde a murit de moarte bună.

— Aşadar, teoretic, e foarte posibil să fi fost supus unui tratament mai brutal şi după aceea, după ce făptaşul a dispărut, să fi murit în linişte şi în tăcere pe scaunul lui. Foarte posibil în mod natural, atac cerebral sau aşa ceva?

— Da, teoretic e posibil, Grube.

— Trebuie să am cât de cât un răspuns. Va veni şeful meu şi el îl aduce şi pe şeful poliţiei, Doamne-ajută! O să fie un adevărat bombardament.

Dalby zâmbi înţelegătoare.

— Bøjlesen? Săracul de tine! Bine, atunci. Fiindcă îmi trezeşti milă, poftim şi încă un indiciu: Corfitzen este lovit în faţă. Cade şi se răneşte la ceafă. A doua leziune de pe faţă este semnul unei lovituri intenţionate, pentru a-l ameninţa ori pentru a-l forţa. Corfitzen era legat de scaun undeva cam prin mijlocul camerei, altfel nu se poate. Şi cu siguranţă că după ce a fost bătut măr nu s-a aşezat liniştit la birou. Cred că a murit în urma unui atac cerebral.

★

Inspectorul Grube mai avu timp doar pentru un mic tur în jurul castelului. Oamenii lui lucrau de zor,

de bună seamă, fiecare îşi îndeplinea sarcina care îi fusese încredinţată.

Ajunsese la timp la podul de peste şanţul castelului, pentru a vedea cum fostul ambasador Hans-Otto Corfitzen îşi părăsea proprietatea pământească, transportat sub un cearşaf alb la ambulanţă, înăuntru căreia fu împins.

Nu era un mod prea frumos să îţi iei rămas-bun. O viaţă lungă în slujba naţiunii pe ţărmuri străine, cea mai mare parte a timpului petrecând-o în Europa de Est şi acum îşi găsise un sfârşit brutal tocmai la Nørlund, adăugând astfel o nouă tragedie istoriei seculare a castelului.

Îşi ridică mâna în semn de salut pe când brancardierii trecură cu maşina pe lângă el, de-a lungul aleii. Nici nu plecaseră bine, că un Passat negru gonea pe drumul de acces în sus, aruncând în stânga şi în dreapta cu criblură. Veneau superiorii în maşina privată a şefului de poliţie.

Comisarul sări de pe scaunul din dreapta, ca şi cum reacţia lui rapidă şi zelul său ar fi putut da timpul înapoi, să mai poată interveni şi să împiedice crima împotriva stăpânului castelului.

Se salutară. Şefii se întoarseră apoi pe călcâie, pentru a-şi face o idee despre peisaj şi, după ce ochii li se opriră din nou asupra lui Grube, îşi începură întrebările.

— Cum a fost ucis?

Comisarul-şef, Bøjlesen, punea întrebări complet deplasate, de parcă fusese deja stabilit că era vorba despre o crimă.

Grube se strădui să detalieze situaţia ceva mai nuanţat, dar nici măcar nu apucă să lămurească puţin lucrurile, că Bøjlesen îl întrerupse din nou.

— Suspecţi?

Grube trase aer adânc în piept. Despre Bøjlesen ştia doar că fusese şef la Copenhaga, că provenea din Iutlanda de Nord şi că venise acasă. Avea un spirit viu şi o anumită capacitate de a se descurca, tipică celor din capitală. Dar ceea ce îi dădea, într-adevăr, toate socotelile peste cap era faptul că

individul ăsta îşi făcea aşa, dintr-odată, apariţia, doar fiindcă se arăta la orizont o crimă a unei vedete nobile. Dacă ar fi fost vorba despre un drogat mort, cu un cuţit înfipt în gât, n-ar fi venit la galop niciunul dintre aceşti domni.

— După cum tocmai am încercat să explic: încă nu ştim dacă este vorba sau nu despre o crimă. Drept consecinţă, întrebarea legată de suspecţi este cam prematură.

Comisarul-şef bombăni lipsit de încântare, iar comisarul vru să spună ceva, împăciuitor, când unul dintre colegii lor apăru alergând grăbit.

— Grube, am descoperit câteva chestii interesante în parc, anunţă bărbatul, care făcea parte din echipa celor mai buni membri ai secţiei sale. Un mormânt…

— Un mormânt?

— Da, acolo e îngropat un câine, de aia…

— Ha! Pe undeva e mereu câte un câine îngropat, îl întrerupse comisarul-şef de poliţie cu un grohăit bizar.

— Ar putea fi vorba despre câinele dispărut al lui Corfitzen? se interesă Grube.

— Da. Grădinarul a confirmat-o deja. În afară de asta, am mai descoperit în straturile de flori câteva urme evidente. Urme de cizme, judecând după mărimea lor, bărbăteşti şi labe de câine. Nu cele ale câinelui mort, ci ale altuia.

— Amprente?

— Cercetăm asta.

— Bine. Vin cu tine. Arată-mi ce aţi găsit!

Grube se folosi de acea împrejurare pentru a dispărea, dar se mai întoarse o dată, repede, din mers.

— Puteţi să mergeţi sus să vă uitaţi la presupusul loc al faptei, în birou, la primul etaj, în aripa principală, la mijloc. Tehnicienii sunt deja acolo.

Manevra de evitare a fost încununată de succes. Era ferm convins că niciunul dintre cei doi nu va rezista tentaţiei de a cerceta apartamentele domneşti.

— Despre ce fel de urme este vorba? întrebă Grube pe drum spre grădina castelului.

— Amprente ale unor tălpi foarte dure de pantofi, cizme de drumeţie sau aşa ceva. Încep la zidul străzii lăturalnice şi apar din nou pe cealaltă parte a gazonului. Pe tot traseul se pot observa alături sau la numai câţiva paşi distanţă şi urme de câine. Probabil un câine alb. Am descoperit un smoc de blană într-o tufă de mure… Într-un anumit loc printre copaci omul trebuie să o fi luat la sănătoasa, în direcţia câmpurilor, de parcă ar fi fost urmărit de diavol în persoană. Asta se vede după distanţa dintre urmele pantofilor.

— Şi mormântul câinelui?

— Pe ăsta l-am descoperit în celălalt capăt al parcului, acolo, printre tufişuri.

14

Tocmai răsărise soarele, dar el era treaz de ceasuri bune. Şedea în ascunzişul lui pe un ciot de copac şi observa cum vânatul se perinda pe păşuni. Cu o mână sprijinea arcul, iar pe coapsă avea o săgeată de vânătoare de treizeci şi cinci de grame.

Avea un vis zbuciumat când îşi făcuse apariţia fata cu păpuşa. Ca de obicei, stătea în mijlocul ruinelor. Mută, murdară, ţinând strâns în mână o păpuşă Barbie fără picioare, cu un singur braţ şi cu părul şi capul compacte, topite. Purta o rochie roşie şi avea privirea uneia de nouăsprezece ani. Rămase încremenit. Când se trezi şi îşi reveni îi trecuse somnul.

Ultima dată fusese văcarul. Nu era un tipar anume. Doar un singur lucru era cert: când se întâlnea cu unul din cei şapte, tensiunea îi rămânea în trup ceasuri întregi.

Fata cu păpuşa îl bântuise într-un moment în care el resimţea oricum o nelinişte chinuitoare. Trecuse o săptămână de când stătuse în miez de noapte în faţa Nørlund Slot. O săptămână de la paznicii în negru, de la câinele spânzurat, de la individul acela abandonat inconştient şi de la fuga lui pripită trecând peste toate piedicile drumului.

De atunci, toate acestea îi pluteau prin cap. Între timp, atât se gândise la asta, încât începuse să creadă că nu fusese nimic mai mult decât o invenţie a minţii sale şi aşa zdruncinate. Povestea despre bărbatul care dorea să viziteze un castel în pădure împreună cu câinele său. O poveste melodramatică, de rahat, inventată printre trunchiuri de pini misterioşi şi argintii şi de aceea…

Atunci îşi făcu apariţia căpriorul. Mergea precaut prin noroi.

Îl lăsase în pace de la prima lui încercare ratată şi se antrenase zilnic lângă adăpost. Era departe de vechea sa condiţie fizică, însă se simţea suficient de

sigur să poată trage o săgeată de la o distanţă de douăzeci de metri.

Micul cerb rămase locului temător şi adulmecă. Nu descoperi niciun pericol şi sări din câţiva paşi la locul obişnuit pentru a bea apă.

Oxen puse săgeata, încordă arcul şi aşteptă ca animalul să îşi ridice capul, astfel încât să poată ţinti perfect. O astfel de săgeată putea prinde o viteză de până la trei sute cincizeci de kilometri pe oră. Vârful mecanic al săgeţii, cu cele trei canturi ascuţite ca lama, se deschidea în clipa impactului şi pătrundea în animal asemenea unui cuţit în unt. Rămâneau doar întrebările dacă nimerea şi unde anume.

Căpriorul se opri şi îşi ridică atent capul. Oxen reglă sensibilitatea arcului şi trase. Animalul îşi întoarse capul şi făcu câteva salturi uşoare, liniştite înainte, dorind parcă să-şi continue drumul. Apoi, la zece, cincisprezece metri mai în sus, pe cursul apei, se încolăci pe jos, ca şi cum ar fi dorit să se culce, să tragă un pui de somn. Căpriorul muri în pace.

În cazul vânătorii cu arcul şi cu săgeata nu avea loc niciun impact, niciun şoc şi nicio distrugere masivă, ca în cazul vânătorii cu puşca. Dacă nimereai corect, rămânea doar o tăietură aproape chirurgicală cu un canal de intruziune, de aproximativ douăzeci şi opt până la treizeci de milimetri – care trecea de-a curmezişul prin trupul animalului.

Oxen îşi părăsi ascunzătoarea şi se duse la pârâu.

Nimerise perfect plămânul, căpriorul se sufocase în câteva secunde. În acea seară, vor avea parte de un ospăţ regesc, o bucată de pulpă.

Un sentiment de căldură îi străbătu întreg trupul. Trecuseră mulţi ani de când îngenunchease lângă o pradă aşa de frumoasă.

Sunetul caracteristic, şfichiuitor ajunse la urechile lui de foarte departe. Însă începea să crească treptat, pe măsură ce elicopterul urca în susul văii.

Oxen îşi croia drum prin sălbăticia de la Lindenborg Å, când îl auzi. Se alarmă imediat. Puse căpriorul în iarbă şi se lasă în jos lângă el.

Elicopterul nu era departe, dar aici, lângă pârâu, era cât se poate de ferit, având în vedere că vegetaţia era aşa de deasă.

Oxen nu putea vedea elicopterul, dar îl simţi pentru o clipă deasupra lui, plutind prin aer, ca şi cum echipajul îşi dorea să se uite la ceva cu atenţie sporită. Ştia că tabăra sa era foarte bine camuflată, dar nu ştia dacă Domnul White nu va sări de sub prelată, pentru a-i goni pe intruşii zburători.

După care, elicopterul o luă din nou din loc. Lamele rotorului tăiau aerul. Zgomotul devenea din ce în ce mai tare. Oxen se trânti pe burtă.

— Tango 21, aici Tango 24. Taxi către casă. În curând contact vizual. Aşteptăm noi ordine.

— Tango 21. Înţeles. Terminat.

În câteva secunde, elicopterul Chinook va traversa zgomotos peste trecătoarea din munţi şi va zbura la joasă altitudine spre valea Shaihi-Kot, spre zona de aterizare. Doar câteva minute.

— Tango 24, aici Tango 26. Taliban în spatele stâncii, la nord-vest, 100 m. Văzut aruncătoare de grenade antitanc. La naiba, au luat în vizor elicopterul. Aşteptaţi ordin. Recepţie.

— Tango 24. Trebuie să-i eliminăm. Repede! Aşteptaţi semnal. Confirmaţi, Recepţie.

— Cra-cra…

De undeva dindărătul lui se porni o cioară în zbor. Se uită spre pârâul luminat de soare. Trei păstrăvi mici o zbughiseră peste fundul nisipos.

Se uită din nou în sus. Printr-o deschizătură între coroanele copacilor reuşi să prindă în vizor elicopterul. Trecea peste depresiune aidoma unei viespi uriaşe, cerceta tufişurile pentru ca mai apoi să se întoarcă, ceva mai sus, din nou la cursul lui iniţial. În acest fel, acoperea în zigzag întreaga vale. Aşa ceva făceai doar dacă aveai de îndeplinit o misiune foarte specială: ieşiseră la vânat.

Apoi totul se cufundă din nou în tăcere. Oxen mai rămase locului încă o vreme, după care prinse căpriorul de ceafă. Dacă fusese cuprins de nelinişte

după vizita lui la Nørlund, atunci acum era într-o stare de reală disperare.

15

Urmau să aibă o discuţie epuizantă, pe care o aştepta de zile întregi. Locul unde se aflau făcea imposibilă purtarea unei astfel de discuţii şi doar aşa puteau lămuri lucrurile o dată pentru totdeauna.

Stătea deja de cincisprezece zile într-un hotel pe care danezii îl numeau „Moşia castelului”. Era situat în afara oraşului Hobro, spre dealuri, pe partea de nord a fiordului Mariager, a cărui apă strălucitoare, albastră, curgea la numai câteva sute de metri. Era într-adevăr un loc minunat.

Se cazaseră conform paşapoartelor, sub numele de Helena şi Konrad Sikorski din Barsinghausen, de la sud-vest de Hanovra. Însă limba în care discutau aprins, în şoaptă şi printre dinţi, nu corespundea originii. Vorbeau rusa cu influenţe lituaniene şi o ceartă într-o limbă exotică, pe moşia unui castel, atrăgea imediat atenţia.

— Dacă nu ai fi fost aşa de brutal, nu am fi acum în această situaţie, zise Helena, o femeie în jur de treizeci de ani, cu un chip drăguţ, cu trăsături fine, cu ochi căprui şi cu părul negru ca pana corbului, prins strâns într-o coadă scurtă de cal.

— O spui pentru a zecea oară. De câte ori trebuie să-ţi repet ca să pricepi? De unde să ştiu că moşul acela era aşa de încăpăţânat? Şi de unde să visez că are o condiţie fizică aşa mizerabilă?

Konrad dădu furios din mâini. Îi venea să urle să se dărâme pereţii. Faţa lui roşie ca racul îi ardea de furie. Avea riduri în jurul ochilor şi al gurii şi, deşi tâmplele lui pleşuve nu atrăgeau prea mult atenţia, fiindcă părul lui blond-roşcat era tuns foarte scurt, se observa uşor că era mai în vârstă decât ea, având peste patruzeci de ani.

Oricine vedea acea pereche împreună ar fi spus că el se poate considera norocos că o are alături pe frumoasa doamnă Sikorski.

— E de la sine înţeles că trebuie să fii ceva mai precaut cu oamenii în vârstă. E cât se poate de

logic! Oare taică-tău nu are şi el beteşugurile lui? Şi ce vrei să facem acum? Ce dracu' să facem?

Se gândiseră întreaga zi cum să ducă la bun sfârşit chestiunea, dar nu găsiseră nicio soluţie.

El nu-i răspunse, se plimba doar de colo colo prin cameră, aidoma unui animal de pradă ţinut în cuşcă. Se opri la fereastră. Avea sentimentul că se învârte în cerc. O grămadă de reproşuri şi de motive pentru care planul lor eşuase, dar nimic constructiv.

— Am nevoie de aer proaspăt, atunci o să pot gândi mai limpede. Şi poate o să am şi o propunere… Dar mai întâi trebuie să mă gândesc la nişte chestiuni. Hai să ieşim să facem câţiva paşi pe afară. Aşa putem să vorbim în linişte despre asta, zise el.

Se aşezară pe o bancă aflată mai la deal. Înaintea lor drumul cobora destul de abrupt şi la capătul lui se găsea fiordul, îmbrăcat în verde intens.

— Frumos aici, nu-i aşa? Danezii au noroc, au o ţară frumoasă, peste tot este curat şi frumos, nu e sărăcie, nu sunt probleme. De fapt, ar trebui să fie cel mai fericit popor din lume, nu-i aşa?

El bombăni ceva neinteligibil legat de ideea ei naivă, dar, cu toate acestea, avea dreptate: aici era frumos.

— Dacă războiul rece s-ar fi transformat într-un război adevărat, atunci am fi fost acum pe pământ rusesc, zise el.

— Prostii! Atunci nu ar fi rămas nimic din toate astea. Dar ai fost crescut astfel încât să crezi altceva.

— Nu am fost crescut în niciun fel să cred ceva. Am fost crescut să mă impun. Ascultă… şi apoi te decizi, dar am o propunere, cred că planul meu funcţionează, bombăni el.

— Atunci zi odată, omule!

— Până acum am urmărit în pădure o urmă în zăpadă, dar acum s-a dezgheţat şi urma a dispărut.

— Ce poetic!

— Şi atunci ce facem? Aşteptăm să vină cineva care să ştie drumul.

— Asta trebuie să mi-o explici mai exact.

— Când o să vină această persoană, ne furişăm după ea.

— Şi dacă nu vine nimeni?

— Ba da, au să vină. Poţi să fii sigură de asta. Nervii sunt întinşi la maximum şi oamenii ca ei nu pot suporta astfel de situaţii. Nu sunt obişnuiţi cu aşa ceva. Ei sunt obişnuiţi să deţină controlul şi frica face ca toate măştile să cadă. Cu toate acestea, ne este absolut indiferent cine ne arată drumul, vom fi pregătiţi şi vom urmări noua pistă.

Ea şedea acolo, în timp ce privirea i se plimba peste fiord şi peste peisajul din spatele acestuia. Când le spunea el, toate păreau aşa de simple. Lui nu îi era niciodată frică. Şi dacă îi era, atunci se stăpânea aşa de bine, încât chipul său nu îi trăda în niciun fel această frică. Era un profesionist.

— Dar… începu ea încet. Timpul de aşteptare ar putea fi un risc. E periculos dacă rămânem prin preajmă.

— Lasă treaba asta în grija mea!

Privirea i se opri asupra unei bărci albe cu pânze. Era o vreme frumoasă pentru o plimbare cu barca. Soare şi o briză blândă.

— Încă ne mai putem întoarce, să încheiem, continuă el.

Dură ceva timp până când ea îi răspunse. Între timp, vasul cu pânze dispăruse după un pâlc de copaci.

— Pentru asta, am ajuns mult prea departe. Procedăm cum ai propus.

16

Micul grup, format din cinci bărbaţi înarmaţi până-n dinţi, înainta repede prin tufişurile dese.

Erau aproape de ţintă şi conducătorul grupului, inspectorul-şef criminalist Rasmus Grube, îi înştiinţase prin *intercom* ca de acum înainte să fie foarte precauţi.

Aici, printre conifere, era întuneric beznă, dar Grube putea bănui o umbră în dreapta lui. Şi auzi cum se rupse o ramură în apropiere. Nu erau o maşinărie bine unsă, nu erau o unitate de elită, dar erau nişte bărbaţi destoinici, experimentaţi, din fruntea poliţiei. Ceea ce era suficient. Ceea ce trebuia să fie suficient. El refuzase cu fermitate să fie implicate şi trupele speciale de comando AKS. Dumnezeule, ăştia erau de la antiterorism! Şi misiunea lor din acea dimineaţă nu avea absolut nimic cu terorismul.

Ceva mai departe, în josul dealului, ieşiră din pădurea de conifere. Cu toate acestea, tot nu puteau vedea ce se afla în faţa lor. Era încă prea întuneric ca să o poată face.

— Aşteptăm la marginea pădurii, până când o să se mai lumineze, şopti inspectorul în microfon.

Bărbaţii aveau asupra lor propria armă şi, mai puţin Grube, şi un Heckler & Koch MP5, spre marea lor bucurie, dotat cu un telescop şi cu ţintă laser.

Inspectorul nu îşi dorea prea tare să aibă asupra lui această mitralieră şi o refuzase.

Armamentul greu nu fusese nicidecum ideea lui, ci a şefului său.

Ultimele zile confirmaseră ceea ce el prevăzuse în acele clipe de meditaţie de pe treptele castelului: moartea lui Corfitzen declanşase o întreagă avalanşă. Superiorii se amestecau peste tot. Şi mai aduseseră şi un contingent suplimentar, dacă tot era să nu participe AKS la acţiune. În afară de asta, comisarul-şef apăruse zilnic la televizor, pentru a

informa despre stadiul anchetei. Astfel punea o mare presiune pe întreg departamentul.

Realitatea era că ancheta nu avansase prea mult. Şi trebuia să se întâmple ceva cât mai repede, altminteri Grube va fi înlocuit de la conducerea anchetei. În ciuda lipsei de progrese, acţiunea din acea zi era pe cât de disproporţionată, pe atât de lipsită de originalitate. Chestiunea se putea rezuma foarte simplu: căutau un bărbat cu un câine alb. Acest bărbat se aflase în parcul castelului în clipa în care se oprise ploaia din mai. Asta era tot. Nu exista nici cel mai mic motiv pentru circ şi pentru mitraliere.

Şi nu era niciun strop de adevăr în multe dintre titlurile dramatice din ziare şi în ciudatele reportaje TV din ultimele zile. De când se adresaseră publicului să îi ajute în căutarea unui bărbat cu un câine alb, totul le scăpase din mâini.

El se străduise să accentueze că poliţia nu dorea decât să discute cu acel bărbat, dar acest fapt prea banal se pierduse pe drumul spre diferitele medii.

„Individ care renunţă la societate, bolnav mintal, responsabil pentru uciderea ambasadorului?”

Acest titlu îi rămăsese în minte în mod special. Presa chestionase mai mulţi trecători din Rebild. Şi după ce jurnaliştii formulaseră întrebările în mod tendenţios, de genul: „Oameni care trăiesc în pădure au deseori probleme psihice, nu-i aşa…?”, cei întrebaţi dăduseră afirmativ din cap, confirmând astfel de bunăvoie această versiune a dramei.

Astfel, dintr-un bărbat cu un câine devenise acum un bolnav mintal, un nebun, un psihopat. Ultimii amintiţi erau cei mai răi, după câte se ştie. Fireşte că aşa un individ ar putea fi înarmat… În afară de asta, bărbatul trebuia să mănânce ceva. Să fie el oare un braconier?

Şi aşa se face că şi inspectorul Rasmus Grube şi oamenii săi se găseau la marginea văii Lindenborg, îmbrăcaţi cu veste antiglonţ şi înarmaţi cu pistoale mitralieră. Cu toate acestea, ei nici măcar nu trebuiau să aresteze pe cineva, ci doar să *găsească.*

Se uită prin întuneric şi îşi coborî apoi privirea spre ceasul său de la mână. În curând se va mai lumina puţin.

Cercetările mediatice au ajuns, oricum, la concluzia că bărbatul cu câinele alb nu era o simplă fantezie. Exista într-adevăr. Un tânăr din Haverslev îl văzuse în seara crimei la castelul Nørlund, când făcea jogging pe stradă. În afară de asta, o tânără care lucra la Rold Storkro ca ajutor de bucătar contactase poliţia. Ea îl surprinsese pe bărbat căutând prin gunoaiele de la bucătărie. Îi fusese milă de el şi le dădu lui şi câinelui său o porţie serioasă de mâncare. Femeia îl descrisese a fi „cam ciudat".

Comisarul nu avea nicio idee despre ce urma să îi aştepte aici în mijlocul întunericului. Ştia doar că elicopterul de căutare descoperise în vale un câine alb şi un soi de adăpost. Acum aveau coordonatele şi mergeau după GPS. Doar că le lipsea lumina zilei.

Era curios, trebuia să o recunoască. Fiindcă nu înaintau în niciun fel cercetările despre acei bărbaţi misterioşi care, aparent, fuseseră „gărzile de corp" ale lui Corfitzen şi care, între timp, se evaporaseră, bărbatul cu câinele era singura lor pistă.

Ospiciile din ţară fuseseră deseori năpăstuite când politicienii decideau pentru a mia oară noi măsuri de austeritate. Se reducea numărul de paturi şi pacienţii erau daţi afară cât mai repede posibil – pe străzi sau acasă, unde în afară de patru pereţi nenorociţi la care se puteau holba nu îi aştepta, deseori, nimic.

În principiu, era corect să porneşti de la premisa că bărbatul cu câinele era un bolnav psihic, asta o confirmau şi statisticile poliţiei: de fiecare dată foştii locatari ai acelor ospicii se retrăgeau prin păduri.

Aşadar… poate că îi aştepta vreun diliu cu câinele lui alb. Un nebun vai şi amar de capul lui, care avea nevoie mai degrabă de mâna de ajutor pe care să i-o întindă societatea, decât să fie atacat dis-

de-dimineaţă de o echipă de oameni înarmaţi până-n dinţi.

— Haideţi, coborâm încet!

La indicaţiile inspectorului, micul grup se puse în mişcare, croindu-şi drum în jos pe deal şi apoi mai departe prin cordonul de sălcii. Treceau prin apa rece ca gheaţa a micului pârâu, care le mai spăla puţin noroiul împuţit de pe cizme şi de pe pantaloni, dar mlaştina continua şi pe cealaltă parte. Abia la cincizeci de metri de ţintă avuseseră din nou pământ uscat sub picioare.

Grube era sigur că va putea localiza tabăra imediat şi le dădu ordin oamenilor săi ca pe ultima bucată să se târască prin iarbă.

La o distanţă mai mare de douăzeci de metri de copacul căzut, ei se răsfirară în cerc în jurul ţintei. Abia anunţaseră toţi colegii prin staţie că sunt pe poziţii, că se auzi lătratul furibund al câinelui de undeva de sub o prelată verde. La naiba, javra aia era într-adevăr la datorie. Lătra ca un nebun.

★

Era sfârşitul nopţii şi Oxen încă nu reuşise să închidă un ochi. Ciotul de dinte al văcarului încă îl mai rodea pe interior. Într-o bună zi, acea fantomă sârbească îl va fi mâncat bucată cu bucată. Şi dacă nu o va face, atunci mai erau alte şase care îi puteau da o mână de ajutor. Nu se va termina niciodată. Poate că acesta fusese gândul care îl făcuse să capituleze. Băuse câteva înghiţituri şi fumase o ţigară de iarbă. De aceea dormea aşa de profund când Domnul White începuse să latre. Avea nevoie de mult timp pentru a ieşi la lumină din adâncuri şi de câteva cuvinte până să îşi dea seama unde era şi că semnalul câinelui trebuia să fie luat foarte în serios.

Îşi apucă energic cuţitul *bowie* de sub pernă. Se întoarse pe burtă şi se târî pe sub prelată. Nu se putea observa nimic la o primă vedere. După care descoperi un individ care se ridică în genunchi din iarba înaltă.

— Bună ziua. Suntem poliţia. Am dori să discutăm cu dumneavoastră. Vă rugăm să vă ridicaţi în picioare!

Poliţia? Nu era treaz de-a binelea şi gândirea nu îi funcţiona cum trebuie. Poliţia? Ce căuta poliţia aici? În adăpostul lui?

După care îşi dădu seama şi neliniştea care îl măcina primi răspunsul eliberator. Era vorba despre Nørlund Slot, despre bărbatul inconştient şi despre acei indivizi în costume. De aceea fusese trimis elicopterul să îi găsească adăpostul.

Se ridică încet şi văzu şi celelalte siluete în jurul său în iarba înaltă. Stând în picioare, îşi lăsă cuţitul să cadă şi îşi săltă mâinile.

Atunci se ridicară şi celelalte siluete. Erau în total cinci, dintre care patru aveau pistoale mitralieră şi veste antiglonţ. Ce se petrecea aici, pentru numele lui Dumnezeu?

Domnul White începu din nou să latre, tare şi complet ieşit din minţi. Îi trecu prin cap un singur gând: câinele nu avea voie să atace. Nu avea voie să facă nici cea mai mică mişcare neprevăzută, altminteri un deget nervos ar putea apăsa pe trăgaci.

Îşi strigă câinele să vină la el, îl mângâie, îl linişti şi îl făcu să se culce ascultător lângă el.

Când inspectorul Grube văzu cât de concentraţi înaintau oamenii săi înarmaţi până-n dinţi, pentru a duce la bun sfârşit acţiunea, se surprinse gândindu-se cât de mult ar trebui să se mire acel bărbat înalt, suplu, care fusese înconjurat aşa.

Acea imagine şi felul în care a fost luat pe nepregătite şi trezit din somnul cel mai dulce nu puteau decât să şocheze, fie că era sau nu bolnav psihic. Dar, cel puţin, acum puseseră mâna pe el şi asta era exact ceea ce aşteptau cu toţii.

— Rămâneţi liniştit pe loc! Şi, vă rog, aveţi grijă ca şi câinele să stea paşnic. Nu vrem să vă facem nimic. Dorim doar să discutăm cu dumneavoastră, cât se poate de relaxat. În regulă?

Erau chiar în faţa bărbatului cu câinele alb, o apariţie destul de neîngrijită. Barba lui era rară, dar

zburlită, părul unsuros îi era prins la ceafă într-o coadă.

Bărbatul stătea calm şi îi murmură câinelui său câteva cuvinte liniştitoare. După care dădu încet din cap. Acesta era primul semn că acel om încremenit era în stare să comunice cât de cât.

— Numele meu este Rasmus Grube. Sunt inspector criminalist şef. Regret situaţia, dar în cadrul poliţiei ne întâlnim mereu cu tot felul de cazuri care ne silesc să ne luăm anumite măsuri de precauţie, zise el şi făcu o mişcare din cap în direcţia colegilor săi, care se relaxaseră acum în mod vizibil.

Apoi continuă pe un ton prietenos, uşor scăzut:

— Şi acum dorim să vă invităm să ne însoţiţi la sediul poliţiei din Aalborg. Pentru o… discuţie lămuritoare. Sunteţi de acord?

Bărbatul zâmbi abia perceptibil. De ce oare? Poate pentru că nu era conştient de gravitatea situaţiei? Îi era oare clar că poliţiştii înarmaţi nu veneau până acolo doar aşa, de amorul artei?

— Deci… Dorim să discutăm puţin mai în detaliu despre câteva chestiuni. Şi în acest scop am vrea să vă luăm cu noi la Aalborg, la sediul poliţiei. Sunteţi de acord?

— De ce? De ce sunt acuzat?

Aşadar, bărbatul îi înţelegea foarte bine. Şi înţelegea şi situaţia.

— Nu sunteţi acuzat, dacă la asta vă gândiţi.

— Atunci putem vorbi şi aici.

Grube clătină din cap.

— Ar fi mai bine să ne însoţiţi la comisariat.

— Despre ce doriţi să discutăm?

— Despre… anumite evenimente care s-au petrecut la Nørlund Slot în urmă cu câteva zile. Aţi fost acolo?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— În regulă. Spuneţi-mi cum vă numiţi.

— Niels.

— Niels… şi mai cum?

— Oxen… Niels Oxen.

Lui Grube îi veni să exclame, dar se adună şi îl cercetă pe bărbat în tăcere pentru o clipă. După care nu mai reuşi să îşi păstreze doar pentru sine uimirea.

— Niels Oxen… Incredibil… Ce căutaţi aici?

— Îl cunoşti, Grube? strigă unul dintre colegii săi.

— Cum adică dacă îl cunosc? Ştiu cine e. Este…

Grube ezită. Era cazul să îşi aleagă cu foarte mult tact cuvintele. Hotărât, dar fără să sune prea amical sau părtinitor, continuă încet:

— Niels Oxen a fost la Şcoala de Poliţie pentru o vreme în acelaşi an cu mine. E veteran de război şi fost soldat de elită al vânătorilor. Şi este cel mai decorat soldat pe care l-a avut vreodată Danemarca.

17

Mai întâi, comisarul-şef Bøjlesen rânji încântat de sine când află vestea că bărbatul cu câinele care era căutat în cazul Corfitzen fusese adus la sediul poliţiei. Apoi însă, după ce auzi numele acestuia, chipul i se întunecă. Inspectorul-şef Grube nu remarcă nimic din toate astea.

— Niels Oxen…

Comisarul-şef îşi frecă bărbia.

— Veteran de război şi fost vânător.

— Hmmm…

— Cel mai decorat soldat al tuturor timpurilor.

— Poate că acesta este motivul pentru care îmi este cunoscut numele… din presă.

— I s-a acordat de trei ori Ordinul de Vitejie al armatei. Cu frunze de stejar de aur, aşa i se spune când îl primeşti pentru a treia oară.

— De trei ori? Asta chiar nu e puţin, murmură Bøjlesen.

— Şi nu sunt singurele decoraţii: Niels Oxen a fost primul căruia i s-a decernat Crucea de Vitejie, precum şi încă o altă distincţie, cea mai înaltă de la noi din ţară. El este singurul considerat demn de această onoare. Pentru a ajunge aşa de departe, trebuie să fi făcut nişte fapte cu totul ieşite din comun.

— Atunci bărbatul cu javra lui albă este cel mai mare erou de război al întregii noastre naţiuni? Asta vreţi să-mi comunicaţi?

Comisarul-şef îşi încruntă fruntea gânditor.

— Da, într-adevăr, nimeni nu e pe măsura lui. Am căutat imediat pe Google, de cum ne-am întors. Chiar şi cei mai medaliaţi oameni din armată susţin că este puţin probabil să obţină performanţe mai mari şi distincţii mai numeroase decât Niels Oxen. Oxen nu poate fi depăşit în nicio privinţă, a spus într-un articol de ziar şeful nostru de stat major.

— Ştim ce fapte de eroism a făcut acest Oxen, de este aşa de venerat?

— Nu am avut deocamdată timp să aprofundez această temă.

— Atunci înseamnă că avem de-a face cu un ciudat incredibil de jegos, lipsit de mijloace, care este aşa de curajos şi de viteaz, încât poate fi sigur că va intra în istoria daneză. Dacă ăsta nu este un subiect delicat, Grube. Mediile vor exploda de bucurie. Iubesc un astfel de… gunoi. Dar indiferent cât de excepţional pare să fie omul nostru, asta nu înseamnă că nu ar putea fi totuşi vinovat. Nu ar fi primul veteran de război care o ia razna. E foarte posibil să-l fi ucis pe Hans-Otto Corfitzen, chiar dacă este venerat până la Polul Sud şi înapoi.

Nu era pentru prima dată când comisarul-şef judeca faptele cu mare lejeritate. Corfitzen nu fusese ucis. În orice caz, nu direct. Legista lucrase foarte repede. Prezentase rezultatele chiar în ziua în care fusese găsit ambasadorul.

Hans-Otto Corfitzen murise în urma unui cheag de sânge ajuns la inimă. În acte era trecut infarct acut miocardic – infarct. Probabil provocat de o situaţie stresantă şi de tratamentul brutal la care a fost supus fiind legat de scaun.

— Când începem interogatoriul? întrebă comisarul-şef.

— Oficial, nu este niciun interogatoriu, ci doar o discuţie. Iar el a venit de bunăvoie cu noi.

— Unde e acum?

— În biroul meu.

— Vin şi eu să arunc o privire. Îmi este permisă de bună seamă puţină curiozitate. La atâta vitejie, naiba s-o ia…

Comisarul-şef Max Bøjlesen privi gânditor prin uşa deschisă, în timp ce mergea agale pe culoar.

— Nu-l scăpa! îi şuieră el lui Grube în faţa biroului.

Niels Oxen şedea acum cu câinele lui alb faţă în faţă cu Grube, care îşi adusese şeful, pe Torsten Vester, în cinstea viteazului vizitator, şi care stătea acum alături de el. Primul lucru pe care inspectorul-

şef Grube îl remarcă era faptul că Oxen puţea groaznic.

— Nu ar strica nişte aer proaspăt de primăvară, mormăi el şi deschise larg fereastra.

Nu putu să se abţină să îi cerceteze chipul lui Oxen şi să facă o serie de speculaţii despre ce fel de fapte o fi dus acest om la îndeplinire, care să îl deosebească într-atât de mult de restul oamenilor normali, printre care se număra şi el. Trăsăturile feţei îi deveniseră mai aspre şi arăta cu mult mai în vârstă. Dar, ce-i drept, trecuseră o grămadă de ani.

La Şcoala de Poliţie, Niels Oxen fusese cunoscut de toată lumea fiindcă primise deja de pe atunci două ordine pentru vitejie. Aşa de viteaz nu mai fusese niciodată vreun elev de poliţie. Viteaz? Cum devii viteaz? Oare să fie treaba asta o trăsătură înnăscută în cazul unor aleşi? Sau aveau cu toţii o funcţie de vitejie care putea fi accesată prin apăsarea unui buton în cazurile de forţă majoră?

— Cum de aţi întrerupt Şcoala de Poliţie, Oxen?

De bună seamă, inspectorul-şef punea această întrebare, fiindcă spera ca prin trecutul lor comun să poată crea o bază pozitivă a discuţiei, dar şi din pură curiozitate.

Oxen răspunse ridicând din umeri. Vorbise prea mult de când coborâse din acel tren tâmpit la Skørping. Mai întâi, cu fata de la care primise gulaşul de căprioară şi acum cu poliţia. Nu mai era obişnuit să vorbească aşa de mult. Îl obosea. Dădu din nou din umeri.

— Uneori este pur şi simplu timpul să mai faci şi altceva.

— Şi atunci v-aţi dus la vânători?

El dădu din cap.

— Am citit că vânătorii au fost folosiţi în ultimii ani la câteva misiuni internaţionale – în Irak, în Afganistan. Şi m-am întrebat: aţi luat şi dumneavoastră parte în străinătate la… operaţiuni?

Întrebarea era prostească. La aşa ceva nu ar da nimeni nicio informaţie. El răspunse în singurul fel posibil, care îi veni la repezeală în minte:

— Poate.

Inspectorul-şef Grube suspină, comisarul Vester şedea alături, în tăcere, cu picioarele puse unul peste celălalt. Oxen îl mângâia în linişte pe Domnul White în spatele urechii.

— Bine, să începem atunci. Am să înregistrez discuţia noastră, sunteţi de acord?

El dădu din cap în direcţia lui Grube.

— Bine. Mai întâi nişte chestiuni practice. Mulţi soldaţi au făcut psihoterapie. Vă număraţi printre ei?

— De ce întrebaţi?

— Ca să ne facem o imagine completă.

— Da, răspunsul e: DA.

— Există documente în acest sens? Şi ne-aţi da acordul să ne uităm peste acele documente.

— Nu înţeleg la ce ar folosi asta. Răspunsul e: NU. Treceţi la subiect.

— În regulă. După cum v-am spus şi în această dimineaţă, este vorba despre moartea fostului ambasador şi mare proprietar Hans-Otto Corfitzen şi despre… circumstanţele suspecte, care au condus la aceasta. Am găsit urme de paşi în grădina de la Nørlund Slot şi le-am comparat cu cizmele dumneavoastră şi putem fi, aşadar, siguri că aţi fost acolo.

— Da.

— Când?

— În urmă cu opt zile.

Grube compară răspunsul lui Oxen cu stenograma spuselor tânărului şofer, care se refereau la bărbatul cu câinele alb. Ziua corespundea.

— Aţi mai fost şi înainte la castel: ştiu că vânătorii au folosit deseori Rold Skov pentru manevre.

— Niciodată.

— L-aţi cunoscut pe Hans-Otto Corfitzen?

— Nu.

— Nu aţi auzit niciodată de el?

— Nu.

— Ce aţi căutat acolo?

— Să mă uit.

— Aţi vrut să…

Lui Torsten Vesters îi sună telefonul. Se scuză şi ceru o scurtă pauză, în timp ce se grăbea afară din birou. După puţin timp îşi vârî din nou capul prin deschizătura uşii.

— Grube, vreţi să fiţi aşa de bun să veniţi un minut?

Grube şi Vester discutară afară pe culoar. Sunase Bøjlesen, destul de supărat. Serviciul de informaţii interne, PET, îşi anunţase sosirea la Aalborg într-o oră şi jumătate.

Şi, de bună seamă, nu era vorba despre un oarecare angajat din Århus sau de la sediul central din Søborg. Oaspeţii care urmau să vină erau şeful cel mai mare al serviciului secret, împreună cu mâna lui dreaptă, cu directorul operativ. Şi comisarul-şef nu era de bună seamă prea puţin încântat de acest lucru, fiindcă prezenţa PET nu însemna de obicei decât probleme: muncă în plus şi presiune asupra poziţiei care se găsea în organigramă în capul listei.

— Vin cu avionul. Ai putea spune că în secunda în care au aflat identitatea bărbatului nostru s-au aruncat în maşină, cu direcţia aeroport. Vor să fim amabili şi să mai aşteptăm un timp cu interogatoriul. Ar dori să fie şi ei de faţă, explică Vester.

— Nu pricep.

Grube clătină din cap.

— Ăştia doi nu au niciun fel de experienţă în asemenea chestiuni, dar au oamenii lor. Ce mai ştim în afară de asta?

— L-au rugat pe Bøjlesen să întrerupă discuţia până când ajung şi ei aici. Asta e tot… Le-aţi trimis ceva care ar fi putut să le trezească interesul?

— Nu ştiu să o fi făcut. Simplă rutină. Doar actele pe care le-aţi văzut şi dumneavoastră, răspunse Grube.

Inspectorul-şef informase doar PET-ul, aşa cum o doriseră colegii săi din Søborg. Serviciul de informaţii avea un interes, fireşte, în ce privea moartea lui Hans-Otto Corfitzen, fiindcă acesta

făcuse parte dintre marii diplomaţi danezi şi avusese o reţea de cunoştinţe, care se întindea cu mult peste parchetul internaţional. În plus, el fusese şi consilier extern al PET ori de câte ori fuseseră probleme în care era implicată o ambasadă.

Sau, aşa cum o rezumase colegul din Søborg pentru inspectorul Grube: Corfitzen acumulase timp de o viaţă întreagă o grămadă de experienţă în legătură cu diplomaţia şi cu însoţitorul invizibil al acesteia – spionajul.

— Fac pariu că moartea lui Cofitzen se va transforma într-un adevărat viespar, suspină comisarul.

— Vă gândiţi la ceva anume? întrebă Grube.

— Avem, pe de-o parte, un nobil răposat, un diplomat de top, un mecena, un om care a înfiinţat un *think tank,* cetăţean al lumii întregi şi proprietar de fabrică de cherestea. Şi, pe de altă parte, avem pe cel mai curajos bărbat al regatului, cu siguranţă un individ mizerabil şi bolnav psihic. Şi de pe flancuri vin Mossman şi Rytter, conducerea PET-ului. Deci dacă ăsta nu e un adevărat viespar…

— De când l-am văzut stând aşa, mort, pe scaunul lui, am ştiut că este un caz de tot rahatul, mârâi Grube.

— Şi ca situaţia să fie minunată, Bøjlesen ar fi vrut ca totul să fie elucidat ieri. M-a întrebat dacă avem suficiente dovezi să îl putem acuza pe Oxen şi să-l ducem înaintea judecătorului.

— A luat-o complet razna?

Torsten Vester zâmbi crispat şi se îndepărtă spre biroul lui. Grube se duse la al său şi luă loc vizavi de Niels Oxen, care stătea acolo nemişcat, cu o mână pe capul câinelui său.

— Ne putem întrerupe puţin discuţia, Oxen?

— Mi s-a spus că toată această chestiune nu va dura mult dacă vin cu voi la sediul poliţiei. Câinelui meu nu-i place aici.

— E vorba despre PET… Şeful lor cel mai mare este pe drum încoace. De aceea, am fost rugaţi să

amânăm până atunci discuţia noastră. Şi acei domni doresc să participe la ea. Aşa că…

— PET? Ce mai vor şi ăia?

Comisarul îşi întinse cu regret braţele în lături.

— Habar nu am.

— PET-ul nu mă priveşte câtuşi de puţin. Le puteţi da înregistrarea mai târziu. Haideţi, continuăm, zise Oxen cu perseverenţă.

— Atunci spuneţi NU?

Oxen dădu din cap.

— Dacă nu cooperaţi cu noi, sunt, din păcate, nevoit să vă reţin pentru moment.

— Şi sub ce motiv vreţi să faceţi asta? Sunt suspect?

— Căpriorul pe care l-am găsit acolo… Sunteţi suspect de braconaj pe moşia de la Nørlund Slot. Asta dacă nu cumva aţi cumpărat căpriorul întreg din Skørping, de la Brugsen, cu tot cu maţe.

18

Biroul inspectorului Grube era prea mic pentru numerosul public atras de aşa-zisa „discuţie” cu eroicul Niels Oxen. Aşadar, participanţii îşi luară scaunele şi se aşezară în jurul mesei mari din sala de conferinţe.

La gândul că atât Bøjlesen, cât şi conducerea PET-ului va fi prezentă, Rasmus Grube se simţea puţin încordat. Era foarte posibil ca el să apară destul de repede într-o lumină proastă, fiindcă nu exista niciun element concret.

Max Bøjlesen, comisarul-şef al poliţiei din districtul Iutlanda de Nord, trona în capul mesei şi, de bună seamă, încerca să-şi găsească cea mai potrivită expresie a feţei. Într-o astfel de vizită importantă trebuia să dea cât se poate de bine, dar dacă era privit mai degrabă din spate decât din faţă, atunci nu era mereu uşor să îşi găsească postura corectă.

Grube se aşeză pe una dintre laturi, exact la mijloc, faţă în faţă cu Oxen. Torsten Vester se aşeză alături de el, iar Martyn Rytter, directorul executiv al PET, şedea de cealaltă parte. Erau cam de aceeaşi vârstă, în jur de patruzeci şi cinci de ani, ca Oxen.

Rytter făcuse carieră într-un timp relativ scurt. În cercurile poliţiei se spunea că era mai bine să fii precaut dacă nu doreai să te tai în inteligenţa ascuţită a acestui bărbat. Grube remarcă un zâmbet pe chipul bronzat al lui Rytter în clipa în care îi făcu lui Oxen un semn din cap.

Alături de Rytter stătea o femeie. Prezenţa ei era surprinzătoare şi, în afară de „Bună ziua”, nu mai scosese niciun cuvânt de la apariţia trioului de la PET. Se numea Margrethe Franck şi le fusese prezentată drept „asistentă”. Purta în urechea stângă un cercel din argint, pe care nu aveai cum să nu-l remarci, şi avea părul blond, tuns destul de scurt. Părea abătută, probabil fiindcă avea dureri. Grube observase că târşâia un picior.

Ultimul bărbat care intră în încăpere era şeful Serviciului de informaţii interne, celebrul Axel Mossman. Era aşa de mare, încât nici nu mai aveai nevoie de uşă când el se oprea pe culoar.

Mossman trecuse de şaizeci de ani şi era într-o formă excelentă. Îşi petrecuse aproape întreaga viaţă în cadrul PET-ului, pe care l-a scos cu bine, ba chiar şi mai puternic, din complicaţii ani de reformă de după 9/11, şi l-a transformat într-un serviciu de informaţii modern, pe măsura cerinţelor noii ere.

Axel Mossman îşi dădu jos şapca de tweed, însă nu se aşeză. În schimb, înconjură masa şi se duse la Oxen, întinzându-i uriaşa lui mână dreaptă.

— Oxen. Bună ziua… Axel Mossman. Este o onoare pentru mine să vă cunosc. Ceea ce aţi făcut dumneavoastră este impresionant. Într-adevăr, foarte impresionant. Ce păcat că trebuie să ne întâlnim în asemenea circumstanţe! Dar poate că vom găsi mai târziu prilejul să discutăm altfel.

Oxen primi cordialitatea şefului PET cu scepticism. Nu ştia ce să zică şi răspunse la salutul lui Mossman dând scurt din cap, apoi îl mângâie pe Domnul White. Avusese grijă ca însoţitorul lui fidel să primească nişte apă şi mâncare, dar îşi dădea seama că acesta îşi dorea să iasă de acolo. La fel şi el.

Oxen se lăsă pe spate şi îl observă pe Mossman, care se înghesui pe lângă scaunele rămase libere, pentru a se aşeza în dreapta lui. Ştia exact cine era acest Axel Mossman, cu renumele glorios şi cu strămoşii săi englezi pe linie paternă. Mossman era deja şef al PET când Oxen îşi începuse instrucţia în poliţie.

I s-ar fi potrivit de minune titlul de Sir Axel sau Lord Mossman. Avea o alură izbitor de britanică. Purta un sacou de tweed verde de culoarea muşchiului, pantaloni de in potriviţi cromatic şi o şapcă, fireşte, din acelaşi tweed verde. Toate acestea te duceau cu gândul la un gentleman plecat la o vânătoare cu câini de zăpadă pe dealurile Scoţiei sau la pescuit în râul Tay.

Mossman se aşează şi îşi aranjă cu palma părul rar şi argintiu. Se zvonea că se înţelege cât se poate de bine cu conducerea serviciilor MI5 şi MI6. Ceea ce nu era de mirare. Mossman era o instituţie.

Oxen îşi plimbă privirile spre cealaltă parte a mesei. Avea în faţă pe cei mai importanţi oameni ai statului – la care se mai adăuga o femeie, care până atunci îl privise direct în ochi, fără să zâmbească, ba chiar fără să clipească. Purta o bijuterie de argint care sărea imediat în evidenţă, un şarpe prins pe marginea urechii. Înaintea ei era un iPad.

La capătul mesei stătea Max Bøjlesen. Îl observase o vreme pe ascuns. Bøjlesen era la fel, chiar dacă mai luase câteva kilograme, chipul său părând acum mai rotofei, ba chiar într-un anume fel ceva mai prietenos decât îşi amintea el. Dar asta nu trebuia să fie un motiv să se lase înşelat de aparenţe. Bøjlesen era un lup cu obraji de bebeluş.

Chiar dacă expresia comisarului-şef arăta că ei nu s-ar fi întâlnit niciodată, Oxen nu putea fi dus de nas. Cu coada ochiului observase demult că Bøjlesen îl fixa din priviri.

Inspectorul-şef Grube frunzărea grăbit actele sale. Bărbatul dinaintea lui va începe imediat.

Oxen trebuia să se înarmeze cu răbdare. Gândul că va avea mult de vorbit îl obosea de pe acum. Indiferent cât şi-ar fi dorit, în acea clipă nu era invizibil.

Inspectorul Grube îşi drese vocea şi începu cu aceleaşi întrebări de mai devreme, la care Oxen răspunse ca în urmă cu câteva ceasuri. Pe chipurile oamenilor de stat din faţa lui nu li se citea nicio expresie.

Se apropiau de locul unde se încheiase prima discuţie.

— L-aţi cunoscut pe Hans-Otto Corfitzen? întrebă Grube pentru a doua oară.

— Nu, răspunse el din nou.

— Nu aţi auzit niciodată de el?

— Nu.

În aceeaşi clipă percepu o mişcare fugară în privirea în rest aşa de liniştită a asistentei. Şi văzu, de asemenea, cum se încordau uşor şi muşchii din jurul gurii lui Axel Mossman.

Dar fiindcă nu auzise, într-adevăr, de răposatul moşier, nici nu putu da un alt răspuns. Grube continuă:

— Şi ce aţi căutat la castel?

— Să mă uit.

Astfel au ajuns din nou în acelaşi punct.

Inspectorul era acum ceva mai agitat decât prima dată.

— Doar să vă uitaţi, spuneţi. Ar fi oare posibil să mai detaliaţi puţin acest răspuns destul de…? Să vă uitaţi la ce? La stilul arhitectonic, la şanţul de apă, la construcţia acoperişului, la flora grădinii, să vă uitaţi la ce anume, Oxen?

— Am fost deseori în Rold Skov. Compania de vânători foloseşte pădurea ca teren de exerciţii, dar castelul nu l-am văzut în viaţa mea, am auzit doar de el. Am fost… curios.

— Aşadar, aţi apărut acolo pe la 23.30 cu câinele dumneavoastră, corect?

El dădu din cap.

— Dacă aţi fi aşa de amabil să ne spuneţi şi nouă ce s-a petrecut mai târziu şi, dacă e posibil, cât mai detaliat. Mulţumesc.

Tot ce se petrecea acolo îi amintea de un tribunal. Cu singura diferenţă că el se prezentase de bunăvoie. Era prins ca iepurele în capcana pe care şi-o întinsese singur. Ar fi vrut să dispară, dar pentru asta era prea târziu. Aşa că îşi mobiliză întregul vocabular aflat în adormire şi relată cum observase din ascunzătoarea sa doi bărbaţi în faţa castelului. Şi le explică faptul că prezenţa lor acolo şi comportamentul acestora îl făcuseră curios.

— Aşadar, sunteţi convins că acei oameni se ocupau cu securitatea, un fel de personal de pază?

— Da.

— Şi pe Cofitzen nu l-aţi văzut nicio clipă la faţă… sau totuşi?

— Nu.

— Bine, continuaţi, vă rog.

— Am vrut să ajung în parc, de aceea am mers cu câinele pe strada aceea îngustă, aflată la dreapta castelului. Pe partea din spate a proprietăţii am sărit peste un zid şi ne-am croit drum printre tufişuri şi copaci, spre porţiunea mare de gazon.

— Ce aţi căutat în grădina castelului?

— Am vrut să văd dacă sunt şi acolo paznici. Dacă se petrecea ceva suspect. Dar terenul nu te proteja bine – cu un câine alb… Aşa că am vrut să ne întoarcem pe cel mai scurt drum, peste gazon şi prin tufişuri înapoi spre câmpuri… şi apoi acasă.

Se opri.

Ameţea deja de la aşa multă vorbă. Dar acum ajunsese într-un punct unde trebuia să aibă grijă. Omisese deja o informaţie importantă. Trebuia să mai sară una. O voce îi şoptea în cap că ar fi o mutare iscusită să nu divulge totul, dintr-odată.

— Aşadar, eram pe cale să părăsim grădina, când am atins ceva ciudat. Am întins mâna şi în clipa aia am simţit o labă, o labă de câine. Şi apoi am văzut câinele, care se legăna deasupra capului meu, legat de copac cu o funie. Atunci am luat-o la fugă cât am putut, prin tufe şi mai târziu de-a curmezişul câmpului.

— Vreţi să spuneţi că aţi fost cuprins de panică?

Oxen dădu din umeri şi încuviinţă încet din cap.

— Tocmai dumneavoastră? Panică?

Inspectorul Grube strâmbă din nas.

— A trecut ceva timp de când… Acum îmi văd de treburile mele.

— Şi nu aţi văzut nicio altă persoană în grădină, nici paznici, nimic neobişnuit?

— Nu.

— Şi asta e tot, Oxen?

— Da.

Cei de pe latura opusă a mesei se fâţâiau uşor agitaţi pe scaunele lor. Oare acum putea să plece? Îl mângâie pe Domnul White pe după ureche pentru a-l mai înveseli puţin.

Grube se uită întrebător în dreapta. Mossman dădu din cap.

— Ia spuneţi, începu şeful PET-ului, dacă trăieşti în Copenhaga, Rold Skov nu e tocmai după colţ. Cum de-aţi venit taman aici?

— Am vrut să plec. Am vrut linişte.

— Pur şi simplu?

— Am descoperit în urmă cu ceva timp un articol într-un ziar. Acolo era vorba despre un veteran, care a făcut acelaşi lucru. Aparent, era cea mai bună decizie pe care a luat-o în viaţa lui. Mi-am zis că poate mi-ar fi şi mie bine. Doar că mi-am căutat o altă pădure.

— Un articol de ziar, aha.

Mossman dădea iar din cap.

Rytter luă cuvântul. Asistenta cea tăcută cu şarpele la ureche îi întinse o hârtie.

— 1993, 1995 şi 1996 Bosnia. Apoi la vânători: 1999 Kosovo, 2002 Afganistan, 2005 Kosovo, 2007 Irak şi 2009 din nou Afganistan. O listă impresionant de lungă, Oxen. De ce aşa de multe misiuni în străinătate?

— Asta a fost slujba mea de soldat.

— Dar chiar aşa de multe misiuni în străinătate?

Dădu din umeri. Oare nu se mai sfârşeau toate astea odată?

— Şi alţii au fost la fel de mult plecaţi.

Rytter păru că, de fapt, doreşte să îşi repete întrebarea, însă apoi făcu, resemnat, un semn din cap în direcţia lui Grube.

— Dacă nu mai are nimeni alte întrebări, vă mulţumim, Oxen, deocamdată pentru cooperare, zise inspectorul.

Faptul că Nørlund Slot era monitorizat video ca orice şcoală populară de arte cât de cât respectabilă, chinuită de acte de vandalism, nu era deocamdată un fapt demn de remarcat. Cu toate acestea, nu amintise această observaţie.

Nu spusese nimic nici despre acel bărbat leşinat, de care se împiedicase, după ce văzuse câinele spânzurat. Ambele erau piese importante în ancheta

poliţiei. Pornea de la ideea că acele casete ale instalaţiei de supraveghere fuseseră confiscate de mult. Şi că nici el şi nici Domnul White nu se vedeau pe înregistrări, altminteri toată această paradă nu ar avea niciun sens.

În timp ce cei prezenţi părăseau încăperea, şeful PET-ului mai zăbovi scurt în faţa lui Grube. După care dispăru şi inspectorul. Ceva se punea acolo la cale şi asta nu-i plăcea deloc lui Oxen.

— Putem să vorbim o clipă, Oxen? întrebă Axel Mossman.

Goliat închise uşa în urma lui, ca şi cum nici nu i-ar trece prin cap că Oxen ar putea spune NU.

Oxen încuviinţă.

— Bine.

Mossman se înghesui pe lângă masă şi se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de Oxen.

— Samoyed?

Oxen dădu din cap.

— Frumos câine, Samoyedul dumneavoastră!

Mossman îl mângâie pe Domnul White pe spate.

— Şi eu am un câine… un Golden Retriver. O cheamă Bonnie.

De bună seamă, Oxen se dezobişnuise să vorbească despre nimicuri. Nu putu răspunde nimic la asta şi îi era absolut indiferent dacă şeful PET-ului avea un câine sau nu şi cu atât mai puţin dacă îl chema Bonnie sau Clyde.

Aşa că aşteptă ca Mossman să ajungă la miezul chestiunii, după manevra sa de prieten al patrupedelor. Câteva secunde mai târziu se şi întâmplă asta. Dintr-odată.

— Minţiţi, şopti Axel Mossman în timp ce mângâia blana câinelui. Minţiţi, Oxen.

Nu ştia dacă şeful PET-ului căuta o expresie de şoc în ochii săi ori dacă aştepta ca el să se fâţâie pe scaun, demascându-se astfel. Goliat îl privi insistent, după care repetă:

— Ştiu că minţiţi, Oxen… Şi dacă aţi minţit într-o chestiune importantă, atunci nasul meu îmi spune

că aceasta nu a fost singura minciună. Sau că treceţi ceva sub tăcere. Am dreptate?

— Nu mint.

Îi ţinu piept privirii lui Mossman.

— Cunosc anumite fapte, care îmi confirmă presupunerile, zise Mossman.

Apoi şeful serviciului de informaţii îşi opri atacul frontal şi se lăsă pe spate, rezemându-se de speteaza scaunului. Părea gânditor, cu mâinile sale uriaşe împreunate înaintea nasului.

Oxen tăcu. Va mai urma ceva imediat. Oameni ca Mossman nu trăgeau decât dacă aveau mai multă muniţie în buzunar.

— Ei bine, m-am întrebat dacă v-aţi putea imagina să lucraţi pentru mine în contextul acestei aşa-numite afaceri Corfitzen. Aveţi nişte calităţi deosebite. Şi, în afară de asta, şi experienţă de poliţist. Chestiunea ar fi, desigur, cu totul şi cu totul neoficială. Dar aţi fi bine plătit pentru asta. Cu adevărat bine.

Acesta era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. O slujbă? O slujbă de detectiv de lux sub acoperire pentru Mossman? Anglofilul Goliat aruncase o piatră şi-l nimerise în mijlocul frunţii.

— Nu, mulţumesc, răspunse el.

— Nu doriţi să aflaţi mai multe amănunte legate de oferta mea?

— Nu este cazul.

— Care este motivul pentru refuzul acesta prematur, dacă îmi permiteţi să întreb?

— Nu vreau să fiu atras în ceva. Eu sunt… ocupat cu alte lucruri.

— Ei bine, Oxen, a meritat osteneala să încerc. Şi dacă ar fi să vă schimbaţi părerea, poftiţi cartea mea de vizită.

O acceptă, deşi ştia foarte bine că o va lăsa să cadă în primul coş de gunoi.

— Apropo, numele dumneavoastră, Oxen, *ox,* însemnând bou în engleză… Aveţi strămoşi britanici?

— Oxen e vechea formă daneză pentru bou.

— Ca şi în engleză. Interesant… Ei, trebuie să plec şi dumneavoastră doriţi cu siguranţă să vă întoarceţi în pădure, nu-i aşa? Atunci, vă mulţumesc.

Îi dădu mâna şefului PET. Nu avea de gând să întrebe nimic legat de acea minciună, nu îi va face hatârul acesta. Foarte posibil ca Axel Mossman să fi aruncat o nadă falsă, doar ca să vadă ce se întâmplă. Era de neimaginat un pescar mai experimentat decât el.

Şeful serviciului de informaţii se mai întoarse o dată în pragul uşii, ca şi cum i-ar fi venit o idee.

— În ce priveşte presupunerea mea că aţi fi minţit, Oxen… dacă este valabilă, asta o va descoperi poliţia de aici destul de curând, nu credeţi? La revedere!

19

După un prânz rapid cu comisarul-şef, Bøjlesen, şi cu câţiva alţi membri ale căror birouri se aflau la ultimul etaj, rezervat conducerii poliţiei din Iutlanda de Nord, şeful Serviciului de informaţii interne, Axel Mossman, mergea grăbit pe culoarele comisariatului, însoţit de asistenta sa, Margarethe Franck, şi de directorul său executiv, Martin Rytter. Se îndreptau spre biroul lui Grube, pentru a se informa asupra ultimelor noutăţi apărute în cazul Corfitzen.

Inspectorul aştepta cu o cafetieră şi patru ceşti, dispus să le prezinte puţinele rezultate ale anchetei strânse până atunci, în urma cercetărilor morţii dramatice a lui Corfitzen. Pe biroul său se găsea un morman de dosare.

Grube urmărea strict notiţele din caiet. Prezenta faptele cronologic pentru ca oaspeţii săi să îşi formeze o părere cât mai exactă. Însă mai lipseau o sumedenie de lucruri. Materialul găsit în computerul şi în laptopul lui Corfitzen trebuia cercetat. Existau grămezi de documente referitoare la munca sa de mecena şi de preşedinte al consiliului *think tank*-ului, precum şi nenumărate acte în legătură cu afacerile sale economice, ce ţineau de castel. O anchetă ca la carte includea şi astfel de munci de rutină extrem de plicticoase.

Directorul executiv al PET, Martin Rytter, puse nemilos degetul pe rană.

— Vreţi să-mi spuneţi că este confirmată prezenţa a cinci oameni însărcinaţi cu paza, dar până acum nu aţi putut da de urma niciunuia dintre ei?

— În această privinţă, am trecut totul în revistă: contabilitatea salariilor, extrase de cont, listingul telefoanelor, am acoperit toate magazinele, chioşcurile, benzinăriile din apropiere şi am cercetat înregistrările lor video. Nimic.

— Şi ce s-a întâmplat cu camerele video de la castel? Astfel de clădiri sunt totuşi supravegheate în

mod normal, nu este aşa?

Rytter îl ţinea din scurt, în timp ce Franck îşi făcea notiţe pe iPadul ei.

— Nimic. Nici urmă de camere de supraveghere. Au fost cândva, dar au fost demontate toate anul trecut, fiindcă nu au funcţionat. Asta ne-a comunicat-o Arvidsen, „omul bun la toate" de la castel.

— Şi Oxen? Ce spuneţi de el? interveni Mossman.

— Este… într-o stare deplorabilă, nu-i aşa? Dar el nu e primul veteran de război care se ascunde în pădure. Îl cred. Îl cred că a fost curios. La urma urmei, a fost la castel cu câteva zile înainte de moartea lui Corfitzen.

— S-ar fi putut întoarce. Poate că prima seară nu a fost decât una de recunoaştere, zise Rytter.

— Pentru această ipoteză sunt la fel de puţine dovezi ca şi pentru a mea, răspunse Grube.

Nu-i plăcea absolut deloc că această informare începea să ia tot mai mult forma unei inchiziţii de tip Søborg. Trioul de la PET cu siguranţă că nu-şi murdărea mâinile. Asta era treaba lor.

— Ce părere aveţi de chestiunea cu câinele spânzurat al lui Corfitzen? Face şi asta parte din anchetă sau nu?

Directorul executiv nu îl slăbea, alternând întrebările deschise cu cele închise.

Grube dădu din umeri. Încă o piesă nenorocită de puzzle pe care nu o putea integra niciunde.

— Sincer să vă spun, habar nu am ce să cred despre câinele ăsta mort. L-a iubit ca pe ochii din cap. Câinele i-a fost alături aproape peste tot. Am scris într-unul dintre rapoarte… Dacă cineva i-a spânzurat câinele lui Corfitzen, atunci a făcut-o numai ca să-i facă rău ambasadorului. Răzbunare sau amenințare, o atenţionare. Trebuie să fi fost ceva de genul ăsta. Nu-i aşa? Dar indiferent ce a fost: câteva zile mai târziu, Corfitzen era deja mort.

Martin Rytter se mulţumi cu asta. Un câine spânzurat?

Ceea ce auzea din gura lui Grube era exact ceea ce gândise şi el.

Discutară mai departe şi trecură în revistă şi alte aspecte ale cazului. Însă părea aproape imposibil să îţi faci o idee de ansamblu asupra unei reţele de cunoştinţe aşa de mari cum fusese cea a lui Corfitzen, precum şi despre implicarea lui în domenii aşa de diferite.

— Hans-Otto Corfitzen a fost consilier pe probleme diplomatice pentru PET. În cazul în care luaţi în calcul o pistă în această direcţie, în calitate de investigator, sper că mă veţi informa şi pe mine.

— Fireşte, răspunse Rytter repede.

— De pildă, aş putea întreba direct: de ce, pentru numele lui Dumnezeu, zburaţi aici imediat doar pentru că doresc să am o discuţie lămuritoare cu un bărbat, în cazul de faţă, Niels Oxen? V-aş fi putut trimite stenograma.

Niciunul dintre oaspeţi nu schiţă nicio încercare de a-i răspunde, până când Mossman îi replică oftând:

— Ne gândeam că ar putea ieşi mai multe din treaba asta. Îmi pot imagina că poziţia lui Corfitzen ar afecta desfăşurarea anchetei, nu sunteţi şi dumneavoastră de aceeaşi părere?

Inspectorul se văzu nevoit să încuviinţeze din cap.

— Ei bine, vedeţi dumneavoastră, nici noi nu suntem într-o altă situaţie. Munca îndelungată a lui Corfitzen… Numele lui răsună pe culoare, chiar şi în Christiansborg. Respectul care i s-a acordat face ca şi la noi, la Søborg, să existe o oarecare presiune. La urma urmei, oamenii pun întrebări.

După ce îşi aruncă o privire asupra ceasului de la mână, şeful PET-ului se ridică.

— Ar trebui să o luăm din loc. Mai avem şi alte lucruri de rezolvat, cât mai rămânem aici, zise el şi îşi luă haina de tweed de pe speteaza scaunului.

Acesta era semnalul pentru suita lui. Margrethe Franck, care nu scosese în tot acest răstimp niciun

sunet, îşi îmbrăcă haina din piele, în timp ce se apropie de biroul lui Grube.

— Opa! zise ea tare şi luă o mapă de plastic din mormanul de documente al lui Grube. Vă interesaţi de cazul Bergsøe?

Ridică dosarul sus, pentru ca toţi să poată vedea articolul de ziar, precum şi titlul cu litere de-o şchioapă: „Controlorul-şef al serviciului de informaţii, decedat într-un accident misterios”.

Era articolul despre Mogens Bergsøe, preşedintele Comisiei Wamberg, care superviza cele două servicii daneze de informaţii, pe cel naţional şi pe cel militar.

Faptul că Margrethe Franck se oprise la acel articol din presă avea două motive: în ciuda anunţurilor din presa locală, PET-ul nu încheiase nici acel caz care, din pricina funcţiei lui Bergsøe, trebuia să fie, fireşte, cercetat până în cel mai mic detaliu. Şi, în afară de asta, acea tăietură de ziar nici nu avea ce căuta pe biroul lui Grube, cazul era arondat secţiei colegilor din Holstebro, în a căror competenţă intra şi Silkeborg.

— N-are legătură cu asta, zise Grube. Articolul face parte din numeroasele documente din biroul lui Corfitzen.

— Poftim?

Axel Mossman îşi miji ochii.

— A fost găsit cu alte articole din diferite ziare în sertarul biroului lui Corfitzen. Conform secretarei sale, el era abonat la patru ziare. Printre altele, aduna portrete, ca de exemplu pe cele ale membrilor din conducerea asociaţiei patronatelor. Dar sunt şi articole despre chestiuni economice, sociale şi de politică externă, precum şi legate de problemele copiilor şi drepturile acestora. Există şi câteva istorii despre această regiune. Un talmeş-balmeş.

— Aha, aşa, aşa, bombăni Mossman şi îşi vârî în sfârşit şi cel de-al doilea braţ în mâneca hainei. Ei bine, Grube, ne-am bucura dacă aţi putea să ne ţineţi în continuare la curent cum aţi făcut-o până acum. Vă mulţumim.

Părăsiră strălucitorul cartier general al poliţiei din Iutlanda de Nord, care era construit din gresie, beton şi sticlă şi abia coborâseră primele trepte ale largii scări, că Rytter se opri dintr-odată.

— Putem să lămurim lucrurile astea acum, te rog, Margrethe, zise el.

— Fireşte că putem, răspunse Mossman. Hai să mergem până dincolo, la maşină.

Margrethe Franck nu fu distrasă nici de trepte şi nici de bordura de după ele. Ea lucra din nou pe iPadul ei.

— Tocmai accesez arhiva Bergsøe legată de materialele scrise. Când am să reuşesc să o fac, încep o căutare după Corfitzen.

Puţin timp după aceea, stăteau în maşina de închiriat din locul de parcare, aşteptând în tăcere. Margrethe Franck îi anunţă dintr-odată:

— Nimic… Corfitzen nu este amintit în niciun loc în actele Bergsøe.

— Atunci… poate că Grube are dreptate. A fost o pură coincidenţă faptul că a luat din ziar acel articol, zise Rytter.

— Îi sun pe colegii noştri de acasă să întreb dacă au dat pe undeva de numele lui, zise ea.

Nu trecură decât câteva minute până când i se răspunse la întrebare. Răspunsul era negativ.

Şedeau în maşină în tăcere nervoşi. Avuseseră cu toţii exact acelaşi gând, oricât de absurd părea. Dar, de bună seamă, Corfitzen tăia mereu detalii din ziare şi strângea tot soiul de pasaje, ca un arhivar.

Axel Mossman îşi întoarse trupul său impunător pe scaunul din dreapta şoferului, astfel încât ceilalţi doi colegi să îi poată vedea chipul.

— Ei bine, propuneri bune sunt mereu bine-venite, zise el suspinând.

Margrethe Franck îşi ţinea iPadul în poală şi privea fix la plafonul maşinii. Apoi spuse pe un ton energic:

— Am sentimentul că ne gândim mult prea departe şi nici nu mai vedem ce se ţese direct sub nasul nostru. Poate că ar trebui să privim totul dintr-

o altă perspectivă: avea oare şi Mogens Bergsøe un câine?

20

Jytte Bergsøe se dădu câţiva paşi înapoi pentru a putea aprecia mai bine ultimele ceasuri ale muncii ei. Mozaicul îl reprezenta pe Iisus Hristos pe cruce, era o lucrare comandată de biserica din Funder, un cartier din Silkeborg.

Lucrul la un motiv religios o mişcase profund şi îi conferise un nou sens vieţii ei. De la moartea lui, ea lucrase în cadrul colectivului de artişti din Silkeborg douăzeci şi patru de ceasuri pe zi. Prietenii ei erau deja îngrijoraţi.

Îi era dor de bărbatul ei din adâncul sufletului. De micul ei Mogens. Se întâmplase exact acel lucru de care ea se temuse mereu, de când îi venise lui ideea aia prostească să îşi cumpere un caiac: să i se facă rău, să se prăbuşească în apă şi să se înece. Şi prin apropiere nimeni care să-l poată ajuta. Un bărbat de vârstă mijlocie. Da, bărbaţii în general au tendinţa de a se supraestima. Chiar şi Mogens Bergsøe.

Dar ceea ce o durea cel mai tare era faptul că se întâmplase tocmai acum, în timp ce ei trăiau despărţiţi. El murise – fără ea – doar fiindcă ea considerase foarte important să îşi realizeze visurile. Şi cu toate acestea, dorea să-l aibă în apropiere. Era totuşi soţul şi, în acelaşi timp, cel mai bun prieten al ei. Şi mai devreme sau mai târziu, ea s-ar fi întors la casa de pe lac. Asta o ştia. Şi el aşijderea.

Acum însă era prea târziu.

Ea făcu încă un pas înapoi. Chipul lui Iisus era îndurerat. Poate că aureola de sfânt ar trebui să fie ceva mai la… Îi sună telefonul.

— Jytte Bergsøe.

— Bună ziua. Sunt Margrethe Franck de la Serviciul de informaţii interne.

Acel apel nu o surprinsese. PET-ul îi dăduse întreaga viaţă peste cap, ceea ce, firește, era cât se poate de just, având în vedere că Mogens fusese mai bine de şapte ani preşedinte al Wamberg. Comisia de numai patru membri superviza toate numele de

persoane, atât ale serviciului de informaţii interne, cât şi ale celui de informaţii externe, precum şi modul în care erau furnizate informaţii la terţi. Asta o ştia şi ea, dar nu mai multe. Soţul ei nu îi vorbise niciodată despre sarcinile sale în cadrul Comisiei Wamberg.

Avea impresia că PET-ul sunase de mii şi mii de ori. Dar la câteva săptămâni după înmormântare, numărul de apeluri scăzuse.

Femeia de la PET continuă:

— Aş dori să vă pun o întrebare care, având în vedere enorma dumneavoastră pierdere şi seriozitatea acestei chestiuni, vi se va părea cam bizară sau poate chiar nelalocul ei, dar…

— Întrebaţi liniştită. Nu sunt chiar aşa o mimoză.

— În regulă, atunci. Soţul dumneavoastră a avut un câine?

— Câine?

— Da, avem…

— Fireşte că a avut un câine, o întrerupse Jytte Bergsøe imediat, uşor iritată. Adică am avut un câine. Stătea cu Mogens. Am insistat deja pe acest lucru. Îl chema Hermann şi era un câine ciobănesc. I-am întrebat de mai multe ori de Hermann, dar nu am primit niciodată un răspuns serios. Spuneau doar: „Ne ocupăm noi de asta”.

— Mă scuzaţi, nu am înţeles exact. Prin „spuneau” vă referiţi la poliţia locală, nu-i aşa?

— Sigur că da.

— Şi ce s-a întâmplat cu câinele dumneavoastră?

— Credeam că faceţi schimb de informaţii între servicii… Hermann a dispărut. Trebuie să fi dispărut în ziua în care a fost găsit soţul meu. Eu nu am ajuns imediat acolo, dar… Era un haos îngrozitor, un du-te-vino de nedescris. Cineva trebuie să fi lăsat uşa deschisă. A mai fugit el şi altă dată, dar când era foarte tânăr. Nu pot să înţeleg treaba asta.

— Şi aţi anunţat la poliţie dispariţia lui?

— Da, dar cu toată povestea asta, lumea a uitat de Hermann. La urma urmei, soţul meu nu a fost un

oarecare şi atunci, firește, nu se ocupă nimeni de un câine fugit de acasă. Pot să înţeleg acest lucru. Desigur, poliţia trebuie să-şi stabilească priorităţi. Dar de atunci am întrebat de mai multe ori de soarta lui.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea la ambele telefoane. Apoi Jytte Bergsøe întrebă mirată:

— Dar spuneţi-mi, vă rog, cum de se interesează PET-ul de câinele nostru?

★

Margrethe Franck doar zâmbi, nu se arată triumfătoare când le dezvălui şefilor ei discuţia avută cu văduva lui Mogens Bergsøe.

— Pariez tot salariul meu pe luna asta că ciobănescul lui Bergsøe e îngropat pe undeva prin grădină. Poftim, tocmai ne fac legătura, zise ea şi îi dădu lui Mossman telefonul.

Urmase indicaţiile sale şi sunase la poliţia din Holstebro, pentru a lua legătura cu poliţistul de caz.

— Ai făcut treabă bună, a naibii de bună Franckie, se auzi Martin Rytter.

— Axel Mossman, PET. E vorba despre cazul Bergsøe… aş dori să săpaţi în curtea lui Bergsøe centimetru cu centimetru. Îi căutăm câinele ciobănesc.

Şeful PET-ului aprobă şi dădu apoi cu amabilitate detalii suplimentare. După aceea mulţumi şi îi lasă telefonul asistentei sale.

— Ei bine, mi se pare rezonabil să căutăm pe aici prin preajmă un hotel, cât timp aşteptăm veşti din Silkeborg, nu-i aşa? Vă veţi ocupa cât mai repede de asta şi nu veţi termina decât când se face întuneric. Propun hotelul Hvide Hus.

Lui Margrethe Franck îi fu suficient să se frece de câteva ori cu prosopul prin părul ei blond şi scurt, ca să îl usuce.

— Douăzeci şi doi de milimetri, excelent, drăguţo, îi spusese frizerul ei, Allan, pe când îşi cerceta, cu un gest admirativ, rezultatul străduniilor.

Allan era un individ mămos din Jyderup, care trăise în anii sălbatici ai tinereţii sale, pentru o

vreme, la Paris.

Ea uscă oglinda. Allan îi lăsase câteva şuviţe pe frunte, ceea ce, după părerea sa, dădea un „minunat aer asimetric”. Mai purtase părul şi în trecut foarte scurt, dar niciodată cu şuviţe lungi.

— Uau, Margrethe! Ai un aer aşa de sălbatic, o anunţase Allan jubilând.

Îşi puse un gloss de buze roşu şi trase o linie subţire cu *eyeliner*-ul. Apoi se înfăşură în prosop şi sări prin cameră într-un picior, aşezându-se în cele din urmă la birou, cu ciotul ei de picior afară de sub prosop.

Nimeni nu îi răspunsese la e-mailuri în timp ce fusese în baie. Asta o enerva. Dar trebuia să accepte că răbdarea ei era şi mai scurtă decât părul. Dacă dorea ceva, atunci voia pe loc. O pretenţie, pe care lumea i-o îndeplinea doar arareori.

Era preocupată să sape adânc în trecutul veteranului de război Niels Oxen – la dorinţa lui Mossman, care dorea să ştie absolut tot despre acest om – de la naştere până în prezent.

Scanarea vieţii acestui om îi va lua foarte mult timp. De ce insista şeful ei aşa de energic să o facă, nu mai întrebase. Şi chiar dacă ar fi întrebat, nu i-ar fi răspuns. El conducea şi ea executa. Şi cu toate acestea, „relaţia” care îi lega deja de aproape opt ani era dominată de un ton plăcut şi de un mare respect reciproc.

Pe lângă informaţii arhicunoscute legate de viaţa lui Oxen, ea îi putuse furniza la început destul de puţine date, dar ceea ce găsise fusese o adevărată bombă. Descoperise aceste informaţii de la Copenhaga, înainte ca avionul să decoleze.

Fiindcă Oxen era un fost soldat, era cât se poate de logic să îşi înceapă căutările în cadrul armatei. Avea o sursă de încredere în Ministerul Apărării, un prieten bun, care a întreprins o verificare încrucişată.

Combinaţia Oxen – Corfitzen mai apăruse exact o singură dată: în 1993, pe când Oxen, conform conducerii armatei, aproape că îl atacase fizic pe

fostul ambasador UE de atunci, Hans-Otto Corfitzen, în cadrul celei de-a doua vizite oficiale a sa la compania daneză din Kiseljak din Bosnia. Aşadar, de această dată, spadele celor doi s-au încrucişat într-adevăr. În consecinţă, Niels Oxen îl minţise în faţă.

Raportul detaliat despre cariera militară a lui Oxen îl va lăsa însă deocamdată deoparte, ca să verifice bine totul, poate mai reuşeşte să afle ceva.

Prietenul ei de la armată tăcea. Venise un e-mail de răspuns automat care o înştiinţa că el va lipsi toată ziua.

Aşadar, trebuia să o ia de la început şi să se uite în propriile arhive. Aşa că intră în registrul poliţiei, POLMAPE, prin care puteai – spre deosebire de POLSAS – să verifici imediat şi în acelaşi timp în toate secţiile de poliţie.

Intră în sistem şi trecu „Oxen” în câmpul de căutare. Spre norocul ei, bărbatul nu se numea „Jensen”. Oxen nu era decât varianta de scriere veche, după cum le-o explicase pe larg Mossman pe drum spre sala de conferinţe a hotelului.

Îşi începu căutarea când îi sunase telefonul. Era comisarul-şef al districtului Iutlanda de Mijloc şi de Vest, un bărbat care se numea Nielsen.

— Vă sun în legătură cu solicitarea pe care ne-aţi făcut-o, începu el scuzându-se. Aş dori să vorbesc cu Axel Mossman.

— Nu este aici în clipa de faţă, dar pot prelua eu mesajul pentru el. Bănuiesc că este vorba despre câinele ciobănesc al lui Bergsøe?

— Exact. Nu a fost greu de găsit. Cineva l-a îngropat între doi mesteceni. Locul nu era nici măcar ascuns, doar acoperit cu nişte iarbă şi frunze. Nu am ştiut că ar mai putea fi ceva în grădină. Şi faptul că soţia a anunţat dispariţia… Probabil că nu i-am oferit destul de multă atenţie. Din păcate, nu am ştiu nimic despre toate astea. Îmi pare rău.

Vocea lui Nielsen suna inutil afectată. În condiţii normale, niciun poliţist nu ar fi trebuit să-şi piardă vremea cu un câine fugit de acasă.

— E în regulă. Nici noi nu am ştiut că trebuie să căutăm după un câine. Îl voi informa pe Mossman.

— Mai e ceva. Persoana care a îngropat câinele a mai aruncat o funie în groapă. E lungă de câţiva metri, cu un laţ la unul dintre capete. O să întreprindem, fireşte, cercetări în acest sens.

— Mulţumesc. Voi transmite toate acestea mai departe. Vă va suna Mossman în cazul în care mai are şi alte întrebări. La revedere.

Incredibil… Aşadar exista totuşi o legătură între cele două personalităţi, avocatul vedetă şi diplomatul de vârf, între Mogens Bergsøe şi Hans-Otto Corfitzen: câinii lor. Mai exact: câinii lor spânzuraţi.

Formă numărul de telefon al lui Mossman şi îl informă personal. Se ridică şi vru să ţopăie până la pat, unde îşi dădu jos hainele şi proteza, când îşi aminti de POLMAPE. Sistemul găsise un rezultat.

Uau…

Se lăsă imediat să cadă pe scaun pentru a citi mai departe. Niels Oxen era un vechi cunoscut al poliţiei. Şi nu doar într-o singură privinţă. Fişa cu păcatele fostului elev de la Şcoala de Poliţie era surprinzător de lungă şi de diversă.

Frunzări înainte şi înapoi şi se mulţumi pentru început să citească în diagonală textele, până când privirea îi rămase fixată, involuntar, pe un cuvânt anume.

Celui mai decorat soldat pe care l-a văzut vreodată Danemarca i se reproşau acte de violenţă, tulburarea liniştii, ameninţări, încercare de înşelătorie a asigurărilor şi… violenţă domestică.

21

Mormanul de haine de pe malul abrupt era păzit de Domnul White, care şedea cât se poate de relaxat pe coadă şi nu-şi scăpa din ochi stăpânul. Nu că ar fi fost necesar să îi păzească hainele. Erau probabil în cel mai izolat loc din întregul regat şi nu se vedea nicăieri niciun om.

Pădurea virgină se închidea deasă imediat după Lindenborg Å, dar Oxen avea propriile metode de deplasare. Fie mergea pe urmele vânatului, fie pe una dintre puţinele poteci pe care le bătătorise el însuşi de o lună, de când stătea în Ersted Skov.

Îngenunche în mijlocul albiei pârâului şi se spălă. Genunchii i se afundară în nisipul fin al acestei porţiuni plate şi late, unde apa limpede avea cel mult douăzeci de centimetri.

Era un sentiment minunat, înviorător să-şi ţină capul sub apă sau să îşi toarne cu mâinile apă peste întregul trup. Să faci baie aici, departe de tot şi toate, părea din alte vremuri şi totuşi… Cu numai câteva ceasuri înainte stătuse în condiţii civilizate de o parte a unei mese a poliţiei din Aalborg şi toată lumea de cealaltă parte se holbase la el şi el ştia şi de ce. Încercau să străpungă cu privirea toate acele ordine pe care nu le puteau vedea. Nimic nu-i era mai indiferent. O chestiune îl preocupa însă după acea „discuţie” care durase ceasuri întregi. De aceea simţea un sentiment special şi liniştitor să îngenuncheze în apa rece şi să spele totul. Încă mai avea acel sentiment în stomac ce nu-i dădea pace şi care îl făcea acum să înţeleagă din ce în ce mai clar că toate acestea nu erau decât începutul. Nu îşi va găsi pacea. Dimpotrivă. Indiferent cât de adânc se retrăsese în inima pădurii Rold Skov.

— Minţiţi, Oxen…

Încă mai putea auzi vocea plăcută a şefului PET-ului. Şi, deşi imediat ce părăsise sediul poliţiei căutase adânc în memorie, nu pricepea nicidecum de ce îl acuzase Mossman de minciună. De

asemenea nu înţelegea de ce şeful Serviciului de informaţii interne coborâse în şanţurile muncii simple de investigaţie şi se ocupa direct de un caz. Aşa ceva nu se întâmpla în mod obişnuit.

Singurul lucru în legătură cu care Oxen minţise, respectiv tăcuse, era chestiunea cu supravegherea video şi cu paznicul leşinat. Dar asta nu era, cu siguranţă, acea minciună serioasă la care făcea Mossman referire.

Şi apoi mai era şi oferta de muncă a lui Mossman. Chiar numai faptul că şeful PET-ului îi făcuse o asemenea ofertă nu era un semn bun.

Tocmai când, foarte încântat, dorea să-şi cufunde pentru ultima dată capul în apă, avu impresia că aude ceva. Departe şi încet, poate voci.

Rămase nemişcat în mijlocul pârâului şi asculta cu atenţie. Zgomotul venea de foarte departe. Erau strigăte sau o discuţie cu voce ridicată. Ajunsese dintr-o săritură la mal şi se uscă în grabă cu un prosop jerpelit. Apoi se îmbrăcă, îşi legă şireturile bocancilor, îşi luă binoclul şi cuţitul şi fugi în josul râului, departe de acele zgomote. La nicio sută de metri se ridicau culmile pădurii Vesterskov, aidoma unui zid stâncos. Pe solul uscat se găseau nişte pini uriaşi, care puteau fi folosiţi ca un bastion.

Se căţără în primul pin până când sălciile nu-i mai răpeau vederea. Printre acele ascuţite şi ramurile pinului reuşi să găsească un loc unde să se poată aşeza, îşi luă binoclul şi începu să cerceteze sistematic partea de nord a văii.

Văzu două siluete, care îşi croiau drum înspre Ersted, pe deal în jos. Erau un bărbat şi o femeie. Dacă şi-ar păstra cât de cât direcţia printre sălcii, tufişuri şi prin mlaştină, ar ajunge direct la adăpostul lui.

În afara funcţionarilor din Iutlanda de Nord, aceştia erau primii oameni care se arătaseră în acea regiune de la sosirea lui.

Avu nevoie de aproximativ douăzeci de minute ca să ajungă la adăpost. Se apropie cu precauţie şi se uită mereu după urme. Totul era neatins. Decise să

se ascundă în iarbă în apropierea copacului răsturnat şi să aştepte acolo, cu Domnul White lipit de el.

Câteva minute mai târziu auzi din nou acele voci. Era ca şi cum cineva l-ar striga pe nume. Vocile se apropiau. Observă cum bărbatul şi femeia lăsau în urma lor mlaştina şi intrau în pădure. Mergeau direct spre adăpostul lui. Rămase culcat până putu să le vadă bine chipurile, după care îi dădu drumul câinelui, se ridică şi se îndreptă spre ei.

— Oxen? Niels Oxen?

Femeia purta o pălărie Stetson cu boruri largi, maro-închis. Îl privi de parcă ar fi Livingstone în persoană şi noroiul negru de pe cizmele ei de cauciuc şi de pe pantaloni ar fi noroiul de pe malul lacului Tangajika.

El îşi trase bereta în jos pe frunte şi dădu din cap. Ea îi întinse mâna.

— Karin Corfitzen. Şi acesta este colaboratorul meu, Poul Arvidsen.

Ea îi strânse mâna surprinzător de tare. Aşadar, aceasta era fiica bătrânului ambasador, despre care discutaseră funcţionarii la comisariatul de poliţie. Ea lucra în domeniul financiar, trăia la Londra şi era unica moştenitoare de la Nørlund Slot. Bărbatul era Arvidsen, şoferul şi grădinarul ambasadorului, care fusese amintit în repetate rânduri în discuţiile cu el.

Arvidsen dădu din cap. Privirea lui avea un soi de vigilenţă, care nu prea se potrivea cu straturile de trandafiri şi cu arbuştii.

— Sunt… impresionată.

Femeia îl privea în ochi, dar el nu putea să realizeze exact dacă ea îşi căuta doar cuvintele sau dacă dorea să dea greutate spuselor ei.

— De ce? întrebă el.

— De lucrurile pe care le-aţi făcut. De… faptele dumneavoastră, acesta ar fi, probabil, cuvântul potrivit.

— Hmmm…

— Am discutat cu anchetatorul principal, Grube. De la el am aflat şi despre adăpostul dumneavoastră. Staţi pe moşia tatălui meu, adică pe moşia mea. Şi

este adevărat că dumneavoastră vânaţi şi pescuiţi aici?

El dădu din cap.

— În trecut, soldat de elită, azi braconier. Un erou şi un proscris.

Ea zâmbi, de bună seamă, acest gând îi era pe plac.

Între timp, părea să caute cuvintele potrivite. Dacă era să judeci după carieră, îşi petrecuse de bună seamă mulţi ani în Anglia.

Karin Corfitzen era o femeie suplă, potrivit de înaltă. Îşi dădu jos pălăria pentru a-şi şterge sudoarea de pe frunte. Părul ei negru era pieptănat pe spate şi prins la ceafă. Avea o uşoară bărbie dublă şi obraji rotofei.

Nu era machiată, dar pe chip i se citea că se putea mişca perfect, ca şi tatăl ei, într-un mediu cosmopolit, dacă era cazul să o facă.

Îl măsură din priviri. Oare să fi vrut şi ea să arunce o privire asupra ordinelor?

Nu ştia ce să răspundă la acea concluzie care îl amuza foarte tare: un erou şi un proscris. Una nu o excludea deloc pe cealaltă.

Ochii ei erau verzi. Trecuse o veşnicie de când nu mai stătuse faţă în faţă cu o femeie aşa de frumoasă. Şi apoi, aşa, dintr-odată, aici, în mijlocul pădurii. Descoperi încă o dată că îi lipseau cuvintele şi că posibilităţile sale de a purta o discuţie normală erau cât se poate de limitate.

— Ce vreţi de la mine?

Nu-i trecu ceva mai bun prin cap.

— Scuze, unui bărbat ca dumneavoastră nu îi place pălăvrăgeala. Am vrut să vă rog, pur şi simplu, să comunicaţi poliţiei tot ce ştiţi. Inspectorul spunea că are impresia că ştiţi mai multe decât doriţi să admiteţi că ştiţi. E corectă presupunerea lui?

— Nu.

— Şi atunci ce vrea să spună cu asta?

— N-am de unde să o ştiu. Întrebaţi-l pe el.

— Mă interesează doar ca indiferent cine este responsabil pentru moartea tatălui meu să şi fie tras

la răspundere pentru asta. Înţelegeţi? Pentru mine este foarte important. Justiţia… Merită una ca asta. De aceea vin şi cu această rugăminte la dumneavoastră. Gândiţi-vă la asta. Povestiţi-i poliţiei ce ştiţi. Chiar dacă sunteţi, poate, de părere că nu este important. Vă rog.

Îi întinse din nou mâna. Discret, dar ferm – şi de această dată fără să schiţeze vreun zâmbet.

— La revedere. Puteţi rămâne cu tot cu câinele dumneavoastră aici cât timp doriţi.

După aceea făcu stânga-mprejur şi se întoarse de unde venise. Arvidsen dădu din cap şi o porni în grabă în urma şefei sale.

Luna scălda valea aidoma unei lumini în noapte. Era aproape plină şi aşa de luminoasă, încât se puteau recunoaşte foarte bine împrejurimile. Oxen se târa prin iarbă, ţinând cuţitul între dinţi.

De această dată nu mai era nicio închipuire. De această dată era adevărul gol-goluţ. Era cineva pe acolo primprejur. Cineva care se furişa spre tabăra lui. Cineva care nu fusese tăcut.

Dar nimeni nu-l va surprinde în somn.

Se târî mai departe şi căută adăpost în spatele unui copac căzut. Apoi se ridică şi se uită peste regiunea în care creştea iarba înaltă pe pământul uscat. De acolo se va apropia duşmanul.

Privirea îi aluneca liniştită înainte şi înapoi, de la stânga la dreapta, spre locul în care trestia şi smocurile de iarbă se înălţau, spre sălcii, spre tufişurile de acolo şi din nou, înapoi, spre iarba înaltă. Îşi întorcea mereu capul pentru a fi sigur că inamicul nu îşi va face dintr-odată apariţia, în spatele lui.

Rămase multă vreme ghemuit în ascunzişul său. Cinci minute, zece minute, un sfert de ceas. Acolo, în depărtare, nu se mişca nimic. Bufniţe, lilieci, vânat – toţi locuitorii pădurii erau tăcuţi în acea noapte.

În vreme ce minutele treceau, începu să înţeleagă tot mai limpede, că nu era doar treaz şi în stare de alertă, ci şi capabil să tragă concluzii.

Se culcă pe spate şi se uită la lună.

Aproape adormise, când auzi pe undeva o creangă pârâind. Poate că ochii i se închiseseră deja. Fusese o zi neobişnuită. În ceasurile sigure ale dimineţii nu putuse să doarmă, fiindcă poliţia îşi făcuse dintr-odată apariţia în adăpostul lui.

Se gândise mult la toate astea. Se întâlnise cu nenumăraţi oameni străini şi acum i se părea că a vorbit ceasuri întregi. De aceea era obosit. De aceea se instalase în sacul lui de dormit cu speranţa că va avea parte în acea noapte de somn şi de odihnă. Dacă nu ar fi fost nenorocita aia de creangă…

Va veni oare o noapte în care să nu se mai rupă nicio creangă? În care să nu mai scrâşnească niciun pietriş? În care să nu mai pârâie niciun lemn?

Mutarea din Cartierul de Nord-Vest al Copenhagăi la Rold Skov nu adusese o nouă viaţă, cum sperase aşa de mult. Plecarea lui a adus altceva – poate ceva şi mai bun, dar, de fapt, nu se prea schimbase nimic de când coborâse în ziua de 1 mai, la Skørping din tren şi o luase înainte prin acea nesfârşită ploaie.

În trecut se furişase din camera lui din beci sau într-unul dintre garaje pentru a devansa un inamic. Acum se târa prin iarbă.

Îşi dorea oare aşa de tare să înceapă o nouă viaţă? Sau voia mai bine să-şi găsească pacea în cele care îi erau cunoscute? Şi ce se va întâmpla dacă va veni, într-adevăr, cândva acea zi şi nu se va mai rupe nicio creangă? Va veni atunci mântuirea? Sau moartea? Ar fi oare acea noapte, în care l-au prins după aşa multă vreme?

Fluieră scurt şi auzi apoi cum Domnul White foşnea prin iarbă. Apoi simţi respiraţia câinelui şi limba acestuia umedă pe chipul său.

22

E-mailul lumină pe ecranul iPadului, pe care ea încerca să-l ţină curat, aproape maniacal. Abia ce-l frecase cu faţa de pernă de la hotel, când bunul ei prieten din Ministerul Apărării îi dădu un semn.

— Ai răbdare, Franckie, am găsit ceva, care te-ar putea interesa. Mai dă-mi o jumătate de oră.

Margrethe Franck se aşeză comod pe perna moale, pe care şi-o îndesase la spate. Între timp se făcuse ora 22.30. Dacă trebuia să rămân la Aalborg, un pat de hotel era un birou cât se poate de acceptabil.

Prietenul ei Andreas era suficient de apropiat să îi spună „Franckie”. Nu erau mulţi cei cărora le permitea să i se adreseze astfel, printre ei se număra şi Martin Rytter, căruia îi plăcea să îi spună astfel, având în vedere că nu îi putea spune „Franckie-Boy”.

Andreas se logase de acasă şi în acea clipă lucra febril.

Şi ea îl presa. Dorea să ştie totul despre Oxen. Totul… Nu îi cerea informaţii confidenţiale. Era vorba despre lucruri care oricum s-ar fi aflat mai devreme sau mai târziu.

Proteza ei era în mijlocul camerei, acolo unde o aruncase. Rufăria de pat, apretată, proaspăt spălată o simţea plăcută şi răcoroasă pe piele, atât pe piciorul intact, cât şi pe cel a cărui jumătate lipsea.

Gamba piciorului lui Andreas fusese smulsă în zeci de bucăţi printr-o localitate uitată de lume din provincia afgană Helmand. S-au cunoscut la recuperare, în spitalul din Rigs. Mai târziu, amândoi şi-au încercat norocul în sport. Au încercat o scurtă perioadă să formeze un cuplu, dar prietenia funcţionase mai bine în cazul lor. Acum bărbatul era fericit, căsătorit de cinci sau şase ani – cu tot tacâmul: doi copii, casă proprie, o javră mică şi un munte de datorii.

Andreas îi trimisese diverse informaţii despre Oxen, pe care ea le citi pe diagonală. În schimb, ea începuse să sape ceva mai adânc în actele de la poliţie ale soldatului.

Fişa lui cu încălcările legii era tipică pentru un veteran de război care, cu siguranţă, suferea de stres posttraumatic. Un bărbat sănătos nu s-ar fi mutat probabil cu câinele lui în pădure.

Perturbarea liniştii şi acte de violenţă în repetate rânduri. Cunoştea destul de bine problemele stresului posttraumatic. Unul dintre cele mai banale simptome era irascibilitatea. Şi asta conduce la acte de violenţă. Pentru a şti acest lucru era nevoie să arunce o scurtă privire pe statisticile de la poliţie şi de puţină logică.

Cu toate acestea, Niels Oxen era ieşit din comun în orice privinţă. Înainte de a sta faţă în faţă la poliţie, descoperise că, de fapt, acest om nici nu exista. Se retrăsese complet din societate. La ultima lui locuinţă înregistrată aproximativ cu doi ani şi jumătate în urmă şi la o cameră închiriată la Amager era un adevărat potop de scrisori de la autorităţi.

Nicio autoritate publică, nicio organizaţie profesională sau grup de interese militare nu avea habar unde se găsea Niels Oxen. Sau dacă mai trăia.

De aceea, Oxen nu primea niciun ban de la nimeni. Nu primea nici ajutor de şomaj şi nici alte compensaţii: nici reabilitare, nici ajutor social, nici pensie de invalid, nici încurajarea unei instruiri. Dacă cineva ar fi vrut să-i dea de milă un bănuţ, nu ar fi ştiut unde naiba să-l trimită.

În afară de asta, Oxen nu fusese atins doar de soarta soldatului, adică de o stare de stres posttraumatic sau de diferite gloanţe sau schije de grenadă ale inamicilor, ci şi de un divorţ. Ca aproximativ patruzeci de procente dintre danezii care se cununau cu cele mai bune intenţii. Acest fapt îl făcea să pară însă destul de mediocru pe acel bărbat neîngrijit, taciturn, dar cu o privire aşa de vie.

Rezultatul acestei căsnicii eşuate era un fiu care avea acum doisprezece ani. Despre fosta lui soţie,

Margrethe nu avea, deocamdată, niciun fel de informaţii.

Fuseseră depuse cincisprezece plângeri împotriva lui Oxen. De şase ori pe motiv de violenţă, de două ori din cauza violenţei conjugale, o dată din cauza perturbării liniştii, o dată pentru distrugere de bunuri, de trei ori pentru ameninţări şi de două ori pentru încercare de înşelăciune a asigurării. Rezultatul acestei colecţii deloc plăcute erau doar cinci decizii judecătoreşti: treizeci de zile de închisoare cu suspendare pentru un atac fizic împotriva unui fost camarad de-ai săi. O pedeapsă cu suspendare din cauza ameninţării unui funcţionar. Condamnarea se referea la un eveniment la care Oxen, foarte beat, îl ameninţase pe şoferul unei maşini de poliţie. În afară de asta, mai erau două amenzi, una pentru perturbarea liniştii şi alta pentru distrugere de bunuri. Perturbarea liniştii constase în faptul că Oxen – beat şi la bustul gol – înjurase în gura mare trecătorii de lângă fântâna cu berze din Copenhaga, iar distrugerea de bunuri: Oxen – din nou beat – aruncase un mic ghiveci de flori în vitrina unui magazin de blănuri.

În celelalte cazurile, chiar dacă se făcuse de fiecare dată plângere, Oxen fusese achitat. Restul acuzaţiilor fuseseră prescrise sau plângerile fuseseră retrase în mod ciudat. Era valabil şi pentru cele de violenţă domestică, însă acest lucru nu era neobişnuit. Bărbaţi înecaţi în lacrimi, chinuiţi de conştiinţa încărcată şi plini de promisiuni aurite de căinţă şi reabilitare puteau provoca deseori milă, chiar şi în cele mai stâlcite trupuri.

Cu toate astea, era în realitate un bilanţ destul de neobişnuit. Aşa multe retrageri puteau duce cu gândul la o muncă de mântuială a poliţiei.

Margrethe se întinse după berea albă din minibarul hotelului şi îşi turnă ultima înghiţitură. Nu îi plăceau deloc perspectivele unui caz complicat. Şi un lucru învăţase în meseria ei: aparenţele puteau fi deseori înşelătoare. Chiar şi cei mai respectabili bărbaţi în poziţii foarte sus-puse

băteau femei. Chiar şi cei mai solemni curvăsăreau sau se dădeau la copii şi acum… Chiar şi cea mai strălucitoare decoraţie avea un revers mat. Conform dosarului său, Niles Oxen era un ticălos.

Îi sună telefonul. Era Andreas.

— Bună, Franckie! Îţi trimit imediat o grămadă de chestii. Dar înainte să-mi pierd vremea dându-ţi explicaţii prin e-mail, îţi spun acum ce este mai important.

— În regulă, dă-i drumul.

— Prima misiune internaţională a lui Niels Oxen a fost în 1993, războiul civil din Balcani. În 1995 s-a dus acolo pentru a doua oară, împreună cu cinci camarazi, într-o misiune periculoasă, într-un punct de tranzit din Krajina. Acel post se afla în mijlocul unei regiuni în care sârbii croaţi înaintau în cadrul unei mari contraofensive – operaţiunea Oluja. Miliţiile sârbe i-au luat pe cei din grupul lui Oxen prizonieri şi i-au folosit ca scuturi umane când se retrăgeau. De aceea e…

— Nişte gunoaie şi nişte laşi.

— Mda, nu făceau pentru prima dată acest lucru. Danezii au fost lăsaţi în plin haos în buncărul sârb, unde s-a tras asupra lor de către croaţi, care îi credeau sârbi. Din acel grup făcea parte şi un prieten al lui Oxe, pe nume Bo „Bosse” Hansen, pe care îl cunoscuse înainte de prima lui misiune în străinătate. Bosse a alergat în bătaia focului şi a făcut semn cu casca lui albastră de ONU, pentru a-i determina pe croaţi să înceteze. Dar dintr-un tanc s-a aruncat o grenadă şi a fost omorât. Niels Oxen şi-a acuzat superiorul că nu a evacuat imediat micul lor grup şi l-a făcut responsabil de moartea lui Bosse.

— O acţiune mai neobişnuită.

— Chiar aşa. Doar că nu a dus la niciun rezultat. Un an mai târziu, Oxen s-a adresat opiniei publice şi a solicitat o comisie de investigaţie. A scris personal scrisori ministrului apărării şi la comandamentul conducerii misiunilor, precum şi tuturor membrilor partidelor politice din parlament, în ale căror atribuţii intra şi armata.

— A depus multă muncă pentru a trage pe cineva la răspundere.

— Da. Şi a reuşit chiar să obţină întrunirea unei comisii, probabil din cauza presiunii politice. Comisia aceea a avut nevoie de doi ani pentru investigaţii şi a ajuns la concluzia că nimic, dar absolut nimic nu i se putea imputa în felul în care a procedat comandantul. Investigaţiile au umplut exact trei sute de pagini şi se încheie cu o achitare cât se poate de clară a comandantului.

— Şi unde vrei să ajungi?

— Răbdare, Franckie, răbdare… Ai să afli imediat. Şi cine oare crezi că a condus comisia de anchetă?

— Habar n-am. De unde Dumnezeu să…

— Mogens Bergsøe.

Ea tresări.

— Bergsøe? Minţi!

— Nu, bărbatul care a condus Comisia Wamberg şi care s-a înecat de curând, pe când se plimba pe lacul de la Silkeborg cu caiacul. Deci, mai întâi, am descoperit pentru tine că Oxen fusese pe cale să-l strângă de gât pe ambasadorul Corfitzen – tot în Balcani, cu mulţi ani în urmă. Şi acum, legătura asta cu Bergsøe. Franckie, crezi că Oxen…

★

Margrethe Franck se aşeză pe marginea patului, îşi puse proteza şi se îmbrăcă. Avea de gând să bată la uşă la Mossman şi să-i comunice ultimele informaţii, chiar dacă trebuia să-l trezească pentru asta.

Trecuseră câteva minute de când încheiase discuţia cu Andreas, dar încă îi mai bubuia capul. În 1993, Niels Oxen îl atacase pe ambasadorul danez la UE şi îi reproşa lui, precum şi Uniunii Europene că închid ochii în faţa măcelului din Balcani şi că îi lasă pur şi simplu pe criminali să îşi continue activitatea. Mai târziu, în 1995, Oxen îşi pierdu cel mai bun prieten din cauza unei conduceri cât se poate de discutabile.

După străduniile sale de ani buni, lui Oxen trebuie să i se fi părut o adevărată risipă de energie că a fost alcătuită o comisie care a ajuns la concluzia că nimeni nu poate fi făcut responsabil pentru moartea camaradului său.

Corfitzen. Bergsøe. Doi câini spânzuraţi. Doi bărbaţi morţi.

Până acum nu exista nicio legătură între Niels Oxen şi cele două crime, dar un lucru era cert: veteranul de război cu cele mai multe decoraţii avea un motiv şi acesta era scris cu litere de-o şchioapă.

23

Elicopterul aterizase la revărsatul zorilor în apropierea adăpostului său. El se întorsese cu câteva minute mai devreme de la pârâu, unde îşi verificase cârligele de pescuit. Dormise mai multe ceasuri după ce stătuse o jumătate de noapte în iarbă, la lumina lunii. Cel puţin de această dată se simţea odihnit. În afară de asta, faptul că tocmai scosese trei păstrăvi din pârâu anunţa o zi bună. Gând care îi fusese distrus de elicea elicopterului.

În afară de pilot, la bordul micului elicopter Robinson mai era doar un pasager, inspectorul criminalist şef Rasmus Grube, care, în încercarea de a acoperi zgomotul, îi strigă:

— Oxen, lucrurile au luat o altă turnură. Sunteţi suspect de crimă! Vreţi să fiţi aşa de amabil să mă însoţiţi la interogatoriu?

— Sunt arestat? strigă el.

Grube clătină din cap şi îi strigă că nu-l poate constrânge să dea o declaraţie, dar că era extrem de urgent şi de important să-l însoţească. Şi el o făcu, pentru a doua oară în decurs de două zile. Pentru a pune capăt întregii poveşti. Pentru ca ei să-l lase în pace.

În elicopter era prea puţin loc, de aceea îl lăsase pe Domnul White la adăpost, legat, cu mâncare şi apă suficiente pentru o zi.

Acum şedea în încăperea destinată interogatoriilor şi aştepta. În stomac îi clocotea furia. De această dată bănuia şi mai puţin ce anume voiau de la el. Grube nu-i spusese nimic. Bănuia că îl suspectează de uciderea lui Corfitzen, dar dovezile erau aşa de puţine în acest scop, încât nu justificau arestarea lui. Urma lui din parcul castelului o scoseseră din discuţie deja de la ultima lor discuţie, aşadar, trebuia să fi apărut informaţii noi.

De această dată, nu era interogat în sala de conferinţe. Ceea ce sublinia seriozitatea situaţiei. La

fel şi camera video, care fusese îndreptată spre locul lui.

Rasmus Grube intră în încăpere şi se aşeză în faţa lui la masă. Îl urmă superiorul lui, comisarul Torsten Vester.

— Înregistrăm interogatoriul, explică Grube scurt, după care începu să recite textele formale, precum data, ora şi persoanele prezente.

Amabilitatea – dacă a fost vorba cândva despre asta – se dizolva în eter.

Inspectorul trânti un munte de documente pe masă şi începu:

— Prima misiune internaţională a dumneavoastră a avut loc în 1993, în cadrul companiei daneze din Kiseljak, Bosnia. Ce impresie v-a făcut toată acea poveste, sunteţi aşa de amabil să ne-o dezvăluiţi?

— Impresie?

— Da, ce aţi trăit pe acolo, ce s-a întâmplat în acea regiune, ce gânduri v-au trecut prin cap?

— Aţi fost vreodată la război? Nu, nu aţi fost. Altminteri nu aţi fi pus aşa o întrebare tâmpită.

Se aplecă în faţă şi îl privi drept în ochi pe Grube. Se enervă imediat că îşi pierduse controlul. Dar… era ceva în tonul lui Grube, în întreaga lui făptură, ceva ameninţător. Să i se pună întrebări despre „impresiile” pe care i le-a lăsat războiul? Ce tâmpiţi!

— Aţi fi aşa de amabil să treceţi cu vederea lipsa mea de experienţă de război şi să-mi răspundeţi la întrebare?

Sarcasmul lui Grube arăta că a început lupta, dar era absolut imposibil să răspunzi pe scurt la o asemenea întrebare. Nici măcar nu era sigur dacă se găseau în vocabularul lui, care se împuţinase, nemaivorbind de aproximativ trei ani, suficiente nuanţe pentru ceea ce avea de spus. Lasă oare războiul impresii? Întrebarea era cu totul nepotrivită.

— În regulă, ascultaţi atunci… Gânduri? Oare apar gânduri? Da, la dracu’, fireşte că apar gânduri. Anume acelea care îţi spun că războiul e un mare

căcat. Sau că într-adevăr carnea de om arsă pute. Asta am învăţat-o în cea de-a treia zi. Ca tânăr. De altfel, pute şi dacă stă aşa, pur şi simplu, şi se descompune şi dacă trupurile se umflă în căldura verii. Pute înfiorător. Ăsta e totuşi un gând… Ajunsesem de doar două săptămâni, când, trecând printr-o mică localitate, am văzut pe marginea drumului o serie de ţepe, în care erau înfipte capete de oameni. Poate să îţi facă aşa ceva o impresie?

Experienţele îngrozitoare, brutalitatea, victimele… Nu v-au repugnat cândva toate astea? Sentimentul neputinţei este cu siguranţă mare.

Oxen se uită întrebător la şeful lui Grube de la care spera o confirmare că la o asemenea mostră de ignoranţă nu îţi mai rămânea nicio altă soluţie decât să sari în sus. Vester nu reacţionă.

Oxen trase adânc aer în piept.

— Ascultaţi, nu ştiu vreun soldat care să nu considere războiul „nerespingător”. Şi acum la ce vă aşteptaţi? La ovaţii?

— Foarte posibil să existe şi diferenţe de intensitate, zise Grube.

— Sarcina brutarului este aceea de a coace pâine. Sarcina poliţistului este aceea de a combate criminalitatea. Sarcina soldatului este aceea de a merge la război. În principiu, asta e meseria lui. În cazul în care se găsesc soldaţi în misiune, atunci au de îndeplinit sarcini bine definite. Vi se pare criminalitatea „respingătoare”? Vă simţiţi atunci „neputincios”? Sau vă faceţi meseria profesionist? Unde naiba vreţi să ajungeţi, Grube?

Nu mai vorbise de ceva vreme aşa de mult. Dar cuvintele îşi găseau drumul lor, mai mult sau mai puţin reuşit.

— O înţeleg ca pe o confirmare a faptului că prima dumneavoastră misiune v-a mişcat şi că v-a creat anumite gânduri. Dar o sarcină este o sarcină. În cazul profesioniştilor.

— Corect. Sunteţi un tip cu adevărat talentat.

— Dar dacă nu e vorba de neputinţă sau de repulsie împotriva războiului, Oxen, atunci ce

altceva v-a făcut să vă ieşiţi aşa de tare din minţi, când a vizitat ambasadorul UE, Hans-Otto Corfitzen, împreună cu alţi reprezentanţi ai Uniunii Europene, tabăra dumneavoastră din Kiseljak? Doar camarazilor dumneavoastră trebuie să le mulţumiţi că nu v-aţi năpustit asupra lui.

Privirile iscoditoare ale lui Grube şi ale lui Vester se opriră asupra lui. Acum pricepu şi el. Aşadar, de acest lucru se agăţase toată acea gloată de poliţişti. Şi de aceea îl bănuise şeful PET-ului că minte.

Rămase o clipă pe gânduri şi încercă să-şi aducă aminte acea chestiune. Trecuse aşa de mult timp de atunci. Pe când mai era tânăr. Nu îi păsase prea mult de numele acelui om, ci de funcţia lui: ambasadorul Uniunii Europene.

Îl scosese din minţi faptul că mai apăruse încă un clovn din politică, trimis de Uniunea Europeană, pentru a-şi face o idee despre viaţa adevărată – despre adevăratul război din Balcani, de care Uniunii Europene nu-i păsa, în fapt, absolut deloc. Din păcate, el fusese destul de băut. Nu în timpul serviciului, fireşte că nu, dar venise ca un cetăţean curios în timpul său liber pentru a se uita la acea turmă de diplomaţi şi de alţi oameni importanţi, care îşi croiau drum spre câte o întâlnire. Atunci nu ştiuse că diplomatul pe care îl agresase era un danez. Sărise cu gura la primul pe care îl văzuse în coloana de maşini şi încercase să ajungă până în faţă prin înghesuială, pentru a-i face cunoscut cât se poate de limpede acelui idiot de la Uniunea Europeană punctul lui de vedere de om beat.

În cele din urmă, totul se transformase într-o bătaie de care el îşi aducea aminte foarte vag. Afacerea fusese anchetată mai târziu şi el a scăpat doar cu o pedeapsă uşoară, disciplinară.

Se întâmplase atunci când văzuse capetele tăiate, motiv pentru care băuse, în acea zi, o bere în plus. Când convoiul lor trecu prin sat în drum spre casă, observase cum o bătrânică lua dintr-un ţăruş unul dintre capete.

Exact în clipa în care ei treceau încet pe lângă ea, femeia îl ţintui cu privirea şi chipul ei ridat arăta o deznădejde adâncă. Stătea acolo, cu capul în mâini. Era capul unui bărbat de vârstă mijlocie, cu ochii larg deschişi. Oxen era aproape sigur că fusese fiul ei.

Bătrâna se uită în jos la capul cu sângele închegat şi după aceea se uită din nou în sus spre el, la soldatul străin, care trecea într-o coloană de maşini ale armatei pe lângă ea. El se întoarse şi o privi pe acea măicuţă, cât putu să o facă. Ultimul lucru pe care îl mai văzu fu cum ea pusese grijulie capul în plasa ei de cumpărături. Şi două zile mai târziu a venit adunătura aia de diplomaţi să viziteze trupele.

Corfitzen? Hans-Otto Corfitzen, ambasadorul Uniunii Europene. Ba da, acum când se gândi îşi putu aminti ca prin ceaţă de acel nume.

Măicuţa cu capul devenise una dintre cei şapte, Corfitzen în schimb fusese uitat de multă vreme.

Poate că păruse pentru o clipă absent, în orice caz, Grube luă din nou cuvântul:

— Am aici scris totul, negru pe alb. L-aţi agresat verbal pe Corfitzen. I-aţi spus „criminal” şi aţi urlat „Uniunea Europeană este vinovată de genocid, porcilor!” Ieri aţi negat de mai multe ori că aţi cunoaşte un om cu numele de Corfitzen. Cum se împacă aceste lucruri, Oxen?

Măicuţa era – din punct de vedere cronologic – prima din cei şapte, iar văcarul al doilea din această mică şi foarte exclusivă societate. Pentru a o alcătui a fost nevoie de o lungă carieră militară şi, după cum se arătau lucrurile, nici nu va mai scăpa vreodată de ei.

— Ce dracu’ înseamnă toate astea? Doar nu credeţi că am minţit din cauza lui Corfitzen? Că am minţit conştient? Până acum câteva clipe, nici măcar nu-mi puteam aduce aminte de acel nume, pe atunci toate astea nu au avut nicio importanţă. Plus că eram beat. Nu scrie pe acolo pe undeva că băusem? În ce mă privea, era pur şi simplu un diplomat oarecare al Uniunii Europene. Abia dacă îmi mai pot aminti de

întregul şir de evenimente, ce să mai spunem de numele de Corfitzen.

— Nu este ciudat că v-aţi făcut de râs şi aţi primit şi o pedeapsă disciplinară şi totuşi ne spuneţi că numele de Corfitzen nu vă este cunoscut?

Era pentru prima dată când intervenea comisarul Torsten Vester.

— V-am explicat de ce. Credeţi-mă sau lăsaţi-o baltă!

— Să jigneşti un trimis al Uniunii Europene şi să îl acuzi pentru măcelul războiului era, oricum, expresia repulsiei şi a neputinţei dumneavoastră. Doar ca să ştiţi unde vreau să ajung, zise Grube.

— Am rămas foarte impresionat de capetele în vârf de ţeapă. Şi asta s-a întâmplat cu două zile înainte. Întrebarea dumneavoastră ar fi putut fi mult mai precisă.

Inspectorul decise să ignore acest comentariu şi, în schimb, se apucă să frunzărească printre actele sale. Dintr-odată, Oxen pricepu ce pierdere inutilă de timp era tot ce se petrecea acolo. Şi cât de falsă era pista pe care o aleseseră anchetatorii în vânătoarea lor după făptaş.

— Acum sunteţi cât se poate de mulţumit de dumneavoastră, deoarece credeţi că m-aţi prins minţind. Dar chiar dacă ar fi aşa, nu aş avea, probabil, vreun motiv de crimă, având în vedere că l-am agresat pe Corfitzen în 1993 băut şi furios, undeva prin Balcani.

Vester îi făcu lui Grube un semn din cap, care continuă imperturbabil:

— Propun să ne liniştim acum cu toţii şi aş face cu plăcere un salt în timp ca să ajung la cea de-a doua dumneavoastră misiune internaţională, Oxen. 1995, tot în Balcani. Haideţi să vorbim despre 4 august. Ce s-a întâmplat în acea zi?

— De bună seamă că ştiţi şi asta. Deci ce-i cu întrebarea asta?

— Aş dori să aud versiunea dumneavoastră, răspunse Grube.

— E pierdere de timp.

— Eu sunt cel care o decide.

— Repet: vă pierdeţi vremea.

— 4 august este ziua de dinaintea marii ofensive a croaţilor împotriva sârbilor în Krajina, „Operaţiunea furtună” sau *„Operacija Oluja”,* cum se spune în croată. Unde eraţi în acea zi?

— Asta e complet irelevant! Şi nu mai am de gând să continui cu asta. Fie mă arestaţi şi mă duceţi la judecător, fie mă duceţi înapoi în pădure.

Torsten Vester îşi frecă faţa şi suspină.

— Ar fi mult mai uşor dacă aţi coopera puţin, Oxen, zise el.

— Sunt aici pentru a doua oară. Benevol. Cum aţi numi treaba asta?

— Dar nu vreţi să răspundeţi la întrebările noastre.

— Mă lăsaţi? E totuşi o prostie să mă întrebaţi dacă m-a impresionat sau nu războiul. Cu siguranţă că aveţi deja de mult timp actele de la psihologa mea. Şi acum să vă povestesc ce s-a întâmplat la Operaţiunea Oluja? Aţi luat-o complet razna? E o poveste lungă. Şi nu are nicio legătură cu cele petrecute la 4 august 1995 cu Corfitzen şi Nørlund Slot. Încep să nu mai am răbdare. Mi se rupe de Corfitzen. Şi acelaşi lucru e valabil şi pentru voi doi. Şi cu asta, basta!

Inspectorul Grube dădu din cap gânditor şi se uită pe furiş la şeful lui. Se ridică încet şi spuse:

— Ne scuzaţi, vă rog, o clipă?

Oxen se lăsă pe spate. Era furios. Nu îşi putea aminti când mai fusese aşa de furios ultima dată, fiindcă făcuse mereu tot posibilul să-şi reprime furia. Dar idioţii ăştia au tot zgândărit chestiunea asta şi au apăsat cel mai rău buton din toate.

În cazul în care ştiau cu adevărat cât de mult însemna 4 august pentru el.

De mii de ori se gândise la acea dată. Îşi amintise de orele dimineţii de la postul de grăniceri din apropiere de Karlovac. Ori de câte ori se întrebase în anii din urmă cum de totul mersese aşa de

anapoda în viaţa lui, totul indica acea dimineaţă fatidică a zilei de 4 august.

Uşa se deschise şi cei doi criminalişti se aşezară din nou la masă.

— Dacă sunteţi de acord, am dori să continuăm. Vrem să încercăm să vă explicăm de ce insistăm aşa de mult asupra datei de 4 august 1995. Sunteţi de acord?

Rasmus Grube îl privi întrebător. Oxen ezită, dar apoi dădu din cap.

Inspectorul-şef continuă:

— Mulţumesc. Aici este explicaţia: aş dori să aflu de la dumneavoastră unde v-aţi aflat la data de 12 mai. Adică mă refer la această lună.

Nu se aşteptase la o asemenea întrebare. În mai puţin de câteva minute, ei au renunţat la 1995 şi au revenit în prezent. Acest lucru i se păru la fel de misterios, ca însăşi întrebarea, la care, de altminteri, nu putea răspunde foarte precis.

— Am ajuns cu câinele meu la Skørping la 1 mai. De atunci, zilele s-au petrecut mai mult sau mai puţin identic. Am fost la pescuit şi am vânat. Deci… la 12 mai spuneţi? Pot doar să răspund că am fost în vale. Unde altundeva să fiu? De ce întrebaţi?

— Aţi avut nevoie de un timp neobişnuit de lung ca să vă amintiţi de Corfitzen. Dar de Bergsøe? Vă spune asta ceva? Mogens Bergsøe, avocat.

— Sigur că ştiu cine e.

— Puteţi fi, vă rog, mai concret?

Aceste întrebări îl înnebuneau din nou. Tocmai părăsiseră capitolul cel mai important al vieţii lui şi acum se regăseau din nou tot acolo. Nu înţelegea prea mult din acest lucru.

— Şi la ce ar fi bun să o fac?

— O să aflaţi imediat, răspundeţi pur şi simplu.

— În regulă. Mogens Bergsøe a fost şeful comisiei de anchetă care a fost trimisă să facă lumină în cazul morţii camaradului meu Bo Hansen, survenită la 4 august 1995. Dar asta o ştiţi, la naiba, cât se poate de bine. În afară de asta, din câte ştiu, era şi preşedintele Comisiei Wamberg.

— Camarad? Nu este cam puţin spus? Bosse a fost prietenul dumneavoastră cel mai bun, sau nu?

Oxen renunţă să mai răspundă. Îşi înghiţi comentariul şi se mulţumi să dea din cap.

— Ştim doar la ce rezultat a ajuns comisia. Cred, de fapt, ştiu ce părere aveţi despre Mogens Bergsøe, dar aş vrea să o aud din gura dumneavoastră, Oxen.

— Nu e cazul, doar sunteţi un clarvăzător.

Inspectorul-şef clătină din cap.

— În regulă. Am trişat. Aici aveţi copii ale scrisorilor dumneavoastră personale, pe care i le-aţi scris lui Mogens Bergsøe, ministrului apărării şi unor membri ai conducerii armatei, precum şi altor politicieni. Nu numai pentru a cere o comisie sau să comentaţi munca depusă de aceasta, ci şi pentru a vă plânge de rezultat. Un flux interminabil de scrisori scrise de mâna dumneavoastră, Oxen. Bergsøe a trimis mai departe scrisorile dumneavoastră către comandamentul conducerii misiunilor.

Inspectorul Grube ţinea câteva hârtii în mână. Continuă:

— Aici îi reproşaţi că este cumpărat şi mituit şi îl ameninţaţi indirect. Aşa este?

— Poate fi interpretat şi aşa. Eram supărat şi furios. Munca atâtor ani – de pomană. Dar acum trebuie să-mi spuneţi în sfârşit…

Grube îşi ridică mâna şi-l întrerupse:

— La 12 mai a murit Mogens Bergsøe. S-a înecat în lacul Silkeborg. PET-ul bănuieşte că Bergsøe a fost ucis.

— Asta nu o ştiam. Habar nu am avut că idiotul ăsta e mort. Unde vreţi să ajungeţi, Grube? Aţi înnebunit? Doar nu vreţi să insinuaţi că eu l-aş fi omorât pe Bergsøe? Ca pe Corfitzen? Fiindcă nu-i puteam suporta pe cei doi? Asta e ce vreţi să-mi spuneţi? La naiba, omule, foloseşte-ţi timpul mai bine pentru alte lucruri, atunci pot să…

— Câinele lui Bergsøe a fost spânzurat. De un copac în grădina stăpânului său. Mă înţelegeţi?

Inspectorul-şef aproape că uriaşe ultima propoziţie. Faţa îi ardea.

Spânzurat? Dintr-odată văzu legătura. De la războiul din Balcani până în acea secundă. Fu stăpânit dintr-odată de o liniște bizară. Se aplecă în față și se uită pe rând în ochii lui Grube și ai șefului său.

— Aha! Două victime cu care eu am avut tangență și față de care mi-am exprimat o oarecare formă de aversiune. Plus doi câini spânzurați… Îmi dau acum seama ce vreți să spuneți. În sfârșit. Dar nu aveți destule dovezi. Altfel m-ați fi dus imediat în fața unui judecător. Aveți ADN-ul meu și aveți amprentele mele. Dar nu apar nici în biroul lui Corfitzen, cum nu sunt de găsit nici în casa lui Bergsøe sau cine știe pe unde altundeva. La 12 mai am fost în Rold Skov. Pricepeți odată treaba asta!

Clătină obosit din cap, apoi continuă:

— Pe Corfitzen nu l-am cunoscut deloc. Pe Bergsøe da, pe ăsta l-am cunoscut, dar… crimă? Nu. Și, indiferent dacă mă considerați un veteran de război care a luat-o razna, care suferă până peste cap de șoc posttraumatic sau de alte boli psihice, există un singur răspuns: este o pură iluzie la ce vă stă vouă capul. Și acum aș dori să fiu dus înapoi în pădure.

★

Oxen era complet epuizat de cât vorbise și de propria furie. Stătuse câteva minute de unul singur în camera de interogatoriu când șeful PET-ului, Axel Mossman, își vârî capul prin crăpătura ușii. Bărbatul uriaș dădu discret din cap în direcția camerei video, care atârna de tavan și îi făcu semn să vină la el, pe culoar.

După ce îi rugase să fie arestat ori dus înapoi în pădure, ședința se terminase. Grube și Vester îi promiseseră să se ocupe de întoarcerea lui acasă și părăsiră apoi încăperea fără niciun comentariu. De această dată nu va fi dus cu elicopterul, ci cu mașina, care va înainta în pădure cât de mult îi va fi posibil pe acel drum îngust.

Mossman se uită în ambele direcții. De bună seamă că nu îi convenea forfota de pe culoare,

fiindcă arată spre sala cea mare de conferinţe. Se aşezară. Mossman trecu direct la subiect.

— V-aţi gândit la oferta mea, Oxen?

— Nu s-a schimbat nimic. Vreau doar să fiu liniştit.

— Vă înşelaţi. S-a schimbat ceva. Între timp, vă aflaţi într-o încurcătură.

— Dacă aş fi într-o încurcătură, aţi putea să mă arestaţi pur şi simplu. Cu siguranţă că aţi ascultat interogatoriul. Oamenii ăia nu au nimic altceva în afară de o furie veche şi de doi câini spânzuraţi.

— De îndată ce vom găsi mai multe, vă vom pune la zid.

— Nu veţi găsi mai multe, fiindcă nu există nimic în plus. Şi acum aş dori să mă întorc.

— Ascultaţi-mă, Oxen, acum cu mare luare-aminte. Fireşte că nu aţi făcut nimic din toate astea, sunt convins. Un bărbat cu calităţile dumneavoastră? Cu siguranţă că nu. Cu toate acestea, inspectorul Grube ar putea demonstra că vă pierdeţi controlul când este vorba despre evenimentele legate de ofensiva croată. Şi ştim foarte bine amândoi că o asemenea misiune poate deveni o idee fixă, nu-i aşa? Un bărbat şi misiunea lui…

— Comandamentul batalionului ştia că se apropie croaţii. Ce am făcut este cât se poate de motivat. Asta e tot. Dacă crezi în ceva, trebuie să lupţi pentru acel lucru.

— Da, da, fireşte. Într-o lumea ideală, Oxen. Dar nu şi în cea în care trăim noi. Poliţia de aici este pusă sub o foarte mare presiune şi puteţi intra în orice clipă în vârtelniţă. Mai gândiţi-vă la oferta mea. Dacă aveţi întrebări, mă mai găsiţi până mâine în hotelul Hvide Hus. Un om ca dumneavoastră mi-ar fi de mare folos.

★

Hăţişul de mure se ridica înaintea lor asemenea unui zid şi el fu nevoit să meargă o distanţă bună spre nord, pentru a găsi o deschizătură naturală în peretele cu ţepi.

Rămase locului pe o mică ridicătură înainte să o ia din nou în jos. De acolo putea cuprinde cu privirea o parte a văii şi a peretelui verde, format din sălcii, de-a lungul oraşului Lindenborg Å.

Nu era acasă. Nu mai ştia unde e acasă. Şi totuşi, îi provocă o mare bucurie să vadă locurile familiare. Şi se bucura de salutul vesel al câinelui.

Un funcţionar de poliţie fusese însărcinat să-l ducă în pădure. Fusese un drum tăcut. Mersese cât mai aproape de vale, pe drumurile forestiere înguste din Vesterkov. Restul drumului trebuia să-l străbată pe jos.

Pe când traversa pârâul şi se căţăra printre tufele de pe celălalt mal, se surprinse gândindu-se că, dacă vremea ar ţine cu el, ar putea rămâne acolo până în octombrie.

Adăpostul lui bine camuflat nu se vedea încă, dar asta se va întâmpla imediat. Când va apărea în dreapta vechiul şi încovoiatul stejar atunci era „acasă”. Mergea pe poteca îngustă, pe care o bătătorise el însuşi. Zece metri, nouă, opt, şapte, şase… acum deja vedea vârful stejarului – cinci metri, patru şi apoi ultimul pas pe ridicătură. Imediat era…

Rămase împietrit.

Era ca paralizat şi clătina din cap, ca şi cum ar vrea să scape de acea imagine. De una dintre ramurile mai joase ale stejarului atârna ceva alb. Ceva mare şi alb…

Apoi o luă la goană. Alergă prin iarba înaltă şi se lăsă în genunchi, îşi prinse chipul în mâini şi se uită disperat în sus. În cele din urmă se trânti în faţă şi rămase culcat pe burtă, cu faţa îngropată în pământul pădurii.

Acolo sus, trei, patru metri deasupra lui, Domnul White se legăna inert la capătul unei funii.

24

Buha strigă, puţin înainte ca el să ţipe. Apoi tăcu. Totul amuţise în întunericul dens, care se aşternuse pretutindeni peste câmpie. El ţipă o singură dată. Prelung şi dureros, ca un animal rănit care şi-a pierdut haita. Apoi se clătină şi se prăbuşi pe pământ, lângă trunchiul unui copac răsturnat.

Se sprijini cu spinarea de trunchi şi privi în sus, spre cerul negru. Bău cu înghiţituri mici ultimul rest din sticla de wkisky. O ţinea încă strâns, pe când se târî pe cele patru membre şi cu bustul gol, prin iarbă şi pe sub prelată, deşi nici aici nu se aştepta la vreo consolare.

Încercă să se ridice şi să ajungă la micul său foc de tabără, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu pe pământ, lângă patul său.

Pe sacul de dormit se mai aflau câteva jointuri răsucite. Resturile proviziei sale de iarbă mult micşorate între timp. Îşi întinse mâna după unul dintre ele. Toate mişcările şi percepţiile sale păreau să aibă loc undeva la capătul unei ţevi prin care încercă să privească. Se simţea de parcă şi-ar fi părăsit trupul şi ar fi încercat să decodeze, ameţit, această activitate şi să înţeleagă, de fapt, din ce pricină se mişca.

Izbuti cu greu să aprindă jointul. Cu partea încă arzândă în colţul gurii, se târî spre foc şi se întinse. Trase adânc fumul în plămâni şi îl păstră acolo, spre a obţine un efect cât mai bun. Împrejurimile îl înconjurară şi doar pentru puţine clipe ritmul fusese sugrumat ca de o mână vrăjită, aşa încât îşi putu da seama unde se afla.

Flăcările pătrunseră în el. Sau invers. Sau poate că era vorba de reciprocitate. Prin foc îşi zări strămoşii. Şi pe strămoşii acestora. Şi pe ai acestora. Şi… Le văzu umbrele prelungi pe pereţii grotei, văzu siluete îmbrăcate în piei şi blănuri. Zări pereţi acoperiţi cu argilă şi podele din pământ gol, zări oameni care zideau, sus, mereu mai sus, mereu mai

bine, auzi tunetul potcoavelor de cai, zări coamele acestora fluturând în vânt şi îi zări din nou pe acei oameni care distrugeau şi incendiau totul.

Atunci ieşiră cei şapte încet din flăcări.

Aruncă restul jointului şi îi privi în ochi, pe fiecare pe rând.

Prima veni măicuţa cu capul. Apoi văcarul ieşi din ceaţă. Cioburile dinţilor luceau în lumina focului. În urma lui trecură rând pe rând ceilalţi cinci. De la stânga la dreapta. Apoi dispărură.

Dispărură tăcut, aşa cum şi apăruseră dintre flăcări. Şi nu-i făcură nimic. Luă doar cunoştinţă de prezenţa lor, la capătul lungii ţevi. A ţevii prin care se observa pe sine. Dintr-o mare depărtare, în cele din urmă, mai văzu numai flăcări.

Întinse mecanic mâna dreaptă şi o trecu prin blana moale a câinelui. O periase cât putu mai bine. Credinciosul său tovarăş era întins lângă el şi se încălzea la foc. Aduna puteri pentru ultima călătorie.

Câinelui îi plăcea să fie scărpinat după ureche. Mai ales după cea dreaptă. Aşa că îl scărpină cu atenţie. Şi îi mai plăcea să fie mângâiat pe spate, şi el mângâie, şi mângâie.

Astfel încât stătu multă vreme acolo. Apoi îşi luă cuţitul şi îl ţinu deasupra focului. Apăsă lama ascuţită pe braţul lui stâng. Chiar sub cicatrice.

Încetul cu încetul trase cuţitul spre sine. Acesta lăsă o linie uniformă, lungă în piele. Sângele începu să iasă din ce în ce mai mult la suprafaţă. Apărură primele picături de sânge. Ele îi lăsară nişte urme circulare pe braţ, când fură prea mari ca să mai stea atârnate.

Noroc că simţi durerea pe care cuţitul o lăsă în carne, căci în durere simţi pacea. În ciuda jointului şi în ciuda alcoolului, durerea se ridica din ce în ce mai pregnant dinaintea fundalului de flăcări. Poate pentru că durerea îi era confidentă.

Continuă să şadă nemişcat. Se holba la picăturile care i se scurgeau pe braţ şi, cu fiecare picătură născută din durere, îi dispărea, puţin câte puţin, presiunea din cap.

Ridică iarăşi cuţitul şi îl apăsă pe piele. Cea de-a doua crestătură se întindea paralel cu prima.

După ce îşi privi o clipă cu o curiozitate distanţată braţul şi simţi o alinare, reluă ritualul pentru a treia şi ultima oară.

Sângele picura pe jos. Curgea din trei tăieturi şi formase deja un pârâiaş. Îi picura din cot, braţul îi era mânjit cu sânge.

Durerea exterioară îi pregătea drumul celei interioare pentru a putea scăpa din închisoarea ei şi pentru a se putea dizolva în noapte.

Închise ochii.

Se simţi uşor. Şi simţi pacea.

Alunecă mai aproape de prietenul lui, se aplecă înainte, îl înconjură cu braţul lui însângerat şi îşi îngropă obrazul în frumoasa blană albă.

Atunci căzu într-un somn adânc.

25

Şoferii care se deplasau în direcţia Støvring şi Aalborg nu dădură nicio importanţă siluetei care mergea pe marginea şoselei, făcând autostopul.

Autostopiştii nu o duceau prea bine pe şoselele daneze şi mai ales nu un astfel de flăcău jerpelit precum cel care mergea în această dimineaţă de-a lungul şoselei 180 prin Rold Skov.

După ce umblă douăzeci de minute, îl întâlni pe bunul samaritean în persoana unei secretare din Ravnkilde.

Bărbatul cu coadă de cal surâse atunci când ea opri lângă el şi îl întrebă încotro se duce.

— Aalborg, răspunse el încet.

Oamenii nu ar trebui judecaţi după aspectul exterior şi după îmbrăcăminte. Chiar şi cei mai buni pot fi luaţi de tăvălugul vieţii. Chiar şi cei mai puternici o pot lua pe drumul greşit. Cam astea îi treceau ei prin cap. Şi, în ciuda mirosului greu din maşină de-a lungul a treizeci de kilometri până la Aalborg, tânăra femeie nu văzu niciun motiv să-şi schimbe această părere.

Bărbatul tăcut – şi care, cu siguranţă, îşi avea motivele lui pentru această tăcere – şedea politicos lângă ea şi surâdea prietenos când îl lăsă în centru, în apropierea gării.

★

După atâţia ani petrecuţi pe aerodromul militar, el cunoştea oraşul ca pe propriul buzunar. Trebuia să treacă doar prin tunel şi prin parcul Kilde pentru a ajunge la hotel.

Nu-i fusese greu să ia o decizie. Într-un anume fel, fusese luată de la sine, după ce se trezi, după ce bău o jumătate de litru de apă, apoi înghiţi o linguriţă de sare şi bău trei ceşti de cafea şi după ce, în cele din urmă, îşi revenise cât de cât.

Primul lucru pe care îl făcu, îndată ce putu să gândească iarăşi coerent, fu să-l îngroape pe Domnul White. Îi căută un loc în apropierea

adăpostului, lângă nişte tufe, orientat spre sud, un loc frumos, însorit, un loc ideal de odihnă.

Deasupra mormântului pusese o grămăjoară de pietre. În cazul în care ar trece cineva pe acolo, n-avea decât să se mire. Şi dacă el însuşi se va întoarce într-o bună zi pentru a-l vizita pe Domnul White, va găsi cu uşurinţă locul.

Deocamdată nu ştia ce se va întâmpla în viitorul apropiat. Nu strânse tabăra, ci îşi lăsă lucrurile acolo.

Pătrunse în holul de marmură al hotelului Hvide Hus şi se interesă la recepţie de numărul camerei lui Axel Mossman. Femeia din spatele tejghelei îl privi cu scepticism şi puse mâna pe telefon, într-un târziu auzi un „Vă rog!" din partea ei.

Numai ce apucă să bată la uşa cu numărul 418, că şeful PET-ului, care se găsea acolo gata de plecare, îi deschise şi rânji larg.

— Ei bine, Oxen, deci v-aţi decis? Intraţi!

În acelaşi moment, Martin Rytter ieşi dintr-o încăpere alăturată. Probabil că Mossman îl informase că aşteptau pe cineva.

— Bună, Oxen, zise Rytter şi îi dădu mâna.

Axel Mossman îi rugă să ia loc la micuţa masă. Oxen rămase totuşi în picioare în mijlocul camerei.

— Cineva mi-a spânzurat câinele, zise el.

Mossman îl privi întrebător, aşa că mai spuse încă o dată:

— Cineva mi-a spânzurat câinele. De un copac, lângă tabăra mea. Atârna acolo când m-am întors ieri de la poliţie.

— Acum să nu-mi ziceţi că v-aţi spânzurat Samoyedul doar pentru a îndepărta atenţia de la dumneata, Oxen, strigă el. Doar nu vorbiţi serios.

Fusese vorba mai degrabă de un reflex, în clipa în care pumnul i se puse în mişcare şi îşi luă avânt, îndreptându-se cu o forţă uimitoare spre falca lui Mossman. Lovitura îl împinse în spate pe uriaş, care se împiedică de un lampadar şi se prăbuşi zgomotos pe podea.

În secunda următoare, Rytter îi sări în faţă sprinten şi ferm. Oxen îi pară dur şi precis lovitura cu antebraţul stâng şi se răsuci pe călcâie. Mişcarea fu instinctivă. O repetase la nesfârşit în acele kata, practicate de-a lungul multor ani, pe când trecuse prin toate gradele Shotokan, până la tresa roşie a celui de-al zecelea Dan. Răsucindu-se, îl lovi cu cotul în rinichi pe Rytter, care îşi pierdu astfel echilibrul.

Când directorul executiv era pe punctul de a se prăbuşi, Oxen îl apucă rapid cu două degete de ceafă. În acest fel, îl ţinea pe Rytter, care urla de durere.

— Ajunge, Oxen! Daţi-i drumul! Şi liniştiţi-vă! Pentru Dumnezeu, nu vă mai mişcaţi!

Se întoarse încet şi văzu ţeava unui pistol. Margrethe Franck se grăbi să-i vină şefului în ajutor. Părea o femeie hotărâtă. Şarpele de argint din urechea stângă putea muşca oricând la nevoie.

Îl eliberă pe Rytter, care căzu gemând în genunchi, frecându-şi gâtul.

Între timp, se ridică şi uriaşul, după ce târî furios lampadarul prin încăpere.

— Oxen! O să vă pară rău de asta, Oxen, v-o jur!

Mossman îşi ridică ameninţător imensul pumn.

— Şi acum, să respirăm adânc cu toţii, porunci Margrethe Franck, coborându-şi arma.

— Eu mă car de aici.

Oxen se răsuci pe călcâie şi o împinse pe Frank din drum, pentru a ieşi în hol.

— Staţi! Opriţi-vă, Oxen! Aşteptaţi puţin!

Mossman ajunse neaşteptat de repede în spatele lui şi îl apucă zdravăn de umăr. Oxen tocmai vru să-i smulgă bătrânului braţul din încheietură, când Mossman începu să se dezvinovăţească.

— Îmi pare rău! zise el. A fost o observaţie total nepotrivită. Vă rog să-mi acceptaţi scuzele.

Mossman întinse mâna. Oxen o apucă, dar rămase în picioare, acolo unde era. Mossman îşi întinse, resemnat, braţele şi suspină:

— Poate ar fi mai bine să o luăm de la capăt? Haideţi să ne aşezăm!

Martin Rytter se ridică în picioare, frecându-şi în continuare gâtul. Îşi trase un scaun aproape, deşi era evident că îi era greu să găsească mimica potrivită. Margrethe Franck îşi puse pistolul pe birou şi se aşeză lângă Mossman, pe mica sofa.

Oxen evaluă situaţia şi hotărî apoi să ia loc pe fotoliu, alături de Rytter.

— Ei bine, gâfâi Mossman, După acest mic… intermezzo… suntem, desigur, cu toţii pregătiţi pentru o discuţie liniştită. Oxen, întrucât sunteţi aici, pornesc de la premisa că veţi reflecta serios să-mi acceptaţi oferta.

El încuviinţă din cap.

— Din cauza chestiunii cu câinele? întrebă Mossman.

Oxen strânse din umeri.

— Nu sunt decis cum să procedez mai departe. Sau încotro aş putea să mă duc.

— Nu aveţi o locuinţă stabilă? întrebă Rytter.

Dădu din cap. Margrethe Franck îl privi.

— Ultima adresă cunoscută a dumneavoastră a fost o cameră pe Amager, zise ea. De fapt, unde aţi locuit după aceea?

— Într-un beci din Cartierul de Nord-Vest. Rentemestervej.

— Nu beneficiaţi de asistenţă socială. Nici măcar nu sunteţi înregistrat. De ce?

— Nu vreau să am nimic. Nu vreau decât să fiu lăsat în pace.

Mossman mormăi ceva neinteligibil, după care interveni:

— Să revenim la ale noastre… PET-ul are nevoie de cineva ca dumneavoastră. Daţi-mi voie să vă prezint pe scurt situaţia. Apoi veţi putea decide în linişte.

Oxen dădu din cap. Mossman îl privi în ochi.

— Înainte de a fi ajuns aici la hotel, aveam speranţa că aţi putea fi un fel de joker în investigaţia noastră. Acum sunt absolut sigur. V-aţi gândit

cumva că spânzurarea câinelui ar putea fi şi un avertisment? Şi că ceilalţi stăpâni de câini, din cazurile precedente, au murit amândoi?

— Evident. Însă nu ar avea niciun sens. Nu am nimic de a face cu celelalte două cazuri. Am sosit pur şi simplu cu trenul la Skørping şi m-am dus în pădure.

Mossman dădu din cap, gânditor, apoi continuă:

— Să lăsăm teoria deoparte. Cert este totuşi că sunteţi amestecat în cazul Corfitzen fără să ştiţi de ce. Şi dacă faceţi parte din cazul Corfitzen, atunci faceţi, tot fără să ştiţi, şi parte din cazul Bergsøe. Din această cauză îmi sunteţi mai util azi decât ieri.

Oxen observă că pe chipul directorului executiv se putea citi nedumerirea. Şi Franck părea sceptică.

— Oxen, aş dori să fiţi ochi şi urechi peste tot, zise Mossman. Trebuie să îndepliniţi ceea ce serviciul de informaţii nu poate îndeplini în mod oficial. Trebuie să vă folosiţi de orice mijloc pe care îl aveţi la dispoziţie pentru a descoperi făptaşul sau făptaşii. Şi doresc să accentuez că sub presiune nu se află numai poliţia locală. Tocmai de aceea folosesc, pe lângă metodele noastre normale de rezolvare, această măsură… neortodoxă.

Îi era cât se poate de limpede ceea ce tocmai îl rugase şeful PET-ului. Ar trebui să ignore unele legi şi să scape de tot ceea ce ar putea sta în calea unei rezolvări.

— Şi dacă voi avea probleme serioase?

— PET-ul va dezminţi mereu că lucraţi pentru noi. Dar, în cazul în care coliba va arde, neoficial voi face pentru dumneavoastră, fireşte, tot ce îmi va sta în putinţă, răspunse Mossman, fără a şovăi.

Era ca şi cum ar merge camuflat într-un ţinut duşman, pentru a aduna informaţii. Era slujba cea mai de rahat dintre toate. Cavaleria nu vine niciodată să aducă pe cineva acasă care a fost deconspirat. Şi la fel de puţin vor veni şi Mossman, şi Rytter.

— Cui va trebui să raportez informaţiile?

Mossman îl privi pe Rytter, apoi pe Franck. Ea dădu încet din cap.

— O veţi ţine pe Margrethe Franck la curent. Ea vă va acoperi spatele. Şi vă va furniza toate informaţiile de care aveţi nevoie. Va rezolva toate chestiunile practice. Dar *nu* vă va fi de ajutor pe teren, acolo vă veţi putea baza doar pe dumneavoastră.

PET-ul dorea să-l ţină la distanţă cu cleştele. Iar acest cleşte va fi luat, aşadar, în mână de către Margrethe Franck.

— Ei, bine. Dădu din cap spre ea. Şi dacă Franck nu este de găsit, atunci cine?

— Rytter sau umila mea persoană, răspunse Mossman. Propun să vă organizaţi baza cât mai aproape de Nørlund Slot. Asta ar însemna la Rold Storkro. Franck îşi va închiria acolo o cameră, chiar începând din această după-amiază. E în regulă, Margrethe?

Ea dădu din cap, deşi păru să-şi reprime un oftat adânc.

— Şi plata?

— M-am gândit să vă oferim un onorariu de consilier. Fireşte, generos, răsună răspunsul lui Mossman.

— Cât?

— O sută de mii de coroane pe lună. Convenţia poate fi prelungită.

Observă cu coada ochiului sprâncenele ridicate ale directorului executiv. Oare lui Rytter i se păru exagerată această convenţie?

Când se hotărâse să-l viziteze pe şeful PET-ului la hotel, îşi stabilise deja condiţiile. Dorea o retribuţie care să corespundă riscului. Nu mai avea nicio coroană în buzunar.

Bergsøe era preşedintele Comisiei Wamberg, Corfitzen – Nestorul diplomaţiei daneze. El ar pătrunde direct pe un teren minat, asta era sigur. Şi din acest motiv slujba era extrem de riscantă.

— 250.000 de coroane net, zise el.

Rytter se fâţâia încoace şi încolo, nervos pe scaun. Franck îşi încrucişă braţele, Mossman îşi drese glasul.

— Un onorariu impresionant, preciză şeful PET-ului.

— Riscurile sunt mari, doresc să subliniez. Onorariul reflectă aceste riscuri. Şi fără bancnote înregistrate, fără hârtii, fără chitanţe.

— Pretenţiile dumneavoastră oglindesc, înainte de toate, încrederea dumneavoastră în propria persoană. Asta îmi place, Oxen, şi probabil că acest lucru este de aşteptat de la un bărbat de calibrul dumneavoastră. Ei bine, batem palma. Cincizeci acum, restul peste o lună, zise Mossman.

Oxen dădu din cap.

— *Mergem înainte.*

— Nu mi se pare prea potrivit. Încă nici nu ştiu ce să cer în schimbul acestei sume, răspunse Mossman.

— Nu a fost ideea mea. Hai să o lăsăm atunci baltă.

Oxen se pregăti să se ridice. Mossman îi respinse atenţia printr-un gest al mâinii.

— Staţi jos! De acord. 250.000 în două zile. O astfel de sumă nu poate fi strânsă bătând din palme. Cinci mii de coroane daneze de îndată, net în mână, pentru frizer, haine şi altele. Cu boarfele astea nu vă puteţi arăta niciunde. Iar cei 250.000 vor veni numai cu condiţia să pot prelungi micul nostru aranjament cu două săptămâni fără nicio plată suplimentară. De acord?

Oxen încuviinţă din cap.

— Ei bine, atunci mergeţi jos să mâncaţi ceva şi beţi o cafea. Puneţi totul pe socoteala mea şi aşteptaţi în hol. Voi coborî apoi şi vă voi da câteva indicaţii practice.

Axel Mossman se urni de pe canapeaua moale, semnalând astfel că întrunirea a luat sfârşit.

— Atunci, pe mai târziu, Oxen, zise Margrethe Franck, fără entuziasm în glas.

— Ţi se pare că plata lui este prea mare, îi spuse Mossman lui Rytter, după câteva minute de tăcere, după ce Oxen trase uşa în urma lui.

Stăteau toţi trei lângă marea fereastră şi priveau parcul care se întindea dedesubt. Directorul executiv fu primul care comentă înţelegerea cu veteranul de război.

— Mi se pare… începu Rytter. Un sfert de milion este destul de mult pentru ceva ce încă nu putem evalua. Şi asta la negru. După cum spuneam, consider că este extrem de riscant să faci afaceri cu un pierzător precum este eroul nostru de război, traumatizat pe deasupra.

— Ţi-a sucit puţin gâtul, nu-i aşa, Martin? mormăi Mossman. De aceea te deranjează?

Rytter dădu enervat din cap.

— Şi aproape că l-aţi fi împuşcat, aşa cum vă ştiu, Margrethe, zise Mossman.

— Doar în picior, răspunse ea şi îşi lăsă privirea să alunece peste vârfurile copacilor.

— Cercetaţi în continuare trecutul lui Oxen. Vreau să ştiu tot ce se poate găsi despre acest om. Tot. În plus, va trebui să ne procurăm cât mai repede unele expertize psihologice despre el.

— Asta nu se poate.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Oxen l-a refuzat deja pe inspectorul Grube. Nu vrea să îi permită să aruncăm vreo privire în actele sale medicale. Iar cu ceea ce avem nu vom primi nicio hotărâre judecătorească. Pentru Dumnezeu, nu avem destule date nici măcar să-l putem bănui.

Mossman ezită un moment.

— Atunci va trebui să o rezolvaţi în felul dumneavoastră, Margarethe.

— Să văd ce pot face. Dar aici mai e ceva ce chiar nu înţeleg.

— Spune-o!

— Niels Oxen nu are nicio competenţă în ce priveşte munca de investigaţie. Cu mult timp în urmă, a făcut doi ani chinuiţi la Şcoala de Poliţie. Şi-a câştigat pe merit decoraţia, dar a duce la bun

sfârşit o investigaţie complicată este cu totul altceva. Şi apoi, 250.000 de coroane…

Axel Mossman tăcu un moment. Asistenta sa era de aceeaşi părere cu Rytter, pe care îl inclusese deja de dinainte în schema sa. Erau amândoi destul de tineri. La vârsta lor, el însuşi era mult mai puţin atent la cerinţele oficiale. În realitate, era vorba de o adevărată maladie socială. Oamenii tineri nu ar trebui să fie aşa de supuşi. Ei ar trebui să se revolte. Vârsta şi conformarea la reguli ar trebui să fie proporţionale.

— Vedeţi… În mod excepţional, îşi căută îndelung cuvintele potrivite. Instinctul îmi spune că Niels Oxen ne va fi foarte util, cât timp investigaţiile noastre vor continua şi când vom face legătura dintre cele două cazuri.

Nu dădu mai multe lămuriri. Margrethe Franck căzuse o clipă pe gânduri. Apoi zise încet:

— Vreţi să spuneţi util ca în expresia „idiot util”, nu-i aşa? Ce ar putea face pentru noi?

— Asta rămâne de văzut.

Axel Mossman dădu din umeri şi începu să-şi adune lucrurile. În curând vor veni să le facă ordine în camere. Mossman şi Rytter se întorceau cu următorul avion la Copenhaga, în vreme ce Margrethe Franck avea să mai rămână.

Două sandvişuri imense, două Cola şi patru ceşti de cafea fură rezultatul generoasei invitaţii la dejun a şefului PET-ului. Personalul hotelului îl privi critic şi îl sunase pe Mossman pentru a se asigura că totul decurgea aşa cum trebuia. Acum stătea pe o bancă în Kildepark şi îl aştepta pe mărinimosul lui amfitrion.

Iniţial, Oxen îşi ocupă locul în holul hotelului, aşa cum stabiliseră, şi şeful PET-ului se aşeză alături de el, începând să citească ziarul.

— Dincolo, în parc, Oxen. Vă duceţi acum. Eu vin în cinci minute, murmură el din spatele ziarului, astfel că Oxen se ridică şi plecă.

Abia dacă erau câteva sute de metri de la canapeaua din hol până în parc. Puţin mai târziu, veni Mossman în jacheta lui de tweed şi se aşeză.

— Aici e mai bine… Trebuie să mă grăbesc la avion, aşa că haideţi să terminăm repede.

Oxen dădu din cap. Nu simţea deloc nevoia de a petrece mai mult timp decât necesar cu şeful PET-ului.

Mossman se uită împrejur cu atenţie. Totul părea proaspăt şi viu. O după-amiază călduroasă în parc, într-o ţară care jinduise la primăvară.

— Franck vă va da banii în decursul următoarelor două zile.

— Mulţumesc.

— Iar aici sunt cele cinci mii de coroane. Mossman îi dădu un plic cu un teanc de bancnote. În plus, ar mai fi o mică modificare în plan. Însă ea e confidenţială.

Oxen închise ochii şi aşteptă.

— Şi prin confidenţial înţeleg că ea va rămâne între noi – între dumneavoastră şi mine.

Oxen dădu iar din cap.

— Tot ce e *important,* probabil de interes major, îmi raportaţi direct mie. Nu lui Rytter, nu lui Frank, nu altcuiva de la PET. Numai mie. Aţi înţeles?

— Da.

— Oxen, procuraţi-vă un telefon mobil şi contactaţi-mă la acest număr!

Mossman mâzgăli un număr pe spatele cărţii sale de vizită.

— Aici. Învăţaţi-l pe de rost şi distrugeţi cartea de vizită. Şi să nu vă gândiţi nici măcar în vis să formaţi un alt număr.

El dădu din cap. Mossman îşi urmărea, aşadar, propria agendă. Pe care o ţinea ascunsă de şefi şi de generali.

— Haideţi să ne înţelegem să lăsăm de două ori pe zi fereastra deschisă. De la cinci la şase şi de la douăzeci şi două la douăzeci şi trei.

— Şi în caz de urgenţă?

— Cazuri de urgenţă nu există.

— În regulă.

— Nu vă pronunţaţi numele real. Numele dumneavoastră de cod este „Vânătorul”.

— În regulă.

— Informaţiile normale, de rutină, ajung, prin Franck, în sistem. Alte întrebări?

— Nu.

— Minunat. Nasul meu îmi spune că veţi păstra câte ceva pentru dumneavoastră. Nu cunosc motivul. Dar folosiţi-vă cunoştinţele. Încălcaţi toate legile, dacă va fi nevoie. Demontaţi totul. Oxen, pentru asta veţi fi plătit extraordinar de bine.

26

Era seara târziu când bătu la uşa lui Margrethe Franck. Camerele lor erau alăturate. Ea îl rugase să se întâlnească pentru a pune cap la cap toate informaţiile şi pentru a face câteva planuri.

El nu avea nimic de pus cap la cap, dar avea un fel de plan. Nu ştia însă dacă va avea prea mult chef să i-l prezinte.

În prima parte a zilei făcu o vizită la frizeria-cafenea a Anjei, din Skørping. Astfel urmă ordinul lui Mossman, a cărui îndeplinire era strict supravegheată de Margrethe Franck. Înainte făcuse din proprie iniţiativă o baie de o oră în cada din camera sa de hotel.

Disciplina militară în ce privea igiena personală era o regulă pe care o respectase multă vreme. Doar în anii din urmă îi devenise indiferentă.

Intră. Margrethe Franck şedea la masa de scris, cufundată într-un teanc de hârtii şi trecu mult timp până când îşi ridică privirea. Şarpele de argint de la ureche dispăruse, şi, în schimb, pe vârful nasului, tronau nişte ochelari înguşti, cu o ramă groasă şi neagră, care contrasta cu faţa ei palidă şi cu părul blond. Asta era valabil şi pentru jacheta de biciclist din piele neagră, care atârna pe speteaza scaunului. *Abanos şi fildeş…* Armonia perfectă era o iluzie. Margrethe Franck părea iritată, ca şi cum prezenţa lui îi era mai mult decât o povară.

Îl cercetă de sus până jos, peste rama ochelarilor.

— Un om nou şi mai bun?

Era îmbrăcat cu o parte dintre lucrurile pe care le cumpărase de la magazinul de haine bărbăteşti din Støvring: jeanşi, un tricou alb şi o cămaşă în carouri roşii şi negre. Şi era desculţ, deşi îşi mai cumpărase şi o pereche de pantofi de sport. Părul îi ajungea încă până la umeri, dar, după părerea Anjei, părul scurt la bărbaţi era demodat.

— Mai bun? Nu prea… Să amânăm discuţia?

— De ce?

— Pentru că păreţi extrem de ocupată.

— Sunt gata, zise ea şi împinse hârtiile la o parte.

Trase un taburet lângă perete şi se aşeză.

— Aşadar, ce doriţi să ştiţi? întrebă el.

— Mossman m-a rugat să vă ajut, de aceea aş vrea să îmi fac o părere. Ce plan aveţi? Aveţi, de fapt, unul?

— Nu am nicio idee în această privinţă.

— Aşadar, nu ştiţi cum veţi proceda?

Tonul ei deveni rece.

Abia acum îşi dădu seama că unul dintre cracii jeanşilor ei prespălaţi atârna, flasc şi gol, de sub genunchi, peste marginea scaunului. Îi atrase atenţia proteza de lângă noptieră.

— Să zicem atunci aşa – încă mă mai gândesc la asta. Piciorul… aţi fost într-o misiune externă?

Ea clătină din cap.

— Nu am pus niciodată piciorul în armată, nici atunci când aveam două.

— Mine… Mi-a fost dat să văd o mulţime de astfel de răni.

— Îmi închipui, dar asta înseamnă că nu aveţi nicio sarcină pentru mine?

— Ar fi ceva la care m-am gândit, continuă el.

În cadă se întrebase dacă Franck ar putea să verifice chestiunea aceasta pentru el.

Ea îl privi nedumerită.

— *Modus operandi,* continuă el.

— *Modus operandi,* ca în…?

Privirea ei era pătrunzătoare.

— Ca în cazul câinelui spânzurat. Avem trei câini spânzuraţi: al lui Bergsøe, al lui Corfitzen şi al meu. Plus doi stăpâni de câini morţi, Bergsøe şi Corfitzen. Cred că…

— Doi stăpâni de câini morţi până acum, îl întrerupse ea.

— Până acum. Eu chiar am trecut prin multe… Mă gândesc că e vorba de intimidare.

Acesta este *modus operandi*: a băga frica în oameni, a-i ameninţa.

— Şi de ce?

— Asta este o întrebare de milioane.

— Oxen, dumneavoastră veţi primi un sfert de milion pentru răspuns. Să nu ne amăgim. În ochii mei e o nebunie că veţi primi 250.000 de coroane. Doar pentru că aţi fi suspect sau următoarea victimă.

— Mi-e totuna ce credeţi, însă vă înţeleg.

— Eu mi-am învăţat meseria în poliţie. Sunt obişnuită să investighez. Dumneavoastră nu.

În cele din urmă, Margrethe Franck îşi dădu jos ochelarii şi el se simţi cu mult mai bine.

— Nu trebuie să ai în spate o formaţie de poliţist pentru a vedea că ceva nu este în regulă. Şi dacă mai primeşti şi 250.000 de parai numai fiindcă pari atât de demn de încredere, atunci nu doar că ceva nu este în regulă, ci că sunt mai multe în neregulă. Aşadar, eu iau ceea ce mi se oferă şi îmi asum astfel un risc destul de mare, zise el.

Ea dădu de mai multe ori din cap, gânditoare şi îşi puse energic piciorul sănătos pe masa de scris.

— Am fost cu colegii afară, pentru a aresta un presupus criminal. El s-a ascuns într-o curte interioară din portul de sud, în automobilul său. Vrând să scape, a accelerat, a gonit spre mine şi m-a strivit de un zid. De atunci au trecut zece ani. A trebuit să fie amputat deasupra genunchiului, zise ea, aruncând o privire piciorului. De fapt, nici nu-mi lipseşte. Desigur. Vorbeam deci de *modus operandi* sau…?

Margrethe Franck îşi suflă o şuviţă de pe chip.

— E vorba de intimidare. Dacă ar fi vorba de un avertisment, înainte de a aduce la îndeplinire vreo condamnare la moarte, atunci Corfitzen nu ar fi şezut atât de cuminte pe scaunul lui şi ar fi murit din cauza unui atac vascular cerebral. Obştescul lui sfârşit s-ar fi produs într-un fel care ar fi semnalat ceva. Asta e teoria mea. Ce spune o *investigatoare* despre asta?

— Ea zice „foarte bine” şi se întreabă de ce *dumneavoastră* a trebuit să fiţi intimidat, Niels Oxen.

El dădu din umeri.

— Eu? Habar n-am. Dar trebuie să fi existat vreo oarecare legătură sau să fi apărut una subit. Doar am fost la locul faptei, nu în birou, ci în parcul castelului.

— Prin urmare, ar trebui să existe o legătură între Bergsøe şi Corfitzen. Dar care?

— Acelaşi răspuns: habar n-am, zise el.

— Dar dacă un câine mort este o parte din *modus operandi,* atunci ar trebui ca următoarele „victime intimidate" să fie stăpâni de câine, nu-i aşa? Iar noi nu discutăm aici în niciun caz despre o luptă pentru putere din cadrul Asociaţiei daneze a crescătorilor de câini.

Tonul ei era în continuare rece şi distant. Dacă lui Margrethe Franck îi scăpă un zâmbet, reuşi să şi-l ascundă foarte bine. Însă el bănuia că ea, de fapt, nu zâmbise.

— Mă gândesc că sunt atât de mulţi stăpâni de câini în Danemarca, încât ar fi de luat în considerare şi o coincidenţă statistică. Aşadar, numărul patru, care ar trebui să fie intimidat după mine, nici nu ar trebui să aibă neapărat un câine. Şi poate că nici nu există un număr patru. Noi doar presupunem asta, zise el.

— Nu, noi discutăm despre *modus,* Oxen. Şi asta nu este neinteresant.

— M-aţi întrebat dacă am nevoie să căutaţi ceva pentru mine. Ei, da, ar fi ceva. Eu cred că acest *modus operandi* este atât de special, încât ar trebui să privim în jur. Oare şi alţii au trecut prin ceva asemănător?

— Aveţi dreptate că ar trebui să verificăm totuşi acest lucru, zise ea şi tresări. Nu îmi pot imagina însă că Grube şi oamenii lui nu au căutat asta, însă mă voi interesa. Oricum suntem… obligaţi… să trimitem rezultatele investigaţiilor noastre, până la un anumit punct, către cei din Aalborg. Este important pentru Mossman.

— Nu mă priveşte treaba asta. Rezolvaţi-o dumneavoastră!

— Voi trimite o solicitare la Interpol. Deocamdată, ne vom limita la Europa. Altceva?

Fără ochelarii ei cu ramă de abanos, privirea îi era mai blândă.

— Nu. Voi cerceta mâine câteva amănunte.

— Amănunte?

— Mă voi duce la castel. Să arunc o privire pe-acolo.

— De acord.

Margrethe Frank începea să accepte zgârcenia lui la detalii.

— Vreau să mă culc devreme. El se ridică şi făcu din mână un semn de salut. Tocmai când vru să închidă uşa, Margrethe Franck strigă:

— Câinele dumneavoastră…

— Ce-i cu el?

— Cum s-a numit?

— Domnul White.

— De când l-aţi avut?

— Ce treaba are asta cu cazul?

— Niciuna.

— Trei ani şi patru luni. De ce?

— A, nimic. Pe mâine.

27

Senzaţia pe care o simţi conducând după trei ani de pauză l-a catapultat, ca o maşină a timpului, în trecut, pe când mai ducea o viaţă normală, avea o casă şi două automobile în Carport, al tatălui şi al mamei.

În timp ce o coti pe scurta alee care ducea la castel, îşi aminti cum intra pe drumul spre propria casă.

Îndată ce va duce cumpărături înăuntru, Magnus îi va veni bucuros în întâmpinare şi Birgitte îi va spune „Bună", fără vreo urmă de entuziasm în glas, ceea ce îl va face cu siguranţă să caute indicii pentru dispoziţia ei. Totodată, se va pregăti să facă faţă primului comentariu negativ, despre slujba ei sau despre cartofii pe care el i-a cumpărat sau despre ce a uitat sau ce ar fi trebuit să facă altfel sau, şi mai probabil, despre ce nici măcar nu a făcut.

Se bucura să conducă din nou, dar nu dusese dorul condusului. Precum nici al vorbitului. I se părea că ultimele zile au fost un necurmat şuvoi de vorbe, care se scurgea cu greutate.

Mergea cu maşina încet de-a lungul aleii şi constată că stâlpul cu camera fusese îndepărtat. Parcă lângă alte două automobile, pe pietrişul proaspăt nivelat şi reveni la realitate.

În lumina zilei, Nørlund arăta cu totul altfel. Părea într-adevăr mai mic şi mai compact decât i se păruse în acea noapte. Însă şi mai prietenos, fără lumini, fără urme şi fără bărbaţi în negru.

Clădirea cea albă, ridicată în dreapta castelului, era mai mare decât îşi amintea. Arăta ca o casă de administrator dintr-o epocă glorioasă.

Nu se zărea nici ţipenie de om, aşa încât trecu peste micul pod şi peste pavajul cubic din curtea interioară, până la portalul principal. Pe uşa cea mare putu să recunoască clar urmele şuruburilor, cu care fusese prinsă camera video. Bătu de trei ori cu inelul greu din uşă şi aşteptă. Nu se întâmplă nimic.

Tocmai vru să se întoarcă şi să plece, când uşa se deschise. Era fiica lui Corfitzen, Karin, în sandale, purtând nişte jeanşi rupţi şi o cămaşă. Păru surprinsă.

— Dumneavoastră? Bună ziua!

Îşi dădură mâna şi el îi recită cea mai bună explicaţie care îi venise în minte pe drum.

— Voiam să întreb dacă pot să mă uit puţin prin jur. Aşa cum ştiţi, sunt suspect în cazul morţii tatălui dumneavoastră, în plus câinele meu tocmai a fost spânzurat, ca şi al tatălui dumneavoastră. Aşa se face că acum mă leagă mai multe lucruri de această situaţie. Cum de este posibil aşa ceva şi cum de se întâmplă asta… Dădu din umeri. Nu am nici cea mai mică idee. Poate că în acea seară am deranjat pe cineva… Poate că acest cineva crede că am văzut ceva. Nu ştiu.

— Inspectorul Grube mi-a povestit de câinele dumneavoastră, într-adevăr trist. De când îl aveaţi?

— De trei ani şi patru luni.

Ea încuviinţă din cap, înţelegătoare.

— Spuneţi-mi ce pot să fac pentru dumneavoastră.

— Aş dori să arunc o privire în jur. Atât înăuntru, cât şi pe-afară.

— În regulă. Eu sunt acum ocupată, aşa că începeţi de afară şi mai târziu o să facem un tur al castelului.

— Mulţumesc.

— Arătaţi… schimbat. Karin Corfitzen zâmbi larg. Probabil, un om nou, mai bun?

— Mai bun? Nu prea.

A fost pentru a doua oară în mai puţin de o zi când o femeie făcuse această presupunere îndrăzneaţă. Şi a doua oară când el a dat acelaşi răspuns.

— Însă, cu siguranţă, un om mai „curat”, zise ea râzând. Vă stă bine. Aruncaţi o privire în jur şi reveniţi peste o jumătate de oră.

— Cu plăcere. Mă miră un lucru: domeniul nu este supravegheat video?

— A fost mai demult. E aproape un an de când am fost ultima oară aici şi atunci erau camere pretutindeni, inclusiv aici, deasupra uşii, zise ea, arătând în sus. Dar întrebaţi-l asta mai bine pe Arvidsen, în caz că îl veţi întâlni. El ştie mai multe despre asta decât mine.

★

În timp ce castelul i se păru mai mic în lumina soarelui, grădina îi păru mai mare decât în noaptea când se furişase aici cu Domnul White. Gazonul dreptunghiular era foarte bine tuns şi înconjurat de straturi îngrijite. Pe margine era desişul de tufe şi copaci, prin care alergase el în acea seară, când nu se gândise decât să o şteargă cât mai repede.

El urmă marginea perfectă a gazonului şi se uită atent împrejur, însă nu văzu nicio cameră de supraveghere. La capătul parcului, îl descoperi pe Arvidsen în spatele unui uriaş rododendron.

Noul său telefon mobil sună în buzunarul pantalonilor. Era Margrethe Franck, pe care nu o văzuse la micul dejun.

— Am vorbit cu poliţia din Aalborg. Grube spune că acest Arvidsen, grădinarul sau ce o fi, a avut legături cu poliţia.

— Interesant. Chiar acum îi pot vedea ceafa.

— Sunteţi la Nørlund?

— Da.

— Ce faceţi?

— Am vorbit cu fiica lui Corfitzen. Acum mă uit prin jur. Aşadar, a fost poliţist?

— Mai mult decât atât. Nu a fost un poliţist obişnuit, ci a lucrat la AKS, unitatea specială a poliţiei din Odense. Are, de altfel, un dosar destul de impresionant.

— În acest moment sapă straturile.

— Ceva nu e în regulă, Oxen. Vrei să ne punem capetele la contribuţie în seara asta?

— Da, am să discut puţin cu Arvidsen. Ştiţi cumva ce vârstă are?

— Cincizeci şi doi.

— Cât timp a fost angajat la Corfitzen?

— Cinci ani. De altfel… Mai are încă un permis pentru armă.

— Aha! Ne auzim diseară.

Închise. Cincizeci şi doi nu era o vârstă înaintată. Arvidsen a părăsit poliţia la vârsta de patruzeci şi şapte de ani. Pentru Corfitzen, el fusese grădinarul cu o pregătire specială la AKS, unitatea antiteroristă daneză. Printre misiunile de rutină ale AKS era şi aceea de a-i proteja pe oaspeţii marcanţi, aşadar Arvidsen urmase şi o pregătire specială de protecţie a persoanelor. Pentru Dumnezeu, de ce să fi vrut un diplomat ieşit la pensie un grădinar supracalificat?

— Bună ziua, îl salută pe Arvidsen când ajunse la capătul parcului.

Grădinarul dădu din cap.

— Karin Corfitzen mi-a permis să mă uit prin jur, explică el. Un parc drăguţ, totul aşa de îngrijit.

Arvidsen îl cercetă neîncrezător.

— Şi apoi acest uriaş rododendron – trebuie că arată fantastic când înfloreşte. Vă petreceţi tot timpul în parc?

— O mare parte.

— În rest, ce aţi mai făcut pentru Corfitzen?

— Din câte sunt informat, sunteţi un braconier, şi nu un investigator, replică Arvidsen tăios.

— Corect, dar noua dumneavoastră patroană mi-a permis să vă adresez câteva întrebări. Aşadar, de ce vă înfuriaţi?

— M-am săturat de acest nesfârşit şuvoi de întrebări de la tot soiul de idioţi. Am fost şofer şi omul bun la toate. Mici reparaţii, curse, grădină şi cam asta. În plus, Corfitzen prefera să se ocupe de afaceri de pe bancheta din spate decât să şadă la volan, aşa încât am parcurs mulţi kilometri pe an cu el.

— Pentru un bărbat care îngrijeşte gazonul şi smulge buruienile, sunteţi destul de… multilateral. Presupun că puţini dintre membri AKS sfârşesc grădinari.

— Oare nu suntem cu toţii grădinari în grădina Domnului?

— De ce nu le-aţi spus de la început poliţiştilor despre trecutul dumneavoastră?

Dispoziţia lui Arvidsen nu se îmbunătăţi după schimbarea subită pe care o luă discuţia.

— Pe mine nu m-a întrebat nimeni despre asta. Însă ieri au fost aici colegii din Aalborg, între timp o ştiu şi ei. Şi dumneavoastră aţi fost un soldat incredibil de viteaz, nu-i aşa? Deci cunoaşteţi cât de mari sunt salariile la stat. Corfitzen a ştiut să preţuiască un şofer bun.

— Şi pe cineva care să-l protejeze.

— Corfitzen nu avea nevoie de cineva care să-l protejeze. Era un bărbat generos şi îndrăgit.

— Pot să vă întreb cât aţi câştigat?

— Asta nu vă priveşte.

— Aş putea cere să arunc o privire în rapoartele poliţiei.

— Atunci, faceţi-o!

Lui Oxen îi veni o idee. Se retrase într-un colţ al parcului şi o sună pe Margrethe Franck. Dură câteva minute până află răspunsul. Între timp, Arvidsen începu să sape un strat.

— Un salariu de 67.500 de coroane pe lună, în total 810.000 pe an. Asta vă face cel mai bine plătit grădinar din ţară, nimeni nu vă întrece.

— Şi ce dacă ar fi aşa?

Arvidsen păru supărat.

Oxen îl privi în ochi pe fostul expert în antiterorism.

— Din ce cauză i s-a făcut dintr-odată aşa de frică lui Corfitzen? De ce avea nevoie de cinci oameni de la pază?

— Din câte ştiu, consilierii financiari au fost cei care l-au ajutat în unele afaceri. Cel puţin, aşa mi-a spus ambasadorul.

— Minţiţi, domnule grădinar. Aveţi un permis de portarmă. Aveţi nevoie de el pentru a împuşca păduchii de pe frunze?

— Doar îmi cunoaşteţi trecutul, ştiu să folosesc armele. Pentru propria mea siguranţă.

— Nu, era vorba despre Corfitzen. Aţi fost timp de cinci ani gorila lui. Ce s-a întâmplat cu sistemul de supraveghere video?

Arvidsen părea tot mai plictisit. Se sprijini pe cazma.

— Care sistem de supraveghere video?

— Cel despre care scrie pe tăbliţa de la intrare.

— Am demontat instalaţia de o veşnicie. Vara trecută. Se stricase. Mai multe camere erau distruse, la fel şi hard diskul.

Pe neaşteptate, Oxen făcu un salt şi îl apucă pe Arvidsen de guler. Îl trase spre sine pe vânjosul grădinar.

— Minţiţi, gunoi ce sunteţi! Ştiţi foarte bine că am văzut că sistemul de supraveghere funcţiona în seara în care am fost aici. Aţi aşteptat o jumătate de oră până când aţi informat-o pe secretară şi aţi chemat poliţia, după ce l-aţi găsit mort pe Corfitzen. Timp suficient pentru a îndepărta camerele. Sau nu-i aşa? De ce?

— Nişte afirmaţii aşa tâmpite ar trebui să…

— Vă jucaţi cu focul!

Îi dădu drumul lui Arvidsen şi îl împinse cu putere cât colo. Fostul poliţist se împiedică de cazma şi căzu cu fundul pe stratul de flori. Pentru Oxen fusese un adevărat triumf că dăduse dovadă de destulă stăpânire de sine pentru a-l lăsa pe devotatul valet al lui Corfitzen să plece.

Era încă iritat, dar se sili să se calmeze, în timp ce bătea la masiva uşă de intrare a castelului, deschizând-o.

— Bună ziua, strigă el şi auzi paşi grăbiţi.

Deodată, Karin Corfitzen apăru zâmbind în hol.

— Bună, Oxen. Da, trebuie să mă scuzaţi, v-am uitat prenumele.

— Niels.

— Niels. Ce nume danez! Mama mea a fost suedeză, de aceea prietenele mă numesc Kajsa. Kajsa este varianta suedeză de alint a lui Karin. Deci spuneţi-mi Kajsa. L-aţi întâlnit pe Arvidsen?

El încuviinţă din cap.

— Un om ciudat, nu?

— Ştiaţi că el a fost mai demult în unitatea antitero daneză?

— Unitatea antitero? Pentru Dumnezeu, nu, n-am ştiut.

— V-a spus tatăl dumneavoastră vreodată de ce l-a angajat pe Arvidsen?

Ea rămase puţin timp pe gânduri.

— Tatăl meu considera că e risipă de timp să conduci singur maşina. El l-a considerat întotdeauna un bun şofer şi un bărbat onest. În afară de aceasta, îşi face foarte bine munca în parc. Haideţi, vom începe cu aripa principală.

Îl conduse prin lungi coridoare întortocheate, prezentând diversele încăperi şi povestind despre importanţa Corfitzenilor, care au luat cu puţini bani Nørlund Slot.

El asculta distrat. Îi era limpede ca lumina zilei că Arvidsen reprezentase o sursă directă de informaţii. Fostul membru al AKS ştia ceva.

Urcară câteva trepte şi urmară un lung coridor, acoperit cu plăci de piatră. Kajsa Corfitzen se oprise în mijloc şi deschise o uşă dublă.

— Sala cavalerilor, zise ea. Intraţi liniştit!

În afară de câteva obiecte aflate în faţa uneia dintre ferestre, singurul mobilier de aici era o imensă masă rotundă, cu şase scaune, aflată în mijlocul încăperii. La ferestre atârnau perdele grele din brocart, cu broderii de aur, lungi până la podea.

— Stejar masiv. Calitate veritabilă, aşa ceva nu mai găseşti în ziua de azi, zise Kajsa şi atinse cu mâna impresionanta masă.

— Aici au loc banchetele?

Privirea îi căzu pe marele goblen aflat pe una dintre laturile mai înguste ale camerei. Era sigura decoraţiune şi reprezenta o scenă dură de luptă, cu sânge, scuturi şi cai ridicându-se.

— Corfitzenii nu au fost niciodată petrecăreţi, ci mai degrabă economi, de aceea nu au dat nicio petrecere adevărată de când suntem la Nørlund. Nu am fost de faţă atunci când bunicul a ţinut în această

sală una dintre rarele lui serate. Părinţii mei nici nu au locuit aici la început. Trăiau acolo unde profesia tatălui meu îi ducea. Mama mea a murit la patruzeci şi unu de ani în Bucureşti, de cancer. O chema Anna Lisa. Tatăl meu era un tânăr ataşat diplomatic când se cunoscuseră în Stockholm. Abia după pensionare, el s-a stabilit definitiv la Nørlund, sunt vreo zece, unsprezece ani de atunci. Cred că a folosit Sala cavalerilor pentru câteva cine în cerc restrâns, cu *think tank*-ul său, cu asociaţiile de vânătoare şi cu vechi prieteni din diplomaţie.

— Eraţi apropiată de tatăl dumneavoastră?

Ea suspină şi clătină uşor din cap.

— Nu, din păcate. Iar acum e prea târziu.

Kajsa Corfitzen se îndreptă spre o fereastră mare, unde rămase pe loc, cu spatele la Oxen, privind spre parc. Apoi continuă, ezitând:

— Se sfârşeşte întotdeauna cu un *prea târziu,* nu-i aşa? Ne-am preţuit, dar el era foarte ocupat cu toate proiectele sale, iar eu aveam îndatoririle mele la Londra. Nu am trăit într-o familie clasică. Am fost la internat, în Danemarca şi în Elveţia, în vreme ce părinţii mei locuiau în străinătate. Iar apoi am studiat în Anglia.

Se întoarse cu spatele spre fereastră, înainte să îşi încheie, după un scurt moment de tăcere, prezentarea familiei.

— Chiar atât de *apropiaţi* nu am fost niciodată. Şi cum am fi putut fi, cu o asemenea viaţă? Dar nici nu cred că aşa ceva s-ar putea recupera. Chiar dacă ne-am fi dorit asta, ar fi fost de-a dreptul nerealist. Tatăl meu trăia exclusiv pentru serviciul lui, dacă înţelegeţi, iar mai târziu pentru orice altceva… Consiliul, fondurile pentru copii şi întreprinderea de aici. În afară de asta, îi plăcea să vâneze şi să pescuiască. Ei, ce tot vorbesc?! Comisarul a primit aceleaşi informaţii, aşa că, dacă ajută la ceva, atunci…

— Mă ajută, mulţumesc. Încerc să-mi fac o imagine.

— Cum se poate face ceea ce aţi făcut dumneavoastră, Niels? Şi chiar de mai multe ori. Mă întreb… E vorba despre instinct sau de calcul rece? Ce se întâmplă în aceste secunde? Unde e frica?

— Nici eu nu ştiu. El ridică din umeri.

— Ce aţi reuşit este *ieşit din comun.* Nu sunteţi mândru?

Dădu din nou din umeri.

— Asta cu copiii, fondurile de ajutor, cum se potriveşte cu restul? se grăbi el să întrebe.

Ea surâse cu indulgenţă.

— Poate îmi veţi povesti altădată despre asta? Deci copiii. Mă gândesc că această sămânţă a pornit de la mama mea, cu mulţi ani în urmă. Ea a desfăşurat dintotdeauna activităţi filantropice. Şi ei fuseseră şi în Europa de Est, acolo era destulă treabă. Era preocupată îndeosebi de bunăstarea copiilor. Mai târziu, mult după moartea ei, a fost înfiinţată fundaţia *H. O. Corfitzen Foundation for Children in Need*, însă implicarea tatălui meu a crescut abia după ce s-a pensionat şi, odată cu asta, au început să crească şi fondurile. Poate că e uşor să faci speculaţii în legătură cu asta, dacă nu cumva *angajamentul* lui nu a însemnat totodată şi camuflarea unui sentiment de vinovăţie pentru că nu a reuşit să fie un tată adevărat pentru unicul său copil? *Cine ştie?* Dar să nu mă înţelegeţi greşit, nu-i port pică. Trebuie să-l fi cunoscut pe tatăl meu spre a înţelege totul. El nu a făcut niciodată lucrurile pe jumătate. A iubit munca în diplomaţie şi pentru ea a sacrificat totul. Mergem mai departe?

Oxen dădu din cap.

— Unde este biroul lui?

— Mai jos, pe acest coridor.

Puţin mai târziu, ea se opri în faţa unei uşi, de a cărei clanţă era încă legată o bandă de culoare roşie şi albă. Din spatele unui ghiveci, care se afla pe podea, luă o cheie mare, demodată, pe care o introduse apoi în broască.

— Cred că poliţia a terminat aici, dar m-au rugat totuşi să ţin uşa încuiată, zise ea şi descuie. Însă acum puteţi să vă uitaţi prin jur.

Biroul arăta exact aşa cum îşi închipuise. Mobilă grea, masă de lucru din mahon, rafturi din mahon, fotolii Chesterfield şi o sofa din piele maro-închis. Pe rafturi erau mari spaţii goale. Poliţia a luat dosarele cu acte şi alte materiale, pentru a le putea cerceta în detaliu. Monitorul se afla încă pe masa de scris, însă cablul atârna în aer, hard diskul a trebuit să fie şi el cercetat.

Oxen rămase în prag, dintr-un motiv întemeiat. Pentru poliţie s-ar fi împlinit un vis dacă ar fi găsit totuşi ADN-ul lui la locul faptei.

— Mulţumesc, e foarte frumos din partea dumneavoastră că mă conduceţi şi îmi relataţi toate astea. Deşi sunt considerat suspect.

— Nu vă amăgiţi! Nu sunt chiar aşa de naivă, explică ea. Fie vorba între noi: inspectorul Grube nu crede că aţi avea vreo legătură cu această chestiune. Însă el e convins că ştiţi ceva şi nu vreţi să spuneţi. De aceea îmi voi relua rugămintea de mai devreme: dacă acest lucru este adevărat, atunci spuneţi-i lui despre ce este vorba.

El dădu din cap.

— Asta o cred toţi. Eu nu ştiu nimic. Numele Bergsøe vă spune ceva? Mogens Bergsøe?

— Nu. Ar trebui?

— Credeam că a fost un cunoscut al tatălui dumneavoastră.

— Poate o fi fost, deşi nu am mai auzit de el. Cine e?

— Doar un avocat.

— Mergem mai departe? Multe camere din aripile laterale sunt goale. Încălzirea este destul de scumpă iarna, iar tatăl meu nu a avut nevoie de atât de mult spaţiu. Dar poate că ar trebui să vizitaţi biblioteca şi camera lui, cele două încăperi care au fost cele mai importante pentru el. Veniţi, trebuie să coborâm.

O luară în tăcere pe trepte în jos şi apoi Oxen întrebă în treacăt:

— Dar numele Bøjlesen, Max Bøjlesen?

— Comisarul din Aalborg?

— Da.

— Grube l-a pomenit. Dar nu, tatăl meu nu a avut niciodată nimic de a face cu el, cel puţin din câte ştiu eu.

— Şi cu Axel Mossman?

— Nu, nici pe el. Cine este acesta?

— Doar unul dintre mulţii pe care tatăl dumneavoastră i-a cunoscut sau nu.

Mergea în spatele lui Kajsa, pe coridorul cel lung şi simţi uşorul miros de liliac, care o înconjura pe fiica lui Corfitzen.

Ea povestea despre diferitele încăperi şi despre marea dragoste a tatălui ei pentru cărţi, însă el nu o mai asculta. Îşi regândea planul. Schiţa simplă începea să capete repede contur.

În această seară va reveni pe întuneric pentru a face o nouă vizită bătrânului castel.

28

Cercetarea vieţii şi a secretelor fostului vânător Niels Oxen era aproape gata.

Printr-un curier îşi aduse laptopul din biroul din Søborg în Rold Storkro. Avea nevoie de el dacă va trebui să scrie mult. După ce petrecuse dimineaţa la telefon, pentru a obţine informaţii şi pentru a trage sfori, lucrase concentrată întreaga după-amiază.

Îşi puse din nou ochelarii de citit şi căută prin documentul de pe monitor un rezumat al faptelor de eroism ale lui Oxen.

ORDINE

1993: Medalia pentru curaj. Misiunea UNPROFOR, Bosnia

Fundamentare: N.O. a dovedit un curaj deosebit şi a adus un coleg rănit (P. Jensen) în siguranţă, asumându-şi un mare risc pentru propria-i viaţă, după ce patrula daneză a intrat într-un schimb de focuri.

1995: Medalie pentru curaj a Armatei, cu frunze de stejar din argint. Misiunea UNPROFOR, Krajina, Croaţia.

Fundamentare: N.O. a dovedit un curaj exemplar şi abilităţi tactice, atunci când un camarad din Compania Bravo a fost lovit de un tun pe podul peste Una, la Kostajnica. N.O. a sărit în râu şi şi-a adus camaradul la ţărm. Camaradul (L.T. Fritsen) a supravieţuit.

2002: Medalia pentru curaj a Armatei, cu frunze de stejar din aur. Misiune Task Group Ferret, participare a corpului de vânători la operaţia Enduring Freedom, sub comanda americană, Afganistan.

Fundamentare: N.O. a nimerit, împreună cu un camarad, în timpul unei operaţiuni în valea Shahi-Kot, într-un puternic schimb de focuri cu războinicii talibani şi a ajutat echipajul elicopterului Chnook, aterizat de urgenţă. Fără intervenţia eroică a celor doi danezi, echipajul ar fi pierit.

(Acţiunea a fost răsplătită şi cu o medalie americană.)

2010: Crucea pentru vitejie

(Niels Oxen este primul şi până acum singurul care a primit noua onoare militară, acordată pentru intervenţii extraordinare. Niels Oxen a părăsit armata la 01.01.2010.)

Misiune: 2009, Corpul de vânători, provincia Helmand, Afganistan

Fundamentare: N.O. a dovedit un curaj deosebit, când, împreună cu câţiva camarazi, a ajuns într-o cursă, în timpul patrulării la nord-est de Gereshk şi maşina trupei a fost deteriorată de o mină. Inamicul era bine înarmat, situaţia a impus o acţiune rapidă. N.O. s-a oferit voluntar şi a căzut în spatele inamicului. N.O. a învins singur opt talibani. Doi dintre ei au căzut în luptă.

Oxen bătu şi intră, fără să mai aştepte răspunsul lui Margrethe Franck. Asistenta PET-ului şedea la mica masă de scris şi era cufundată în lucru, ca şi în seara dinainte. Doar că de data aceasta în faţa ei nu se mai găseau un morman de acte şi un iPad, ci un laptop. El trase taburetul lângă perete şi se aşeză. Urma să devină o obişnuinţă.

— Bună, Oxen. Încă un moment…

Îi aruncă în grabă o privire peste marginea ramei de lemn a ochelarilor. Puţin mai târziu, îşi scoase ochelarii şi privi în sus.

— Trebuia să trimit foarte urgent un document. Aţi reuşit să aflaţi ceva azi? Ce-i cu Arvidsen, prietenul nostru de la AKS?

El se hotărâse să nu-i dea, deocamdată, niciun fel de informaţii lui Margrethe Franck.

— Tipul este suspect. S-ar putea însă ca această impresie să vină doar din cauza mutrei sale morocănoase. În afară de asta, nu e nici prea vorbăreţ.

— Am mai văzut dintr-ăştia, observă ea sec.

— Arvidsen susţine că era în primul rând şoferul credincios al lui Corfitzen. Iar în ce priveşte salariul,

părea să fi fost destul de mulţumit de hotărârea de a părăsi slujba de la stat.

— Şi permisul de portarmă? Ce-i cu el?

— O viaţă cu arme… protecţie personală… nimic decât vorbărie goală. El susţine că a crezut că cei cinci paznici erau doar consilieri financiari. Acest individ ar trebui pălmuit.

— Grube a spus că va merge mâine să-l verifice, să vadă ce-i poate capul.

— Ar fi şi timpul.

Ea se lăsă pe speteaza scaunului, se ţinea cu mâinile de ceafă şi îşi aşeză piciorul stâng pe masa de scris.

— M-am ocupat ca informaţiile noastre să fie răspândite şi prin Interpol, dar asta nu e nici pe departe totul. Am analizat încă o dată chestiunea câinilor spânzuraţi.

— Da?

Se ridică instinctiv de pe taburet.

— Spania, zise ea şi îşi trecu mâna gânditoare prin părul blond. În Spania sunt spânzuraţi câini, când…

— Şi în China sunt mâncaţi. Ce-i cu Spania?

— Chestia cu câinii spânzuraţi este un obicei spaniol şi un fenomen intens discutat în cercurile responsabile de protecţia animalelor. Este vorba de Greyhounds. WSPA, adică *World Society for the Protection of Animals,* din câte se pare, o organizaţie foarte respectată, apreciază că anual sunt omorâţi cu bestialitate până la cincizeci de mii de câini din rasa Greyhound de către stăpânii lor, mulţi dintre ei prin spânzurare. Cincizeci de mii pe an!

— Nu e deloc puţin. De ce?

— Câinii din rasa Greyhound sunt crescuţi din două motive: cei mai mulţi sunt folosiţi la vânătoarea de iepuri, iar alţii pentru cursele de câini. Asta se petrece în pampasul spaniol, în regiunile întinse, unde oamenii nu sunt prea sensibili. Câinii duc o viaţă mizerabilă şi sunt supuşi unei diete stricte. Şi după puţin timp se consideră că nu mai sunt utili scopului pentru care au fost crescuţi. Cei

mai mulţi nu ajung la vârsta de doi ani, când vânătorii vor să scape de ei. Spânzuratul este metoda cea mai populară, pentru că nu costă… Câinii care nu şi-au făcut destul de bine treaba şi care l-au nemulţumit pe vânător cu o prestaţie penibilă sunt trataţi cel mai dur. Sunt spânzuraţi atât de jos, încât picioarele din spate să mai atingă pământul. Astfel ei se luptă îndelung pentru a nu fi sugrumaţi. Metoda este numită *pianistul,* pentru că se pare că ar exista o anumită similitudine între disperatele labe care lovesc pământul şi mâinile unui pianist pe clape.

— Ce poetic! E ciudat cum se comportă spaniolii cu câinii lor. Nici luptele cu tauri nu le-am putut înţelege niciodată.

— Câinii care şi-au făcut bine treaba sunt spânzuraţi mai sus, ca să aibă parte de o moarte rapidă. Câinii de vânătoare sunt numiţi în spaniolă *galgos.* Există multe organizaţii care încearcă să desfiinţeze această practică şi pe Facebook a fost creat un mare grup care protestează faţă de chinuirea şi omorârea câinilor de vânătoare *galgos.*

Margrethe Franck făcu o pauză şi îl privi. El vru să spună ceva, dar ea ridică un deget.

— Iar acum vreţi să ştiţi ce legătură au toate acestea cu noi.

El dădu din cap.

— Înseamnă că *modus operandi,* cum l-aţi numit ieri, îşi are originea în Spania. De fapt, cu câini Greyhound în loc de câini ciobăneşti, ţepoşi germani şi Samoyezi. O fi o simplă coincidenţă? Sau în toată această afacere de nepătruns Bergsøe-Corfitzen există un fir *spaniol* care îi leagă pe aceşti doi domni? De acord, este un fir destul de firav, însă există.

El încuviinţă din cap şi recunoscu imediat figura unei investigatoare independente, perspicace şi adevărate, de calibrul celor cu care îi place să lucreze lui Axel Mossman.

— Am trimis o solicitare specială în Spania, nu numai la *Poliţia Naţională* – care corespunde

poliţiei daneze –, ci şi la *Garda Civilă.* Aceasta este mai degrabă o unitate militară care investighează diverse delicte şi care trece drept foarte competentă. Acum aşteptăm. Aveţi vreo misiune pentru mine?

Tonul ei era în continuare dur. El se hotărî rapid. Puteau să clarifice chestiunea la fel de bine şi acum.

— Eu trebuie să lucrez singur. Altă variantă nu funcţionează în această situaţie. Îmi voi urma propriul plan şi voi vedea încotro mă va duce. Şi voi transmite orice idee care îmi trece prin minte şi care poate fi utilă îndeplinirii scopului. Deci aveţi răbdare…

— În regulă, zise ea şi se aplecă în faţă. Eu voi face, bineînţeles, ceea ce mi-a cerut Mossman: vă voi ajuta dacă îmi veţi cere asta. Puteţi să mă implicaţi în munca dumneavoastră sau nu. Dar să vă fie limpede că *sparring*-ul reprezintă o parte însemnată a muncii de investigaţie. Dacă veţi dori să auziţi ce fac aici sau ce au aflat cei din cartierul general, atunci să mă anunţaţi.

El dădu din cap.

Pe faţa ei nu se văzu nicio tresărire. Ochii ei albaştri îi rezistau privirii lui. Nu trădau niciun fel de agitaţie. În afară de faptul că îşi făcea aşa de bine treaba, că era favorita şefului de la PET, îl trata distant, considerându-l o pierdere de timp.

— Mereu daţi din cap, Oxen. Daţi întruna din cap, dar nu spuneţi nimic. Sunteţi de acord?

— Da.

— Bine, *Oxen*, dacă l-am înţeles bine pe Mossman, numele dumneavoastră derivă de la o grafie vechea?

Ea se lăsă din nou pe spate. Din nou nu fu destul de sigur dacă în colţul gurii ei se ascunde un surâs.

— Corect. *Oxe* este o veche variantă daneză pentru *Ochse.*

— Aveţi fraţi?

— O soră mai mare.

— Vă vedeţi?

El dădu din cap.

— Părinţii dumneavoastră?

— Tatăl meu e mort, mama mea trăieşte într-un azil. E dementă.

— Dar o vizitaţi?

— Din când în când…

— Aveţi copii?

— Un fiu. De doisprezece ani.

— Şi pe el îl vedeţi? Ştiu că sunteţi divorţat.

— Fireşte că îl văd.

El se ridică brusc şi vru să-şi ia rămas-bun. Margrethe Franck schimbă tema.

— Am câteva documente din Aalborg, pe care, dacă doriţi, le puteţi lua. Vă puteţi dedica lecturii lor înainte de culcare. Cel mai captivant este un discurs neterminat, pe care îl avem de pe computerul lui Corfitzen. A lucrat la el în ziua în care a murit. Ar fi trebuit să-l ţină la următoarea întrunire a Consiliului. Destul de interesant. Pentru un diplomat, avea vederi politice destul de severe. Există mult material în *think tank.* Consiliul organizează conferinţe la cel mai înalt nivel, cu prezentări ale lui Bill Clinton, Al Gore, Alan Greenspan, Richard Branson, Warren Buffett, Bono de la U2 şi alţi asemenea oameni. Manageri de top, politicieni de vârf şi vedete lasă totul la o parte pentru a participa. Întâlnirile au loc întotdeauna la hotelul D'ngleterre din Copenhaga.

Ea îi întinse un vraf de hârtii.

— Aici sunt şi câteva informaţii despre fiica lui Corfitzen, pe care deja aţi cunoscut-o. Dacă aveţi chef, informaţi-vă despre Corfitzen şi despre fondurile pentru copii. Iar dacă nu: somn uşor!

El mai vru să adauge că îi pare rău că este mereu atât de respingător şi îngrozitor de suspicios, dar că ea ar trebui să înţeleagă că nu poate altfel. Nu ar trebui să o ia personal. Dar că… ceva se pune la cale pe ascuns. Şi că asta nu e vina ei.

Din păcate, nu îşi găsi cuvintele. Tocmai când să se desprindă de pe buze, se amestecară şi rămaseră înfundate în gât.

Ea continuă să-l privească. Pentru prima dată surâse evident.

— Păreţi atât de… s-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Era ca şi când împărţirea sarcinilor de lucru ar fi produs o atmosferă pozitivă.

— Nu, nu e nimic. Totuşi asta înseamnă… Ce s-a întâmplat cu suspectul de crimă care v-a lovit cu maşina? A scăpat?

— Nu. Nu a mai apucat.

— Atunci e bine.

— I-am tras direct între ochi. Doar că nu am reuşit să sar destul de repede la o parte.

După ce Oxen părăsi camera, Margrethe Franck rămase un moment nemişcată şi privi fix tavanul. Încă îi mai lipsea partea cea mai importantă, documentele psihologei, spre a-şi putea construi o imagine deplină despre depresivul erou de război.

Dar mai întâi trebuia să pună cap la cap faptele şi să le trimită, pentru a-l reţine încă o zi pe Mossman. Ea căută în laptop la rubrica „Relaţii familiale” şi adăugă sub rubrica referitoare la soră: „N.O. confirmă că nu se întâlnesc”.

Sub paragraful despre demenţa mamei, ea scrise: „După cum declară N.O., el o vizitează „din când în când”, ceea ce nu e adevărat. De doi ani şi jumătate nu a mai fost la ea”.

Şi în paragraful despre fiul lui Niel Oxen, Magnus, corectă repede textul:

„După spusele lui, N.O. se întâlneşte cu fiul său. Asta apare în contradicţie cu informaţiile noastre. N.O. nu şi-a mai văzut fiul de trei ani, mai exact de treizeci şi opt de luni, deşi i s-a dat aprobarea să-l întâlnească la fiecare al doilea sfârşit de săptămână”.

29

Se va întuneca peste mai bine de o oră. Atât va trebui să mai aştepte. Abia când va fi întuneric bine se va putea întoarce la Nørlund Slot. Trase perdeaua un pic la o parte şi privi afară. Cerul era încă acoperit, cum fusese întreaga zi. Prin urmare, luna nu-i va deveni o piedică.

Trecuseră puţine zile de când se furişase noaptea, prin iarba înaltă, cu un cuţit între dinţi, la Lindeborg Å. Acum zăcea aici, pe o saltea insuportabil de moale, sătul şi cu televizorul pornit. Se întoarse puţin şi viaţa îşi schimbă total cursul.

Începu să răsfoiască hârtiile lui Franck. Păreau interesante. Pe primele era o descriere a înaltului diplomat, fostul ambasador, stăpânul castelului, fondatorul *think tank*-ului, omul de afaceri, prietenul copiilor şi mecena Hans-Otto Corfitzen.

Până acum nu avea decât informaţii incomplete. Răsfoi înainte şi înapoi. Prezentată negru pe alb, viaţa şi activitatea lui Corfitzen erau impresionante. De unde a avut acest om energia pentru a le face pe toate? Poliţia nord-iutlandeză şi-a dat într-adevăr osteneala. Pe mai multe pagini erau descrieri detaliate ale activităţilor lui Corfitzen, aprecieri ale diverselor surse din Ministerul de Externe asupra carierei sale strălucite şi a felului său sensibil de a fi, precum şi o prezentare succintă a micului său imperiu de castelan. Atenţia îi fu atrasă de impresionanta prezentare cronologică a carierei lui Corfitzen la Ministerul de Externe: după ce fusese consilier de legaţie la Stockholm în 1965, ocupase posturile corespunzătoare la Londra, Madrid şi Varşovia, înainte de a deveni *însărcinat cu afaceri* la Lisabona şi în 1967, şi trimis special la Belgrad. În 1979 a fost trimis special la Bucureşti, în 1982 la Moscova, iar în 1985 a primit postul de ambasador la Moscova. Mai târziu, a activat câţiva ani în Bonn şi din 1992 a fost ambasadorul danez pe lângă UE la Bruxelles. În 1995 a devenit ambasador la Sofia, în

anul 1997 la Varşovia şi în 2000, la Vilnius. Trei ani mai târziu a fost pensionat.

Despre Consiliul *think tank*-ului, pe care Corfitzen îl înfiinţase încă din vremea când era ambasador în Uniunea Sovietică, găsise printre hârtii, printre multe altele, un citat din statutul oficial:

„Consiliul este un forum liber cetăţenesc, independent politic, care împărtăşeşte principii fundamentale social-liberale".

Autorul textului amintise şi un alt citat, care explica mai clar chestiunea: „Principiul fundamental al Consiliului poate fi definit drept clasic liberal, cu elemente sociale".

Tot din statut a fost extras şi acest citat: „Consiliul activează dintr-o centrală principală cu foruri asociate subordonate, cu caracter ad-hoc". O notiţă precizează că în prezent există trei foruri subordonate active, care dezbat următoarele: 1) noua ordine a sistemului de impozite danez; 2) comerţul de frontieră danez-german – un dezechilibru structural; 3) reforma finanţării de către stat a proiectelor culturale.

Erau adăugate o serie de exemple referitoare la activitatea Consiliului şi la contribuţia sa la dezbaterile publice. Printre altele era vorba despre regula daneză a celor douăzeci şi patru de ani, care trebuia să împiedice căsătoriile forţate sau despre speciala „lege a cuţitului", despre înăsprirea regulilor pentru expulzarea infractorilor străini sau despre tema supravegherii graniţelor. *Think tank*-ul s-a pronunţat în ultimii ani cu privire la toate domeniile care au fost discutate public.

El păstra pentru sine şi pentru singurii săi trei colaboratori angajaţi un mic birou pe Gammel Strand, în Copenhaga, iar în rest folosea diferite hoteluri, cu spaţiile adiacente pentru conferinţe. Întâlnirile cu personalităţi importante aveau loc întotdeauna în hotelul D'Angleterre, aşa cum îi povestise Margrethe Franck.

Comitetul era alcătuit din mai mulţi oameni de afaceri, foşti politicieni, un artist plastic, un scriitor şi câţiva academicieni.

Numele a doi directori executivi şi cele ale unor foşti politicienii erau cunoscute, nu însă şi cele ale celorlalţi membri. Corfitzen însuşi fusese preşedintele consiliului director.

Consiliul a fost o instituţie care funcţiona în interiorul Consiliului Fondurilor. Banii pentru activităţi proveneau – prin diverse căi absolut legale – de la fondatorul Corfitzen însuşi, iar în afară de asta, *think tank*-ul obţinuse şi câteva donaţii substanţiale, precum şi o parte din veniturile din politica sa activă de investiţii.

Despre Consiliu se spunea că ar acţiona mai discret decât CEPOS, corespondentul său danez, şi că s-ar considera drept „proactiv în procesul politic", „dar fără să fi căutat conştient o platformă de mijloc pentru propria activitate".

Existau şi alte informaţii despre opera vieţii lui Corfitzen, însă Oxen nu avu chef să citească mai departe. Se ridică şi trase un colţ al perdelei. Era încă prea multă lumină. Se aruncă pe pat şi începu să citească pagina care se referea la unicul copil al ambasadorului, fiica lui, Karin „Kajsa" Corfitzen.

Erau de aceeaşi vârstă. Karin Corfitzen avea treizeci şi patru de ani, se născuse la Londra, unde a trăit peste douăzeci de ani. Fusese măritată şi divorţată. De două ori. Mai întâi, cu politicianul conservator şi membru al Camerei Inferioare, Alex Clayton, iar apoi cu Duncan McGowan, mogulul media şi directorul Societăţii Financiare *McGowan, Hasselbaink & Grady Finance.*

După propria declaraţie dată Poliţiei nord-iutlandeze, Kajsa era singură de patru ani şi locuia în Chelsea. Din cele două căsătorii nu au rezultat copii.

Anii de şcoală i-a petrecut în Elveţia şi Danemarca, exact cum îi povestise lui Oxen, şi anume în internatul pentru fete al şcolii Le Châtelard din Montreux şi în Herlufsholm.

Lista instituţiilor în care se formase era lungă şi începea cu Universitatea Cambridge, unde studiase economia. Urmau apoi susţinerea unui curs la Henley Business School a Universităţii din Reading şi o serie de angajări în sectorul financiar privat. În prezent, Karin Corfitzen era analist-şef la *Morgan Stanley International Inc. Londra, o* sucursală a băncii americane *Investmentbank Morgan Stanley,* care se ocupă, de fapt, exclusiv cu administrarea averilor private.

Cu alte cuvinte: dacă cineva are mulţi bani şi doreşte să aibă şi mai mulţi, fără să se streseze prea mult, atunci se putea adresa Kajsei – în cazul în care ea nu ar fi renunţat la slujba ei pentru a deveni regină la Nørlund Slot.

În acest caz, ea ar domni în viitor peste fondurile de ajutor pentru copii nevoiaşi, ale răposatului ei tată.

Pe paginile următoare era vorba tocmai despre această fundaţie pentru copiii aflaţi la ananghie, *H. O. Corfitzen Foundation for Children in Need.* Potrivit analizelor poliţiei, profiturile acestei fundaţii alcătuiau capitalul operaţional pentru cinci cămine de copii din Europa de Est şi ofereau posibilitatea ca, dincolo de aceste fonduri, să-i ajute şi pe copiii din alte zone.

Era vorba despre două cămine în România, unul în Bulgaria, unul în Albania şi unul în Bosnia. Se spunea că erau instituţii bine conduse şi poliţia le contactase. Reacţia a fost în toate cele cinci cămine aceeaşi: consternare pentru moartea ambasadorului şi teama de viitor.

Oxen îşi privi ceasul de la mână. Va pleca peste o jumătate de oră. Până atunci se va întuneca. Luă ultimele foi ale teancului, cele mai interesante, după Margrethe Franck. Era discursul neterminat al lui Corfitzen, pe care poliţia l-a găsit în computerul lui.

Din primul paragraf reieşea că ar fi dorit să-l rostească la următorul seminar deschis al Consiliului, cu tema „Politică şi morală”.

Titlul discursului de deschidere al lui Corfitzen era scurt şi cuprinzător: „Puterea scamatorilor”. Oxen începu să citească.

Joseph de Maistre, un avocat deosebit de inteligent, diplomat, autor şi filosof din Savoia, scria pe la 1811 o frază care a devenit cunoscută pretutindeni şi care a fost citată de nenumărate ori de-a lungul timpului. Poate fi întâlnită în diferite variante adaptate şi sună astfel:

Fiecare ţară are guvernarea pe care o merită. Se poate spune şi: *fiecare popor.*

Doamnelor şi domnilor, permiteţi-mi să privesc totul din perspectiva daneză actuală şi să o formulez ca întrebare: oare danezii nu ar fi meritat ceva mai bun?

Cu aceste cuvinte doresc să vă salut acum la un consiliu în care vrem să ne focalizăm atenţia asupra temei „Politică şi morală” sau asupra absenţei ultimei.

Politica a fost dintotdeauna o meserie sângeroasă, aşa încât ne putem aştepta oare la morală pe acest câmp de luptă? Răspunsul meu este: *Da!* În politică, precum peste tot în viaţă, verosimilitatea, pentru a da numai un exemplu, este o însuşire indispensabilă. Orientările diverselor partide sunt complet irelevante din acest punct de vedere. De aceea permiteţi-mi să afirm că morala în ţara noastră reprezintă o prezenţă destul de tristă. Nimeni, dar, repet, nimeni în Christiansborg nu este mai bun sau mai rău în această privinţă decât politicienii, de la extrema stângă până la cea dreaptă.

Danezii sunt conduşi de *impostori.* Şi aceasta, într-o epocă modernă, luminată… Ceea ce *mai c*ontează în ultimele minute, înainte să fie închis centrul de vot, nu mai este deloc valabil de îndată ce urna se sigilează şi guvernul se arată înaintea alegătorilor.

Impostorii politicii se afişează în faţa publicului, intră pe piaţa mediatică pentru mase, promit poporului distracţie şi câştiguri mari. Nu par să mai aibă nicio ruşine, şi falsele lor promisiuni nu au nicio graniţă. Şi tot ce le trebuie pentru a atinge acest scop este doar o ştampilă pe o bucată de hârtie.

Dar aici nu există niciun învingător şi nu e nimic de râs, dragi prieteni. Promisiunile nerespectate exprimă o

> crasă lipsă de respect faţă de cetăţenii danezi. Politicienii devin, prin acţiunile lor, o forţă motrice „a tivolizării" democraţiei daneze, în loc să apere tot ce avem mai preţios.

Oxen făcu o pauză. Bătrânul ambasador dorise să spună lucrurilor pe nume, dar acum era mort, nimeni nu îi va mai asculta gândurile despre politicieni şi despre morala lor. Chiar şi activitatea din Consiliu va avea probabil de suferit acum, când energicul fondator era în ceruri sau în iad. După nenumăratele cuvinte elogioase despre persoana şi activitatea sa, era mult mai probabil că biletul lui era valabil pentru drumul în sus.

Oxen aruncă un ochi peste cele trei pagini cu discursul de deschidere al lui Corfitzen pentru participanţii la seminar. Era mereu vorba despre morală şi etică, discursul fiind condimentat cu citate din filosoful danez Søren Kirkegaard şi din cel francez Jean-Jacques Rousseau.

Un paragraf analiza nu doar morala, ci ipocrizia. Corfitzen scria:

> Vă întreb: Cum rămâne cu demnitatea, dacă un politician care a pledat în cariera lui pentru desfiinţarea spitalelor private şi pentru întărirea instituţiilor publice de sănătate, dar se operează apoi într-un spital privat pentru că acolo nu există listă de aşteptare?
>
> Şi vă mai întreb: Unde este demnitatea unui politician care pretinde că se luptă pentru şcolile publice daneze şi se ocupă de asigurarea mijloacelor necesare, dacă îşi înscrie apoi copiii la o şcoală privată?
>
> Şi vă întreb: Unde este demnitatea unui ministru care acceptă drept cadou de la un şeic din Orientul Mijlociu un Rolex de şaptezeci de mii de coroane şi îl restituie abia după ce un apărător al drepturilor omului îl ameninţă că va investiga cazul. Şi toate acestea în timp ce noi trebuie să respectăm complicatele directive de conformitate, dacă vrem să oferim copiilor noştri o anumită sumă sau dacă vrem, ca patroni, să-i răsplătim pe colaboratorii noştri cu un cadou modest, fără ca, prin

acesta, cel care îl primeşte să fie obligat să plătească un impozit mai mare.

Şi aş putea continua tot aşa. Aceste lucruri se întâmplă oare din cauză că politicienii sunt o oglindă a societăţii? Că sărim cu toţii pe acolo pe unde gardul este mai scund? Nu. Politicienii sunt exemple care stau pe umerii alegătorilor lor. Este dreptul nostru să aşteptăm mai mult de la ei.

Vru să pună la o parte teancul, când cineva bătu la uşă. Margrethe Franck intră în cameră. Mai precis, sări înăuntru într-un picior şi se aşeză apoi pe un scaun.

— Deranjez? întrebă ea.

— Nu, tocmai am frunzărit discursul lui Corfitzen.

— Poate că această amărăciune crudă s-a acumulat în cursul vieţii sale de funcţionar. Dar are dreptate.

— Are?

— Da, fireşte. Cum rămâne cu morala?

— Cei pe care îi credem sfinţi sunt de obicei diavolii cei mai răi. Asta îmi spunea mereu bunicul, care nu era deloc prost.

— Nicio regulă fără excepţii. Hans-Otto Corfitzen pare să fi fost unul dintre exemplarele nepătate. Dar am noutăţi, noutăţi interesante. Mă gândeam să vă pun la curent. Fac astfel ce ţine de mine.

— Daţi-i drumul!

— Poate că aţi citit deja materialul despre Consiliu, continuă ea.

— În cea mai mare parte.

— *Think tank*-ul organizează în fiecare an o serie de prelegeri cu trei, patru referenţi externi. Am primit lista vorbitorilor din ultimii zece ani, au fost în total douăzeci şi şase. Şi ce credeţi, cine era pe listă?

El se gândi un moment.

— Poate Mogens Bergsøe? răspunse.

— Corect. Au trecut deja cinci ani de atunci, era preşedintele Comisiei Wamberg. Şi aceasta a şi fost tema expunerii sale. Firește, generală. „Înregistrarea persoanelor în serviciul societăţii” s-a numit expunerea lui.

— Sună promiţător.

— Am ceva şi mai promiţător… Margrethe Franck se lăsă pe spate şi surâse. Doar poate că vreţi să lucraţi singur?

— Bine, înţeleg aluzia. Nu aşa mi-aş fi dorit să fie. Aş fi… dar…

Franck dădu din cap şi ridică mâinile, în semn de apărare.

— E în regulă, zise ea. Pe listă se află numai nume celebre, mulţi oameni din domeniul economic şi politicieni. Şi mai este şi cineva pe care îl cunoaştem. Chiar destul de bine… Axel Mossman.

— Mossman?

— Stimabilul meu şef, da. El a vorbit în 2003 despre „Fundamentalismul, o nouă provocare a serviciului secret”.

Oxen tăcu şi se gândi. Să fie oare surprins? Era o noutate şocantă sau doar interesantă? Nu ştia prea multe despre stadiul investigaţiilor poliţieneşti.

— Asta cu Bergsøe… grăbeşte munca de investigaţii sau…? întrebă el.

— Nu este foarte important. Dar astfel am găsit legătura dintre Corfitzen, Bergsøe şi câinii lor credincioşi, care ne-a lipsit până acum. Mossman… intră mai degrabă la domeniul „Curiozităţi”.

— Aţi vorbit cu el?

— Acum cinci minute. Părea sincer surprins. Nu-şi aminteşte să fi ţinut vreo conferinţă pentru Consiliu. Însă el a ţinut multe discursuri în fiecare an, iar după 9/11 au fost chiar numeroase. De organizare nu s-au ocupat el, ci biroul său.

— Probabil că era de aşteptat să întâlnim aici diferite nume de personalităţi. Politicieni, magnaţi şi alţi oameni importanţi au participat la prelegeri şi seminare sau sunt implicaţi într-o formă sau alta în

lucrările Consiliului. Mai devreme sau mai târziu, drumurile lor se intersectează.

Ea dădu din cap.

— Fireşte. Dar acum avem o pistă sigură, pe care o vom putea urmări. Dar dumneavoastră, Oxen? Nu aţi informat niciodată Consiliul despre meritele dumneavoastră?

— Eu? Vorbiţi serios?

Surâse strâmb. Sau cel puţin încercă să zâmbească.

— Da, „Viaţa mea ca erou”.

— Hmmm…

— Nicio grijă, a fost o glumă. Şi să nu mă înţelegeţi greşit. Este în regulă. Noapte bună! Somn uşor!

Ea mai bolborosi ceva, în timp ce se ridică brusc şi ieşi repede din cameră, trăgând uşa după ea.

El se lăsă iarăşi pe pat. În regulă? Acum era sigur de tot. Margrethe Franck începea să devină mai comunicativă.

Se uită la ceas. Se făcuse târziu. Era timpul să plece la drum. Se ridică şi îşi adună cumpărăturile făcute de la supermarketul din Skørping – o mică lampă de buzunar şi o rolă de bandă adezivă. În afară de asta, mai cumpărase o sticlă de whisky… pentru uz medicinal. Apoi îşi scoase cuţitul de luptă pe care îl ascunsese sub saltea. Era un SEAL 2000. Mai mic şi mai practic decât mai marele Bowie, care se afla de asemenea sub saltea. Se aşeză pe marginea patului, trase un crac al pantalonilor şi fixă cuţitul cu banda adezivă pe partea interioară a gambei drepte. Îşi luă noua jachetă de piele şi băgă lampa şi rola în buzunar. Era pregătit.

Nu încuie uşa pentru a nu o alarma pe Franck, ci o trase uşor după sine şi se furişă pe lungul coridor.

★

Margrethe Franck stătea de câteva minute bune de pază la fereastră, când îl zări printr-o crăpătură a perdelei. Faţa nu i se vedea, dar îi recunoscu silueta întunecată, deplasându-se de la intrarea în hotel spre parcare. Era mersul lui caracteristic, uşor şi săltăreţ.

Ea formă un nou număr pe mobil.

— Aici Franck. Am avut dreptate. Oxen este pe cale să iasă.

— Mulţumesc, am contact vizual cu el.

— Şi emiţătorul?

— Văd maşina pe ecran, deci linişteşte-te, Franck! De aici preiau eu. Terminat, îi răspunse o voce de bărbat.

30

Tufişurile se închiseră în urma lui şi el se strecură, în întunericul deplin al nopţii, pe aleea spre castel. Ceasul său de mână arăta ora 23.06. Bine că nu se vedea deloc luna. Era perfect. Iar de camerele de supraveghere nu trebuia să-şi facă nicio grijă. Nu mai existau.

Nørlund se ridica nepăzit înaintea lui. Probabil, Kajsa străbătea întunecatele coridoare, gândindu-se la răposatul ei tată. Sau poate că dormea într-una din nenumăratele încăperi. În orice caz, nu se vedea nicio mişcare. Numai sclipirea palidă a felinarelor de afară ofereau puţină lumină.

Femeia, care aparţinea elitei financiare londoneze, era departe de mondenul Chelsea şi, fără lumină, în vechea ei fortăreaţă de tâlhari, ar fi fost la fel de întuneric ca în peşterile din Tora-Bora.

Şi casa albă a administratorului, aflată la marginea curţii castelului, era tot în întuneric. Probabil că fusese locuinţa de serviciu a fostului spion de elită Arvidsen. Oxen recunoscu cele două maşini, parcate în faţa castelului. Un VW Passat Coupé negru se afla înaintea locuinţei de serviciu. Un automobil destul de scump pentru un grădinar. Pe partea stângă a aleii era un Mercedes G 350 verde-închis, o maşină de teren la un preţ potrivit cu rangul unui stăpân de castel. Trebuie că a fost maşina bătrânului Corfitzen şi acum era probabil a Kajsei.

Se strecură în spatele casei administratorului şi ascultă. Auzi un sunet caracteristic. Îl ştia din copilărie, din vacanţele petrecute la unchiul preferat, Laurids, şef de ocol silvic în Iutlanda de Vest. Era un guruit plăcut, pe care nu îl poţi auzi decât într-un singur loc din lume, într-un porumbar. Oxen se strecură mai departe şi când ajunse la colţul casei se ghemui.

Vacanţele la unchiul Laurids nu fuseseră de fapt vacanţe. Abia mulţi ani după aceea îi devenise

limpede că totul fuseseră mai degrabă un fel de exil. El era trimis la Oksbol, iar sora sa la Vordingborg, la mătuşă. În fiecare vară, opt ani la rând. La ordinul tiranului conducător al familiei, tatăl său, care dorea să aibă linişte.

La capătul laturii din spate a clădirii observă o slabă licărire de lumină. Oxen se strecură pe lângă zid şi îşi dădu seama că lumina provenea dintr-un puţ. Puţul era acoperit cu un grătar peste care se vedea un strat de frunze uscate.

Maşina era acolo, întreaga casă era în întuneric, dar în pivniţă ardea lumina? Arvidsen probabil că uitase să o stingă.

Oxen dădu frunzele la o parte, ridică atent grătarul, se lăsă în genunchi şi îşi vârî capul în luminator, ca un struţ. La început nu reuşi să zărească nimic. Pe fereastră se întindeau murdăria adunată de decenii şi pânze de păianjen care i se lipiră de faţă şi de păr. Le dădu de-o parte şi şterse cu salivă un mic loc pe geam, pentru a putea vedea în pivniţă.

Văzu o încăpere foarte mică, ticsită cu obişnuitele vechituri. Printr-o crăpătură a uşii observă o a doua încăpere, de unde şi venea lumina. Oxen zări o ceafă groasă şi un păr scurt. Arvidsen.

Câmpul vizual era limitat de crăpătura uşii. Pe bărbatul care şedea pe un scaun la o masă abia îl vedea. În faţa lui se aflau diverse hârtii. În stânga uşii se găseau probabil centrala cu păcură şi un labirint de ţevi.

Poul Arvidsen, probabil unicul grădinar din ţară pensionat ca specialist în combaterea terorismului, şedea adâncit în acte, în pivniţa unde se afla camera cazanelor.

După câteva minute, Oxen îşi retrase capul şi se dezmorţi puţin din incomoda poziţie, apoi se lansă într-un nou avânt. Arvidsen şedea tot acolo.

Abia după o jumătate de oră se petrecu ceva: Arvidsen se ridică încet şi se aplecă peste masă. Apoi făcu câţiva paşi spre stânga, cu spatele la uşă. Hârtiile dispărură de pe masă. Apoi bărbatul se

întoarse, părăsi încăperea şi stinse lumina. Fasciculul slab care mai ajungea acum la Oxen provenea probabil din casa scării.

Răsplata pentru vârârea capului în groapa cu păianjeni fu o mică observaţie de o mare importanţă: Arvidsen părăsi pivniţa fără să aibă vreo hârtie în mână.

Puţin mai târziu, uşa casei se deschise şi apoi se închise. Passatul pornise, pietrişul scrâşni şi sunetul motorului dispăru în susul aleii. Arvidsen părăsise casa. La o oră la care oamenii dorm.

Oxen se aplecă în faţă şi inspectă cu atenţie fereastra aflată în raza lanternei. Îşi trase pantalonul în sus şi scoase cuţitul de luptă. Îi băgă vârful în fărâmicioasa ramă a ferestrei şi sfredeli repede o gaură destul de largă pentru a împinge lama prin ea şi pentru a forţa în sus cârligul şi a deschide fereastra. Era mică, dar suficientă. Totuşi, coborârea în beciul întunecat fusese o provocare, o adevărată acrobaţie.

Oxen luă lampa de buzunar în gură, se aşeză pe spate şi se avântă cu picioarele înainte. Reuşi să îşi împingă partea de sus a corpului prin luminator şi să se lase încet jos.

Îşi juli spinarea pe aspra margine de beton, partea de sus a corpului îi ajunse în pivniţă şi degetele sale apucară o ţeavă de încălzire de sub tavan. Se prinse bine, îşi trase după el picioarele strânse şi simţi din nou podeaua sub picioare. După ce se luptă cu vechiturile, ajunse în cele din urmă, în siguranţă, în coridorul pivniţei.

Îşi aminti de mişcările lui Arvidsen, mai ales după ce acesta se ridicase de pe scaun. Apoi se strecură în camera cu centrala, unde se afla vechiul şi zgomotosul cazan. Camera nu avea fereastră, aşa că putea să cerceteze totul, folosind lanterna.

Lângă un perete se afla o masă de lucru, de care atârna o scândură pe care erau agăţate tot felul de scule. Pe peretele opus se găsea un banc pentru rindea. Oxen îşi concentră atenţia pe mica masă, la care Arvidsen şezuse şi citise pe un scaun de

grădină. Trebuia să caute în micul spaţiu dintre masă şi cazan.

Îndreptă conul de lumină pe tăblia mesei. Nu mai erau acolo decât patru greutăţi, rânduite pe margine. Se ridică în faţa cazanului şi se răsuci, pentru a cerceta locul din perspectiva pe care o avusese prin fereastra deschisă din camera alăturată. Aici stătuse Arvidsen un moment cu spatele la el.

În afara labirintului de ţevi nu era nimic acolo. Ţevi pentru încălzire şi ţevi pentru apă, unele izolate, altele nu. Vedea mişcările lui Arvidsen înaintea ochilor. Bărbatul nu se aplecase şi nici nu-şi ridicase braţele. Fusese mai degrabă un gest intermediar. Aşadar, nu-i rămânea decât să caute la înălţimea ochilor.

Trase cu o mişcare fermă de diferite ţevi şi dezveli izolaţia, fără succes. Apoi luă totul de la început, sistematic. Întinse mâna după o ţeavă, care dispărea într-o curbură după cazan. Când smuci zdravăn de ea, fu gata să cadă pe spate, căci se trezise cu o bucată de izolaţie în mână. Avea vreo cincizeci de centimetri şi se aflase ascunsă între două capete false de ţeavă. În izolaţie se găseau diverse hârtii.

Pentru început, îi atrăsese atenţia o rolă destul de lungă. Înţelesese acum la ce foloseau cele patru greutăţi: Oxen întinse coala şi puse câte o greutate pe fiecare colţ.

Existau în total nouă coli, pe care erau nenumărate linii, măsurători şi calcule, toate fiind planuri străvechi ale castelului Nørlund Slot. Aşadar, cu ele îşi petrecea fostul funcţionar lungile seri: era adâncit în studiul planurilor castelului. Oxen privi mai atent cele nouă desene. Primul reprezenta un etaj al fiecărei aripi a castelului. Pivniţă, parter, primul etaj.

A doua rolă se dovedi a fi un simplu teanc de foi A4, prinse laolaltă cu câteva agrafe de birou. Le răsfoi în grabă. Probabil o listă cronologică de diverse observaţii. Date, momente şi un şir nesfârşit de combinaţii de cifre, însă fără niciun nume.

A treia şi ultima rolă avea format A3. Erau nouă pagini, fiecare cu o schiţă. În partea de sus se găseau numerele corespunzătoare paginilor, fiecărei aripi şi fiecărui etaj. Unele pagini erau aproape goale, altele erau pline de calcule şi comentarii manuscrise, făcute probabil de Arvidsen.

Credinciosul scutier al lui Hans-Otto Corfitzen fie avea un interes extrem pentru construcţii, fie era interesat de altceva, legat de castel. Oxen trebui să se grăbească. Aşeză pagină cu pagină pe podeaua de beton, sub plafonieră, le fixă cu ajutorul greutăţilor şi le fotografie cu camera de la telefonul său mobil. Cu toate că lucra foarte concentrat, totul dură mai mult decât şi-ar fi dorit.

Dacă Arvidsen ar mai fi vrut să mănânce şi să bea ceva la acea oră, atunci s-ar fi dus cu siguranţă la un fast-food sau la o benzinărie de pe autostradă, care se găsea la doar câţiva kilometri. Iar dacă nu, unde se ducea la miezul nopţii? Oxen se grăbi.

În cele din urmă, reuşi să înfăşoare ultimul desen şi să inspecteze lista secretă de observaţii a lui Arvidsen. Dar când ajunse la ultima pagină, îşi dădu seama că pe colţul de sus al contrapaginii era lipită o bucată de hârtie tare. Întoarse pagina. Era o carte de vizită.

O recunoscu imediat, căci avea una la fel. Pe cartea albă, cu un logo discret, scria: „Axel Mossman, Preşedinte al Poliţiei, PET – Serviciul de informaţii interne.

Şi de mână era trecut un număr de telefon. Numărul pe care îl primise şi el.

Oxen era complet derutat. În acest moment, nu mai ştiu ce să creadă. Sau pe cine.

Renumitul şef al serviciului secret plutea ca o stafie înfăşurată în pânză prin invizibile coridoare. Evident, nu era doar aici sau acolo, ci pretutindeni. Şi, pe cât posibil chiar… nicăieri.

Oxen îşi băgă cartea de vizită în buzunar. Cine ştie la ce îi va folosi. Apoi fotografie grăbit ultima pagină, împachetă totul grijuliu şi fixă din nou izolaţia aşa cum o găsise. Era timpul să dispară.

31

Fiecare fibră a corpului îi era încordată ca un arc. După trei sferturi de ceas de nelinişte sub pătură, se ridicase din nou în picioare. Acum stătea la fereastră şi privea în noapte.

Lângă el se afla o mică pungă cu iarbă. În curând va fi goală. Mai avea şi sticla de whisky de la supermarketul din Skørping. Cel puţin aceasta era plină.

Fereastra era larg deschisă, pentru ca fumul înţepător să poată ieşi afară. Aerul nopţii era plăcut şi îi învăluia ca un pansament răcoros capul care îi fierbea.

Trase puternic şi ţinu fumul în plămâni.

I-ar fi plăcut enorm să poată ordona totul. Exact ca o fişă tactică, clară, cu coordonate precise, prieten şi duşman, poziţie şi ţintă. Însă nu putea. Nu reuşi să dea la o parte perdeaua în spatele căreia se ascundeau toate necunoscutele.

Pe coala mare de hârtie pe care o ţinea în poală se vedeau linii, cercuri şi săgeţi. Le desenase pe spatele unui afiş, pe care îl luase din gang, de la avizier. Se strădui să reprezinte cât de cât schematic, cât de cât cronologic:

Mai întâi a fost spânzurat câinele avocatului Mogens Bergsøe. Apoi a fot ucis Bergsøe, când se afla în caiac pe apă. Veni rândul câinelui fostului ambasador Hans-Otto Corfitzen. Câteva zile mai târziu, muri Corfitzen – ca urmare a unui atac vascular cerebral, exclusă fiind vreo agresiune fizică. Apoi a fost omorât Domnul White.

Domnul White… avea impresia că îi simte botul în palmă. Ca o durere inexistentă.

În afară de asta, mai erau urmele lui şi ale lui White în parcul castelului. „Atacul” său asupra ambasadorului UE Corfitzen în Bosnia. „Scrisoarea sa de ameninţare” către Bergsøe, ca preşedinte al Comisiei de investigaţii, care ar fi urmat să cerceteze moartea lui Bosse. Şi Axel Mossman, care

l-a târât indirect în toată afacerea, cu 250.000 de coroane.

Mossman… şeful PET-ului, care părea să îşi dea la întâmplare cărţile de vizită şi numărul său secret de telefon, atât fostului membru al AKS, cât şi veteranului de război. La dracu', ce înţelegere or fi făcut Mossman şi Arvidsen?

Să fi fost Arvidsen un fel de cârtiţă pe lista de salariaţi a lui Mossman? Dacă da, de ce s-a interesat Mossman cine a intrat şi a ieşit de la Nørlund Slot? Sau Arvidsen a fost doar… un grădinar care s-a împiedicat de ceva foarte valoros şi l-a oferit şefului serviciului secret intern?

Şi mai era şi veteranul de război, el însuşi…

Trase încă o dată adânc fumul în piept. Iarba arse repede şi după câteva inhalări, din joint nu mai rămase decât un mic chiştoc, pe care abia dacă îl mai putea ţine între degetul mare şi arătător.

De fapt, care îi era rolul în toată această afacere? Credea oare Mossman într-adevăr că el era vinovat? Că aici era vorba despre o vendetă personală, care conducea la moartea lui Bosse în Bosnia în 1995?

Iar acum Mossman, Rytter şi soldat-dădaca lui personală, Margrethe Frank, din camera de alături, aşteptau ca el să se trădeze?

Sau… pe el îl foloseau doar ca pe un fost soldat iresponsabil, un elefant care sparge tot porţelanul din jur?

Şi cum ar trebui să se termine totul? Dacă după ce tot porţelanul va fi împărţit în Borre Sø şi în Rold Skov, cioburile urmau să rămână simple cioburi? Sau exista vreun plan secret ca ele să fie din nou lipite?

Chiştocul nu mai avea decât câţiva milimetri când renunţă la el şi îl aruncă afară, în întuneric. Deşurubă capacul sticlei de whisky şi luă prima înghiţitură. După iarbă, băutura mirosea într-adevăr ca pişatul de şobolan. Dar se poate că aşa mirosea mereu.

Acum i-ar fi plăcut să fie altundeva. Fără toate aceste întrebări, care zburau ca nişte viespi în capul

său şi nu îi mai dădeau pace. Însă era imposibil. Nu putea să-şi împacheteze lucrurile în rucsac şi să dispară pur şi simplu. Mai întâi trebuia să cerceteze această afacere.

Îi datora asta câinelui său şi lui însuşi. Dacă nu va descoperi ce se ascunde în spatele întregii afaceri, îl vor târî la abator.

Bău încă o înghiţitură din sticlă. Corpul i se destinse. Centrifuga din cap încetini. Se lăsă pe spate şi privi în sus. Între timp, perdeaua de nori se dădu la o parte, lăsând să se vadă câteva stele. Instinctul îi spuse că îl aşteaptă o noapte infernală.

Privirea îi alunecă încet peste hârtie. Niciunde nu se întrevedea vreun răspuns, totuşi cronologia sublinia ceea ce înţelesese de dinainte: Arvidsen era figura centrală şi răspunsul la cele mai urgente întrebări ale anchetei.

Cine au fost oamenii de pază? Cine reprezentase un pericol pentru Corfitzen? De ce fuseseră îndepărtate camerele de supraveghere? Şi, după cele mai noi informaţii: de ce s-a interesat Arvidsen de schiţele fundaţiei castelului şi pe cine supraveghease el şi făcuse însemnări în această privinţă?

Multe întrebări, dar mizerabilul provocator nu îi va oferi niciun răspuns.

Existau totuşi mijloace şi căi pentru a schimba situaţia. Era sătul de speculaţii. Planul A era gata. Era un plan simplu, care apela la forţa brută. Şi îl va pune chiar mâine în aplicare.

Se simţea uşurat. Îşi făcuse cât de cât o imagine de ansamblu şi pusese întrebările corecte. Şi nu în cele din urmă găsi un duşman: Poul Arvidsen.

Luă o a treia şi ultima înghiţitură. Whisky-ul avea un gust din ce în ce mai bun. Nu fusese niciodată un mare cunoscător. Bea mai degrabă din considerente practice. Puse sticla în spatele perdelei şi închise fereastra. Trebuia să doarmă puţin.

Pentru a evita blestemul patului moale, aşeză aşternutul pe podea, se dezbrăcă şi se vârî apoi sub pătură. Închise ochii şi testă în minte mai multe metode excelente pentru a-l face pe Arvidsen să

vorbească. Şi pentru că Arvidsen era un ticălos adevărat, le luă în considerare doar pe cele care dureau cu adevărat.

★

— Oscar 21, aici Bravo 44. Vehicule militare sârbeşti din nord. Minibus roşu şi BMW negru. Acesta e Milorad, porcul… O să ajung imediat la voi. Terminat.

— Oscar 21. Înţeles. Terminat.

— Bravo 44. Nu, se opresc în faţa şcolii. Aşteaptă… Drace… Autobuzul este plin de invalizi. Sârbii sunt beţi. Îi mână în şcoală, îi lovesc. Ce facem? Terminat.

— Oscar 21. Sună rău, rău de tot. Vin spre voi. Aşteptaţi. Confirmaţi. Terminat.

— Către toţi. Aici este Kilo 05. E prea periculos. Nu putem decât să observăm. Repet: Rămâneţi unde sunteţi. Confirmaţi. Terminat.

— Oscar 21, înţeles, sfârşit.

— Bravo 44, înţeles, sfârşit.

★

— Oxe, drace, vezi ce au făcut. Peste tot…

— Încet, Bosse, încet…

— Oxe, ăştia sunt nebuni, la dracu.

— Da.

— Ar fi trebuit să…

— L-ai auzit pe Klaus. Nu puteam intra. Ne-ar fi secerat dacă i-am fi surprins.

— Uită-te la treaba asta, au tras o linie de start şi acolo, în fund, scrie finiş. Pe mă-sa, futu-i, futu-i pizda mă-sii, omule. Ăştia sunt bolnavi. Porcii ăştia ar trebui puşi la zid. Au organizat în mod serios un concurs sau…? Mi se face rău, Oxe. Trebuie să…

— În regulă, Bosse, încet-încet. Ieşi la aer.

— Oxe, vino aici!

— Ce se întâmplă, Sune?

— Ăsta de aici se mai mişcă. Băga-mi-aş, e atât de scârbos. Cursă cu schilozi, în sala de sport. Cel de aici nu are… picioare…

— Sângerează ca un porc, are mai multe gloanţe în burtă. Şi în cap.

— Oxe, vezi că deschide ochii. Te priveşte. Ce să facem acum, omule, ce facem noi acum?

— Moare imediat. Vezi dacă ceilalţi sunt morţi!

— Nu vezi? Se uită la tine, omule, se uită la tine.

— Sune, du-te la ceilalţi!

— Da, da… Ăsta de aici e mort, celălalt la fel. Şi ei. O fetiţă… în scaun cu rotile. Nu cred că eu…

— Aşa… S-a dus.

— E mort, Oxe? Este? Eşti sigur?

— Da.

— Tu ai fost? Tu ai făcut-o?

— E mort. Şi-a câştigat pacea.

★

Se trezi tresărind. Era ud de transpiraţie şi nu avea aer. Dură o clipă până când îşi dădu seama unde se găsea: pe podea, în camera lui de hotel. Se ridică.

Fusese un strigăt. Se trezise în mijlocul strigătului. Dar nu avea habar dacă strigătul fusese real ori nu. Voise să strige? Strigase? Sau nu putuse? Se aşeză nedumerit în genunchi. Ar fi putut…

Cineva bătea cu putere la uşa lui.

Nu ştia ce să spună. Încă nu-şi revenise. Totuşi se duse la uşă şi o deschise, fără să se gândească niciun moment dacă nu trebuia să o facă.

În holul hotelului stătea Margrethe Franck, într-un picior, îmbrăcată într-un maiou alb şi chiloţi negri. Se sprijinea de tocul uşii şi ţinea un pistol cu ambele mâini.

— Ce s-a întâmplat, Oxen? E totul în regulă?

— Dumneavoastră ce credeţi?

— Aţi strigat.

— Eu? Nu cred. Am dormit.

— Sunteţi singur?

— Da. Ce altceva?

— Pot să intru?

El dădu din cap şi ea ţopăi în cameră. Era un fel de exerciţiu? Era în stare de alarmă de când cu istoria cu Domnul White? Voia să se convingă că nu fusese ameninţat? Aşa cum fusese el însuşi antrenat să asigure o clădire?

— Dormiţi pe podea?

— Numai în noaptea asta. Am dureri de spate.

Franck zâmbi, dar nu spuse nimic. Apoi se aplecă şi aruncă o privire sub pat. Pe urmă deschise, în trecere, dulapul. Respiră de câteva ori adânc.

— Iarbă?

El dădu din cap.

Franck privi atentă în jur. Dădu la o parte perdeaua cu ţeava pistolului. Sticla încă se mai afla pe pervaz.

— Şi alcool?

El dădu iarăşi din cap. Între timp deveni suficient de treaz, încât explodă din cauza senzaţiei că trebuie să stea drepţi în faţa ei.

— Cine vă credeţi? Lara Croft cu un singur picior? Afară din camera mea! Afară!

— În regulă. Îmi pare rău. Voiam doar să fiu sigură că dumneavoastră…

— Afară!

Ea încuviinţă din cap şi trânti uşa în urma ei. El se duse în baie şi îşi ţinu capul sub apă. Apoi se uscă, se culcă pe podea şi trase pătura până sus.

Drace, de ce şi-a ieşit din pepeni? Nici măcar nu a meritat-o. Voia numai să-l ajute.

În realitate, Margrethe Franck era o veritabilă bombă cu un singur picior. Freză mişto. Fildeş şi abanos. Un fund drăguţ şi bombat, în chiloţei negri cu dantelă, sâni fermi, care săltau pe sub maiou când ţopăia.

Înjură cu voce tare şi din inimă sub pătură. Totul era ca de obicei. Nici măcar imaginea ei aşezându-se gemând şi zvârcolindu-se pe el nu îi trezi nici cea mai mică reacţie.

Îi venea să vomite. Era mort. Un idiot mort.

32

Psihologa Ella Munk îşi scoase ochelarii. Poate că astfel voia să sublinieze importanţa a ceea ce urma să spună… O privi pe Margrethe Franck adânc în ochi.

— Fără o hotărâre judecătorească, nu pot şi nici nu vă voi fi de mare folos, înţelegeţi? zise ea foarte apăsat.

— Nu voi pune nicio întrebare concretă. Şi este foarte posibil să revin la un moment dat şi cu o astfel de hotărâre. Vom mai vedea.

— Şi dacă…

Psihologa făcu o pauză de efect şi îşi scărpină cu braţul ochelarilor nasul, înainte de a continua.

— Puteţi să-mi puneţi o grămadă de întrebări, dar cele mai multe vor rămâne fără răspuns. Ştiţi… De fapt, Nils Oxen nici nu era pregătit pentru colaborare. În meseria mea este important să putem clădi o încredere reciprocă. Aceasta este condiţia. Însă nu am ajuns niciodată aşa de departe. Prin urmare, chiar dacă veţi veni cu o hotărâre judecătorească, nu vă voi putea pune la dispoziţie acte importante despre Oxen. Doar pentru ca dumneavoastră şi PET-ul să vă faceţi o imagine despre nivelul discuţiei pe care am avut-o.

— În regulă. Diagnosticul. Aţi putea pune unul?

Ellen Munk, o femeie îngrijită, în jur de patruzeci de ani, cu şuviţe gri-argintii în părul ei negru, se întoarse spre monitorul computerului ei, îşi puse din nou ochelarii şi apăsă de câteva ori mouse-ul.

— Oxen a venit doar la cinci şedinţe. Însă, da… Aici apare un diagnostic.

— Şi acesta ar fi?

Psihologa clătină încet capul şi un surâs îngăduitor îi acoperi faţa.

— Ei, firește că nu pot să vi-l spun. Asta se află sub imperativul discreţiei. Şi o ştiţi prea bine.

— Atunci, permiteţi-mi să discutăm mai departe în general. Aveţi experienţă în sindromul de stres

posttraumatic?

— Am lucrat înainte pentru armată. Deci, da… Specialitatea mea sunt tulburările de stres posttraumatice. De ce întrebaţi?

Încă nu putea să spună precis dacă Ella Munk era amabilă sau afişa o răceală profesională.

— Prin urmare, ştiţi răspunsul? întrebă psihologa.

— Nu, nu chiar.

Minţea, însă voia să dezmorţească astfel un pic discuţia. Şi ea ajunsese de mai multe ori la psiholog, aşa, de rutină, conform instrucţiunilor poliţiei.

Psihologul ei fusese un domn mai în vârstă, un corifeu în domeniul său. Poate că ea a fost un caz simplu: nu regreta deloc că a tras şi că l-a omorât pe acel porc ucigaş, a cărui ultimă ispravă diavolească fusese să-i strivească piciorul exact în clipa în care îşi începuse călătoria către iad.

Astăzi şi-ar fi dorit ca împuşcătura ei să fi pornit cu una sau două secunde mai devreme, dar asta era o dorinţă care nu o mai amăra. Fireşte, existau şi zile de tot căcatul. Însă, abstracţie făcând de asta, nu ar fi primit vreodată slujba ei de vis la marele Mossman în Søborg, fără povestea cu piciorul.

— Am câteva documente pe care vi le pot da. Sunt gândite mai degrabă pentru popularizare ştiinţifică, pentru familie şi aparţinători. Daţi-mi totuşi adresa dumneavoastră de e-mail, ca să vă trimit totul.

— Cu multă plăcere.

Margrethe Franck scotoci după o carte de vizită şi o puse pe masă.

— Dacă însă aveţi de gând să comparaţi simptomele de pe această listă cu cele ale lui Niels Oxen, nu uitaţi că aici e vorba de oameni, nu de formule.

— Mă voi gândi la asta. O întrebare generală: este posibil ca un vânător militar să sufere de sindrom de stres posttraumatic?

— Fireşte. Însă, în realitate, asta se întâmplă extrem de rar. Cine este membru al corpului de vânători este aşa de riguros investigat şi evaluat,

încât poate trece şi prin urechile acului, căci este perfect pentru această divizie. Deci un vânător nu are în general o predispoziţie pentru sindrom de stres posttraumatic.

— Vânătorii sunt foarte robuşti?

— Ei sunt oameni sănătoşi atât din punct de vedere fizic, cât şi psihic, echilibraţi, capabili să-şi ignore nevoile proprii spre a putea acţiona în favoarea comunităţii. Spun toate astea spre a desfiinţa mitul supraoamenilor.

— Soldaţii care au mers în Balcani au fost foarte afectaţi, nu-i aşa?

Ella Munk dădu din cap afirmativ.

— Asta e adevărat. Sindromul de stres posttraumatic e destul de răspândit printre danezii care au participat atunci la acţiunea internaţională. Ei se simt inferiori faţă de cei care au fost în Irak sau în Afganistan, pentru că acolo se poate vorbi despre acţiuni de luptă adevărate. Aşa ceva nu a existat în Balcani. Nu a existat un mandat în acest sens. Soldaţii danezi au trebuit să fie pasivi. Au apărut traume grele, explicabile tocmai prin lipsa puterii de acţiune. Să trăieşti un atac fără a avea voie să ripostezi poate mutila sufletul.

— Niels Oxen a fost de două ori în Balcani, o dată în timpul războiului şi a doua oară după război.

— Acestea sunt informaţii la care oricine are acces.

Psihologa nu păru că vrea să spună mai mult în legătură cu aceasta. În cadrul discuţiei nu fusese, de bună seamă, posibil să se creeze o atmosferă de încredere între ele. Ella Munk nu avea de gând să permită scurgerea de informaţii detaliate despre Niels Oxen.

Aşa încât Margrethe Franck trebui să apeleze la alte mijloace. Mossman i-o solicitase direct. Se ridică şi îi dădu mâna Ellei.

— Mulţumesc că v-aţi făcut timp. Şi mă voi bucura dacă mi-aţi trimite pe e-mail materialul informativ.

Psihologa dădu din cap.

— Cu plăcere. Vă voi trimite imediat.

★

Era aproape unsprezece şi jumătate când Margrethe Franck ajunse din nou în Rold Storkro, după excursia din Aalborg la psihologă. Pe drum activă una dintre alternativele care să-i sprijine cercetările.

Era vorba despre un domn mai vârstnic cu părul grizonant, care se contopea complet cu mediul său, însă avea aceleaşi trăsături ca şi colegii lui mai tineri, purta ţoale hip-hop colorate, la modă, şepci de baseball întoarse, consuma exagerat cola şi avea un comportament anarhist faţă de toţi şi faţă de fiecare din cyberspace.

Asger Hansen – chiar şi numele era complet de nereţinut – era un fost specialist IT, care căzuse victimă măsurilor de austeritate ale unei firme internaţionale, întrucât actul lui de naştere începuse să se îngălbenească. Era un bărbat extraordinar de prevăzător, fără familie, de şaizeci şi unu de ani, care locuia în inima Copenhagăi, pe strada Studie, în apropiere de Vor Frue Kirke. Acolo avea şi un mic birou, din care îşi oferea cunoştinţele sale extraordinare unui cerc ales de clienţi.

Asger Hansen era aşa de precaut, încât discuţia lor a fost foarte scurtă. Astfel de chestiuni nu se discută la telefon. Ea doar îl întrebase dacă „ar avea timp pentru o comandă urgentă”. El îi răspunse că da. Restul conversaţiei va fi, ca de obicei, cifrată. Primul pas a fost să-i trimită e-mailul psihologei Ella Munk.

— Bună, Franckie!

Se uită mirată în sus. Martin Rytter şedea pe terasă, la intrarea în hotel şi savura timpul blând, cu ochelarii de soare deasupra capului.

— Ce…?

Directorul executiv al PET-ului era probabil ultimul om pe care se aşteptase să îl vadă aici. De-a lungul atâtor ani petrecuţi la PET, nu i s-a întâmplat niciodată ca preşedintele în persoană sau şeful executiv să se implice atât de tare în anumite cazuri.

Şefii cei mari se ocupau de partea administrativă, luau decizii şi îi însărcinau pe alţii cu punerea lor în practică. Faptul că Rytter era aici nu făcea decât să sublinieze seriozitatea situaţiei. Şi dacă nici uciderea preşedintelui Wamberg şi a şefului diplomaţiei nu speria etajul şefilor, atunci nu ştia ce anume. Cazul Bergsøe-Corfitzen trebuie că le-a pricinuit tuturor nopţi de insomnie. Pe bună dreptate.

— Ce faci aici, Martin?

Se lăsă să cadă pe un scaun, lângă el.

— Am trecut întâmplător… şi am vrut să te invit la dejun.

— Treci la subiect.

— Eşti stresată, Franckie?

— Vin de la psihologă. Aşa ceva te stresează.

— E vorba de împuşcătura ta şi…

Rytter făcu un semn din cap spre piciorul ei drept.

— Mă gândeam că a fost demult…

— Omule, eşti ţicnit. Psihologa lui Niels Oxen!

— Oh! Scuze. Vrei să dejunezi?

— Da, neapărat.

Rytter îşi scutură capul zâmbind.

Dacă e să se dea crezare bârfelor, el va fi numit şef al PET-ului după Mossman, care se va pensiona peste câţiva ani. Oameni foarte influenţi afirmau că necesitatea „stabilizării" reformelor din ultimii ani ale lui Mossman era mai mare decât nevoia de înnoire. Ceea ce îl indica pe Rytter. În afară de asta, toţi se temeau de mintea lui ascuţită. Şi dacă va fi într-adevăr Martin Rytter, atunci şi Margrethe va sta liniştită mulţi ani pe locul ei. Rytter o plăcea şi o respecta, şi ea la fel.

— În afară de dejun, de ce eşti aici?

— Trebuia să mă duc oricum la o întâlnire în Aarhus, aşa că i-am promis lui Mossman să iau chestia asta cu mine.

Bătu într-o valiză de aluminiu, care se afla între picioarele sale. Ea scoase un fluierat.

— Aşa deci, domnul director executiv este curier.

— Mossman ar dori ca şirul celor implicaţi să fie limitat, zise Rytter. Tu, eu, Oxen şi Mossman însuşi.

— Aşa cum am spus recent: nu înţeleg ce vrea Mossman de la Oxen şi încă la preţul ăsta. Te-ai lămurit cumva între timp?

— Nu am mai discutat despre acest subiect, dar putem paria bucuroşi, Franckie: aici e sigur vorba numai de un împrumut. Rytter lovi iarăşi în valiză, apoi continuă: Mossman nu arunca niciodată cu banii. Dar cum merge cu Oxen? Ce mai face?

— Asta numai Dumnezeu ştie. Până acum nu are nici cea mai mică încredere în mine. Dar cred că mergem în direcţia cea bună.

— Şi totul e cum trebuie? Willy şi Bent îl ţin în lesă?

Martin Rytter se referea la colegii Willy Sørensen şi Bent Fensmark, care îl supravegheau alternativ pe Niels Oxen, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Şi ei locuiau în acelaşi hotel.

— Au totul sub control. Dar, până de curând, Oxen a lăsat-o mai moale. În afara unei mici excursii nocturne la Nørlund, unde a pătruns prin efracţie în vechea locuinţă a administratorului.

— Ai vreo idee de ce?

— Încă nu, dar presimt că toată chestiunea cu Oxen o să sară cândva în aer.

— Ce-i cu el? E chiar aşa de exploziv? întrebă Rytter.

— Psihologa cere o decizie judecătorească. Din această cauză nu am vorbit despre el decât generalităţi. În mare, se poate spune că membrii corpului de vânători suferă rareori de sindromul de stres posttraumatic. Totuşi o serie de veterani din Balcani pot să scrie romane despre asta. Oxen este deopotrivă veteran din Balcani *şi* vânător militar. Mai în amănunt nu am ajuns cu discuţia.

33

Mercedesul de teren al lui Karin „Kajsa” Corfitzen nu se afla în parcare. În schimb, acolo era Passatul lui Arvidsen. Aşa că se linişti pentru că putea să-şi pună în aplicare simplul şi brutalul lui plan A.

Întâi, îl va ameninţa pe fostul poliţist de elită, ca să-i spună totul. Dacă nu va fi suficient – şi deja avea bănuiala că aşa se va întâmpla – va putea recurge la mijloace drastice, având grijă să-i provoace suferinţă lui Arvidsen. O foarte mare suferinţă.

Aşa ori asemănător ar proceda şi un creier de reptilă, dar lui îi era indiferent. Forţa primitivă era singura modalitate prin care ar putea face o gaură în zidul invizibil, ce se ridica în calea cercetărilor în cazul bătrânului ambasador.

Găsirea numărului de telefon al lui Mossman în posesia lui Arvidsen nu îi dădea de ales. Nu avea voie să se lase ademenit şi mai adânc în labirintul de nepătruns, construit probabil de o putere superioară – de către şeful PET-ului, Axel Mossman.

Trânti portiera maşinii. Exista numai o chestiune pe care nu trebuia să o ignore în timpul interogării lui Arvidsen: materialul pe care îl descoperise în beci. Şi nu va trebui în niciun caz să-şi piardă capul şi să se lase provocat. Desenele şi listele cu observaţii ale lui Arvidsen erau aşii săi secreţi, pe care deocamdată voia să-i păstreze pentru el.

Venea de la atelierul fotografic din Aalborg, unde imaginile luate cu telefonul lui mobil fuseseră procesate cu aparate moderne. Comandase câteva planuri ale castelului în format A3. Oferirea unei preţ dublu l-a convins pe fotograf să dea prioritate comenzii. Spre după-amiază va putea să ridice fotografiile.

Trecu pe lângă şanţul de apărare, în direcţia parcului de la castel, de unde auzi zgomot de motor. Din când în când, capul lui Arvidsen îşi făcea

apariţia printre tufişurile înalte. Oxen ieşi din desiş şi se apropie precaut.

Planul lui era să-l surprindă pe Arvidsen. Rămase pe loc şi scoase cuţitul de la picior.

Pe când fu foarte aproape, se ascunse în spatele unui rododendron, pentru a aştepta momentul potrivit. Arvidsen îşi făcea turele sale cocoţat pe maşina cea galbenă şi mare de tuns iarba şi, aşa cum părea, urma să termine curând. Oxen trebuia să se grăbească.

Ocazia se ivi o clipă mai târziu, când Arvidsen se opri şi pescui un pachet de ţigări din buzunarul de la piept.

Oxen se furişă la adăpostul tufişurilor, din spate, privind către prada sa. Ultimii metri până la gazonul descoperit îi străbătuse din câteva salturi lungi. Apoi sări şi ateriză direct în spatele lui Arvidsen pe scaunul maşinii de tuns iarba. Îşi încolăci braţul stâng în jurul gâtului grădinarului şi cu mâna dreaptă îi ţinu cuţitul la gât. Un gâlgâit surd ţâşni din gura lui Arvidsen şi grădinarul lăsă să-i scape ţigara şi bricheta.

— Acum ai să stai cât se poate de liniştit şi ai să mă asculţi, ai înţeles?

Îşi accentuă vorbele, încordându-şi şi mai mult mâna din jurul gâtului lui Arvidsen.

— Ai înţeles?

Grădinarul abia reuşi să dea din cap. Oxen slăbi puţin strânsoarea.

— Pentru cine lucrezi?

Arvidsen tuşi.

— Corfitzen… Şi acum… pentru fiica lui.

— Minţi! Răspunde!

Apăsă lama cuţitului şi mai tare de gâtul lui Arvidsen.

— Fă-o, soldatule, fă-o! N-o să îndrăzneşti, pizdă! N-ai să poţi! Erou de război? Ridicol!

Oxen îşi înăspri strânsoarea cu o smucitură.

— Cine i-a vrut răul lui Corfitzen?

— Habar n-am, gâfâi Arvidsen.

— Ce au căutat aici gorilele?

— Am mai spus. Habar n-am. Porc laş, să te furişezi pe la spate. Cum a ajuns de fapt o fetiţă ca tine la decoraţii?

Îşi schimbă fulgerător poziţia şi îl apucă pe Arvidsen cu mâna stângă de păr. Îi dădu capul pe spate şi apăsă puternic tăişul pe gâtul lipsit de apărare.

— Arvidsen, îţi dau o ultimă şansă. Ultima. Foloseşte-o! Altfel, te va durea. Foarte tare. Ascultă: după moartea lui Corfitzen, ai desfiinţat instalaţia de supraveghere video. De ce?

Grădinarul masiv păru că se gândeşte un moment. Apoi şuieră:

— Nu vei îndrăzni, muist ce eşti! Şi eu am fost în Kosovo. Războiul e pentru bărbaţi, nu pentru fetiţe. Ai probleme cu capul. Nu eşti nimic altceva decât un pămpălău nebun şi vai de capul lui. Şi acum ai să-mi dai drumul.

Oxen îi înfipse cu toată puterea cuţitul în coapsă, în timp ce-şi strânse din nou braţul stâng în jurul gâtului lui Arvidsen. Nu se mai vedeau decât plăselele cuţitului.

Arvidsen ţipă şi se zbătea ca nebun şi, din greşeală, porni maşina de tuns iarba. Ea trecu încet înainte, peste suprafaţa gazonului.

— Treaba asta ar putea deveni în curând mult mai dureroasă. Deci ai de gând să-mi răspunzi acum? De ce ai desfiinţat sistemul de supraveghere video?

Maşina tăia iarba în linie dreaptă spre castel.

Oxen răsuci cuţitul. Arvidsen urlă.

— Ajunge, ajunge, ajunge! Pentru că eu…

În aceeaşi secundă, Oxen auzi un sunet familiar. Împuşcătura îi şuieră pe la ureche şi, instinctiv, se ascunsese înapoia spatelui lat al lui Arvidsen. Când ridică ochii, văzu faţa grădinarului plină de sânge, o parte din ea lipsea, iar din ureche mai rămăseseră doar câteva bucăţi de carne însângerate.

Părea că Arvidsen ar dori să strige, însă dintre buzele bărbatului nu ieşi niciun sunet. Părea încremenit.

— Răspunde-mi! Supravegherea! De ce?

Oxen trebui să slăbească strânsoarea din jurul gâtului lui Arvidsen, pentru a rămâne la adăpost.

— Cabana de vânătoare… podeaua… ajută-mă!

Arvidsen nu izbuti să spună mai mult. Cea de-a doua împuşcătură îl lovi în frunte şi căscă, la ieşire, o gaură în ceafă.

Ţesut şi resturi de creier ţâşniră ca o cascadă caldă în faţa lui Oxen. Mai avea o singură şansă: să rămână în spatele protector al lui Arvidsen. Dacă ar sări acum de pe maşina de tuns iarba, ar fi o pradă uşoară pentru trăgător, care se afla probabil undeva sus, la una dintre nenumăratele ferestre ale castelului.

Maşina se mişca în continuare înainte, cu viteză constantă.

Cel de-al treilea glonţ ţiui direct pe la urechea dreaptă a lui Oxen, care întinse mâna şi apucă gulerul lui Arvidsen, pentru a păstra drept pe scaun trupul greu, lipsit de viaţă, al grădinarului.

Şanţul de apărare era tot mai aproape. Cincisprezece metri, zece metri.

Cel de-al patrulea glonţ lovi în umărul lui Arvidsen şi, continuându-şi drumul, îi făcu lui Oxen încă o gaură în jachetă.

Cinci metri, patru, trei, doi…

În aceeaşi secundă, când botul maşinii se înclină şi parcurse cei câţiva metri până în neagra apă a şanţului, Oxen sări la o parte, se ghemui şi căzu plescăind în apă. Chiar înainte de a se scufunda, zări cu coada ochiului cum trupul inert al lui Arvidsen fu aruncat peste volanul maşinii de tuns iarba.

Apoi întunericul se închise împrejurul lui. Aici, sub apă, nu se putea orienta, dar simţi în ce direcţie ar trebui să înainteze. Dacă ar ajunge la următoarea cotitură, ar fi deocamdată în siguranţă. Dacă va reuşi să parcurgă aceşti aproximativ douăzeci de metri, fără să fie lovit, ar avea o şansă.

Puţin după aceea, mâinile sale atinseră ceva moale – mâl. Ajunse la un mal totuşi. Când se ridică încet din apă, văzu că unghiul nu era îndeajuns pentru a-l proteja. Înotă disperat ultimii metri, se târî

la mal şi alergă în zigzag, pentru a căuta un adăpost printre copaci şi tufişuri.

Se lăsă jos în spatele unui copac şi se uită spre aripa laterală a castelului. Toate ferestrele erau închise, nu se vedea nimeni. Aşa că alergă mai departe până la parcare şi reluă manevra. Rezultatul fu acelaşi. Trăgătorul nu se zărea niciunde. Nu se mişca nimic. Iar Kajsa Corfitzen nu se întorsese încă acasă.

De fapt, avusese intenţia să se arunce imediat la volan şi să dispară cât mai repede cu putinţă, dar apoi se răzgândi. Trebuia să ajungă în castel, chiar dacă îşi pierduse cuţitul său de luptă atât de drag, care era în continuare înfipt în coapsa lui Arvidsen. Arvidsen nu mai trăia. Dar ar fi o mare victorie să-l înhaţe pe trăgător.

Vru să meargă la pod şi să treacă şanţul de apărare, când un glonţ străpunse cu zgomot parbrizul maşinii sale. Deschise fulgerător portiera şi se lăsă să cadă pe spate. Câteva secunde mai târziu, maşina gonea de-a lungul aleii, pietrişul zburând peste tot.

Al doilea glonţ trecu prin lunetă şi ieşi din nou prin parbriz. Apoi fu în siguranţă şi o cârmi, cu o viteză nebună, pe şosea.

Încă nu putea să gândească limpede când, pe drumul spre Rold, îşi şterse în sfârşit algele şi noroiul de pe faţă. Acceleră puternic şi schimbă viteza. Asta încă o mai putea face. Calmul lui imperturbabil îi dispăruse. Nu mai reuşea să readucă tot acel haos rapid în ordine.

Hainele îi erau ude leoarcă şi pline de nămol împuţit. Niciun urmăritor în oglinda retrovizoare. Niciun semn. Doar haos. Şi totuşi, în dezordinea din capul lui era ceva important, de care trebuia să-şi dea seama şi să îl scoată la iveală. Indiferent ce anume!

— Acum concentrează-te, fir-ar să fie!

Urlă la sine şi scuipă pe podeaua maşinii un rest de apă mâloasă, care se combină cu apa din hainele sale.

Arvidsen spusese ceva. Chiar înainte ca trăgătorul să-l împuşte în frunte, spusese ceva. Fuseseră două cuvinte, fără legătură între ele. Avu nevoie de câteva secunde pentru a se dumiri. „Cabană de vânătoare” şi „podea”. Oare ce însemnau?

În timp ce se gândea febril, reuşi să se liniştească într-atât, încât în minte îi apăru o nouă întrebare alarmantă:

Care a fost oare ţinta trăgătorului? Arvidsen sau el însuşi?

După cele două împuşcături asupra maşinii sale, nu mai era nicio îndoială că cel puţin acum apăruse şi el pe lista cu sarcini de îndeplinit a trăgătorului. Şi încă o întrebare: Cine era trăgătorul?

Oare cine se putea plimba aşa, cu o armă sub braţ, prin castel, ca să adopte o poziţie de tragere la o fereastră spre parc? Şi cu ce motiv?

Întrebările îl năpădiră de-a valma. Va trebui să se întoarcă în camera sa, să se liniştească şi să-şi pună întrebările corecte într-o ordine corectă. Şi apoi va trebui să facă o baie, să se schimbe şi să se ducă repede la fotograful din Aalborg.

— Cabana de vânătoare?

Cârmi la dreapta şi ajunse la Rold Storkro.

— Podea?

Exista doar o singură semnificaţie dacă cele două cuvinte erau puse în legătură.

34

Era vorba despre o serie de simptome, care apar în cazul sindromului de stres posttraumatic. Pe baza propriilor constatări şi a propriei terapii, nu putea decât să fie de acord cu unele dintre ele.

Psihologa Ella Munk îşi ţinuse cuvântul şi îi trimisese pe e-mail materialul informativ. Ea i-l dăduse lui Hansen împreună cu un mesaj realizat prin intermediul programului de criptare. Ce urma să facă Hansen cu ele nici nu voia să ştie. Important era că el îi va da nişte răspunsuri. Şi asta se întâmpla de obicei repede.

Între timp parcurse rapid informaţiile care trebuiau să îi facă pe cei care sufereau de şoc posttraumatic să înţeleagă simptomele cu care s-au confruntat dintr-odată.

- *Flashbackuri:* imagini recurente ale unor evenimente traumatice;
- *Coşmaruri şi tulburări de somn:* frecvente coşmaruri atroce, adeseori însoţite de transpiraţie abundentă;
- *Amnezie şi lipsă de concentrare;*
- *Izolare:* cei afectaţi se izolează de prieteni şi de familie şi se ţin departe de adunările în grup;
- *Sensibilitate la zgomot:* toleranţă scăzută la gălăgie;
- *Neîncredere:* timiditate şi înstrăinare; cei afectaţi sunt în general foarte suspicioşi;
- *Viaţă afectivă redusă:* capacitatea de a simţi empatie, tandreţe şi iubire nu mai apare sau este slăbită;
- *Comportament vicios*: alcool, medicamente sau droguri;
- *Probleme sexuale generale şi impotenţă.*

Erau oare unele dintre aceste simptome recognoscibile la Niels Oxen? Deocamdată nu putea spune cu certitudine. Nu îl cunoştea atât de bine. Însă cu siguranţă manifesta unul dintre aceste

simptome la nivelul 9,5 pe scara Richter: bărbatul era al dracului de susceptibil.

Voia să scrie introducerea la textul care urma să devină mai târziu o informare cuprinzătoare despre starea mentală a lui Oxen, când îi sună telefonul.

Gâfâitul „alo” îi spunea că ceva nu era în regulă. Era colegul ei Willy Sørensen. Cel care îl urmărea acum pe Oxen.

— Cineva l-a ucis pe Arvidsen. Şi pe urmă a încercat să-l omoare şi pe Oxen. În parcul castelului. El s-a aruncat în şanţul de apărare şi apoi a şters-o, în timp ce gloanţele îi şuierau pe la urechi. Nebunie curată. Acum e în drum spre hotel. Cred că…

— Ia-o uşor, Sørensen, da? Linişteşte-te! Credeam că Oxen a fost la Aalborg.

— Încă mai tremur. Totul a fost atât de neverosimil. Ca într-un film. A fost la Aalborg, dar apoi s-a dus la Nørlund. L-am urmărit în parcul castelului. A mers direct la Arvidsen, care tocmai cosea iarba cu maşina de tuns. L-a atacat pe la spate, iar maşina mergea mai departe. Oxen l-a apucat pe Arvidsen cu o mână de gât, în cealaltă având un cuţit. S-au certat. Apoi am mai văzut că Oxen a ridicat cuţitul şi l-a lovit în plin.

— Vrei să-mi spui că Oxen l-a omorât pe Arvidsen?

— Nu! El i-a înfipt cuţitul în coapsă, iar Arvidsen a strigat ca un porc la abator. Nu am auzit împuşcătura, dar brusc Oxen s-a pitit în spatele lui Arvidsen şi…

— Willy! Ce împuşcătură? Linişteşte-te…

Admonestarea ei îl făcu pe colegul din Aarhus să tragă adânc aer în piept şi să descrie drama în aşa fel încât ea să-l poată urmări. Era vorba, aşadar, de un trăgător de la o fereastră din castel. Şi Arvidsen a fost lovit.

— Când maşina de tuns iarba a căzut în şanţ, Oxen a sărit de pe ea. Bărbatul este incredibil. Îţi spun, Franck, este un războinic cu sânge rece ca gheaţa.

Colegul ei iutlandez era încă agitat în timp ce raporta amănunţit cum, în cele din urmă, Oxen s-a salvat cu maşina lui trecând printr-o grindină de gloanţe.

— Şi tu ai văzut totul?

— Mă aflam în tufiş, da.

— Ai văzut cumva şi cine a tras?

— Doar un contur.

— Te-a văzut Oxen?

— Nu, sigur nu.

Ea înţelegea că Willy Sørensen era terminat. O slujbă la PET era rareori încărcată de adrenalină. Au trecut precis ani buni de când Sørensen asistase ultima oară la aşa ceva. De fapt, probabil că nu asistase niciodată.

— Pot să văd pe monitor că Oxen a virat spre hotel. În curând va fi aici, Franck.

— Bună treabă, Willy! Mă grăbesc.

Se ridică şi o zbughi din cameră. O făcu la timp, reuşind să se aşeze la cea mai apropiată masă de pe terasa hotelului şi să pară destinsă, când auzi cum, în parcare, se trânti o portieră. Imediat după aceea, îl văzu pe Oxen grăbindu-se spre intrare.

Abia când se apropie, se putu vedea că veteranul de război arăta ca un om care… a fost în război. Oxen era leoarcă de sus până jos, mânjit cu noroi şi plin de alge verzi. Ezită puţin când o zări, dar apoi trecu pe lângă ea fără să oprească.

— Hei, Oxen, unde naiba aţi fost, de arătaţi aşa?

El ridică o mână defensiv. I se citea îndârjirea pe chip. La fel de agresiv, ca şi în noaptea când o insultase dur şi îi spusese „Lara Croft cu un singur picior”.

— Aţi făcut o mică baie sau…?

El păru că nu-i dădea nicio atenţie, chiar dacă palma cu care o respingea părea să spună altceva. Sări treptele în sus şi dispăru.

„Margrethe, cât de tâmpită poţi să fii…”

Se certă de una singură pentru nenorocita încercare, însă rămase pe scaun. Nu avea sens să-l

urmeze pe Oxen în hotel, asta era evident. El nu era tipul după care să alergi.

Acum depindea de Rytter ca să decidă ce vor face. Ar trebui să-l sune, cu toate că se afla în şedinţă la Aarhus.

Foarte probabil că PET-ului nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-i informeze pe inspectorul Grube şi pe colegii lui din Aalborg. Era deja a doua crimă în Nørlund şi, fără îndoială, o lichidare profesionistă. Pământul va arde sub picioarele lui Niels Oxen. Nu pentru că l-ar considera un posibil făptaş, ci pentru că se aflase la locul faptei. Şi asta nu însemna altceva decât că veteranul de război şi mercenarul lui Mossman în Aalborg va fi prăjit la foc mic.

Stătea cu faţa la soare, când îi veni un gând. Cu puţine ore mai înainte şezuse aproximativ pe acelaşi loc şi îi spusese lui Martin Rytter că nu scapă de senzaţia că întreaga afacere va sări în aer.

★

Karin „Kajsa" Corfitzen privea curioasă, în timp ce scafandrii scoteau cadavrul lui Poul Arvidsen din şanţul cu apă. Margrethe Franck se apropie de ea, îi dădu mâna şi se prezentă. Schimbară câteva cuvinte. Domnişoara Corfitzen nu mai avea grădinar. De ele se apropie inspectorul Grube, care tocmai isprăvise cu instruirea oamenilor săi.

— Bună, Franck, zise el. Sunteţi încă aici.

Ea dădu din cap. Corpul imens al lui Arvidsen zăcea pe gazon.

Luă la cunoştinţă că Willy Sørensen avusese dreptate: o mare parte a feţei bărbatului lipsea. Gaura de intrare a glonţului era doar un mic punct roşu-ruginiu. Dar aşa se întâmplă. Un glonţ face, de regulă, cele mai mari ravagii la ieşire.

Împuşcătura îl dusese pe Arvidsen instantaneu în lumea de dincolo, chiar când Oxen îi înfipsese cuţitul în picior pentru a-l face să vorbească.

— E într-adevăr ciudat, murmură Grube şi clătină capul.

— Ce anume? întrebă ea.

— O tăietură în pantalonii lui, la coapsă. Care a sângerat destul de mult. Înainte de a muri, s-a rănit rău la picior.

— Poate s-a întâmplat când a lunecat de pe maşina de tuns iarba.

— Poate, poate…

Grube părea sceptic.

Ce o fi spus fostul funcţionar de elită înainte de a muri? Şi despre ce anume, pentru Dumnezeu, era vorba aici? Niels Oxen a reuşit în cel mai scurt timp să tropăie aşa de tare prin toată ancheta, încât a ridicat un adevărat nor de praf. Dar poate că tocmai ăsta a fost sensul întregii chestiuni.

Îndată ce Oxen va părăsi hotelul, îi va percheziţiona camera şi va încerca să găsească o parte din răspunsuri, care îi lipseau. De exemplu, ea nu ştia încă de ce intrase prin efracţie în locuinţa administratorului.

— Rytter ne-a sunat şi ne-a informat despre chestiunea cu Arvidsen, spuse Grube şi se ridică. Nu mi-era clar că oamenii dumneavoastră sunt încă aici, continuă el.

Ea îşi stabilise dinainte răspunsurile cu Rytter şi zise:

— Ba da, Willy Sørensen a mai fost încă o dată pe aici, ca să arunce o privire. Voia să aibă o discuţie serioasă cu Arvidsen. Dar din toată treaba asta nu a mai ieşit nimic.

— A văzut din tufiş toate cele întâmplate, sau cum? se interesă Grube.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, aşa am înţeles şi eu. Dar presupun că o să-l întrebaţi personal, nu?

— I-am telefonat deja. Trebuie să ajungă aici din moment în moment. În ce priveşte ancheta, totul e un rahat. Arvidsen ştia mult mai multe decât a recunoscut. Am sperat că voi avea destule încât să-l pot strânge în menghină, iar acum mă aflu din nou la capătul unei fundături. Franck, aţi reuşit să faceţi ceva cu documentele legate de Consiliu?

— Acestea nu sunt aşa de importante în clipa de faţă, dar indică un substrat esenţial. Şi e destul de interesant că Mossman apare pe lista vorbitorilor.

— Sunt absolut convins că există o legătură între Corfitzen şi Bergsøe, mârâi Grube.

Kajsa Corfitzen stătea alături de ei, cu mâinile îngropate în buzunarele sacoului şi se uita gânditoare înaintea ei. Le ascultase conversaţia şi spuse:

— Dar, pentru Dumnezeu, ce a avut de-a face Arvidsen cu toate astea? Destul de neobişnuit, nu? Toate astea nu par să semene cu activităţile tatălui meu… Şi cine îndrăzneşte oare să se furişeze în casa mea şi, mai mult, să împuşte de acolo pe cineva. Asta nu-mi place, nu-mi place chiar deloc…

★

Pe drumul de întoarcere la hotel, lui Margrethe îi sună telefonul mobil. Era un fost coleg, Lars Clausen, între timp pensionar. Aproape uitase că îi lăsase în ziua precedentă un mesaj pe robotul telefonic.

Clausen lucrase la Şcoala de Poliţie din Bellahøj, pe când Oxen era elev acolo. În perioada scurtei cariere de poliţist a lui Oxen, se căsca în continuare o mare gaură neagră. După câteva întrebări obligatorii de curtoazie despre viaţa de pensionar şi despre familia lui, el o întrerupse.

— Drăguţ din partea ta, Margrethe, dar sper că nu m-ai sunat ca să mă întrebi despre viaţa mea. Ce s-a întâmplat?

Clausen râse.

— În regulă… Ce-ţi trece prin minte când spun „Niels Oxen”?

— „Soldat viteaz”, răspunse Clausen, fără a sta prea mult pe gânduri. Şi anume cel mai decorat om pe care micuţa Danemarcă l-a văzut vreodată. De ce?

— Aţi fost împreună la Bellahøj?

— Da.

— L-ai cunoscut bine?

— Bine e poate prea mult spus, însă l-am cunoscut. Au fost pe atunci multe discuţii. El venise cu două medalii pentru vitejie, cu toate că era încă un boboc. Aşa ceva atrage atenţia şi creează anumite aşteptări. De atunci, am urmărit tot ce a făcut. A primit un al treilea ordin şi în cele din urmă încă o distincţie selectă, foarte nouă, care de-a lungul istoriei a fost înmânată foarte rar. Crucea pentru Vitejie. Am decupat articolul din ziar. Ce treabă ai tu cu Oxen, Margrethe?

— Îi cercetez trecutul.

— E într-un rahat mare?

— E cam devreme să vorbim despre asta. Cum era?

— Deştept. Pentru un elev, foarte sigur de sine. În afară de asta, liniştit şi calm, şi totuşi temperamental. În ansamblu însă, mai degrabă rezervat. Cei care îl cunosc bine îl laudă până la cer. Alţii se distrează pe seama ordinelor lui. Pot să spun numai lucruri bune despre el.

— Şi-a întrerupt brusc şcoala, aşa, la jumătate. Poţi să-ţi aminteşti ceva în legătură cu asta?

— Nu am aflat niciodată un motiv concret. Doar că i-a plăcut în armată mai mult şi că, datorită acestui fapt, ar fi dorit să se întoarcă. Era o explicaţie suficientă. Poţi să-l întrebi pe Max Bøjlesen. El era pe atunci şeful nostru şi se spune că tânărul Oxen a alergat la el pentru a-şi lua rămas-bun.

— Max Bøjlesen!

Aproape că strigase.

— Da, da, *Beule.*

— Bøjlesen, comisarul-şef din Aalborg, Bøjlesen?

— Da. Eşti surprinsă?

— Nu am ştiut că era atunci în Bellahøj.

— Du-te în Iutlanda şi întreabă-l singură, Margrethe!

— Eu sunt în Iutlanda.

— Ce naiba cauţi acolo?

— Să-l verific pe Oxen, ce altceva?

— Incredibil. Sunteţi cu toţii nişte pungaşi, acolo, în Søborg. Dacă mai treci pe aici poate ne faci o vizită? Lillemor s-a interesat acum câteva săptămâni de tine.

— Da, e într-adevăr nasol. Şi vă voi face curând o vizită.

— Te aşteptăm!

— Pe cuvânt de cercetaş. Dar spune-mi pe scurt: cine a fost superiorul direct al lui Oxen.

— Jørgen Middelbo.

— Unde îl pot găsi?

— E mort. Cancer. Acum un an, cred.

— Ce rahat! în fine, acum trebuie să închid. Mii de mulţumiri pentru ajutor!

Închise. Max Bøjlesen… La primul interogatoriu al lui Niels Oxen, bărbatul se aflase cu oamenii săi alături de Rytter şi de Mossman şi se prefăcuse că nu l-ar fi cunoscut pe acel veteran de război, pe care îl târâseră afară din pădure.

Era complet absurd. Oricine din Bellahøj şi-ar aminti de elevul la Şcoala de Poliţie cu neobişnuitul nume „Oxen”, care fusese decorat pentru vitejia sa.

Max Bøjlesen. Ce nenorocit! Comisarul-şef urcase destul de sus pe lista de ciudăţenii, devenită destul de lungă între timp.

35

Ei bine…

Oxen zâmbea în timp ce parcă maşina în faţa şcolii din Ravnkilde, un sat la sud de Rold Skov. Poate că ar trebui să preia şi expresiile lui Axel Mossman, spre a-şi desăvârşi apariţia.

Ei bine, ei bine…

Învârti cheia în contact şi îşi ascunse părul lung sub o şapcă de stofă. Acum *era* Mossman. Se prezentase la telefon drept „comisarul Axel Mossman de la PET" şi spera să funcţioneze. Cel puţin administratorul şcolii nu păruse septic. Ideea îi venise sub duş, când se spăla de noroiul din şanţul de apărare.

Directorul se numea Dan Troelsen. Era preşedintele Asociaţiei de Vânători Arden şi exact acesta fusese motivul pentru care Oxen parcă acum lângă şcoala lui.

Un bărbat înalt şi uscăţiv, în saboţi şi în salopetă albastră îi ieşi în întâmpinare, înainte să fi trântit portiera. Se salutară şi îşi dădură mâna. În cazul în care administratorul ar fi dorit să vadă o legitimaţie, ea era pregătită. Ca soluţie de precauţie, ştersese cu vârful unui cuţit gradul lui Mossman de pe cartea de vizită, pe care şeful PET-ului i-o dăduse. Din fericire, nu o aruncase, aşa cum îi ordonase Mossman, însă această soluţie provizorie nu ar fi rezistat la o cercetare mai atentă.

Speculaţiile sale erau neîntemeiate. Portarul nu era un tip suspicios.

— Veniţi pentru Corfitzen şi pentru pădure, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, sunt într-adevăr bucuros că v-aţi făcut timp pentru mine. Mulţumesc că mi-aţi permis să vă deranjez. Aşadar, sunteţi administratorul şcolii?

— Doar ca ajutor. Lucrez aici part time. Pe lângă asta, sunt fermier, dar din cei câţiva porci pe care îi avem nu se mai poate trăi în ziua de azi. Pământul l-am arendat. Ei, aşadar, aţi venit pentru pădure…

— Aşa cum v-am spus la telefon, PET-ul cercetează moartea lui Corfitzen. În această privinţă, trebuie să ne facem o imagine a tuturor proprietăţilor sale, care aparţin de Nørlund. Din păcate, fiica lui, care tocmai a sosit din Anglia, nu ştie prea multe. De aceea, mă gândesc că preşedintele Asociaţiei locale de Vânători este cel mai indicat în această privinţă.

Administratorul şi fermierul Troelsen dădură încet din cap.

— La fabrica de cherestea veţi putea primi precis mai multe lămuriri, spuse el.

— Bărbatul cu care m-am întâlnit acolo nu a ştiut prea multe, spuse Oxen scuzându-se şi întinse o hartă mare pe capotă, pentru ca Troelsen să îl poată urmări. Apoi începu: Vedeţi, noi am auzit că undeva pe teritoriul proprietăţii castelului Nørlund s-ar afla o cabană de vânătoare. Poate că ne înşelăm, dar…

— Nu, nu. Nu vă înşelaţi, îi luă vorba din gură ajutorul de administrator.

— Ah?

Oxen tresări, cuprins de o bucurie interioară.

— Aici…

Troelsen îşi puse degetul îngălbenit de nicotină pe una dintre petele verzi.

— Cabana se află aici, în partea de nord a Torstedlund Skov. Fireşte, noi nu avem acolo permisiunea de a vâna, dar eu mă trag din acea regiune. Pădurea aparţine de Nørlund.

— Sună bine. Aşadar, e o cabană veche de vânătoare?

Troelsen dădu din cap.

— Da, da… Ea era acolo şi pe vremea tinereţii mele. Sunt aici mai multe cabane de vânătoare pe terenuri private, unele chiar foarte frumoase. Cea de aici este o veche cabană de lemn din vremea când la Nørlund încă se mai practicau vânători cu participanţi numeroşi. Aveţi ceva de scris la dumneavoastră?

El îi întinse bravului administrator-fermier pixul.

— Aşa. Pe asta nu o puteţi rata, spuse Troelsen rânjind şi făcu o cruce mică pe hartă, după ce o mai cercetă grijuliu încă o dată.

— Multe mulţumiri. Şi nu există nicio altă cabană de vânătoare pe pământul lui Corfitzen?

— Nuu.

— Bine, vă mulţumesc din inimă.

Îşi dădură din nou mâna, el se urcă în automobil, porni motorul şi ieşi din parcare.

Când ajunse iarăşi pe şosea, scoase un strigăt de triumf, încât bubuiră geamurile. A funcţionat. A făcut puţină ordine în haos. A pus întrebările potrivite omului potrivit. Cu un pic de răbdare încă mai era capabil să o facă.

Chiar dis-de-dimineaţă o va lua spre Torstedlund Skov. Adulmecând urma. Urlă din nou şi trânti, cu exuberanţă, mâinile pe volan. Şi atunci îşi dădu seama că nu-şi putea aminti când se comportase aşa ultima oară.

Vină spre primul loc liber de parcare, opri motorul, se cuibări comod în scaun şi deschise încordat plicul cel mare primit de la fotograf.

Acum va descoperi secretele lui Arvidsen. Porcul de Arvidsen, Dumnezeu să-l ierte, care a obstrucţionat cercetările, din motive pe care, spera el, le va cunoaşte în următoarele ore. Va şedea aici liniştit, va citi şi va studia desenele pe care le-a găsit în ascunzătoarea din subsolul ticălosului.

Se uită la ceas şi văzu că trecuse mai mult de o oră. Vârî toate copiile în plic şi îşi frecă obosit obrajii, în timp ce visa la o apă rece ca gheaţa care să-l mai răcorească.

Materialul lui Arvidsen nu îi oferi niciun fel de lămuriri. Însă – şi asta nu era mai puţin important – avea acum o bănuială despre ce intenţii avusese teribilul grădinar.

Fereastra către adevăratul Axel Mossman era deschisă seara, între orele 22.00 şi 23.00. Astăzi va trebui să o folosească.

36

Geamantanul de aluminiu stătea între ei. Ea îl împinse către el şi lui i se părea că e aidoma chiftelei dintre doamnă şi vagabond, dar el nu-l atinse.

— Nu doriţi să-i număraţi? întrebă Margrethe Franck.

Bătuse la uşa lui pe la ora şapte, ca să-l întrebe dacă nu era interesat de o şedinţă de informare de seară. O refuzase şi ea îi replicase destul de dur că ar face bine să vină la opt la ea şi să-şi ia geamantanul. Altminteri poate să uite de rahatul lui de plată. Aşa că el stătea acum pe taburetul de la perete.

— Să număr?

El clătină din cap.

— De unde brusc toată această încredere?

Ea era brutală şi furioasă. El ştia foarte bine că fusese distant faţă de ea, când dăduse năvală în hotel, ud leoarcă şi plin de noroi. Dar situaţia nu îi permisese un alt fel de comportament.

— Îi număr mai târziu, răspunse el.

— În regulă, dar trebuie să semnaţi aici.

Îi întinse o hârtie neoficială, pe care nu erau scrise decât data, locul şi suma. El îşi trecuse numele dedesubt.

— Atunci asta a fost tot… zise el şi o privi întrebător.

Ea se aplecă în faţă şi-l privi în ochi. Îşi purta proteza sub blugii rupţi, ceea ce o făcea să pară mai formală şi mai rece decât fusese când o cunoscuse în urmă cu câteva zile.

— Spuneţi, Oxen, cât de tâmpită mă credeţi?

Ochii ei albaştri scânteiau.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Veniţi aici în goană, ud din cap până-n picioare şi puţind ca o vidră şi nici măcar nu vă daţi osteneala să rămâneţi o clipă şi să-mi povestiţi ce s-a întâmplat.

— Îmi pare rău, dar eu…

— Şi apoi aflu de la inspectorul Grube că oamenii săi l-au pescuit azi pe Arvidsen din şanţul cu apă de la Nørlund. Nu vă imaginaţi că o Lara Croft, chiar cu un picior, este capabilă să-şi dea seama că unu cu unu fac doi? Apă, noroi, şanţul castelului…? Sau aţi pierdut complet contactul cu realitatea, Niels Oxen?

— A murit Arvidsen?

— Sunteţi un idiot! Dacă nu vreţi să comunicaţi mai departe informaţiile pe care le aveţi, vă semnaţi condamnarea la moarte. Pot să v-o promit.

— La ce anume vă referiţi?

— Exact ce am spus. Vă jucaţi cu băieţii mari.

— Eu nu mă joc niciodată.

— Ce aţi vrut să scoateţi de la Arvidsen, când i-aţi înfipt cuţitul în picior? Hai, povestiţi-mi!

— Cuţit? Habar n-am despre ce anume vorbiţi.

El se blestemă în gând. Dar nu avea nicio soluţie. Margrethe Franck era informatoarea lui Mossman.

Ea rămase jos şi privi fără să-i vină a crede, apoi îşi clătină resemnată capul. Tocmai când vru să spună ceva îi sună telefonul.

Îşi îndreptă spatele şi păru să asculte cât se poate de concentrată, rostind din când în când „da, da”. După aceea se aşeză în spatele biroului, îşi luă un carneţel şi un pix şi îi făcu semn să rămână locului.

— Să începem… zise ea în spaniolă.

Începu să scrie şi să pună în acelaşi timp o grămadă de întrebări. Bănuia asta fiindcă nu avea habar de spaniolă. Acea convorbire telefonică nu putea fi decât reacţia la solicitările pe care le adresase Interpolului.

Franck scria şi scria întruna. Discuţia dură aproximativ un sfert de ceas. Pe urmă închise şi strânse pumnii cu încântare.

— Da! zise ea. Am să vă explic ce ne deosebeşte pe noi doi: eu împărtăşesc informaţiile mele. Eu îndeplinesc însărcinările mele şi împărtăşesc ceea ce ştiu. Acesta a fost un apel din Spania. Inspectorul

Ruben Montoya Negrete de la Poliţia Naţională din Malaga.

— Aha! Vorbiţi spaniolă?

— Cursiv. Pe lângă engleză, germană şi franceză. Asta se numeşte „competenţă”. De altminteri, este de mare ajutor dacă ştii ceva în plus atunci când eşti un invalid şchiop.

— Îmi pare rău, la naiba…

— De ce vă pare rău?

Îl privi nedumerită pe deasupra ramei ochelarilor.

— De treaba aia cu Lara Croft. Scuze.

— Hm. Să continuăm, aşadar. Spaniolul avea noutăţi despre câinii spânzuraţi: încă un câine spânzurat, la pachet cu un bărbat mort.

— Atunci chiar pista asta este bună, zise el. Adică treaba asta cu *modus operandi.*

— Nu e un mort oarecare. E un danez.

Lucrurile deveneau interesante.

— Numai puţin. Vreau să verific ceva, zise ea încet şi îşi lasă degetele să alunece pe deasupra tastaturii.

— Da! E exact cum mă gândeam!

— La ce vă gândeaţi?

Margrethe Franck îşi frunzări notiţele şi reluă firul discuţiei.

— Staţi numai puţin, haideţi să o luăm de la început! Tot. Conform spuselor inspectorului Montoya, directorul danez Hannibal Frederiksen a intrat cu viteză într-o stâncă şi a decedat. La o primă vedere, nu a fost nimic neobişnuit. Se mai întâmplă. Daaar… ulterior poliţia din Malaga a fost sunată de către soţia lui Frederiksen, Henriette, care a dat peste jurnalul soţului ei, prin care nu se uitase niciodată. Scria, traducând foarte liber, citez ce mi-a citit inspectorul: „Spre marea mea disperare, l-am găsit în dimineaţa asta pe dragul nostru câine Señor spânzurat de un migdal, de pe proprietatea noastră. De aseară am avut sentimentul că ceva nu este în ordine. L-am căutat, dar nu l-am găsit. Nu am putut dormi toată noaptea. Nu ar fi trebuit să iau lucrurile astea aşa de uşor, nu ar fi trebuit să ignor treaba

asta. Au vorbit serios. Mortal de serios de-a dreptul. Am presentimente teribile pentru ziua următoare. Am vorbit deja cu X să îmi trimită o echipă de sprijin. Nu îndrăznesc să îi povestesc lui Henriette despre Señor. Altminteri se va îmbolnăvi de frică. Am să-i spun pur şi simplu că a fugit. L-am înmormântat jos, lângă lac."

Margrethe Franck îşi puse carneţelul de notiţe jos şi-l privi curioasă. El ascultase dând din cap în semn de aprobare.

— Este o reacţie în lanţ care, după toate aparenţele, a început în Spania. Spuneţi-mi ce aţi căutat în computer şi ce aţi găsit.

Margrethe Franck îşi dezveli dinţii într-un rânjet larg şi se întoarse spre ecran.

— Am pe calculator documentele de la secretariatul Consiliului. Uitaţi aici! Directorul Hannibal Frederiksen apare de două ori ca expert în legătură cu o comisie ad-hoc. Pentru prima dată, acum nouă ani, într-un grup care se ocupa de impozitarea firmelor, şi a doua oară în urmă cu trei ani într-un grup similar, la tema „Construcţiile – o cale pentru ieşirea din criză". Nu este un membru al forumului-mamă sau aşa ceva, dar a participat la numeroase discursuri şi evenimente. Ultima dată a fost la o prelegere a lui Alan Greenspan, fostul şef al Băncii Centrale Americane. În urmă cu trei ani.

— Şi astfel toate drumurile duc la Consiliu, murmură el.

— Aşa se pare.

— Atunci, potrivit cronologiei, stăm aşa: Hannibal Frederiksen, Mogens Bergsøe şi însuşi fondatorul, Hans-Otto Corfitzen… trei câini spânzuraţi, trei bărbaţi morţi.

— Patru. L-aţi uitat pe al dumneavoastră.

— Dar încă mai sunt pe aici.

— Da, încă. Dar azi a încercat cineva să vă omoare sau nu-i aşa?

El clătină suspinând din cap. Fie căuta acul în carul cu fân, fie Margrethe Franck ştia foarte bine ce se petrecuse mai devreme.

— Ar trebui să ne concentrăm mai serios pe acest Hannibal. Am să văd ce găsesc despre el pe Google, zise Franck.

— Asta nu ar trebui să fie prea complicat. Câţi oameni se mai numesc oare Hannibal?

— Cu excepţia individului acela cu elefanţii, bombăni ea.

El îi cercetă discret chipul. Obrajii ei palizi prinseseră o uşoară culoare. De bună seamă, uitase din nou că era furioasă.

— În regulă, am dat de el, continuă ea. CV-ul lui are mărimea unei cărţi de telefoane.

— N-am auzit în viaţa mea de el, zise Oxen.

— Nici eu. Să vedem… A avut mai multe firme de construcţii, trei aici în Danemarca, una în Spania. Frederiksen Construcciones. În afară de asta, scrie că era un dezvoltator recunoscut de resorturi hoteliere pe piaţa imobiliară din Spania. Un ziar danez îl denumise cândva „matadorul secret al sectorului”.

— Câţi ani avea?

— Şaizeci şi doi. De-a lungul timpului a fost membru al unei serii întregi de consilii de administraţie. În urmă cu zece ani, el a fost atât în consiliul de administraţie, cât şi în comisa executivă a Asociaţiei Angajatorilor Danezi.

— Asta înseamnă contacte, reţea de conexiuni, influenţă… Aş vrea foarte tare să ştiu cine este acest X, care este amintit în jurnalul lui.

— Şi eu la fel, suspină ea.

— Locuia în Spania?

— Inspectorul spune că da. De câţiva ani.

— Şi ce urmează să faceţi?

— O să trimitem acolo pe cineva care să discute cu soţia lui, ce să facem altceva? Spuneţi-mi, de ce v-aţi întrerupt, de fapt, cursurile şcolii de poliţie?

Schimbarea de subiect aidoma unei muşcături de şarpe îl surprinse complet nepregătit şi ezită timp de o secundă. Tocmai când lucrurile începuseră să meargă bine. Discuţia curgea fără probleme şi el

vorbise pur şi simplu fără să se mai gândească la faptul că vorbeşte.

— Îmi era dor de armată, se auzi el spunând.

— Se poate aşa ceva?

— Bineînţeles că se poate.

— Cum?

— Dacă ai fost suficient de mult acolo, dacă ai stat cu camarazii tăi, dacă aţi câştigat împreună… atunci armata devine ca o familie. Şi de aşa ceva îţi poate fi dor, dacă dispare dintr-odată.

Franck părea că s-ar fi aşteptat la mai mult. Dar el tăcea.

— Aţi fi devenit un poliţist bun? întrebă ea.

— Întrebarea asta ar trebui să le-o puneţi altora.

— Dar v-a plăcut?

— A fost în regulă, dar voiam să mă întorc. Şi după ce am fost acceptat la vânători, nu m-am mai îndoit niciodată de decizia mea.

Margrethe Franck îşi rodea gânditoare pixul, după care spuse, ridicându-şi o sprânceană:

— Mi se pare cu adevărat ciudat că nu îşi mai aduce aminte de dumneavoastră.

— Cine?

— Max Bøjlesen… Nu a scos un sunet despre faptul că v-aţi cunoaşte. Asta e cu adevărat ciudat.

— Ei, ce înseamnă a cunoaşte… A fost şeful consiliului de conducere. Am intrat în biroul lui şi i-am spus că vreau să abandonez. Asta a fost tot.

— Deci aţi apărut ca un boboc ce eraţi, cu două medalii de vitejie, în Sfânta Sfintelor sale din Bellahøj. Şi el se preface că nu îşi aduce aminte de dumneavoastră? Asta să i-o spuneţi altcuiva, nu mie!

— Ei, atunci n-aveţi decât să-l întrebaţi dumneavoastră despre asta, Franck.

— M-am gândit deja să o fac. Să nu vă uitaţi banii. Probabil că doriţi să-i împărţiţi şi pe ăştia la fel de puţin cum doriţi să o faceţi cu informaţiile sau mă înşel?

Se ridică şi îşi întinse mâna după geamantan, fără să scoată vreun cuvânt. Şi încheie astfel discuţia pe

acelaşi ton de rahat cu care şi începuse.

— Oh! Aţi uitat ceva.

Rămase locului, cu mâna pe clanţă. Margrethe Franck trase sertarul de sus al biroului.

— Poftim. Prindeţi!

Îi aruncă într-un arc de cerc perfect un obiect ceva mai alungit. Îl prinse. Era cuţitul lui care, de fapt, ar fi trebuit să se afle înfipt adânc în coapsa lui Arvidsen.

37

Fereastra cu datele de contact ale şefului Serviciului de informaţii interne, Axel Mossman, era deschisă de aproximativ o jumătate de ceas. Aşadar, venise vremea. Era ora 22.30. Aşteptase intenţionat, fiindcă nu dorea să lase impresia că este cuprins de panică. Folosise timpul să se mai uite o dată prin actele luate din pivniţa lui Arvidsen. Îşi luă telefonul mobil şi formă numărul care era scris pe cartea de vizită.

— Alo?

Vocea care îi răspunse era joasă şi moale.

— Vânătorul, zise el conform codului stabilit.

— Bună seara. Cu ce vă pot ajuta?

— Grădinarul lui Corfitzen, Arvidsen, e mort. A fost împuşcat de un lunetist.

— Am fost informat deja de acest lucru.

— Am fost de faţă când s-a întâmplat.

— Nu prea cred asta, zise vocea joasă.

— Eram chiar în spatele lui, pe maşina de tuns iarba când…

— După cum spuneam, nu prea cred asta. Sau, mai exact, nu aţi fost acolo. Nu v-aţi primit cuţitul înapoi?

— Ba da.

— Ei, atunci, vedeţi? Nu aţi fost acolo. Altceva mai aveţi să-mi raportaţi?

Rămase perplex. Toate chestiunile care îl preocupaseră în acest răstimp dispăruseră dintr-un pocnet de degete. Dorise să discute situaţia cu Mossman şi acum acel om spunea că respectiva situaţie nici măcar nu existase. El nu a fost acolo unde a fost.

— Încă nu.

— Aţi putut să vorbiţi cu el înainte să…

— Nu.

— Deloc? întrebă Mossman.

— Deloc.

Mossman voia de bună seamă să ştie sigur că Arvidsen nu se scăpase totuşi având cuţitul în picior.

Era la un pas să îi spună şefului PET-ului totul verde în faţă, să se folosească de efectul de şoc şi să-l întrebe de ce avea şi Arvidsen o carte de vizită cu acel număr de telefon secret. Voia să afle dacă Arvidsen fusese colaboratorul lui Mossman. Sau dacă, în realitate, Mossman nu era cumva amestecat în acele cazuri de crimă şi încerca acum să ţină sub control întreaga anchetă. Voia să ştie dacă acesta nu fusese foarte grijuliu să îşi asigure, pentru chilipirul de 250.000 de coroane, o soluţie plauzibilă a cazului, plus un făptaş labil psihic şi cu motive solide.

Dar o lăsă baltă. Era mai inteligent să te furişezi decât să calci totul în picioare. Şi, în afară de asta, Mosmann nu s-ar şoca deloc de aşa ceva.

— Eu… verific… deocamdată câteva lucruri. Am să vă spun de îndată ce aflu ceva, continuă el.

— Ei bine, atunci vom pune acum punct discuţiei.

Închise uşor mirat. Nu doar în spatele lui, ci şi direct sub nasul lui se trăgeau nişte sfori invizibile. Axel Mossman apărea fantomatic pretutindeni şi avea grijă ca totul să corespundă cu felul său de a vedea lucrurile.

Se uită fix la cuţitul care se găsea pe noptieră. Se bucura să îl aibă din nou. Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă era faptul că cineva supraveghease totul de aproape. Altminteri, acel cuţit nu ar fi fost acolo. Aşadar, el fusese, foarte probabil, urmărit şi la fotograf, şi la şcoala din Ravnkilde. Ultimul lucru era nesemnificativ, fiindcă cineva de pe stradă nu ar fi putut auzi scurta discuţie pe care o avusese cu administratorul. Şi, desigur, se constatase şi spargerea pe care o dăduse în beciul lui Arvidsen. Întrebarea era doar: cât de multe ştia PET-ul?

Cu toate acestea, era bizar. Fusese prudent şi se asigurase că nu era urmărit. Atunci nu mai rămânea decât o singură posibilitate şi îl enerva foarte rău că nu o luase în calcul. Poate fiindcă nu era în formă şi nu se obişnuise încă „să se joace cu băieţii mari”.

În ziua următoare va trebui să caute mai întâi micul emiţător GPS, pe care Mossman, Rytter, Franck şi colaboratorii lor i l-au prins, fără doar şi poate, de Suzuki-ul său închiriat. Fiindcă nu dorea în niciun caz să aibă companie pe drumul spre vechea cabană de vânătoare de la Nørlund.

Se făcu comod şi începu să se uite din nou prin documentele lui Arvidsen. Acesta făcuse tot felul de măsurători în beci, la parter şi la primul etaj şi treaba nu părea să fie terminată nici pe departe.

Ajunsese la concluzia că Arvidsen căuta nişte date, care să indice o încăpere ascunsă. Asta în cazul în care exista pe acolo aşa ceva – Nørlund Slot nu ar fi primul castel din istorie, care să aibă propriul secret. Dar cum de se interesa Arvidsen de aşa ceva?

Lista i se părea cu mult mai clară. După toate aparenţele nu cuprindea decât nişte observaţii. Primele constatări erau datate la trei săptămâni şi o zi după angajarea lui Arvidsen, acum cinci ani.

Erau trecute pe coloane data, ora de sosire şi de plecare şi, la final, de asemenea într-o coloană, apărea ca titlu: „obiect", având dedesubt combinaţii de litere. Prima combinaţie era PJ, urmată de SHM, apoi AA. Un întreg şir format din grupuri de două sau trei litere.

Fără o cheie a codului era pur şi simplu lipsit de sens să încerci să descifrezi lista lui Arvidsen. AA putea să fie, de pildă, fostul ministru Asbjørn Andersen, dar la fel de bine şi cunoscutul actor Anders Aaberg. Era o adevărată pierdere de timp să începi să ghiceşti ce este acolo.

În vreme ce maşinăria din cadrul PET-ului se urni pe pista spaniolă, reprezentată de decedatul Hannibal Frederiksen, el nu avea decât o singură pistă, însă aceasta era cât se poate de concretă: „podeaua" din „cabana de vânătoare".

★

Documentul ataşat se numea „Veteranul de război N. Oxen". Ajunsese în căsuţa ei poştală în timp ce ea stătea în pat, sub pătură, cu laptopul în faţă.

E-mailul fusese trimis de Asger Hansen. Aşadar, el reuşise să intre în documentele electronice referitoare la pacienţi ale Ellei Munks şi făcuse rost de informaţiile dorite. Cu puţin timp înainte căscase, fiind aproape adormită, acum însă era dintr-odată trează.

Deschise documentul şi începu să îl studieze febril, trecând în grabă peste pasaje. Apoi se apucă serios de treabă şi citi totul de la început până la sfârşit.

Niels Oxen fusese de cinci ori la Ella Munk pentru terapie comportamentală. Cele cinci şedinţe erau descrise într-un formular, cu toate datele pacientului.

Diagnosticul pus de Ella Munks era stare de stres posttraumatic, argumentat şi explicat pe mai mult de o pagină. Stresul posttraumatic al lui Niels Oxen era descris extrem de clar ca fiind „puţin mai grav, din punctul de vedere al duratei, decât un caz clasic de stres posttraumatic".

„Am ajuns la concluzia că N.O. este cu mult mai puţin disfuncţional decât te-ai fi aşteptat, având în vedere complexitatea traumatismului său", era una dintre concluziile psihologei.

Tulburarea apăruse în urma activităţii desfăşurate de Oxen în regimentul de vânători şi din cauza firii acestuia.

Jurnalul se întindea pe mai bine de douăzeci şi cinci de pagini şi era mărturia unui curs deloc satisfăcător al terapiei. De bună seamă, Oxen nu acceptase să colaboreze, deşi el o căutase de bunăvoie, la recomandarea psihologului armatei, pe Ella Munk.

Psihologa sublinia mai ales faptul că simptomele stresului posttraumatic se manifestau în mod obişnuit în jur de şase luni de la apariţia traumatismului. În cazul lui Oxen, fiind vorba despre o sumedenie de evenimente, care se adunaseră pe parcursul anilor, echilibrul lui mintal a fost zdruncinat în repetate rânduri.

Ella Munk scrisese nişte observaţii concrete abia la cea de-a treia şedinţă: Câteva traumatisme îşi aveau originea în primii ani petrecuţi în Balcani.

„N.O. aminteşte din proprie iniţiativă o întâmplare concretă din timpul primei sale misiuni internaţionale din 1993, în Balcani, anume maltratarea şi împuşcarea unor handicapaţi într-o sală de sport de către miliţiile sârbeşti. N.O. nu dă decât un detaliu: A ţinut în braţe un tânăr muribund, cam de aceeaşi vârstă cu el, până când acesta s-a stins din viaţă."

La acestea, psihologa adăugase o însemnare personală: „Procedez cu multă băgare de seamă, fiindcă sunt de părere că N.O. nu este pregătit deocamdată pentru o confruntare cu traumatismele sale. Cer detalii pentru a aprofunda."

Multe dintre discuţiile cu Oxen se învârteau, de bună seamă, în jurul pierderii camaradului său Bo „Bosse" Hansen şi al strădaniilor sale ulterioare de a obţine o comisie de anchetă.

Ella Munk cita o propoziţie rostită de el: „Aproape că nu trece o zi în care să nu mă gândesc la Bosse".

Cea de-a patra şedinţă avusese ca rezultat mai multe observaţii concrete. Psihologa nota:

„Încetul cu încetul se cristalizează faptul că acest caz este compus din şapte evenimente (un număr enorm de traume, ceea ce îl face unic). N.O. a amintit astăzi de mai multe ori cifra şapte şi a folosit pe parcursul şedinţei expresia „cei şapte".

Din acele documente reieşea că psihologa renunţase să mai pună întrebări prin care să ceară detalii, dar era vorba despre şapte coşmaruri recurente, extrem de crude, uneori în combinaţie cu flashbackuri ce apăreau în diferite momente ale zilei. Uneori, cu fragmente de amintiri care nu aveau nicio legătură directă cu cei şapte.

„A reieşit că episodul cu handicapaţii maltrataţi face parte din «cei şapte».

N.O. a amintit încă ceva: a spus povestea cu «văcarul». Când am pus întrebări concrete despre

aceasta, N.O. a părăsit brusc discuţia şi nu a mai dat explicaţii.”

Margrethe Frank citi mai departe şi află că Niels Oxen îşi dăduse seama cu circa trei ani în urmă că are nevoie de ajutor, pentru a-şi „curăţa situaţia”. Conform celor scrise de Ella Munk, el nu era conştient de amploarea problemei sale. Era ferm convins că este capabil să îşi abordeze singur problemele şi să le şi rezolve.

În mijlocul celei de-a cincea şedinţe (şi ultima), Oxen s-a ridicat brusc şi a plecat spunându-i Ellei Munk ceva ce ea a notat apoi, după o înregistrare audio:

„Aţi priceput un rahat. Nu mai terminaţi cu căcaturile dumneavoastră legate de familie. Asta e o chestiune complet irelevantă. Aici este vorba de război. Nu aţi fost niciodată la război, nu aţi fost niciodată într-un loc unde totul este o chestiune de viaţă şi de moarte. Acolo viaţa este pe muchie de cuţit… O mişcare greşită, o decizie proastă… şi la revedere! Dar dumneavoastră nu pricepeţi absolut nimic. Nu sunteţi bună la ceea ce faceţi. Nu-mi cunoaşteţi câtuşi de puţin lumea”.

Această declaraţie finală fusese punctul culminat al unei relaţii pe care psihologa o descrisese ca fiind din ce în ce mai încordată. De la a treia discuţie, situaţia risca să escaladeze, după ce Ella Munk începuse cu multă precauţie să se intereseze şi să judece situaţia familială a lui Oxen. El se apărase vehement în această privinţă.

Jurnalul se încheia cu remarca: „Trec pentru prima dată printr-o astfel de ruptură în desfăşurarea unei terapii. Mă enervează şi mă întreb ce am greşit, în cazul în care am greşit”.

38

Lăsă maşina marca Suzuki pe un drum forestier, uşor de-a curmezişul unui deal, pentru a se putea vârî dedesubt.

Nu avusese nevoie decât de câteva secunde pentru a găsi micul emiţător GPS negru, care trimitea neîntrerupt un semnal către „prietenii" lui şi care le dezvăluia unde se afla. Era prins cu o bandă adezivă de bara din spate. Îl tăie şi se duse la magazinul Super-Best din Skørping, care îşi deschidea uşile chiar când el ajunse în parcare.

Rânji în sinea lui, dar de această dată renunţă la strigătul de bucurie. Conducea prin pădure spre Torstedlund Skov, care se afla la nord de Nørlund Skov.

Zâmbetul lui se datora certitudinii că prietenii lui erau acum pe urmele unei tinere mame, cu doi copii, care Dumnezeu ştie încotro se îndrepta. În portbagajul Peugeot-ului ei Combi, argintiu, se găsea şi emiţătorul GPS.

Aşadar, „băieţii mari" nu vor afla niciodată ţinta drumului său – vechea cabană de vânătoare a lui Corfitzen.

De aceea, putea să facă nestingherit şi un ocol pentru a ascunde ceva destul de valoros.

Documentele din beciul lui Arvidsen erau în siguranţă. În cazul în care i-ar veni cuiva ideea să îi percheziţioneze camera, nu va găsi nimic. Totul se găsea sub o placă de pe tavanul din beciul hotelului. Cu toate acestea trebuia să verifice pe unde fusese urmărit.

În primul rând îl sună pe ajutorul de administrator şi preşedinte al asociaţiei vânătorilor, care îl linişti. Nimeni nu-l luase la întrebări. Dar fotograful din Aalborg îl anunţă că, după ce îşi luase fotografiile, îşi făcuse apariţia un bărbat, angajat la PET, după cum îi dovedi legitimându-se. Fotograful îl asigurase că toate datele erau şterse imediat ce realiza o comandă, cu toate acestea, el se simţise

obligat să îi spună omului de la PET că fusese vorba despre Nørlund Slot şi despre „o listă”.

Aşadar, una peste alta, nu s-a întâmplat mare lucru. Secretele lui Oxen erau în continuare bine păzite.

Primăvara fusese gonită: picura de un ceas. În dimineaţa târzie, cerul cenuşiu îşi deschidea baierele tocmai când Oxen o coti pe strada asfaltată şi îngustă, de la fabrica de cherestea, de unde pornea un drum forestier care ducea în pădure.

Conform hărţii sale, trebuia să o ia spre nord până la locul unde se încrucişau patru drumuri forestiere marcate. Acolo avea să vireze spre stânga şi la următoarea bifurcaţie, la dreapta.

Prima bucată de drum forestier traversa un teren aproape deschis, cu nişte fagi groşi, dar pe măsură ce înainta, pădurea devenea din ce în ce mai deasă.

Nu era pentru prima oară când făcea pe Scufiţa Roşie. Cu toate acestea, se simţea mai bine să meargă spre o cabană care se găsea în mijlocul pădurii, în timp ce mintea lui născocea nişte lupi, decât să fie pe un drum cu pietre din valea Helmandt, cu războinici talibani în spatele fiecărei stânci.

Învârti cheia în contact şi coborî din maşină în locul în care drumurile se întâlneau într-o baltă de noroi negru. Trebuia să se uite cu multă atenţie la numeroasele urme de maşini, lăsate de utilajele grele ale muncitorilor forestieri, fiindcă existau mai multe drumuri decât pe harta sa.

Pădurea era aşa de liniştită, seducător de liniştită. Ploaia cădea cu stropi mari pe scoarţa copacilor, pe acele coniferelor, pe frunze, pe muşchi şi pe pământ, le amesteca mirosurile, transformându-le în parfumul cel mai frumos din întreaga lume: acela al pădurii daneze, ude.

Era într-adevăr tentat să lase totul baltă, să o ia la sănătoasa şi să-şi caute un loc în care să se retragă.

Însă în clipa în care se aşeză din nou la volan şi porni motorul, zgomotul acestuia îi spulberă aceste gânduri. Trebuia să ducă la bun sfârşit ceea ce îşi

propusese. Fiindcă în cazul în care nu reuşea, aveau să-l mănânce lupii.

Puţin mai târziu ajunse la un luminiş mare, aşadar alesese drumul cel bun. Acolo, în faţa unui tufiş luxuriant, se găsea vechea cabană, care rezista de mai multe generaţii. Trecu cu maşina prin iarba înaltă şi se opri lângă veranda acoperită, coborî şi merse până în faţa intrării impozante.

Construcţia rotundă de lemn era vopsită în negru, dar vopseaua nu mai fusese împrospătată de ani buni şi de pe geamurile cu şprosuri albe se descojea. Acoperişul era un exemplu de artă meşteşugărească perfectă, dar pe parcursul anilor se întinseseră perniţe groase de muşchi printre şindrilele de lemn. Coşul se ridica aidoma unei coloane de piatră către cer, însă mortarul începea să se fărâmiţeze şi în jgheaburi creşteau tot soiul de plante, de la urzici până la un mic mesteacăn.

În spatele cabanei de vânătoare, a cărei stare dărăpănată avea un farmec, erau o mică clădire şi o toaletă.

Păşi pe verandă şi se uită în interior prin geam. Văzu o masă lungă şi multe scaune. Nu era nevoie de prea multă fantezie să îţi imaginezi cum răsunau discuţii cu voce tare prin cabană, zgomotul tacâmurilor şi al vaselor, gâlgâitul sticluţelor metalice cu alcool înainte ca goarna să acopere lătratul câinilor pentru a aduna vânătorii din rândurile nobilimii înstărite, dar şi din înalta societate burgheză.

Acum, acolo era aşa o linişte, încât aveai impresia că auzi iarba crescând.

Luă ranga pe care o împrumutase din trusa cu unelte a hotelului şi făcu înconjurul cabanei pentru a descoperi pe unde ar putea intra cel mai uşor.

Se decise pentru un geam din spatele casei, îl sparse, deschise mecanismul ferestrei, o împinse apoi în interior şi se căţără în casă. De bună seamă ajunsese în bucătărie. Aerul era închis, mirosea a mucegai.

Rămase locului acolo unde picioarele atinseseră pentru prima dată podeaua de lemn. Podeaua… Întreaga lui atenţie se orientă spre podea. Chiar dacă ar trebui să smulgă toate scândurile, va descoperi secretul lui Arvidsen. Asta în cazul în care se găsea unde trebuia.

Mizeria adunată de ani, precum şi un covor gros de praf acopereau scândurile masive. Dacă cineva ar fi păşit în ultima vreme pe acolo, ar fi fost urme de paşi. Însă podeaua bucătăriei părea neatinsă. Pătrunse cu grijă într-o încăpere spaţioasă, cu o masă lungă, cu scaunele şi fotoliile mâncate de molii, aşezate dinaintea şemineului.

În acea cameră erau urme de paşi – urmele unor tălpi mari, dure –, chiar multe… O scară îngustă ducea pe lângă perete în sus. Urcă treptele. Cabana de vânătoare avea un etaj scund, aşadar avea un etaj şi jumătate. Acolo erau două camere goale, la stânga şi la dreapta scării.

Se uită în grabă la podelele celor două încăperi. Aici nu se vedea nimic. Se duse din nou jos.

Dacă cineva ar fi smuls una dintre scânduri sau dacă ar fi ridicat-o, chiar şi cu multă precauţie, cu siguranţă că s-ar fi văzut, dar aici nu se putea observa absolut nimic. Nici în camera spaţioasă.

Însă aici erau, în chip ciudat, urme şi sub masă… Ca şi cum cineva – poate că Arvidsen – ar fi stat la masă şi ar fi visat la zgomotul paharelor din vremuri apuse. Totul părea lipsit de sens.

Masa de aproximativ şase metri lungime era, ca orice piesă de mobilier de acolo, din lemn masiv şi greu de clintit. Picioarele erau fixate de nişte scânduri. Şi dedesubt, într-un loc cât se poate de ascuns, foarte aproape de urmele de ghete, Oxen găsi ceea ce căutase: nişte aşchii proaspete şi zgârieturi, exact acolo unde scândurile din podea erau prinse în cuie de bârnele de dedesubt. Oxen se târî sub masă şi vârî decis ranga prin îngusta crăpătură dintre două scânduri. Se chinui puţin, dar în cele din urmă reuşi să smulgă cinci scânduri dintr-odată.

Spre marea lui mirare, nu văzu nimic în gaura cea neagră din podea, dar după ce se culcă pe burtă şi îşi vârî mâna pe sub scânduri, degetele lui simţiră destul de repede o pungă de plastic şi o geantă de nailon. Le trase pe amândouă, se aşeză în genunchi şi le scoase la iveală.

În pungă era ceva plat, de forma unui DVD-player, însă pe carcasă era scris: „X-treme Surveillance Center, HDD-3TB". Trei terabiţi, acesta trebuia să fie un hard disk care făcea parte din sistemul de supraveghere de la Nørlund Slot. Deschise fermoarul genţii. Înăuntru se găsea un laptop. Abţibildul de pe capac arăta că îi aparţinea lui P. Arvidsen. Oxen cotrobăi prin buzunarele genţii, dar nu mai găsi nimic altceva decât nişte cabluri şi un mic stick USB, care nu…

— Nu mişca! Am un pistol în mână!

Comanda dură răsună prin încăpere. Oxen se lăsă în patru labe sub masă şi nu reuşi să vadă nimic. Se blestemă pe sine. Fusese prea sigur. Acum nu mai putea decât să asculte.

— Ai să ieşi încet de acolo, ţinând capul în jos. Nu te întorci. Şi să nu cumva să încerci să faci vreo faptă de vitejie. Altminteri îţi zbor creierii. Atunci ai să fii un erou mort, camarade… Ai înţeles?

— Da, răspunse el.

— Bine, atunci. Ieşi odată, vagabond cu plete ce eşti! Încet!

Oxen se strădui să nu-l enerveze inutil pe individ, ca să nu apese cu degetul pe trăgaci.

— Şi acum, întoarce-te, dar foaaaartee încet!

Se ridică precaut în genunchi şi apoi în picioare, răsucindu-se spre bărbatul care stătea în spatele său.

Ultimul lucru pe care îl remarcă fu felul în care o mânecă de stofă deschisă la culoare şi o mână acoperită de o mănuşă neagră se apropiau fulgerător de chipul său. Lovitura cu ţeava pistolului care îi nimerise tâmpla nu fusese nimic mai mult decât un fulger luminos, care îi explodă înaintea ochilor.

39

Comisarul-şef Max Bøjlesen o rugase, cu o furie aproape nedisimulată, să ia loc la masa de conferinţe din biroul său. Se enervase din anticameră, fiindcă înştiinţarea secretarei sale, cum că Margrethe Franck era acolo, sunase aproape ca un avertisment.

Şeful poliţiei din Iutlanda de Nord îşi împinse ochelarii cu ramă aurită cu degetul arătător în sus şi când se aşează faţă în faţă cu Margrethe, suspină agasat de faptul că era obligat să-şi piardă timpul.

— Haideţi să trecem direct la subiect. Axel Mossman m-a informat că este important să ne întâlnim, Franck. Dar am să repet ce v-am spus de ieri: chestiunea asta se putea rezolva simplu la telefon.

— Anumite lucruri nu se pot discuta la telefon, spuse ea şi îşi scoase pixul.

— Bine, atunci… Axel mi-a spus prin ce aţi trecut şi cât de mult vă stimează. De aceea am decis să vă ajut. E într-adevăr uimitor cum reuşiţi să treceţi peste handicapul dumneavoastră. Şi, de asemenea, este la fel de uimitor că PET-ul este aşa de… flexibil.

Parcă era mai bine Lara Croft. Ea rămase pe gânduri şi se întrebă ce l-ar durea cel mai tare. Îi veni ideea să-i tragă una peste ouă cu proteza ei dură, dar îşi dădu seama că el nu merita o astfel de onoare.

— La indicaţiile lui Axel Mossman, mă ocup cu verificarea lui Niels Oxen. Am ajuns în momentul în care Oxen a abandonat Şcoala de Poliţie – destul de surprinzător, având în vedere faptul că toată lumea îl considera extraordinar pentru că se descurca foarte bine. Pe atunci, dumneavoastră eraţi director la Bellahøj.

— Da, dar nu eram şeful lui direct. Sincer să vă spun, nici măcar nu-mi amintesc de el. La Bellahøj

ne ocupăm cu instrucţia. Pe atunci eram acolo peste trei sute de oameni.

— Oxen a trecut pe la dumneavoastră ca să vă anunţe că pleacă.

— Hm, dacă spuneţi dumneavoastră…

Bøjlesen se întinse uşor.

— Aţi întâlnit des oameni medaliaţi pentru curaj?

— Chiar nu ştiu treaba asta.

Comisarul-şef îşi îndreptă postura. Privirea lui nu mai părea plictisită, ci agresivă.

— Aţi întâlnit des oameni medaliaţi pentru curajul lor?

Bøjlesen clătină enervat din cap.

— Când a venit Oxen la Bellahøj, primise deja două distincţii. Vreţi să spuneţi că directorul nu observă când un tânăr danez model îi împodobeşte peisajul? Şi chiar nu vă puteţi aminti deloc, dar absolut deloc de el?

— Să-mi amintesc, să-mi amintesc… poate, puţin, aşa, vag, mârâi Bøjlesen.

— Vă amintiţi… puţin… Fie vă amintiţi, fie nu. Aşadar, vă amintiţi de Niels Oxen?

Comisarul-şef al poliţiei dădu din cap.

Ea continuă imediat:

— Şi nu ar fi fost asta o informaţie relevantă? Când oamenii dumneavoastră l-au târât la secţie ca să ne putem uita la el cu toţii şi să vedem ce a mai rămas din acel erou de război?

— Unde vreţi să ajungeţi, Franck?

— Cum de nu aţi amintit că aveţi un trecut comun?

— „Trecut comun”. Aşa cum o spuneţi dumneavoastră sună de parcă am fi avut treabă unul cu celălalt. Eu am fost director, el un elev oarecare, în rest nimic. Treziţi-vă, Franck! Dacă asta reprezintă un trecut comun, atunci îl împărtăşesc cu destul de mulţi oameni.

— Dar nu aţi amintit-o.

— Ar fi trebuit să-i strâng mâna? Să-l întreb ce a mai făcut între timp şi dacă l-a omorât pe

ambasadorul Corftitzen? Asta e? Aici vreţi să ajungeţi?

— De ce a părăsit Oxen poliţia?

Max Bøjlesen îşi dădu ochelarii jos şi îşi curăţă lentilele cu cravata, în timp ce răspunse oftând:

— Nu mai avea chef. Voia mai bine să fie soldat.

— Aşadar, vă puteţi aminti?

— Fireşte că m-a enervat treaba asta. Era un exemplu bun pentru ceilalţi.

— Ce aţi întreprins ca să-l opriţi?

— Nu l-am putut opri. Era deja decis să plece. Nu l-aţi întrebat deja toate astea şi pe el?

— Face la fel ca în alte situaţii: tace.

— Şi atunci, la ce bun toată această tevatură?

Margrethe puse pixul pe blocnotes şi se uită în ochii comisarului-şef.

— Fiindcă… începu ea încet, fiindcă mie mi se pare că treaba asta pute. Explicaţia e simplă: a vrut să se întoarcă la tovarăşii săi. Dar Oxen trecuse prin nişte experienţe cumplite legate de atrocităţile războiului, acolo, în Balcani. Le-a lăsat cu siguranţă de bunăvoie în urma lui, s-a dus la Şcoala de Poliţie, şi-a văzut de treabă excelent, şi deodată pac!… Lasă totul baltă. Fără să fi spus înainte vreun cuvânt. Şi când, mulţi ani mai târziu, v-aţi reîntâlnit, se pare că nu vă mai amintiţi unul de altul. Sau nu aţi vrut să vă amintiţi. Credeţi-mă că voi descoperi ce s-a întâmplat atunci.

— Căutaţi ceva ce nu există. Dar în acest fel unii îşi umplu vremea la Søborg, nu-i aşa? Ce sunt toate astea?

— Nu a fost pentru ultima oară când a trebuit să discutăm despre Oxen. Puteţi să fiţi sigur de asta.

Ea dădu din cap, se ridică şi părăsi biroul comisarului-şef.

★

În biroul lui Rasmus Grube, dispoziţia era mult mai bună. Acesta părea destul de ocupat, dar îi oferi lui Margrethe o ceaşcă de cafea şi o rugă să se aşeze pentru o clipă.

— Ce vă aduce pe la noi? întrebă el.

— O scurtă discuţie cu comisarul-şef despre Oxen. Mossman vrea să ştie totul despre el.

— Oxen…? o privi Grube surprins. Nu este oare pierdere de timp treaba asta?

Margrethe ridică din umeri.

— Habar n-am. Vi se pare o pierdere de timp?

— Nu am găsit niciun firicel de păr de-al lui la Bergsøe sau la Corfitzen. Şi dacă e să fie într-adevăr responsabil de moartea lui Corfitzen – de ce, în numele lui Dumnezeu, să-şi aşeze tabăra tocmai în pădurea lui Corfitzen? Da, şi acum aceste informaţii noi din Spania. De altfel, trebuie să vă mulţumesc pentru ele. Drumurile lui Hannibal Frederiksen şi ale lui Niels Oxen nu s-au intersectat niciodată din câte ştiu eu.

— Asta încă nu o putem spune cu siguranţă.

— Rytter a promis să nu mai pună oamenii să verifice care e legătura cu Hannibal Frederiksen. Aşa ne scutim de o muncă dublă. Dar pot să pun pariu că Oxen nu s-a întâlnit niciodată cu el. Oxen este doar unul dintre acei suspecţi „convenabili”. Un nenorocit, un ratat, zise Grube.

— Şi Bøjlesen vă lasă în pace?

Grube pufni cu năduf.

— În pace? Aţi înnebunit? În opinia lui „nu se depune suficient efort în chestiunea asta”.

— Şi execuţia lui Arvidsen? Legătura cu Spania? Nu este chiar niciun „efort”?

— Astea au fost cuvintele lui. Şi am şi veşti care vă vor interesa cu siguranţă în acest context. Este vorba despre fiica lui Corfitzen.

— Ah, da? Şi ce anume?

— Este o trăgătoare extraordinară.

— Ce e?

— Kajsa Corfitzen a câştigat de mai multe ori campionatul feminin CURA. CURA însemnând Cambridge University Rifle Association. Trei ani la rând, pentru a fi mai exact. Şi a luat toate premiile şi la alte concursuri.

— Vreţi, aşadar, să spuneţi că o bănuiţi pe Karin Corfitzen că şi-ar fi împuşcat propriul grădinar?

Inspectorul clătină din cap.

— Nu, nu spun una ca asta. Dar nici nu spun că nu a fost ea. În această anchetă, toate porţile sunt în continuare larg deschise. Unuia dintre oamenii mei i-a venit excelenta idee să cerceteze trecutul Kajsei Corfitzen, fiindcă este singura care are acces liber la castel. De altminteri, este şi o campioană la scrimă. A câştigat şi campionatul britanic o dată.

— Asta pentru cazul în care dăm cumva de cineva cu sabia înfiptă în inimă?

Grube zâmbi în tăcere.

— De bună seamă, trebuie să-mi revizuiesc prima părere. Îmi făcuse impresia că ar fi mai degrabă o persoană care se ocupă cu cifre seci, mai adăugă ea, după care se ridică. Aţi interogat-o în legătură cu trasul cu arma?

— Nu, deocamdată nu jucăm încă această carte.

— O ultimă întrebare: îmi puteţi numi câţiva oameni din promoţia dumneavoastră, care au fost colegi cu Oxen la Bellahøj?

Grube căută adânc prin cotloanele memoriei sale, apoi zâmbi uşurat.

— Doi. Îmi vin în minte doi care au fost, cu siguranţă, colegi cu el.

Scrise ceva pe o bucată de hârtie şi i-o dădu femeii.

— Poftim. Hans-Erik Overgaard. Este comisar la poliţia din lutlanda de Sud, şi mai este şi Uffe Grumstrup, el se află acum la Copenhaga, la Comisariatul Poliţiei, habar nu am ce face pe acolo, încercaţi-vă norocul cu ăştia doi!

— Mulţumesc, aşa am să fac. Ne auzim.

★

Înainte să părăsească parcarea secţiei de poliţie, Margrethe reuşi să ia legătura cu cei doi bărbaţi, foşti colegi la poliţie cu Oxen.

Inspectorul Grube avusese dreptate. Fuseseră amândoi la Bellahøj. Şi îşi aduceau foarte bine aminte de Niels Oxen. Însă nu i-au fost de mare ajutor. Oxen nu „se integrase prea bine” la Şcoala de Poliţie. Deşi nu se izolase, era destul de retras. Nu îi

plăcea să vorbească despre el, şi cu atât mai puţin despre ceea ce făcuse la armată.

Atât Overgaard, cât şi Grumstrup amintiseră, fără să fie întrebaţi, că la vremea respectivă făcuse foarte multă vâlvă faptul că Niles Oxen renunţase la academie la mijlocul studiilor – la urma urmei, ştia toată lumea că el fusese cel mai bun dintre cei mai buni. Oxen avea o personalitate aparte – sau „aură", cum o denumise Grumstrup. Aceasta îi conferise o autoritate naturală, pentru care alţii trebuiau să se lupte ani întregi şi din care chiar şi mulţi poliţişti cu experienţă aveau ceva de învăţat.

Cu alte cuvinte, Niels Oxen avea un talent înnăscut.

Cu atât mai curios li se păruse tuturor că întorsese spatele celor de la Bellahøj. Şi cu atât mai convinsă era Margrethe că Oxen ţinea sub tăcere nenumărate probleme.

Însă deocamdată nu mai putea investi timp în această teorie, ci trebuia să se apuce să investigheze. Doar dacă nu cumva Mossman avea să îi dea alte indicaţii.

Willy Sørensen aştepta pregătit la hotel pentru a prelua tura de noapte ca să-l înlocuiască pe Fensmark, care îl filase de dimineaţă pe Oxen. Doar că, în mod ciudat, Fensmark nu se mai mişcase deloc în ultimele ceasuri.

Ea primise doar o singură ştire de la el. Îi telefonase să îi comunice mulţumit că Oxen găsise, în sfârşit, dispozitivul GPS de urmărire. Credea că „vagabondul", după cum îl numise Fensmark în repetare rânduri, ar fi iniţiat o manevră inteligentă în Skørping, în parcarea unui supermarket.

Dar lucrurile nu stăteau deloc astfel. Sørensen şi Fensmark puseseră, de siguranţă, două dispozitive de urmărire pe maşina lui. Unul sub caroserie şi unul sub bancheta din spate, fideli devizei: găseşte-l pe unul şi nici în vis nu vei bănui că mai există un altul.

Când Margrethe ajunsese pe autostradă aruncă o privire ceasului. Trecuseră mai bine de patru ore de

când Bent Fensmark raportase. O enerva lipsa lui de disciplină. Stabiliseră să-i dea un semn din două în două ore, cel puţin, indiferent de cum stătea treaba.

Decise să o ia pe ieşirea Haverslev şi să treacă pe la castel, pentru a discuta cu Kajsa Corfitzen. Poate dădea chiar peste Niels Oxen.

Nu îi ieşea din cap şi nu se va putea împăca vreodată cu ideea că nu va avea un răspuns. Trecuse de Støvring, când izbucnise dintr-odată cu voce tare:

— Of, Dumnezeule, Margrethe, aşa ceva un soţ îi povesteşte soţiei sale… Sau nu? Ba da, o face!

Nu a fost nevoie decât de un scurt apel telefonic dat pensionarului Lars Clausen, pentru a afla că Jørgen Middelbo, şeful decedat al jandarmeriei din Bellahøj, locuise mulţi ani în Holbæk. Puţin mai târziu, apelând la serviciul de informaţii telefonice, o găsi pe Astrid Middelbo. Singura Middelbo din Holbæk.

Formă numărul, se prezentă şi primi repede confirmarea că găsise persoana pe care o căuta. Astrid Middelbo, a cărei voce părea foarte precaută, îşi pierduse soţul în urmă cu aproape un an şi jumătate. Murise de cancer pulmonar.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez. Lucrez la un caz şi sper că puteţi să mă ajutaţi cu nişte informaţii, spuse Margrethe ca introducere la chestiunea care o interesa.

— Eu? întrebă aceasta extrem de mirată.

— Da. Ştiţi, caut nişte informaţii despre un bărbat care a fost elev la Şcoala de Poliţie din Bellahøj în acelaşi timp cu soţul dumneavoastră.

— Eu şi Jørgen nu am discutat prea mult despre muncă.

— Dar este vorba despre un bărbat cu un nume ceva mai special şi cu o poveste ceva mai specială. Niels Oxen. A amintit soţul dumneavoastră vreodată despre el?

— Nu, nu cred că îmi spune ceva numele acesta. Ce a făcut?

— Poate că nu a făcut nimic. PET-ul îi scormoneşte puţin trecutul. Este neobişnuit faptul că

acest om fusese deja în armată înainte să înceapă instrucţia de la Şcoala de Poliţie, şi când a sosit la Bellahøj, avea deja două medalii pentru vitejie.

— Aha…

— A primit curând o nouă distincţie foarte importantă – Crucea de Vitejie. Niciun soldat nu a mai primit-o până acum şi toate televiziunile şi ziarele au prezentat această ştire. Iar numele lui este Niels Oxen.

La celălalt capăt al firului se lăsă pentru o clipă tăcerea, după care Astrid Middelbo spuse cu o voce fermă:

— Eu şi Jørgen am stabilit o înţelegere. Tot ceea ce discutam acasă legat de slujba lui trebuia să rămână între aceşti patru pereţi.

— Asta este o înţelegere foarte bună. Doar că, foarte probabil, soţul dumneavoastră era singurul care ştia despre o chestiune în care acel bărbat a fost implicat în urmă cu mulţi ani.

— Nu vă pot ajuta, doamnă… Cum vă numiţi?

— Franck. Margrethe Franck, lucrez la Søborg.

— Da, după cum spuneam, îmi pare rău.

— E în regulă. Aţi fost singura mea speranţă, fiindcă sunt convinsă că soţul dumneavoastră ne-ar fi ajutat în această situaţie fără să ezite.

Îşi luară rămas-bun şi Franck lovi furioasă volanul cu palma. O încercare bună.

— La naiba! Oh, la naiba!

Dădu drumul radioului şi, când recunoscu cântecul, mări volumul la maximum. *Born in the U.S.A.* se auzea asurzitor când o coti spre benzinăria de la ieşirea Haverslev. Rămase în maşină şi cântă şi ea cu voce tare ultima strofă: *I'm a cool rocking daddy in the U.S.A.* De aceea, nici nu auzise, ci doar observase apelul telefonului care era setat pe vibraţii. Când recunoscu numărul, îl opri în grabă pe Bruce Springsteen.

— Sunt Astrid Middelbo. M-am mai gândit puţin… Aveţi dreptate. Fireşte că Jørgen ar fi ajutat PET-ul.

— Atunci vreţi să spuneţi că v-aţi amintit ceva? tatonă Margrethe terenul, chiar dacă îi venea să strige de încântare.

— Da. Numele. Fireşte că îmi amintesc de el. „Oxen” este un nume neobişnuit. Şi apoi toată această poveste a fost incredibilă. Dar abia când a primit ultima distincţie Jørgen mi-a povestit despre el. Înainte nu scosese niciun cuvinţel legat de el, dar în acea seară stăteam în faţa televizorului şi ne uitam la decernare. A fost şi regina prezentă, ea i-a dat ordinul. Şi s-a difuzat un scurt reportaj legat de Oxen.

Inima lui Margrethe bătea cu putere. Îi venea să-i smulgă văduvei Middelbo cuvintele direct din gâtlej, dar trebuia să aibă răbdare.

— Jørgen era supărat foc. Şedea în fotoliul lui şi spumega de furie, nici măcar nu a vrut să-şi bea cafeaua. Îmi amintesc că el a numit toate acestea o comedie penibilă şi că l-am beştelit pe soldat.

Astrid Middelbo făcu o scurtă pauză ca să-şi adune gândurile, apoi continuă:

— Jørgen s-a enervat teribil când a aflat de distincţia extraordinară primită de soldat. L-am întrebat ce anume, pentru Dumnezeu, era atât de rău în treaba asta şi a început să urle prin toată casa: „Nenorocitul ăsta de traficant!” şi după aceea mi-a povestit că acest Oxen era elev la Bellahøj la Şcoala de Poliţie şi s-a descoperit că se întâlnea cu răufăcători care aveau de-a face cu lumea drogurilor şi în timpul unei razii la el acasă s-a găsit o grămadă de marfă.

— Droguri? Nu m-aş fi gândit la aşa ceva.

— Nu, nu-i aşa? Este incredibil. Un soldat aşa de bun. Aşa de curajos, aşa de drăguţ şi aşa de modest. Droguri… Era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? V-a povestit soţul dumneavoastră? A ajuns Oxen la închisoare?

— Da, şi eu l-am întrebat acelaşi lucru. Mai întâi, nu a vrut să spună nimic, dar după aceea… Mi-a interzis să povestesc cuiva.

— Dar acum s-a schimbat situaţia, nu-i aşa?

— Soţul meu a primit ordinul să închidă ochii.

— Serios? De la cine?

— Bøjlesen, Max Bøjlesen era pe atunci superiorul lui. Acest nume nu-l uiţi prea uşor.

Trebuia să fie atentă ca văduva să nu aibă impresia că iubitul ei soţ ar putea fi pus într-o lumină proastă. Margrethe tatonă terenul.

— Acest ordin a fost într-adevăr groaznic. Şi ce s-a mai întâmplat?

— Nimic. Soţul meu s-a conformat. Nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic şi astfel povestea s-a încheiat.

— Şi de ce s-a trecut totul sub tăcere, ştiţi cumva?

— Oxen fusese prezentat drept un tânăr model. Nu se putea distruge acea frumoasă imagine.

— Şi Oxen a scăpat aşa, pur şi simplu?

— A plecat din poliţie şi a redevenit soldat.

— Ce porcărie! Şi după aceea nu s-a mai întâmplat nimic?

— Am văzut cât de mult l-a chinuit pe soţul meu treaba asta. Contravenea spiritului său justiţiar. Toate documentele legate de acest caz au fost înlăturate de către Bøjlesen, pentru ca nimeni să nu poată demonstra ceva, însă Jørgen…

Văduva îşi ţinu respiraţia. Oare era pe cale să trădeze vreun secret? După care spuse foarte precaută:

— Cum de vă interesaţi de acest soldat? Ce intenţionaţi să faceţi?

— Este vorba despre o anchetă mai mare. De fapt, acum sunt în Aalborg şi tocmai am plecat din biroul lui Bøjlesen. Între timp, a devenit comisarul-şef al poliţiei din Iutlanda de Nord. Susţine că nu ştie nimic despre povestea plecării lui Oxen.

— Minte! Vocea lui Astrid Middelbo tuna. Vă jur că minte. Jørgen a spus mereu că acest Bøjlesen e un gunoi. Unul care încalcă legile şi dă din coate. Dar ascultaţi…

Bătrâna doamnă renunţă la orice reţinere, la urma urmei erau acum aliate împotriva lui Max Bøjlesen.

— Ultimul lucru pe care l-a spus Jørgen în acea seară a fost că se asigurase pentru cazul în care ar fi ieşit vreodată scandal cu această poveste. A făcut copii după raport şi după poze şi le-a pus într-un plic în dulap.

— În care dulap?

— Are – mă rog, avea – un dulap în beci, unde se află atelierul.

— V-aţi uitat în el?

— Nu… Hainele lui încă mai aşteaptă ca eu să…

Doamna Middlebo amuţi.

— Înţeleg foarte bine prin ce treceţi. Desigur, nu este uşor…

— O viaţă foarte lungă împreună, nu-i aşa? Credeţi că Jørgen a făcut atunci ceva greşit?

Cu siguranţă că nu era pentru prima dată când văduva îşi punea această întrebare. Trebuia să îşi cântărească bine fiecare cuvânt.

— Niciun răufăcător nu are voie să scape nepedepsit, dacă e să mă întrebaţi pe mine. Însă uneori nu este aşa de simplu, fiindcă este vorba despre un context deosebit. Soţul dumneavoastră trebuie să fi ajuns la concluzia că nu avea nimic de pierdut.

Spuse aceasta pentru a o linişti pe văduvă. Postul de şef şi salariul pe care îl primea drept răsplată pentru aceasta erau, pentru Jørgen Middelbo, cu siguranţă, mai importante decât povestea asta împuţită legată de un elev la Şcoala de Poliţie, care încălcase legea şi era acoperit de onoruri, fiind considerat cel mai viteaz soldat în slujba naţiunii sale.

— Cred că a venit clipa să fac, în sfârşit, curat în dulap. Puteţi trece pe aici peste câteva zile, să luaţi plicul respectiv. Vom mai discuta atunci.

— Mulţumesc, am să vin cu mare plăcere.

După ce îşi luară rămas-bun, Margrethe rămase mult timp nemişcată în maşină.

Niels Oxen într-o companie dubioasă. Niels Oxen ca traficant de droguri. Niels Oxen ca personaj principal într-o afacere dubioasă. Un cazier

nesfârşit, cu tot ce trebuie, de la violenţă domestică până la înşelăciune. Şi o porţie de droguri precum cireaşa de pe tort.

Multe medalii, multe părţi tenebroase.

40

Gustul de sânge din gură fusese prima percepţie care îşi croia drum prin conştiinţa lui trezită încet la viaţă. A doua fu transmisă de nas. Mirosea a praf şi a aer închis.

Cea de-a treia, şi ultima, era un fel de semnal pe care i-l dădea trupul său.

— Hei, individule, ai ceva ciudat în gură, scuipă!

Încet, împinse chestia aia cu limba în faţă şi gura i se eliberă. O simţea uscată, însă treptat se umezi cu salivă.

Avea încă ochii închişi, când începuse să simtă. După dezorientarea şi confuzia de la început, gândurile lui prindeau contur. Îşi aminti că acel corp străin ciudat pe care tocmai îl împinsese afară printre dinţi era un… stick USB.

Deschise ochii. Şi îi închise imediat. Ceva nu era în regulă cu ei. Aşteptă puţin, după care încercă iar să îi deschidă precaut, dar cu acelaşi rezultat. Ochii lui se uitau în alţi ochi, larg deschişi, mari şi maţi, precum cei ai unui peşte. Un cod prins în Øresund şi aruncat direct pe punte.

Se sperie. Era chipul unui om, aflat la o distanţă de un braţ de al său. Stătea într-o baltă de sânge negru, care se răspândise pe podelele prăfuite. Pe podelele din… din cabană, firește. Din vechea cabană de vânătoare a lui Corfitzen, în care intrase prin efracţie, pentru a cerceta podeaua, fiindcă Arvidsen chiar înainte de a muri spusese „podea”.

Aşa stăteau lucrurile.

Îşi înălţă capul cu grijă şi reuşi să se uite la scândurile pe care le smulsese şi la gaura cea neagră din podea. Găsise ascunzătoarea lui Arvidsen şi descoperise acolo un hard disk, un laptop şi un stick USB. Pe acesta din urmă şi-l băgase în gură când în spate auzise o voce de bărbat spunând ceva despre un pistol care ar fi îndreptat spre el.

Se uită din nou în dreapta. Cadavrul de lângă el era al unui bărbat în jur de patruzeci de ani. Purta o

haină de bumbac deschisă la culoare şi mănuşi negre. Aşadar, bărbatul cu ochi de cod îl lăsase lat.

Abia acum începu să simtă durerea. Îşi duse degetele la frunte. Părul era dur şi lipicios, deasupra unui cucui uriaş, iar pe obraji simţea cum i se scursese sângele. Era, desigur, absurd să cafteşti oamenii, dar nu era nici pe departe o infracţiune care să fie pedepsită cu moartea.

Se chinui să se ridice în genunchi şi întoarse cadavrul pe spate. Un glonţ tras în zona inimii şi cel puţin unul în burtă – nu prea putea să-şi dea seama cât sânge se scursese din rană. Nu departe de cadavru văzu un Heckler & Koch USP Compact, ceea ce însemna că bărbatul avea legătură cu poliţia.

Îl căută repede prin buzunare şi găsi în cel al cămăşii, la piept, un telefon celular, iar în buzunarul interior al sacoului, un portofel. Oxen se ridică şi merse clătinându-se, încă destul de ameţit, spre fotoliul cel vechi din faţa şemineului, în care se lăsă să cadă. În aer se ridică un nor de praf.

Conform permisului de conducere, cărţii de credit şi cardului de asigurare, acel bărbat se numea Bent Fensmark, dar nu avea nicio legitimaţie de poliţie. În portofel erau o bancnotă de două sute de coroane, una de cincizeci, precum şi patru bilete de loto. Din păcate, tocmai fusese extras numărul său aducător de ghinion.

Dar, cel puţin, Bent Fensmark era în situaţia de a trece fără probleme peste Stix: într-un alt compartiment al portofelului avea un atestat, care demonstra că mortul avea şi o pregătire de scafandru.

Oxen cercetă cu atenţie celularul. Lista cu apelurile arăta că omul nu sunase în ultima lui zi decât trei persoane. Nu era sigur dacă era sau nu o idee bună, dar, cu toate acestea, încercă.

— Mossman la telefon.

Recunoscu imediat vocea joasă care răspunse când el formă ultimul număr. Fensmark îl contactase în urmă cu o oră şi jumătate pe şeful PET-ului.

— Martin Rytter, auzi imediat, când încercă cel de-al doilea număr.

Discuţia penultimă avusese loc cu zece minute înainte de convorbirea cu Mossman.

Formă şi cel de-al treilea număr şi telefonul sună de mai multe ori, până când cineva răspunse. Auzi o vocea enervată:

— De ce nu ai sunat naibii mai devreme? Unde e Oxen?

Era Margrethe Franck. Ezită, în timp ce ea strigă furioasă:

— Alo?

După care se decise.

— Eu sunt… Şi ar fi mai bine să veniţi aici, imediat.

★

După o jumătate de ceas, cât o ghidase pe Margrethe Franck printr-un labirint de drumuri forestiere, auzi afară zgomot de motor.

Nu îi spusese ce anume o aştepta, doar că trebuia să vină cât mai repede posibil.

În acest timp, el căutase urme de pantofi pe podelele prăfuite, iar pe pământul umed din pădure, urme de cauciucuri. Afară nu văzu decât urmele propriei maşini, ceea ce însemna că Fensmark trebuie să fi parcat pe undeva prin pădure, pentru a se putea furişa neobservat. Şi acelaşi lucru era valabil, în mod logic, şi pentru criminal.

Oxen şedea acum în fotoliu şi încerca să-şi dea seama ce era de făcut. Se străduia să pună lucrurile cap la cap. De această dată i se părea mai uşor. Poate, fiindcă avea ceva concret: stickul USB din buzunarul său.

Auzi o portieră trântindu-se, după care uşa din spate a cabanei de vânătoare scârţâi şi, câteva secunde mai târziu, ea apăru în mijlocul camerei. Dacă Margrethe Franck fu şocată, atunci doar sprâncenele ei ridicate lăsau să se bănuiască asta.

— Fensmark! Oxen, l-aţi…?

Îl privea mirată.

— Nu, nu, nu eu.

— Atunci cine?

— Habar nu am. Îl cunoaşteţi?

Oxen făcu un semn cu capul în direcţia mortului aflat la pământ.

— Da, un coleg din Aarhus, Bent Fensmark.

— Care avea misiunea să mă urmărească?

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Că avea misiunea să mă fileze. În cazul în care aş fi găsit ceva, urma să mă atace şi, dacă era cazul, chiar să tragă… Am dreptate? Aşa era planul dumneavoastră?

Margrethe Franck făcu precaută câţiva paşi şi îngenunche lângă cadavru. Suspină şi clătină din cap.

— V-am întrebat ceva, Franck, aşa că binevoiţi să-mi răspundeţi, la dracu'!

Simţea cum furia şi supărarea îl cuprind.

— Mai întâi trebuie să-l sun pe Mossman, el trebuie…

Oxen sări dintr-odată în sus.

— Mossman poate să mă lase. Nu o să sunaţi pe nimeni! Mai întâi, noi doi o să avem o discuţie! Pricepeţi? Să vorbim? După care puteţi să faceţi ce vreţi. La dracu', Franck, îmi sunteţi datoare cu câteva răspunsuri!

Ea se ridică şi îşi îndreptă arătătorul spre el, în chip acuzator.

— La fel şi dumneavoastră, Oxen!

— Luaţi loc!

Arătă spre un fotoliu şi se aşeză şi el la loc. Ezitând, Franck se lăsă să cadă pe fotoliu şi dispăru pentru câteva clipe după un nor de praf.

— V-am întrebat ceva, continuă el.

— Da, Fensmark avea misiunea să vă urmărească, el şi un alt coleg din Aarhus, în ture, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Sunteţi mulţumit acum?

— A fost decizia dumneavoastră treaba asta?

— Aşa ceva decid Rytter şi Mossman. Dar sunt de acord cu ei. E limpede că Mossman vrea să

primească ceva pentru sfertul lui de milion. Altfel totul ar fi o tâmpenie.

— Am găsit astăzi emiţătorul GPS şi l-am pus pe o altă maşină. Făcu un semn spre cadavrul de pe podea. Şi atunci de unde a ştiut unde sunt…?

Ea îi arătă două degete.

— Două? Au fost puse două emiţătoare pe maşină?

Ea încuviinţă din cap. El se enervă. Îşi pierduse avansul fiindcă ei îl citiseră de la bun început. În plus, el îşi dăduse seama târziu de primul emiţător. Era un idiot.

— Atunci m-aţi urmărit tot timpul. Ce ştiţi?

— Ştiu că aţi pătruns prin efracţie în beciul lui Arvidsen şi că aţi găsit acolo o listă şi nişte schiţe ale fundaţiei castelului. Asta ne-a spus-o fotograful din Aalborg. V-am percheziţionat camera în încercarea de a le găsi, fără niciun succes. În afară de asta, mai ştiu că l-aţi atacat pe Arvidsen şi că i-aţi înfipt cuţitul în picior, când aţi stat în spatele lui pe maşina de tuns iarba. Şi mai ştiu că, indiferent cine l-a împuşcat pe Arvidsen, ar fi vrut să vă lichideze şi pe dumneavoastră dintr-o singură lovitură.

— Aveţi idee cine era?

— Trăgătorul? Nu, nu ştiu, răspunse ea. Şi la fel de puţin ştiu de ce, pentru numele lui Dumnezeu, sunteţi aici, în mijlocul pădurii. Lista, schiţele, tot ce se petrece aici… Aşa că fiţi aşa de amabil…

Margrethe Franck făcu enervată un semn cu capul în direcţia cadavrului şi bătu cu pumnul în braţul fotoliului.

Mintea lui lucra la intensitate maximă. Să continue de unul singur nu va folosi, probabil, la mai nimic. Pe de altă parte, pur şi simplu nu era sigur dacă se putea încrede în Margrethe Franck.

— Cuţitul meu. Dumneavoastră aţi pus asta la cale? Adică individul ăsta are permis de scafandru. Ar fi putut lejer să-l ia din mizeria aia.

— Fensmark, scafandru? Nu ştiam treaba asta. E foarte posibil, dar nu am nicio legătură cu treaba asta. Cuţitul dumneavoastră a ajuns pur şi simplu la

mine pe masă într-un plic mare. Treaba asta au rezolvat-o Rytter şi cu Mossman. Dar chiar dacă nu sunteţi vinovat, aş putea face pariu că amprentele de pe cuţit v-ar fi băgat la închisoare. Aveţi şi aşa destule explicaţii de dat.

Franck începea să se calmeze. Poate că vor putea discuta normal, fără să o ia din nou razna.

— Aţi avut încredere în el?

Făcu un semn cu capul spre cadavru.

— Nu am avut niciun motiv să nu o fac. De ce întrebaţi?

— De bună seamă, nu v-a raportat unde se găsea şi ce anume făcea aici. În schimb, i-a sunat pe Rytter şi pe Mossman. Puteţi să verificaţi şi dumneavoastră treaba asta, poftiţi telefonul lui.

Îi aruncă celularul mortului. Ea dădea din cap, în timp ce apăsa pe taste.

— E adevărat. Am primit ultima dată veşti de la el azi-dimineaţă. Stabiliserăm să-mi dea un semn din două în două ore.

— Ceea ce ar putea însemna că cineva a decis ca dumneavoastră să nu fiţi informată de chiar tot ce se petrece.

Observă pe faţa ei că şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Aşa stau lucrurile… În branşa mea se face o diferenţă strictă între informaţii şi informaţii necesare. Cine ştie? Cu siguranţă că există o sumedenie de lucruri pe care oamenii obişnuiţi nu trebuie să le afle neapărat şi cui nu-i convin regulile poate oricând pleca. Dar, din întâmplare, îmi place munca mea de la PET. Şi acum aş dori să aflu cum de aţi ajuns în acest haos. E rândul dumneavoastră.

El decise să îi urmeze exemplul. Începu de la grădinarul şi poliţistul de elită Arvidsen, îi povesti în detaliu drama petrecută pe maşina de tuns iarbă şi despre ultimele cuvinte ale lui Arvidsen – „cabană de vânătoare” şi „podea”. Îi mai spuse cum a dat de vechea cabană de vânătoare a lui Corfitzen.

Margrethe Franck ascultă în tăcere şi dădu din cap. În cele din urmă ajunsese la scândurile acelea

care nu erau prinse de podea, de sub masă, şi la hard diskul şi la laptopul de acolo – şi la vocea din spatele său care, după cum avea să se dovedească ulterior, îi aparţinea angajatului PET, Bent Fensmark, cel care îl urmărea şi care aproape că i-a zdrobit ţeasta cu arma lui din dotare.

— Şi după aceea s-a furişat urmăritorul urmăritorului şi a luat prada, concluzionă Margrethe Franck uitându-se cu coada ochiului la balta de sânge.

— Dar acum aş dori să aflu ce aţi găsit în beciul lui Arvidesen, îl somă ea.

El ezită. Asistenta de la PET era pe cale să-i ia şi ultimii aşi din mânecă.

— Dar azi dacă se poate!

— După cum ştiţi deja, este vorba despre o serie de schiţe ale fundaţiei castelului, aripă cu aripă, etaj cu etaj. Sunt trecute o grămadă de lungimi, interioare şi exterioare. O serie de măsurători, pe care, de bună seamă, Arvidsen le-a făcut de unul singur.

— A căutat ceva? O încăpere, poate?

— Se poate.

— Pot să văd planurile?

El dădu din cap.

— Şi ce e aşa de interesant la listă? Ce însemnătate are?

El încercă să cântărească pentru o ultimă oară avantajele şi dezavantajele. Ştia bine că accesul la mai multe informaţii era, de fapt, accesul la sisteme la care el nu avea cum să ajungă – în vreme ce ea putea. Şi nu avea nicio idee ce era pe acel stick USB, dacă va fi în vreun fel util.

— Este un fel de listă de observaţii. De la angajare, Arvidsen a înregistrat acolo toate datele sosirilor şi plecărilor.

— Nume?

Întrebarea era dacă Margrethe Franck ar putea vedea un avantaj într-o înţelegere cu el. Dar chiar dacă ar fi adevărat asta, el nu ar putea fi niciodată

sigur că ea nu ar merge totuşi pe ascuns la Mossman.

Dacă ar fi putut să-l prindă pe Arvidsen în viaţă, nu s-ar fi gândit niciodată să colaboreze cu ea, ci pur şi simplu ar fi scos totul de la nenorocitul acela. Dar aşa, nu avea decât obiectul ăsta mic, pe care se puteau salva tot felul de lucruri.

— Nu sunt nume, doar combinaţii de litere. Nu au niciun sens. Se pot face doar speculaţii.

— Şi unde sunt acum documentele?

— La hotel.

— În regulă… Aici nu avem decât nişte urme de paşi, pe care făptaşul le-a lăsat în praf. Altceva nimic. Şi în documentele din beciul lui Arvidsen nu există nimic care ne-ar putea ajuta mai departe. Corect?

— Corect.

— Nu ne mai rămâne, aşadar, decât să descâlcim toate legăturile din jurul Consiliului şi să fim încrezători că o să iasă de acolo ceva la iveală.

Franck pufni cu gândul la această perspectivă.

El luă o decizie. Va păstra pentru sine cartea de vizită pe care o găsise la Arvidsen. Însă îi va da lui Franck drept os de ros stickul USB.

— Mai avem o şansă, zise el.

— Şi aia ar fi?

— Chestia asta de aici… L-am găsit în ascunzişul lui Arvidsen din podea.

Îi arătă stickul USB, ţinându-l între degetul mare şi arătător.

— Însă ar trebui să ne înţelegem mai întâi asupra unor condiţii, continuă el.

— Condiţii? Ce vreţi să spuneţi?

— Mossman nu a pus 250.000 de coroane pe masă doar că îi place aşa de mult de mine, ci fiindcă are nevoie de mine. Însă nu am habar de ce anume are nevoie de mine – cel puţin până acum nu ştiu asta. Deci vreau să colaborăm. Dumneavoastră şi cu mine. Să ne ajutăm reciproc. Iar dumneavoastră să nu mergeţi la Mossman fără să ne fi înţeles în prealabil asupra acestei chestiuni. Dacă nu putem

cădea de acord asupra acestui aspect, atunci încheiem colaborarea şi faceţi ce vreţi.

Ea se uită la stickul USB, apoi la el şi din nou la stickul USB. În cele din urmă, dădu în tăcere din cap.

— Bine, zise el. Atunci cred că ar trebui să introducem chestia asta cât mai repede în laptopul dumneavoastră.

— Mai întâi, trebuie să mă ocup de tot haosul de aici.

— Mai mort de atât nu poate fi. Mai întâi, stickul USB, după care ne întoarcem şi rezolvăm totul.

Ea şovăi o clipă.

— În regulă. Să mergem.

41

Hotelul în care se cazaseră Helena şi Konrad Sikorski, la Hadsund, făcea parte dintr-o serie lungă de locuri unde stătuseră. Se numea Syd şi era mai mult decât modest. O casă simplă, de cărămidă roşie, care aparţinea vechiului han din portul de bacuri al oraşului.

Perechea părăsise Rold Storkro imediat după ce Konrad se întorsese cu trofeul, un hard disk şi un laptop. Li se păruse şi mai riscant să locuiască uşă în uşă cu duşmanul sau, mai exact, cu unul dintre duşmani. Cei care investigau aşa puteau fi consideraţi.

Hadsund se afla la doar 25 de kilometri, o distanţă suficient de mare faţă de sediul poliţiei. După cum stăteau lucrurile, vor rămâne acolo doar câteva zile. Trebuia să plece mai departe. Între timp, se apropiaseră destul de mult de ţintă.

Se uitaseră imediat la datele salvate pe hard disk şi pe laptop. Era cum se temuseră.

În primele ceasuri nu au făcut decât să plângă, dar apoi tristeţea s-a transformat în dorinţa de răzbunare. Şi acest lucru începuse să primeze în cazul ei, care, între timp, redevenise hotărâtă şi rece.

El, dimpotrivă, stătea în faţa ferestrei şi se uita gânditor la un fiord.

— Trebuie să avem grijă să nu ne pripim. Treaba asta începe să devină periculoasă. Îţi dai seama, nu? întrebă el.

— Da, dar în afară de gărzile de corp ale acestor trei oameni nu există alte obstacole, nu? Poliţia nu are nici cea mai vagă bănuială. Ce părere ai, când primim răspunsul?

El dădu din umeri. Nu avea de unde să ştie. Nu ştia nici cât de complicat va fi să ajungă la informaţiile necesare despre numerele maşinilor. Dar dacă Andrej Rakhimov spunea că poate duce treaba asta la îndeplinire în Danemarca, atunci aşa va fi. Preţul dovedea faptul că nu era tocmai o

treabă uşoară: 800 de euro pentru fiecare nume, inclusiv pentru adresele lor.

— Trebuie să avem răbdare şi să îl identificăm în linişte pe bărbatul în cauză. Nu avem voie să grăbim lucrurile. Ar fi o greşeală tâmpită, din imprudenţă, şi noi nu facem niciun fel de greşeli din imprudenţă, tu şi cu mine.

Ea îi zâmbi şi dădu din cap. Avea dreptate, ca de obicei. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede. Dacă va dura acum una, două sau trei săptămâni, nu mai conta atât timp cât vor reuşi să-şi pună planul în aplicare.

— Ai mai învăţat ceva, zise ea.

— Ceva? La ce te referi?

— Ai fi putut să-l omori pe pletos. Dar nu ai făcut-o.

Nu prea înţelegea la ce se referea ea, pe lângă faptul că mai nou se plânsese de modul său brutal de a proceda, chiar dacă reproşurile ei nu fuseseră câtuşi de puţin fondate. El nu era brutal, ci eficace.

— Maimuţa aia cu plete… Tipul nu ne interesează deloc. Aşa că de ce l-aş fi omorât?

— Tocmai asta spuneam şi eu: ai mai învăţat ceva în ultima vreme…

★

Se făcuse seară, ora şapte şi câteva minute. Tocmai mâncaseră un hamburger, pe care ea îl cumpărase de la un bufet din apropiere. El stătea pe toaletă, în vreme ce ea era întinsă pe pat şi se uita la televizor. Aşa îşi petreceau timpul prin hoteluri în ultimele săptămâni.

El tresări speriat, când ea îl strigase dintr-odată.

— Vino, vino! Acum! Vino repede!

El îşi trase pantalonii şi ţopăi pe podea ca o cioară cu aripile frânte.

— Ce dracu’ s-a întâmplat?

Ea arătă agitată spre televizor. El nu pricepu. Erau ştirile.

— Aici! strigă ea. Uită-te! Aici e…

42

Privirile lor erau îndreptate spre monitorul laptopului. Aşteptau să vadă ce fusese salvat pe stickul USB din cabana de vânătoare. Fişierul se deschise. Două documente nenorocite, după cum îi fu dat să observe înainte ca Franck să dea următoarele click-uri.

— Au extensia „.mov”. Sunt clipuri video, zise ea în timp ce, nerăbdătoare, bătea cu degetele darabana pe masă.

Dacă erau fişiere video, atunci nu puteau fi decât de la sistemul de supraveghere. Poate că au noroc.

— Te ţii bine, Oxen?

Între timp, ajunseseră la concluzia că, dacă se vor tutui, cooperarea lor va fi mult mai uşoară.

— Motor! bombăni el şi se holbă concentrat la monitor.

Toamnă. Câţiva copaci sunt deja pleşuvi, în vreme ce alţii au încă o sumedenie de frunze colorate. Bate vântul şi frunzele sunt ridicate prin aer. Locul i se pare cunoscut…

— Ăsta e drumul de acces de la Nørlund Slot! şopti el.

Aleea e liniştită în lumina slabă a soarelui, aerul e limpede. Pe drumul naţional se aud trecând maşini.

Abia acum observă micul marcaj în colţul din dreapta al ecranului, unde era trecută data secvenţei: 14 octombrie. Înregistrările trebuie că fuseseră făcute cu un an în urmă. După cum scria, la ora 15.36.

Aleea era goală. Nu se petrecea nimic. Ba da!

O maşină coteşte după colţ şi vine direct spre cameră. Este maşina de teren verde-închis a lui Corfitzen. Mercedesul merge încet spre spaţiul deschis dinaintea castelului. Cine este şoferul? Arvidsen! În curbă, reflexele de lumină dispar de pe parbriz şi Arvidsen se vede bine. Persoana de pe scaunul din dreapta poartă ochelari de soare.

Arvidsen parchează maşina înaintea copacilor, la o anumită distanţă faţă de alte trei maşini.

Uşa din stânga spate se deschide încet. Un pantof cu toc înalt, modelat pe un picior de femeie ce purta ciorapi negri de mătase, se întinde cu grijă în pietriş. Arvidsen sare din maşină şi deschide complet uşa. Femeia coboară, se uită în jur şi îi dă lui Arvidsen ochelarii de soare. Arvidsen se duce grăbit pe cealaltă parte a maşinii şi deschide şi acolo uşile din faţă şi din spate. Coboară două persoane – două femei, care clipesc în lumina puternică. Şi ele îi dau lui Arvidsen ochelarii lor de soare.

Toate cele trei femei se întorc spre castel, rămân puţin pe loc şi discută, în timp ce Arvidsen scoate bagajele din Mercedes. Cele trei trolere sunt aşezate pe pietriş. Femeile – distanţa până la cameră este prea mare pentru a le putea vedea mai bine – îşi iau trolerele şi o pornesc după Arvidsen pe pietriş, spre pod şi spre şanţul de apărare.

Se apropie din ce în ce mai mult de cameră, Arvidsen le arată drumul.

Prima femeie este blondă, aproape la fel de înaltă ca Arvidsen, drăguţă, cu trăsături ferme, cu buzele acoperite de un ruj roşu aprins şi cu dinţi albi, după cum se vede când râde. Are în jur de treizeci de ani şi foarte elegantă, purtând o jachetă din piele roşie.

Cea de-a doua femeie este ceva mai în vârstă, judecând după trăsăturile feţei. Are un machiaj puţin mai discret, potrivit unei femei pe la patruzeci şi cinci de ani. Poartă o jachetă din piele neagră şi o pălărie cu ornamente din blană.

Cea de-a treia femeie pare să fie cea mai tânără. Douăzeci şi opt sau douăzeci şi nouă de ani, dacă vestimentaţia nu te înşală. Poartă nişte blugi la modă cu o gaură deasupra genunchiului, cizme lungi şi negre şi un bluzon scurt de piele. Este bronzată, are o tunsoare bob şi şi-a ridicat ochelarii de soare deasupra părului negru. Un zâmbet larg i se iveşte pe buzele cărnoase. Filmarea este fără sonor, dar se poate observa foarte bine că iradiază din

întregul ei chip. Este o femeie frumoasă, ba chiar foarte frumoasă şi jovială.

Imaginile provin probabil de la camerele de deasupra intrării principale. Acum, femeile se pot vedea mai bine. Apar noi detalii. Blonda are o mică bijuterie în nara stângă, cea mai vârstnică are obrajii rotunzi, dar nu pare deloc plinuţă, iar cea mai tânără are ochii căprui, aidoma unor perle închise la culoare şi la fel de strălucitoare ca părul ei.

În clipa în care păşesc pe scări, dispar din perimetrul pe care îl acoperă camera.

Clipul se termină aşa cum a început: aleea castelului este goală, frunze uscate sunt ridicate şi duse de vânt în jocurile sale.

Oxen, care privise cu încordare, se lăsă pe spate şi oftă. Franck se întoarse către el.

— Şi acum, cel de-al doilea. Apoi ne mai uităm încă o dată la ele şi discutăm ce am văzut. Eşti pregătit, Oxen?

Al doilea film începea unde se terminase primul, cu aleea castelului. Nu mai era însă soare şi trecuseră două zile, data din colţ arăta 16 octombrie, ora 11.45.

Timp de treizeci de secunde nu se întâmplă nimic. Apoi în cadru apăru ceafa lui Arvidsen şi după puţin timp şi restul trupului.

Ieşi din castel, străbătu esplanada din faţa acestuia şi traversă şanţul de apărare. Era urmat de două femei, care trăgeau după ele câte un troler. De la depărtare, prima femeie nu putea fi recunoscută, dar după pălărie era cea mai în vârstă dintre cele trei de mai devreme. Cea de lângă ea era blonda cu piercingul din nas. Cea drăguţă, cu freza bob, nu apăru.

Când au ajuns la Mercedes, Arvidsen a scos ceva din buzunar… Ochelarii de soare. Au fost daţi femeilor, apoi a pus trolerele în maşină. Cea de-a treia femeie tot nu a apărut. Celelalte două au urcat şi au închis portierele. Maşina a pornit în marşarier şi a plecat încet pe alee.

— Bine, bine, dar domnişoara cu tunsoarea bob lipseşte.

Franck nu se putu stăpâni şi o luă gura pe dinainte. Cei doi se uitară la alee până când filmul se termină.

— Acum ne vom uita la el încă o dată de la început, zise Franck.

Şezând lipiţi unul de altul în faţa micului birou, se uitară iar cum şoferul fidel al fostului ambasador Hans-Otto Corfizen a venit la Nørlund Slot cu trei femei şi a plecat numai cu două.

— Aşa că dă-i drumul, zise ea. Eu scriu. Tu începi. Ce ai văzut?

— Arvidsen vine cu trei femei elegante. Ai cumva un calendar?

— Am verificat deja. Ziua sosirii era vineri, asta presupunând că filmele sunt amândouă de anul trecut, dar aş pleca de la această premisă.

— Pot doar să spun că sistemul de supraveghere încă mai exista în noaptea în care am venit cu câinele meu la castel. Cineva trebuie să-l fi demontat după aceea cât se poate de repede.

— Treaba asta nu ai amintit-o până acum.

— N-am făcut-o?

— În fine, de fapt nici nu mă miră.

Clătină din cap.

— Dar hai să continuăm. Ce ai văzut?

— Deci am văzut cum Arvidsen a venit vineri seara cu trei femei şi cum a plecat duminică spre prânz cu două dintre ele. Aş paria pe… Europa de Est. Am fost de mai multe ori în Balcani şi în Rusia. Sunt slave, cu pometi înalţi şi tendinţa de a se machia îndrăzneţ. Şi jacheta de piele roşie…? Cerceii în nas nu mai sunt prea tare la modă la noi, nu-i aşa? În plus, ornamente de piele de la pălărie… Pot să fie din Balcani sau în Rusia. Ceea ce s-ar potrivi din nou, deoarece Corfitzen şi-a petrecut o parte din cariera diplomatică în Europa de Est.

— Altceva?

— Aş spune: escorte. Escorte, adică nişte curve de lux.

— Curve? De unde până unde? Ar putea fi foarte bine şi nişte musafiri cât se poate de normali.

— Ele apar aşa, dintr-odată, ca la comandă. Arvidsen le ia şi le duce. Vin cu nişte haine în micile lor geamantănaşe. Dar pot să şi greşesc. Consider doar că nu arată ca şi cum ar proveni din mediul diplomatic.

— Asta e tot?

— Cele trei nu ştiu unde sunt.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ochelarii de soare… I-au dat lui Arvidsen ochelarii de soare când au ajuns şi el le-a înapoiat ochelarii când au părăsit Nørlund Slot. Cea drăguţă avea şi propriii ochelari de soare pe cap. Aşadar, nu erau ochelari de soare, ci ochelari folosiţi ca ele să nu vadă încotro merg. Nu foarte ospitalier.

— Altceva?

— Ei, după cum am observat deja: fata drăguţă cu freza bob lipseşte duminică, la plecare.

— De ce?

— Nu avem încă niciun răspuns. Ce crezi tu?

— Aproximativ acelaşi lucru ca şi tine, răspunse ea şi îşi ridică ochelarii de citit pe cap. Şi eu aş merge pe varianta Europei de Est, ceva de genul Polonia, Belarus, Ucraina sau România… Stilul vestimentar şi machiajul nu corespund codului diplomaţilor. Dar nu mă înţelege greşit: numai a ieftine nu arată. Un serviciu de escorte cu o taxă foarte mare pe oră este ceea ce presupun şi, probabil, am şi dreptate. Şi, de bună seamă, nici nu au fost invitate la vreo petrecere mare.

— De unde tragi concluzia asta?

— Numărul maşinilor parcate.

— Trei la sosire, vineri, cinci în ziua plecării, făcând abstracţie de maşina lui Arvidsen. Cu cinci maşini nu umpli Sala cavalerilor. Întrebarea este cui le aparţin?

— Fireşte, maşinile…

El îşi îndreptase întreaga atenţie asupra femeilor şi nu observase bine maşinile, dar lui Franck nu-i scăpase absolut nimic.

— Şi exact pe astea le vom cerceta noi. Acum! Mă mai uit încă o dată ca să îmi notez plăcuţele de înmatriculare, zise ea şi îşi puse din nou cu avânt ochelarii pe nasul ei de fildeş.

O privea cu coada ochiului. Primul film era pornit, ea părea extrem de concentrată. Putea să simtă de-a dreptul încântarea profesionistă a asistentei personale a lui Mossman, în timp ce stătea cu obrajii roşii în faţa monitorului.

Margrethe Franck era un cameleon foarte competent, pe care probabil oricine şi-ar fi dorit să-l aibă în echipă. Ea îşi ştia locul. Devenea invizibilă şi rămânea mută, aşa cum o făcuse la prima lor întâlnire la sediul poliţiei din Aalborg, însă putea să fie pe fază, să conducă şi să acţioneze cu fermitate. Nu apăruse oare din senin în timpul încăierării cu Rytter şi cu Mossman în hotelul Hvide Hus, ţinând pistolul gata de tragere? Şi l-ar fi împuşcat? Da, fără doar şi poate… Nici măcar atunci când şi-a văzut colegul mort într-o baltă de sânge nu şi-a pierdut capul.

Ştia să se ocupe de nimicuri – şi de chestiunile importante –, fără să implice un lanţ decizional excesiv. Cu ea era posibil să joci şi să-ţi păstrezi până la final aşii în mânecă. Părea că Margrethe Franck era unealta universală pe care Mossman o avea mereu la îndemână.

Chiar dacă ea susţinea altceva, el era absolut convins că era cu mult prea ambiţioasă şi prea mândră pentru a accepta că cei de la conducerea PET-ului nu voiseră să o iniţieze în toate aspectele cazului Bergsøe-Corfitzen.

Era evident. Lui Fensmark îi lipsiseră doar câteva minute pentru a face rost de materialul, foarte posibil, decisiv pentru cei de la PET, care se găsea pe laptop, dar şi pe hard disk. Şi nici el, nici altcineva nu avuseseră intenţia de a o informa pe Margrethe Franck despre acest fapt.

Se punea întrebarea: cât de furioasă era ea din această cauză? Cât de departe ar merge colaboratoarea, în rest aşa de loială, a lui Mossman?

Degetele ei zburau pe deasupra tastaturii, nici măcar nu îl lua în seamă. Din când în când se oprea puţin şi îşi făcea nişte notiţe. El o asculta în timp ce punea întrebări firmei de închirieri auto, repede şi operativ.

Gândurile lui alunecau la o altă problemă. Geamantanul plin cu bani. L-o fi urmărit Fensmark atunci când ascunsese geamantanul. Fusese cu siguranţă pe urmele lui până în locul în care îşi parcase maşina, dar era imposibil ca omul să fi mers neobservat şi după aceea după el.

— Nu-mi vine să cred una ca asta…

Franck rămase nemişcată în faţa laptopului.

— Houston, avem o problemă, zise ea oftând. Am verificat toate cele trei plăcuţe de înmatriculare. Cele trei maşini din primul videoclip îi aparţin lui Ejnar Uth-Johansen, noul secretar de stat din Ministerul Apărării, Mogens Bergsøe…

— În sfârşit, Bergsøe. Credeam că omul ăsta nu o să mai apară vreodată.

Ea dădu din cap şi continuă:

— Da, Bergsøe, pe ăsta îl ştim bine, mort şi îngropat. Şi cea de-a treia maşină aparţine unui anume Kristoffer Nyberg. El este şeful concernului sau CEO, cum se numeşte funcţia asta mai nou, la Fortune Pharmaceutical Industries din Copenhaga, un concern farmaceutic uriaş… care produce antidepresive şi dintr-astea.

— Şi celelalte două maşini din film? întrebă el.

— Una dintre ele este o maşină închiriată de la firma Hertz, luată de la aeroportul din Aalborg pentru un weekend de către…

Franck zâmbi triumfător.

— …nimeni altcineva decât de Hannibal Frederiksen din Spania. Şi el mort şi îngropat.

— Înţeleg. Deci şi el. Şi cea de-a cincea?

— Ultima, Oxen, e chiar nasol din punctul nostru de vedere. Foarte nasol… Cea de-a cincea îi aparţine ministrului justiţiei, Ulrik Rosborg.

— Ministrului justiţiei?

— Da, exact lui. Prinţului moştenitor, cel care va deveni cândva ministrul nostru, în cazul în care toată lumea va judeca aşa cum trebuie.

El nu răspunse nimic la această ştire senzaţională. Se gândea mult mai departe. Fuseseră cinci oaspeţi danezi acolo, bărbaţi importanţi, în poziţii-cheie – plus gazda însăşi, fostul, bătrânul ambasador. Trei din cei şase bărbaţi erau morţi. O rată a decesului de cincizeci de procente după acel sfârşit de săptămână din octombrie petrecut acolo, la Nørlund Slot.

Apoi mai erau cele trei necunoscute, care fuseseră, de asemenea, oaspete acolo: cele trei femei, pe care le condusese Arvidsen cu maşina. Şi dacă îl mai puneai şi pe Arvidsen la socoteală, atunci erau morţi, între timp, patru din şapte. Pentru numele lui Dumnezeu, cum se potriveau cele trei femei în acest puzzle?

— Şeful Serviciului de informaţii interne este direct subordonat ministrului justiţiei, Oxen. Ulrik Rosborg este şeful lui Axel Mossman – pe linie ierarhică directă, nu este niciun alt şef pe ţară sau altcineva între ei. Luă o scurtă pauză, după care continuă: Nu pot ţine pentru mine toate aceste informaţii, nu se poate… Spune, mă asculţi?

— Da, da… De ce să nu poţi ţine toate aceste informaţii pentru tine?

— Hannibal Frederiksen e mort, Mogens Bergsøe e mort, Hans-Otto Corfitzen e mort. Şi astfel, ceilalţi trei domni, secretarul de stat, şeful concernului şi ministrul justiţiei, se găsesc într-un potenţial pericol de moarte.

— Niciun politician danez nu e de neînlocuit.

— Termină cu prostiile astea sarcastice. Vorbim aici despre slujba mea. Despre responsabilitatea mea.

— Mie mi se pare o altă chestiune mult mai interesantă decât un ministru al justiţiei în pericol, zise el.

— Şi asta ar fi?

— Întrebarea de ce anume sunt în pericol de moarte. Ce anume transformă acel sfârşit de

săptămână de octombrie într-o chestiune aducătoare de moarte?

— Trebuie să-l sun pe Mossman. Este vorba despre trei bărbaţi care trebuie puşi imediat sub protecţia poliţiei.

El observă că Margrethe Franck părea acum pentru prima oară bulversată. Dovedea energie în abordarea problemei, dar se precipita.

— Mai aşteaptă numai cinci minute. Dacă ai lăsa pentru o clipă deoparte faptul că ministrul justiţiei este implicat în această chestiune – gând care îţi provoacă de bună seamă o deosebită panică –, atunci vei vedea că mai există o chestiune nerezolvată: de ce a trebuit să moară aceşti trei oameni? Patru, dacă îl socotim şi pe Arvidsen, plus colegul tău, Fensmark, sunt deja cinci. Răspunsul îl vom găsi numai dacă le cercetăm cu mai multă atenţie pe cele trei femei. Ce părere ai, dacă am fabrica o variantă oficială, alternativă, a acestei poveşti? Una care să fie foarte aproape de adevăr?

Ea dădu din umeri.

— Dacă e să privim lucrurile la rece, nici nu te cunosc, zise ea. Nu am nici cea mai vagă idee dacă pot avea încredere în tine sau nu. Dar dacă sunt în joc nişte interese aşa de mari, atunci pentru ce, în numele lui Dumnezeu, să îmi asum un asemenea risc şi să mă coalizez cu tine, periclitându-mi astfel slujba care e cât se poate de bună? Explică-mi tu mie treaba asta!

— Fiindcă… răspunse el şi o privi sfredelitor, fiindcă mai vrei să te mai poţi uita dimineaţa în ochii tăi, când te priveşti în oglindă, Franck. Aşa eşti tu, pur şi simplu. Integră… Fie lupţi, fie pierzi.

Ea ezită pentru o clipă. După care răspunse energic:

— Nu! Nu am să intru în acest joc. Nu ai să mă convingi să o fac. Nu am să fac nimic pe ascuns de Mossman. Este exclus. El trebuie să fie informat. Este de datoria mea să-i spun adevărul. Şi cu asta, basta.

Acum era rândul lui să cadă pe gânduri. Să o facă? Să îşi joace totuşi asul din mânecă şi să o convingă astfel pe Margrethe Franck. El cântărea bine tot ce era pro şi contra. În realitate, nu avea altă soluţie. Dacă nu ajungea ultimul as, atunci nu mai exista nimic care să o poată convinge.

— Mai e o treabă, pe care nu ţi-am povestit-o, începu el ezitând.

Franck îl privi neîncrezătoare.

— În beciul lui Arvidsen, acolo unde am găsit schiţele castelului şi acea listă… Acolo am mai descoperit ceva. Cartea de vizită a lui Mossman, cu numărul lui secret de contact. Trebuie că el i-o fi dat-o lui Arvidsen.

Franck îşi încreţi fruntea.

— O legătură între Mossman şi Arvidsen? Încerci să insinuezi aşa ceva?

Ea părea sceptică.

— Şi cum dracu' de ştii tu de un număr de telefon secret?

— Am primit de la el exact aceeaşi carte de vizită. Cu exact acelaşi număr de contact.

— Ţi-a dat ţie Mossman numărul lui secret de telefon?

— După discuţia de la hotelul Hvide Hus, ne-am întâlnit puţin în parc, foarte discret. A spus că în cazul în care am să descopăr ceva foarte însemnat, atunci să iau direct legătura cu el. Fără să te mai informez pe tine sau pe Rytter. După care mi-a dat un număr de telefon şi mi-a indicat o fereastră de contact, un anumit interval orar, când să pot lua legătura cu el.

— Nu pot să cred una ca asta! Nu poate fi adevărat. Este o pură invenţie!

Franck urla de-a dreptul.

El căută prin buzunare, găsi ambele cărţi de vizită şi le puse dinaintea ei, pe birou.

— Poftim, asta e a mea. Am înlăturat cu lama titlul, fiindcă am vrut să folosesc cartea de vizită drept legitimaţie pentru administrator. Şi asta e cea a

lui Arvidsen. Numerele de telefon sunt identice. E adevărul.

Margrethe Franck cercetă ambele cărţi de vizită. După care, privirea îi urcă disperată în sus, la tavan. Îşi trecu febril mâinile prin părul ei scurt şi suspină adânc.

— E adevărul. E adevărul gol-goluţ, Franck, repetă el.

După care amândoi tăcură minute în şir. În cele din urmă, ea se linişti.

— Ce propui, Oxen? Ce înseamnă „o poveste alternativă”? întrebă ea aproape în şoaptă.

— Fabricăm un nou şir al evenimentelor, care să fie foarte aproape de cel real. 1. Sunt în cabana de vânătoare. 2. Găsesc hard diskul şi laptopul sub scândurile din podea. 3. Deschid laptopul şi văd un videoclip, în care mai multe maşini opresc la Nørlund Slot. 4. Mai reuşesc să îmi notez numerele de pe plăcuţele de înmatriculare, când îşi face apariţia omul de la PET şi îmi dă una în cap. 5. Când îmi revin, el zace lângă mine, împuşcat.

— Şi cele trei femei de la Nørlund?

— Ele sunt ale noastre. Exact cum sunt şi listele de observaţii ale lui Arvidsen şi schiţele castelului.

— Şi ce facem mai departe?

— Dacă îmi accepţi propunerea, atunci ne întoarcem imediat la cabană. De acolo, îi poţi înştiinţa pe Rytter şi pe Mossman şi le povesteşti toată tărăşenia despre ministrul justiţiei, despre director şi despre secretarul de stat. Atunci ei se vor ocupa de protecţia acelor persoane şi tu nu va trebui să îţi faci reproşuri. Cu această ocazie, le poţi spune să trimită pe cineva să facă puţină curăţenie acolo.

— Pur şi simplu, nu pricep ce intenţionează să facă.

Franck clătină din cap.

— Mossman? Nici eu nu ştiu asta. Dar el urmăreşte o chestiune personală care, probabil, implică urmărirea celor de la Nørlund Slot. Şi asta deja de ceva vreme.

— Dar tocmai un individ ca Arvidsen… Indiferent ce înţelegere or fi avut ei, treaba asta îl pune pe Mossman într-o lumină proastă.

— Poate că nici nu trebuie să-i povesteşti lui Mossman chestia asta cu ministrul justiţiei, îşi continuă el raţionamentul.

— De ce nu? Nu am nicio altă soluţie.

— Vreau să spun că, poate, o ştie de multă vreme. Foarte posibil ca Mossman să mai aibă o altă mică operaţiune în desfăşurare, care să presupună supravegherea şefului său, a ministrului justiţiei.

— Deci un adevărat filaj?

— Ca parte a unei anchete, fireşte. O anchetă mai mult sau mai puţin secretă.

Franck îşi închise ochii.

— Sau îşi acoperă şeful din motive pe care noi nu le cunoaştem, zise ea.

— Poate că ne aflăm pe un cu totul alt teren, sugeră el şi încercă să-şi pună ordine în gânduri în timp ce continuă: Şi anume acolo unde am mai fost o dată. Tu ai venit în camera mea şi mi-ai spus că Mossman a ţinut un discurs la Consiliu. Astfel, el a fost deja, de facto, în contact cu organizaţia. Şi, poate, chestiunea asta nici nu e aşa de bizară, cum am crezut noi la început. Poate că este, dimpotrivă, cât se poate de suspect. Poate că Mossman face parte dintr-un cerc foarte restrâns şi cooperarea cu Arvidsen avea ca scop să protejeze pe cineva – şi nu pe ministrul justiţiei, ci pe ambasadorul nostru, pe Corfitzen.

Margrethe Franck aprobă dând din cap.

— Există multe posibilităţi care oferă tot soiul de combinaţii. Arvidsen e mort. Dar nu ştim dacă el l-a contactat pe Mossman şi i-a propus cine ştie ce înţelegere. Vreau să spun… Ce putem presupune pornind de la o carte de vizită şi un număr de telefon secret?

El ridică din umeri.

— La treaba asta nu poate răspunde decât Mossman în persoană. Dar noi nu îi putem pune aceste întrebări. Trebuie să respectăm regulile

jocului. Şi să fim precauţi în ce-l priveşte. Aceasta este propunerea mea, Franck.

Ea dădu din cap gânditoare.

— Ceea ce te leagă pe tine de Arvidsen, Oxen. El a avut o înţelegere cu Mossman şi tu, de asemenea, ai avut una. Ce părere ai despre asta?

El se gândise deja la treaba asta. De când îi spusese lui Franck că se petrecea ceva pe la spate.

— În continuare nu am nici cel mai mic habar despre ce anume are Mossman de gând să facă, ştiu doar că vrea să se folosească de mine. Şi asta nu mă face decât să fiu şi mai precaut.

— În ziua aceea, la hotelul Hvide Hus… Rytter şi cu mine nu am putut pricepe nicidecum de ce te-a înzestrat cu un sfert de milion. El a motivat faptul că instinctul lui îi spune că tu ai putea fi de folos în vreun fel anchetei noastre. L-am întrebat dacă prin asta înţelege „adică un idiot util". Şi răspunsul lui a fost că treaba asta o va demonstra viitorul… Regreţi că ai acceptat?

— Şi care ar fi fost alternativa? Aş fi putut dispărea. Şi cu toate acestea, aş fi fost trezit într-o dimineaţă şi m-ar fi închis pentru crimă, una pe care nu am înfăptuit-o. Dar astfel am cât de cât posibilitatea să mă mai uit prin stânga, prin dreapta şi să fiu cu un pas înainte.

— Crezi că urmează să fii sacrificat?

El îşi desfăcu resemnat braţele.

— Sincer să fiu, habar nu am. Dar nu trebuie decât să te uiţi ce anume primeşte Mossman pentru banii lui: un veteran de război, în mod evident labil psihic şi traumatizat, cu o grămadă de probleme. Un individ cu un caracter îndoielnic – nu trebuie decât să arunci o scurtă privire în cazierul meu. Pentru el fac toţi banii. Aşa are situaţia sub control.

— Îmi place cu adevărat de Axel Mossman, gorila asta bătrână. Şi îl consider foarte pragmatic. Mă enervează toată treaba asta.

Margrethe Franck părea sincer tristă la gândul că era foarte posibil ca şeful ei, în ciuda a tot şi a toate, să fie un impostor.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Continuăm. Stabilim cine ne este prieten şi cine ne este duşman. Am sentimentul că ne mişcăm pe undeva pe la marginea unei poveşti mult mai stufoase. Cele trei femei sunt cheia pentru uşa următoare. Trebuie să stabilim de unde le-a luat Arvidsen şi de unde au venit.

— Mă ocup eu de asta. Aeroportul Aalborg este foarte aproape, zise ea.

— O simplă întrebare oficială legată de listele de pasageri şi nu mai avem nimic în mână. Mossman va afla imediat cu ce anume ne ocupăm.

— Ştiu pe cineva la care mă pot interesa foarte discret dacă cele trei femei au venit într-adevăr prin Aalborg.

— Bine atunci, hai să ne întoarcem la cabana de vânătoare!

43

Cadavrul lui Fensmark se afla în continuare pe podeaua prăfuită a cabanei de vânătoare, într-o baltă de sânge negru, închegat. Stăteau de mai mult timp afară, în grădină, în faţa verandei acoperite. Aerul proaspăt contrasta puternic cu atmosfera îmbâcsită din uitata cabană.

Margrethe Franck îşi sună şeful pentru a-i spune versiunea pe care o stabiliseră ea şi Oxen. Fără ezitare, Mossmann îşi puse în mişcare trupele operative. Două maşini din Aarhus erau deja pe drum.

Uciderea lui Fensmark şi împrejurările în care se petrecuse erau clasificate drept confidenţiale şi toate investigaţiile referitoare la această crimă aveau loc în secret. Inspectorul Grube şi colegii săi din Aalborg nu vor afla nimic despre această chestiune.

Preşedintele Comisiei Wamberg fusese ucis, iar şeful politic al PET-ului, ministrul justiţiei, se afla în pericol. Cele două probleme erau oarecum legate. Şi acesta era un motiv în plus pentru ca PET-ul să nu dorească o colaborare cu poliţia.

— Cum îl cheamă, de fapt, pe fiul tău?

Întrebarea lui Franck întrerupse tăcerea ce se aşternuse de câteva minute.

— Magnus, răspunse Oxen.

— Ce faceţi tu şi Magnus când sunteţi împreună?

— Lucruri obişnuite, fotbal, cinematograf, grădină zoologică, vara mergem la un lac, la mare, dintr-astea. Ca toţi ceilalţi.

— Şi ce a zis când te-ai mutat aici, în pădure?

— Am vorbit despre faptul că voi fi plecat pentru o perioadă… Incredibil ce mult timp le ia celor din Aarhus. Nu ar fi trebuit să ajungă deja?

— Tu ai locuit în Cartierul de Nord-Vest. Unde locuieşte fosta ta soţie?

— În Charlottenlund. Şi tu? Eşti căsătorită?

Franck neagă din cap.

— De ce?

— Munca îmi ocupă destul de mult timp. Ai fi devenit un poliţist bun?

El îşi îngropă vârful cizmei în pământ.

— M-ai mai întrebat asta o dată.

— Da, dar ai fi devenit?

— Un poliţist nu foarte prost, cred.

— Te-ai răzgândit brusc atunci, de pe o zi pe alta, sau…? Adică atunci când te-ai hotărât să renunţi?

— Nu, m-am gândit mult. Dar şi treaba asta ţi-am povestit-o deja.

— Te-ai sfătuit şi cu alţii înainte să iei această hotărâre?

— Nu chiar…

— Eşti o persoană închisă, Oxen?

Întrebarea îl luase prin surprindere. Nu era însoţită de niciun zâmbet sau de nimic altceva care ar fi putut să indice faptul că nu glumea. Margrethe Franck îl privea serioasă.

— Asta este o întrebare ciudată. „Închis”. Chiar aşa par?

— Mă gândesc la războaie, la tot rahatul pe care l-ai văzut şi l-ai trăit… Toate acestea le cărăm mereu cu noi. E greu să duci o viaţă normală, cu toate problemuţele ei, din pricina cărora oamenii obişnuiesc să se enerveze. Într-o asemenea situaţie ajungi foarte uşor să te izolezi. Tocmai la acest lucru m-am gândit mai devreme.

În cazul lui Margrethe Franck existau două sau chiar trei posibilităţi. Fie îl prelucrase între timp strict din motive profesionale şi încerca doar să creeze între ei o atmosferă personală. Sau chiar era interesată. Sau ambele variante.

— Bineînţeles că atunci orice lucru îţi pare lipsit de importanţă. De aceea nici nu poţi altfel.

Auzi un zgomot de motor, care devenea din ce în ce mai puternic.

— Iată-i! observă el uşurat.

La scurt timp, pe drumul forestier se ivi o camionetă şi, după câteva secunde, o alta. Cele două VW Sprinter albe rulau încet spre luminiş şi se opriră în faţa cabanei de vânătoare.

— Tehnicienii într-o camionetă, echipa de curăţenie în cealaltă, *curăţătorii,* mormăi Margrethe Franck, în timp ce colegii coborau din maşină.

Se salutară, iar echipele îşi traseră salopetele. Franck îi conduse spre locul faptei, în vreme ce Oxen îi privea din urmă.

Tehnicienii vor lua cu siguranţă numeroase probe, vor căuta amprente şi vor lua mulaje de la profilul urmelor de roţi găsite la mică distanţă de cabana de vânătoare. După aceea va veni rândul echipei de curăţire a locului faptei. Imediat ce vor primi undă verde, cei doi bărbaţi vor îndesa cadavrul într-un sac şi îl vor depozita în portbagajul maşinii. În final, vor curăţa cu o cârpă şi cu detergent locul, iar apoi praful se va putea aşeza iar peste toate.

★

Era puţin după ora nouă. Stăteau unul lângă altul la biroul din camera lui Franck. Cinau împreună. Fusese ideea ei.

Cu toate că ar fi preferat să mănânce singur, avu impresia că trebuia să zică măcar de data aceasta „da” – ca un gest simbolic care pecetluia înţelegerea lor de serviciu.

El fusese în beci şi scosese documentele din ascunzătoarea de sub tavan. Acum erau amândoi cufundaţi în lista cu observaţiile lui Arvidsen.

— Asta se potriveşte bine cu tot ceea ce ştim deja, spuse Franck. Este într-adevăr o listă cu filaje. Uită-te la prescurtările notate în 14 şi 16 octombrie!

El îi urmărea degetul arătător pe pagină. La rubrica „Sosiri” erau indicate cinci ore în data de 14 octombrie şi alături de ele cinci prescurtări: HF pentru Hannibal Frederiksen, EUJ pentru Ejnar Uth-Johansen, secretar de stat în Ministerul Apărării, MB pentru Mogens Bergsøe, preşedintele Comisiei Wamberg, KN pentru Kristoffer Nyberg, şeful concernului, şi, în final, UR pentru ultimul musafir, care sosise în acea vineri, ministrul justiţiei, Ulrik Rosborg.

Toate prescurtările se regăseau şi duminica, la rubrica „Plecări”.

— Mai sunt încă multe prescurtări pe care nu ştim cu cine să le asociem, spuse ea. Cine este, de exemplu, AA sau LJ?

— N-are niciun sens să ghicim.

— Aş putea să văd planurile?

El încuviinţă din cap şi îl puse pe primul pe masă. Franck se uită la el în tăcere, ochii i se opriseră asupra planului aripii principale, la parter, şi asupra indicaţiilor şi calculelor care se refereau la lungimea încăperilor.

— Există aceleaşi planuri şi pentru celelalte etaje şi aripi ale castelului, zise el.

Franck vru să spună ceva, în clipa în care îi sună telefonul mobil. Vocea ei era plină de entuziasm, în vreme ce nota ceva şi silabisea o serie de nume. Mulţumi de mai multe ori şi după câteva minute termină convorbirea cu încă un:

— Mii de mulţumiri.

Fluieră de bucurie.

— Am numele, spuse ea.

El părea derutat.

— Numele celor trei femei. Aşa cum am promis. Ele au sosit la aeroportul din Aalborg – unde altundeva? Le cheamă Danuté Romancikiene, Virginia Zakalskyte şi Jolita Turai Baronaité. Provin din Letonia şi au aterizat în 14 octombrie la Copenhaga cu SAS, cursa cu numărul SK 745 din Vilnius. De acolo au zburat mai departe spre Aalborg. Duminică, 16 octombrie, s-au întors la Vilnius cu o cursă cu numărul SK 744. Însă doar Danuté şi Jolita.

— Deci frumoasa cu freza de paj şi ochi căprui este Virginia.

— Da.

— Şi ea a zburat înapoi în altă zi?

— Exact asta am întrebat şi eu, dar răspunsul a fost „Nu”. Virginia Zakalskyte nu s-a întors cu avionul la Vilnius. Sursa mea m-a informat însă că există şi un feribot spre Klaipeda, din Kiel, respectiv din Karlshamn. În afară de asta există, desigur, şi

posibilitatea să se fi întors pe un drum naţional. Voi verifica porturile.

— Şi eu voi pleca mâine la Vilnius.

Franck se încruntă la auzul acestui anunţ. Probabil că se gândea să-l însoţească.

— Presupun că te vei întoarce mâine acasă pentru a vorbi cu şeful concernului, cu secretarul de stat şi cu ministrul justiţiei. În acest caz, aş putea pleca şi eu imediat. Eu vorbesc rusă, cu această limbă te descurci cu siguranţă acolo. Ne mai lipsesc doar cele trei adrese, zise el.

Ea încuviinţă din cap şi gândi mai departe cu voce tare:

— Mi se pare bună ideea de a pleca imediat. Dar vom lăsa urme evidente, dacă încercăm să facem rost de adrese. În mod normal, aceste date nu se salvează la intrarea în ţară. Ar mai rămâne doar Europol… Persoana de contact din Den Haag ar putea să-şi roage colegul lituanian să ne facă rost direct de informaţii din registrul naţional. Doar că acest lucru nu va trece neobservat. Ar mai fi un ofiţer de legătură, care se află acolo în cadrul unei cooperări poliţieneşti între Ţările Baltice. Cred că este un suedez, şi din câte îmi amintesc e în Estonia. Asta ar însemna însă să facem un ocol destul de mare pentru a ajunge la o adresă din Vilnius. Şi am lăsa, de asemenea, urme. Mossman şi-ar da seama imediat.

Îşi suflă nervoasă o şuviţă de pe frunte. Bătea agitată, cu vârful degetelor pe masă, în timp ce privirea i se pierdea în depărtare. Părea absentă.

— Poate… continuă ea apoi, poate o să reuşim în ciuda a tot şi toate.

— Şi cum anume?

— Tocmai la asta m-am gândit până acum. La un curs în Helsinki, la care am participat acum câţiva ani, am cunoscut un tip de care sunt aproape sigură că venea din Vilnius. Îl chema Zigmantas, Zigmantas şi mai avea un nume. Părea să fie de treabă, poate chiar prea silitor. M-a contactat prin e-mail ulterior. Dacă îl rog să ne ajute, cu siguranţă o

va face. Şi asta într-un mod discret, sunt convinsă. Am să văd dimineaţă.

Se aplecară din nou asupra planurilor castelului. Oxen se ridică după o oră, vrând să meargă la culcare. Când puse mâna pe clanţă, Franck spuse:

— Îmi revin şi mie lucruri în minte. De atunci, de când cu piciorul… Şi câteva coşmaruri groaznice. Nu le mai am aşa de des, dar încă mai sunt prezente. De patru, cinci, şase ori pe an.

El dădu din cap, zâmbi şi se crispă uşor.

— Oxen, te-ai dus în pădure să ţii totul sub control?

El ridică din umeri.

— Pentru… a-mi găsi liniştea. Domnul White şi cu mine ne doream doar linişte.

— Şi acum Domnul White s-a dus, zise ea.

Încuviinţă din cap şi deschise uşa. Chiar când vru să o închidă în urma lui, Franck continua să vorbească:

— Tu nu faci acest lucru pentru bani.

— Noapte bună! Somn uşor! spuse el şi închise uşa.

Dimineaţă trebuia să se trezească devreme, ca să plece la Vilnius, pentru a le căuta pe Danuté Romancikiene, Virginia Zakalskyte şi pe Jolita Turai Baronaité.

44

Tânăra fată de la recepţia hotelului Tilto din centrul Vilniusului se uită cu atenţie la el când puse rezervarea pe masă.

— Niels Oxen, Danemarca? Cineva a lăsat ceva pentru dumneavoastră, zise ea în engleză.

Deschise un sertar şi îi dădu un plic mare.

Franck reuşise într-adevăr, aşa cum promisese. Ea rezolva orice.

Se grăbi să completeze formularul de check-in, luă una dintre hărţile gratuite ale oraşului, care se aflau pe masă, şi porni spre lift pentru a merge la etajul trei. După câteva clipe se aruncă pe patul din camera de hotel şi deschise plicul. În el se afla o hârtie A4, scrisă de mână. Textul era în engleză şi avea ataşat o copie proastă a unei fotografii.

> Către Niels Oxen. Aici găsiţi lista cu adresele pe care i le-am promis lui Margrethe. În Vilnius şi în împrejurimi, locuiesc, desigur, mai multe femei cu acest nume, dar am reuşit să exclud multe, pe unele pe baza vârstei aproximate, pe care mi-a transmis-o Margrethe. În cazul Virginiei a fost înregistrat un anunţ la persoane dispărute pentru o femeie cu acelaşi nume, pe care îl găsiţi alăturat. Mult succes! Sunaţi-mă dacă aveţi probleme.”

Scrisoarea era semnată de „Ramunas Zigmantas”. Bărbatul, care pusese ochii pe Franck şi care lucra probabil pentru poliţia din Vilnius sau pentru Serviciul secret lituanian, scrisese, de asemenea, şi numărul lui de mobil. Oxen studie lista numelor.

Virginia Zakalskyte: Existau trei femei cu acest nume, dar nu era nevoie să cerceteze. Copia proastă a fotografiei era suficient de bună ca să o poată recunoaşte imediat pe tânăra şi frumoasa femeie. Ea era Virginia cea adevărată. Virginia, care se pare că nu s-a mai întors niciodată în Lituania. Avea douăzeci şi şapte de ani.

După spusele lui Zigmantas, fusese dată dispărută de patru luni, dar conform relatării familiei, dispăruse de aproximativ opt luni, ceea ce însemna că nu mai fusese văzută niciodată după călătoria pe care o făcuse în Danemarca. În aceste documente se găseau adresa personală şi cea a părinţilor ei.

Jolita Turai Baronaité: Acest nume nu apărea decât o singură dată în Vilnius. Spera să fie femeia pe care o căutau. Avea treizeci şi trei de ani şi locuia într-un cartier care se numea Žirmūnai.

Danuté Romancikiene: cea mai în vârstă din acest trio, care fusese adusă cu avionul la Nørlund Slot pentru distracţia generală. În cazul acesta existau trei opţiuni şi, drept urmare, trei adrese ale unor femei cu vârste cuprinse între patruzeci şi patru şi cincizeci de ani. Asta presupunea muncă de teren.

Avea la dispoziţie toată după-amiaza, şi fiindcă era sâmbătă, erau probabil mai multe şanse să le găsească, decât într-o zi obişnuită de lucru. Spre norocul lui, harta oraşului conţinea şi un index al străzilor. Cititul hărţilor şi memorarea acestora se numărau printre lucrurile în care fusese instruit. Avu nevoie de puţin peste un sfert de oră pentru a găsi străzile, a le încercui şi a memora cât de cât unde se aflau şi cum erau poziţionate una faţă de cealaltă.

După care se ridică hotărât, îndesă lista cu adresele de la Zigmantas în buzunarul interior al jachetei şi trânti uşa în urma lui.

Fiindcă o identificase pe Virginia Zakalskyte şi fiindcă ştia cu siguranţă că ea dispăruse, decise să înceapă cu cel mai uşor dintre cazuri, şi anume cu cel al Jolitei Turai Baronaité.

Merse mai întâi spre larga stradă T. Vrublevskio, care ducea, pe lângă impozanta catedrală, spre sud, direct în inima oraşului vechi, şi spre nord, peste râu.

Era circulaţie mare, chiar şi pentru o zi de sâmbătă la amiază. Cauciucurile fierbinţi scrâşneau pe piatra cubică. Reuşi să găsească un taxi. Şoferul îndreptă maşina direct spre bordură şi frână brusc.

Oxen îi explică pe ruseşte încotro dorea se meargă, ceea ce, spre norocul lui, nu produse nicio reacţie negativă. În Lituania nu fuseseră niciodată aşa de mulţi ruşi ca în celelalte două state baltice şi nu existaseră niciodată mari probleme cu ocupaţia. Şoferul încuviinţă din cap şi aşteptă să găsească o breşă în circulaţie pentru a întoarce, foarte riscant, o sută optzeci de grade şi o luară din loc.

Ieşeau din zona centrală. Žirmūnai, unde locuia Jolita, se afla la câţiva kilometri spre nord. Şoferul forţă maşina până la limita ei, scoţând tot ce putea în viteza a treia, şi se folosi de Podul Regele Mindaugas ca rampă de lansare pentru a ţâşni în oraş. Podul nu arăta deloc regal. Era susţinut de stâlpi imenşi din metal şi avea o structură atât de simplă, de parcă echipa de ingineri nu şi-ar fi bătut capul mai mult de o zi cu ea.

Pe sub pod, curgea alene râul Neris. Malul său abrupt şi anost fusese întărit în mare parte cu plăci enorme de beton. În unele locuri crescuse iarbă, iar în altele, oglinda de argint a râului era înconjurată de pete din beton zgrunţuros şi din pământ maro.

Mai multe nu putu să vadă, cel puţin nu de la acea distanţă. La prima intersecţie mai mare, şoferul viră brusc spre dreapta, urmând cursul râului spre nord.

În dreapta şi în stânga şoselei se aflau blocuri. La câţiva kilometri mai la est, se înălţa la orizont un deal împădurit.

Oxen simţi o urmă de bucurie atunci când trecură pe lângă un şir de blocuri din beton, similare cartierelor tipic sovietice.

Toate locuinţele aveau un balcon mic, acoperit, oferind o mică parte din privelişte. Câţiva metri pătraţi în plus, rezultatul nesecatei ingeniozităţi a proiectanţilor. Pe fiecare balcon, cârpit an de an cu lemn sau cu plăci metalice din zinc, era agăţată o sârmă de rufe. Pe unele dintre ele se puteau vedea adevărate sere cu frunze de palmier sau mici opere de artă din mozaic de sticlă colorată.

Se simţea fericit, fiindcă aceste blocuri îi aminteau de diversitatea oamenilor, de statornicia şi

de visurile acestora. Îi aminteau de faptul că tot ce vedea se putea dezvolta oricând şi pretutindeni, indiferent de ceea ce avea să se întâmple.

O clipă mai târziu, şoferul viră spre stânga şi rupse tăcerea.

— Ajungem imediat. Acolo sunt casele, în spate la Senukai.

Oxen habar n-avea ce era Senukai. Se aflau într-o zonă întinsă, unde erau înghesuite centrele comerciale moderne şi clădirile de birouri. Oamenii cărau plase imense din supermarketurile care îşi făceau publicitate că nu închideau niciodată.

Înaintea lor se ridica un şir de blocuri vopsite în culori palide, asortate. Şoferul o coti din nou prin spatele unui complex de clădiri, reducând viteza.

— Puteţi să mă lăsaţi aici. O să găsesc singur numărul casei, spuse Oxen şi îi făcu semn să oprească.

Pe indicatorul stradal de la colţul blocului scria „strada K. Ladygos”. Oxen plăti, coborî din taxi şi se uită la ceas. Nu era rău deloc. În urmă cu o oră şi jumătate plecase de la aeroport şi acum se afla deja aici.

Jolita Turai Baronaité locuia pe strada K. Ladygos numărul 8, la etajul al treilea, pe dreapta.

Acum înţelesese ce era acest Senukai, căci în spatele fiecărei clădiri se aflau rampe de încărcare, lângă care se găseau mai multe camioane. Peste tot era plin de vată minerală, cărămizi, cherestea şi de produse prefabricate. Din când în când ieşeau clienţi pe o poartă cărând tot felul de lucruri, de la tocuri de uşă până la ghivece de flori. Senukai vindea materialul de care orice om din Vilnius avea nevoie pentru a pune piatra de temelie pentru împlinirea visului său.

Se opri în faţa casei cu numărul opt. La parter se afla un coafor. Privi în sus şi se întrebă ce vis îşi construia oare Jolita acolo, la etajul al treilea.

Se uită la toate numele de pe tabelul interfonului. Nu găsi nicio Jolita Turai Baronaité, nici la etajul al

treilea şi nici la alt etaj. Nu exista nicio Jolita. Oare să-i fi dat Zigmantas vreo informaţie veche?

Un bărbat cu o fetiţă în braţe şi cu alta de mână încerca să îşi facă loc să iasă toţi pe uşă. Oxen intră în vorbă cu el.

— O caut pe Jolita Turai Baronaité. Ar trebui să locuiască aici, dar numele ei nu se află scris pe uşă.

— Jolita? Aici nu există nicio Jolita. Noi locuim aici doar de o jumătate de an, dar întrebaţi acolo înăuntru – ea ştie tot, spuse bărbatul şi arătă cu degetul spre coafor.

„Chez Svetlana” scria pe vitrină cu litere aurii, caligrafice. Oxen mulţumi şi intră în coafor. Svetlana, probabil o coafeză rusoaică, se holbă la el. Poate din cauza părului său lung sau din simplul motiv că bărbaţii nu prea se rătăceau pe acolo.

— O caut pe Jolita. Jolita Turai Baronaité, ar trebui să locuiască aici, dar… numele ei nu se află pe panoul cu lista locatarilor. Nu înţeleg de ce.

Svetlana se concentră asupra părului grizonant şi bogat al bătrânei doamne care stătea pe scaunul din în faţa ei.

— Ah! suspină ea şi clătină din cap. Săraca Jolita!

— Ce e? I s-a întâmplat ceva?

— Nu aţi auzit? Jolita a murit. A trecut multă vreme de atunci. Anul trecut în octombrie. Era tare de treabă. O clientă veche de-ale mele. Uneori venea doar să bea un ceai aici.

— Moartă? Poftim?

— S-a sinucis. Tablete… Din câte am auzit, a lăsat o scrisoare de adio. O dragoste neîmpărtăşită. Nu mi-a venit să cred. Nu Jolita. Zace acolo. În Antakalnis.

Svetlana făcu un semn din cap spre geam.

— La ce vă referiţi?

— La cimitir, desigur. Acolo, în Antakalnis, pe celălalt mal al râului. Mama ei lucrează acolo ca grădinăreasă. Nu e asta o ironie a sorţii?

— N-am ştiut treaba asta.

— Nu vă cunoşteaţi prea bine? Ori nu sunteţi de aici?

— Ah, a trecut mult timp. Pe vremuri eram prieteni apropiaţi. Şi nu, eu nu locuiesc aici.

— Atunci mergeţi la cimitir să-i aduceţi ultimele omagii. Astăzi este sâmbătă.

Svetlana se uită la ceasul de deasupra oglinzii.

— E încă devreme. Probabil că mama ei mai lucrează. Mai ales dacă urmează să aibă loc vreo înmormântare. Transmiteţi-i salutări din partea mea, Svetlana, coafeza!

— Aşa voi face. Spuneţi-mi, Jolita cu ce se ocupa?

— Era secretară la Ambasada Norvegiei.

— Mulţumesc.

Salută din cap şi închise uşa în urma lui. Aşa a fost scris să se întâmple. Până acum, totul părea să meargă mult prea uşor. Şi în acelaşi timp fu cuprins de un presentiment sumbru că totul ar putea să fie şi mai rău.

★

Cimitirul Antakalnis i se păru o altă lume. Morţii se odihneau la poalele unui lanţ de dealuri, printre trunchiurile groase ale uriaşelor conifere – tuia, tise, ienuperi şi alte plante perene.

Era linişte aici printre copaci, cu toate că străzile de-a lungul celor două maluri ale râului nu se aflau la mare distanţă. Drumurile cele mai late erau pietruite şi greblate, iar cele înguste erau acoperite cu un strat de ace de brad maronii, pe care paşii nu se mai auzeau. Chiar şi ciripitul păsărilor devenea în acel loc din ce în ce mai slab.

Descoperi acolo o femeie care muncea. Grebla drumul.

După ce se prezentă, aceasta îi confirmă că este mama Jolitei. El se dădu drept o fostă cunoştinţă de la ambasadă, care tocmai se întorsese din concediu şi aflase abia acum trista veste.

— A fost cumplit să îţi îngropi propriul copil. Extrem de cumplit. Şi atât de nedrept. Cu toate că lucrez aici de aproape zece ani şi ştiu destul de bine că viaţa poate fi uneori aşa, spuse femeia în şoaptă.

— Îmi pare nespus de rău, zise el. Îşi îndreptă corpul. Aţi putea să-mi arătaţi mormântul ei?

— Fireşte, veniţi cu mine!

Porniră tăcuţi spre ieşirea din cimitir. Un drum îngust ducea de acolo spre un deal, pe care se găseau trei pini mari. Mormântul se afla sus de tot. Aerul din cimitir era umed, muşchiul creştea peste mormintele umbrite. Însă mormântul Jolitei arăta cu totul altfel, era nou.

Conform datei indicate pe piatra de mormânt, murise la trei zile după întoarcerea ei din Danemarca. După doar trei zile!

— Svetlana, coafeza care lucrează în clădirea în care a locuit Jolita, m-a rugat să vă transmit salutări, spuse el.

Femeia încuviinţă din cap.

— Ea mi-a povestit ce s-a întâmplat, dar nici nu-mi pot imagina una ca asta. Jolita era mereu aşa de veselă.

— Nici eu nu înţeleg, spuse femeia. Dar nu e mereu aşa? Credem că ştim totul şi, de fapt, la finalul zilei probabil că nu ştim nimic. Ne-a explicat motivul într-o scrisoare. Cu siguranţă că existau bărbaţi în viaţa ei, ştiam asta, dar că suferea din cauza unei iubiri aşa mari şi neîmplinite? Nu… Nimeni dintre noi nu va înţelege asta vreodată.

Vorbiră o vreme despre Jolita, despre viaţă şi despre cât de greu este câteodată. El îi puse apoi mâna pe umăr, îi mulţumi şi îşi luă rămas-bun.

Se simţi laş căutând să se prefacă tocmai într-o asemenea situaţie. Oftă cu greu când închise poarta cimitirului în urma lui. Existau exact două posibilităţi: fie i se întâmplase Jolitei ceva atât de tragic în Nørlund Slot, încât nu mai putea să trăiască aşa, fie ceea ce i s-a întâmplat a fost motivul pentru care cineva a voit să o ştie moartă şi a ajutat-o în acest sens. Cea de-a doua variantă i se păru lui Oxen cea mai plauzibilă.

În ceea ce o privea pe Danuté Romancikiene, se temea de ce era mai rău. Trebuia să o găsească. Urgent.

După două ore şi trei călătorii lungi cu taxiul o găsi pe adevărata Danuté. Abia cea de-a treia şi ultima încercare într-o casă din centrul oraşului fusese cu succes, după ce străbătuse deja zona de sud-vest a oraşului, în Lazdynai, şi cea de nord, în Tarandė.

O tânără deschise uşa. Un scurt dialog îi confirmase bănuiala. Când îi răspunse la întrebare, începu să plângă, cu glasul sugrumat de emoţie.

— Mama mea… a murit, spuse ea, ştergându-şi lacrimile de pe obraz.

Se prezentă drept un fost coleg al mamei ei şi afirmă că ar fi vrut să o viziteze bucuros după mulţi ani. În aceeaşi clipă îi arătă tinerei femei o poză pe telefonul lui mobil, pentru a se asigura că era vorba despre adevărata doamnă Danuté.

Trebuia să intre mai departe în rol, cu toate că îi era greu.

— Îmi pare nespus de rău, nu am ştiut. Ce s-a întâmplat?

Un tânăr apăru la uşă. Fratele tinerei femei.

— Spuneţi că sunteţi un coleg? De la minister?

Oxen încuviinţă din cap şi căzu pe gânduri.

— Da, de la minister, dar au trecut atât de mulţi ani, încât nici nu mai ştiu care a fost ultimul loc de muncă al mamei voastre.

— A fost secretar-şef la Ministerul Muncii, răspunse fiul.

— Când… când a murit?

— Anul trecut, în 20 octombrie. A fost un accident de maşină. A ieşit în decor pe drumul spre Palanga.

— În octombrie? Am aflat de la o cunoştinţă comună că mama voastră a fost în toamna anului trecut în Danemarca. Aţi fost şi voi cu ea?

Cei doi fraţi se priviră miraţi.

— Noi nu ştim nimic despre vreo călătorie în Danemarca. Trebuie să fie vorba despre o neînţelegere… Pe atunci locuiam într-un cămin studenţesc în oraş. Acum locuim aici împreună,

până vom şti cum procedăm mai departe. Locuinţa era a mamei noastre.

— Înţeleg. Îmi pare tare rău. Nu vreau să vă mai deranjez.

Îşi luă rămas-bun şi părăsi grăbit casa. Marea clădire de pe strada Pylimo era foarte bine întreţinută şi avea faţada decorată cu stucatură în formă de cunună de lauri şi viţă-de-vie. Nu puteai avea o astfel de locuinţă dintr-un salariu de secretară, fie şi cea mai harnică, indiferent de la ce minister lituanian. Dar eleganta Danuté Romancikiene avea, probabil, şi alte surse de venit.

I s-a permis să trăiască o zi mai mult decât ceva mai tânăra Jolita. Un accident de maşină? De ce nu? Era mai eficient şi mai puţin complicat decât un suicid. Şi făptaşul precis avusese grijă ca ambele decese să nu pară că ar avea legătură.

Indiferent de modul în care Zigmantas făcuse rost de adrese, registrul naţional al persoanelor din Lituania avea lacune grave din moment ce puteai să mori şi totuşi să mai fii în viaţă. Scoase lista din buzunar şi căută adresa părinţilor Virginiei Zakalskyte.

Nu ştia la ce l-ar putea ajuta, dar ea era ultima lui şansă. Şi, practic, nu avea nimic de pierdut. Chiar dacă ştia acum că toate femeile care petrecuseră sfârşitul de săptămână la Nørlund Slot muriseră dintr-odată. În afară de posibilitatea – care exista cel puţin la modul teoretic – ca Virginia să fi dispărut de bunăvoie.

Cartierul Žvėrynas se afla la vest de centru şi era înconjurat de albia râului Neris. Acea zonă se deosebea într-un mod evident de celelalte locuri pe care le văzuse până atunci în timpul vizitei sale fulger. Aici existau multe case unifamiliale şi se vedea că oamenii aveau grijă de proprietăţile lor.

Mai devreme făcuse un mic ocol la adresa Virginiei. Era o casă impunătoare, aflată pe o alee laterală a străzii comerciale mondene din oraş,

bulevardul Gediminas. O adresă destul de elegantă pentru o tânără femeie de douăzeci şi şapte de ani.

Plăti taxiul şi coborî. Părinţii Virginiei locuiau într-o căsuţă unifamilială pe strada D. Poškos. Parterul era zugrăvit în galben, iar etajul întâi îmbrăcat în lemn. Terenul era împrejmuit cu un gard alb din lemn şi gazonul fusese tuns de curând.

Auzi un zgomot de unelte, probabil dintr-un garaj, şi se îndreptă într-acolo. Îşi schimbase tactica, pentru a nu se lăsa prins în propria pânză de păianjen. Va povesti ce s-a întâmplat: se ocupă de o investigaţie neoficială daneză, care ancheta, printre altele, şi dispariţia Virginiei.

Câteva minute mai târziu, stătea pe un scaun în mica bucătărie, în timp ce mama Virginiei îi turnă cafea în ceaşcă. Bărbatul, pe care-l întâlnise în garaj şi căruia îi împărtăşise motivul vizitei, în ruseşte, stătea în celălalt capăt al mesei. După ce luară fiecare câte o înghiţitură de cafea, Oxen rupse tăcerea.

— Ştiaţi că fiica dumneavoastră a fost în octombrie în Danemarca?

Părinţii încuviinţară din cap.

— Ne-a comunicat poliţia când i-am reclamat dispariţia, răspunse tatăl. Au descoperit asta… Virginia a plecat cu avionul, dar nu s-a mai întors.

Din ce cauză poliţia din Danemarca nu a căutat-o acolo sau în restul Europei, asta nu a putut, spre disperarea lor, să le-o mai explice nimeni.

— Aţi anunţat dispariţia fiicei dumneavoastră abia acum patru luni. Aţi aşteptat destul de mult.

Probabil că părinţii fuseseră obligaţi să răspundă de mii de ori la acest reproş. Mama spuse însă, fără nicio urmă de ezitare:

— Ştiţi, Virginia a mai dispărut şi în trecut aşa, din senin. Călătorea. Numiţi-o cum vreţi. Avem trei fiice şi Virginia este, fără îndoială, cea mai… independentă. S-ar putea spune şi cea mai rebelă. Voiam să…

O femeie blondă îşi băgă capul prin uşa întredeschisă. Avea vreo douăzeci de ani şi dacă

Virginia era frumoasă, atunci tânăra din uşă era şi mai frumoasă. Oxen se uită când la mamă, când la tată. Aspectul fizic era o moştenire de familie.

— Salut! spuse fata şi dădu din cap.

Apoi le spuse părinţilor ceva în lituaniană şi dispăru.

— Este Ieva, mezina noastră. Studiază aici, în Vilnius, spuse tatăl mândru.

Părul blond îl moştenise de la el.

— Virginia este cea de-a doua fiică, iar cea mare se numeşte Simona. Ea este o femeie de afaceri şi are trei brutării, adăugă mama.

Oxen reveni la subiect:

— Şi Virginia cu ce se ocupa, de fapt?

Mama dădu din cap zâmbind.

— A încercat de toate. A deschis împreună cu o prietenă un bar şi a organizat mari concerte rock, în toată ţara. Apoi a făcut saltul care credeam noi că o va mai linişti puţin. Primise o slujbă la Sweedbank, pentru care a lucrat cinci ani. Ea a făcut o şcoală de consilieri de investiţii.

— Locuieşte într-un cartier destul de cochet. Casa se află chiar lângă parc, pe o stradă laterală a bulevardului Gediminas. Este, cu siguranţă, scump să locuieşti acolo.

— Se pot spune multe despre Virginia, dar să ştiţi că a muncit pe brânci şi chiar se pricepea la bani, precizează mama.

Părinţii nu manifestau nici cea mai mică urmă de neîncredere. Erau convinşi că fiica lor câştigase cu greu toţi acei mulţi bani, muncind asiduu la marea bancă nordic-baltică. Schimbă subiectul.

— De câte ori a mai dispărut înainte?

— De trei ori pentru o perioadă mai lungă, spuse tatăl. Lipsea câte o lună, o dată chiar şi trei luni. Dar asta s-a întâmplat cu mult înainte de a lucra la Sweedbank.

— Şi atunci ce a făcut? Unde a fost?

— Ce fac fetele când dispar?

Mama dădu din umeri, înainte de a continua:

— Te temi întotdeauna de ce este mai rău. Din câte ştim, era mereu vorba despre bărbaţi – sau tipi, cum le spunea ea. Virginia era… râvnită de mulţi bărbaţi. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să se căsătorească demult cu un bărbat bun şi cumsecade.

Tatăl încuviinţă din cap.

— Faptul că dispărea de mai multe ori fără să ne anunţe a făcut ca poliţia să privească… cu un anumit scepticism reclamaţia noastră. Nu am putut să ne facem decât cu greu auziţi, spuse el.

— Deci nu ştiaţi că Virginia voia să plece în Danemarca?

— Nu, habar n-am avut, răspunse tatăl.

— Soţul meu spunea că aţi amintit de o amplă anchetă în Danemarca. Aţi putea să ne precizaţi în ce măsură fiica noastră ar putea fi implicată?

Mama îl privea nedumerită.

— Din păcate, nu vă pot da niciun fel de detalii. Nu sunt autorizat să o fac, dar este un caz destul de încâlcit. Unele urme ne duc spre domeniul economic. Am dat din întâmplare peste numele fiicei dumneavoastră şi am constatat că nu îşi folosise biletul de avion de întoarcere. Din acest motiv am început cercetările. Dumneavoastră ce părere aveţi? După opt luni?

— Noi ne gândim că s-a întâmplat ceva cu ea, răspunse tatăl pe deplin convins.

— Opt luni este o lungă perioadă de timp. Dacă ar fi dat măcar un telefon. A crescut şi a trecut de vârsta unor asemenea poveşti. Noi ne-am obişnuit cu gândul că… nu o vom mai vedea… niciodată.

Mama privi în jos şi îşi şterse cu şerveţelul o lacrimă de pe obraz.

— Şi fiica dumneavoastră cea mai mare? Credeţi că aş putea vorbi şi cu ea?

— Simona e plecată într-o călătorie de afaceri. Sincer, nu ştiu dacă, între timp, nu s-a întors. E mereu foarte ocupată.

Oxen insistă totuşi ca mama să-i dea adresa Simonei şi să-i noteze cele trei numere de telefon.

— Aţi fi aşa de amabil să ne informaţi în cazul în care aflaţi ceva în Danemarca? întrebă ea şi îi dădu biletul.

— Fireşte. Vă mulţumesc pentru cafea.

Vru să se mai intereseze de locuinţa Virginiei, de chirie şi să întrebe de ce se mai află numele ei pe sonerie, dar ceva îi spunea că era mai inteligent să o întrebe pe sora cea mare, pe Simona. Acum spera să reuşească să o găsească. Ea era ultimul lui as din mânecă la Vilnius.

Se hotărî să meargă pe jos la hotel. Să ia puţin aer şi să reflecteze. Tocmai îşi luase rămas-bun de la părinţi, când mezina apăru de după colţ. În mod surprinzător, fata cu părul lung, prins în coadă, îi întinse mâna.

— Luaţi biletul! şopti ea în engleză.

Simţi hârtia împăturită în mâna ei.

— La revedere! spuse Ieva tare.

— La revedere! spuse el, în timp ce-i strânse, la rândul lui, mâna delicată.

Se opri după trei case mai încolo, despături biletul şi citi curios mesajul scris de mână:

Mâine, ora 15. Poarta Zorilor. Vă aştept la Capela Sfintei Fecioare din Vilnius. Salutări, Ieva.

45

Călătoreau în tăcere. Era din nou şoferiţa lui Axel Mossman.

Şeful PET-ului ura să conducă, fiindcă era obligat să-şi bată capul cu toţi idioţii din trafic. „Risipă de resurse”, îi spusese zâmbind, atunci când o rugase prima dată să se aşeze la volan. În ciuda zâmbetului lui, nu se îndoise niciodată de faptul că vorbise într-adevăr serios.

Îl luase de la casa lui din Kokkedal. Nu făcuse asta pentru prima dată, dar azi era altceva, fiindcă ea locuia în Østerbro şi trebuiau să ajungă în Gilleleje.

— Ei bine, Margrethe, să terminăm odată cu asta, spuse Mossman oftând, în timp ce se lăsă să cadă pe locul din dreapta, trântind uşa.

Apoi nu mai spuse nimic important. Era neobişnuit, dar, la urma urmei, întreaga situaţie era neobişnuită.

În timp ce conducea, se gândea mereu la Mossman şi se uita din când în când discret la el. De fapt, era de mult timp preocupată de el, şi anume de când Niels Oxen îi dezvăluise secretul său.

Ce joc juca şeful ei oare? Şi ce legătură avea el cu fostul poliţist de elită Poul Arvidsen?

Mai aveau aproape zece kilometri până la Gilleleje. Ministrul justiţiei, Ulrik Rosborg, le ceruse să se întâlnească la casa lui de vacanţă, fiindcă din punctul său de vedere acesta era locul cel mai indicat pentru o asemenea întâlnire. Ministrul nu trebuia să parcurgă o distanţă mare, el locuia la ţară, undeva în apropiere de Nødebo. Soţia lui, arhitectă, lucra sâmbăta de acasă, şi el voia să evite ca aceasta să-şi facă griji dacă apărea şeful PET-ului în persoană. De aceea se întâlneau la Gilleleje, aşa cum dorea domnul ministru.

Era aproape unsprezece şi jumătate. Spera să nu dureze aşa de mult. Margrethe îşi propusese să-şi petreacă restul zilei împreună cu Martin Rytter la

discuţiile cu Ejnar Uth-Johansen şi cu Kristoffer Nyberg.

Celor trei bărbaţi, care fuseseră în octombrie în anul precedent la Nørlund Slot, li se spusese, desigur, de ce trebuiau să fie însoţiţi de bodyguarzi, dar nu existase timp pentru alte explicaţii. În realitate era vorba, firește, despre interogarea celor trei. PET-ul era foarte interesat de evenimentele petrecute la Nørlund Slot.

Margrethe nu se miră deloc că i se atribuiseră sarcini atât de confidenţiale, asta se mai întâmplase. Pe căi ocolite auzise că unii dintre colegi erau iritaţi de faptul că i se permisese să ajungă la un nivel atât de înalt, dar asta îi era indiferent. Avea acces peste tot şi era mândră de încrederea care i se acorda. Chiar dacă această încredere avea pesemne limitele ei… Şi conform jocului, gâtul sticlei arăta din nou către Axel Mossman.

Pe lângă faptul că trebuia să rezolve chestiunile practice, să ia notiţe, să memoreze tot şi să conducă maşina, mai primise o sarcină specială pentru întâlnirea cu ministrul. Trebuia să se ocupe de înregistrarea convorbirilor. Dar nu oficial, căci ministrul nu avea voie să afle nimic despre asta. Mossman era destul de isteţ să se asigure unde şi oricând era posibil să o facă.

Se tot gândi la presupunerile lui Niels Oxen şi trebuia să recunoască faptul că l-ar fi crezut, fără doar şi poate, în stare pe Mossman să-şi supravegheze sau să-şi apere într-un fel sau altul şeful, pe ministrul justiţiei. Nimeni nu ajungea şeful PET-ului dacă nu era suficient de cinic.

Din cauza jocului dublu al lui Mossman, ea fusese de acord să se alieze cu un erou de război care avea şi el, la rândul lui, un caracter îndoielnic. Cel puţin îndoielnic, dacă te luai după cazierul lui Oxen. În mod normal avea o intuiţie ieşită din comun în asemenea situaţii, iar ceva îi spunea că putea avea încredere în Oxen. Dar intuiţia ei nu era infailibilă. Respingea însă acest gând.

Dacă totul avea să meargă bine, nădăjduia să îşi poată lua liber după-amiaza. Acasă o aştepta un plic mare, pe care îl pusese în hol înainte să plece grăbită la întâlnirea cu Mossman, la Kokkedal. Abia aştepta să-l deschidă în sfârşit. Speră să găsească în scrisoarea pe care o conţinea anumite clarificări despre latura întunecată a lui Oxen.

Aşa cum stabiliseră, se oprise dimineaţă în Holbæk, la doamna Middelbo. Văduva fostului şef al poliţiei din Bellahøj începuse să caute în dulapul cu unelte al soţului ei, îndată ce terminase convorbirea cu ea. Găsise documente despre cazul viteazului soldat, care îi indusese în eroare pe toţi cu strălucirea sa. Acum scrisoarea promiţătoare de la aceasta o aştepta.

— Ar trebui să fim pe-aproape, Margrethe. Ce spune minunea aia de aparat? mormăi Mossman şi se holbă morocănos la sistemul de navigaţie de pe parbriz.

— În curând ajungem la destinaţie, răspunse ea. Câţi sunt, de fapt, acolo?

— Patru.

— Patru?

Chemase trei colegi ca să se ocupe de protecţia ministrului, astfel că, văzând-o mirată, Mossman îi dădu explicaţii:

— Da, patru. Ce-i cu întrebarea asta? Bărbatul nu este un ministru *oarecare,* nu-i aşa?

Azi părea să fie una dintre acele puţine zile din an, în care şeful Serviciului de informaţii interne era prost dispus.

— Şi pentru Uth-Johansen şi Nyberg?

— Pentru fiecare câte doi.

Peste puţin timp ajunseră în faţa plăcuţei cu numele localităţii Gilleleje şi o cotiră în îngusta stradă asfaltată Grøntoften, unde familia Rosborg îşi petrecea verile, într-o casă modernă din lemn, înconjurată de mesteceni şi de un înalt gard de fagi.

Primul bodyguard îşi făcu deja apariţia în grădină, în timp ce maşina rula pe aleea de la intrare. Când observă cine era alături de ea pe

scaunul din dreapta, îi salută şi îi lăsă să meargă liniştiţi mai departe.

Următorul om stătea în parcare. Pe el îl ştia, se numea Karsten. Bodyguardul veni la maşină, îi deschise portiera lui Mossman, iar acesta i se adresă scurt:

— Mulţumesc, Ingemann. Unde e? Ce face?

— E în spate, pe terasă. Taie tufele.

— Ei bine, trebuie să o vezi şi pe asta. Aşadar, Rosborg taie tufe. Vino, Margrethe!

Mossman îi făcu un semn energic să îl însoţească, vizibil amuzat gândindu-se la ministrul justiţiei cu o foarfecă de grădină în mână.

Îl găsiră în spatele casei, într-o grădină foarte bine îngrijită, preocupat să taie o tufă.

Ulrik Rosborg era unul dintre puţinii politicieni danezi – poate chiar singurul – care profitase din plin din subiectul *sănătate.* Era un fost sportiv, făcuse atletism, dacă îşi aducea ea bine aminte, şi participase chiar la un serial despre fitness la televizor. În respectiva emisiune fusese vorba despre alimentaţie sănătoasă, despre mişcare şi despre programe de antrenament. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, doi sau trei copii cu o arhitectă şi întreaga familie Rosborg plesnea de sănătate.

Îşi aminti de o secvenţă dintr-un film în care familia Rosborg fusese prezentată în timp ce lua micul dejun. O scenă inofensivă, cu multe fructe, care nu se putea compara cu apocalipsa complet neministerială, pe care i-o povestea sora ei, mamă la rândul ei a trei copii.

Ministrul justiţiei se uită spre ei şi zâmbi. Era în papuci şi pantaloni scurţi, cu un tricou strâns pe corp, care dovedea că sănătatea şi antrenamentul nu erau cuvinte lipsite de conţinut în viaţa lui. Îşi dădură mâinile. Chiar şi strângerea de mână a lui Rosborg era plină de vitalitate.

— Hai să ne aşezăm pe terasă, Axel. Acolo putem povesti în linişte. Cafea? Mai e puţină în termos, le oferi Rosborg.

Puţin mai târziu, ea şi Mossman stăteau în jurul mesei de grădină, cu o ceaşcă de cafea în faţă. Ministrul se mulţumi cu un pahar de apă de la robinet.

— Ei, Axel, povesteşte-mi despre ce este vorba.

Mossman strâmbă vizibil din nas, din cauza prea familiarului „Axel”. Ministrul era, fireşte, informat în detaliu de moartea lui Bergsøe de la Borre Sø. Şi, desigur, era la curent şi cu ancheta în cazul Corfitzen, motiv pentru care Mossman începu din momentul în care Hannibal Frederiksen, un greu al industriei daneze, intra în joc. Odată cu spânzurarea câinelui acestuia, precum şi cu propria moarte, care survenise în urma unui accident fără martori, provocat de căderea cu maşina într-o prăpastie de pe o stâncă în apropiere de Malaga. Şi apoi mai erau şi uciderea lui Arvidsen, drama petrecută în cabana de vânătoare, precum şi filmarea cu plăcuţele de înmatriculare.

Margrethe nu-l scăpă din ochi pe Rosborg în tot acest răstimp, în vreme ce micul dictafon din buzunarul ei înregistra toată conversaţia. Ministrul justiţiei nu schiţă niciun gest pe când Mossman îi destăinui totul acolo, în grădină. Poate că îi tresărise uşor colţul gurii când Mossman îşi încheie raportul cu indicarea plăcuţelor de înmatriculare.

— Ei bine, acum trebuie să te întreb, desigur, ce ai făcut în acel sfârşit de săptămână împreună cu Bergsøe, Frederiksen, Nyberg şi Uth-Johansen la Nørlund Slot.

— Am vânat… Am fost invitaţi la vânătoare. Şi la pescuit.

— Nici nu am ştiut că l-ai cunoscut pe bătrânul ambasador.

— Corfitzen? Cine nu-l ştia? Cred că se cunoştea cu majoritatea politicienilor de primă mână. La urma urmei, a fost unul dintre cei mai importanţi diplomaţi pe care i-am avut vreodată.

— Vorbesc despre „a cunoaşte”, zise Mossman apăsat.

— Ei, „cunoscut” e prea mult spus. Nu am avut o relaţie personală. Ne-am întâlnit doar de câteva ori la nişte evenimente foarte mari ale Consiliului. De exemplu, vizita lui Clinton a fost o astfel de ocazie.

— Bill, presupun.

Rosborg pufni indignat şi îşi învolbură apa dând din cap în semn afirmativ.

— Aşadar, aţi fost invitaţi la o partidă de vânătoare la Corfitzen?

— Cerbi lopătar. Şi, după cum am mai spus, şi pescuit, pentru cei care au dorit să pescuiască. La Lindenborg sunt nişte păstrăvi grozavi.

— Aha. Şi aţi avut noroc?

— Kristoffer Nyberg a doborât un cerb. Eu am prins un păstrăv de aproape patru kilograme şi Corfitzen, unul de aproape trei.

— Îi cunoşteai dinainte pe ceilalţi oaspeţi?

— Pe Bergsøe, fireşte. Pe ceilalţi, nu.

— Nici pe secretarul de stat?

Rosborg clătină din cap.

— Nu. Desigur, ne-am întâlnit de câteva ori, dar el este la un alt minister, lucrează în altă parte.

Margrethe fusese gata să se amestece în discuţie, ceea ce se întâmpla foarte rar, însă Mossman îşi formulă în sfârşit întrebarea-cheie:

— Când Rytter te-a informat asupra morţii lui Corfitzen, nici măcar nu ai amintit că l-ai fi cunoscut.

— Da, dar… Tocmai am discutat această chestiune mai devreme, Axel. Cunoscut este, la modul cel mai serios, prea mult spus. Am fost o singură dată la Nørlund şi asta s-a întâmplat acum un an, în octombrie. Într-o chestiune aşa de serioasă mi s-a părut lipsit de importanţă faptul că i-am făcut cândva o scurtă vizită. Dar, deh, poate că a fost o greşeală, îmi pare rău.

Mossman dădu gânditor din cap şi bău o înghiţitură de cafea, în timp ce îşi întoarse uşor trupul său uriaş.

— Ai o casă frumoasă, cu grădină frumoasă, într-o zonă frumoasă. Iubesc nespus de mult Gilleleje,

zise el şi schimbă astfel pe loc subiectul.

— Da, şi nouă ne place mult acest loc. De aceea ne şi petrecem cea mai mare parte a verii aici, dacă ţine şi vremea cu noi. Copiilor le place aşa de mult să se scalde, şi Mette, soţia mea, este înnebunită să stea la soare şi să citească.

Rosborg îşi aranjă scaunul, astfel încât să îi privească dintr-o parte. Îşi puse picioarele unul peste celălalt şi îşi lăsă papucul drept să îi cadă. Ea observă imediat: ministrul justiţiei avea un mic tatuaj pe partea exterioară a gleznei drepte, H. I. 2006.

Fireşte că şi atentul Mossman îl remarcase imediat. Doar că ea nu se aşteptase ca el să comenteze o chestiune aşa de personală.

— Aceste tatuaje revin mereu la modă, bombăni el şi făcu un semn din cap spre piciorul gol al ministrului.

— Ah, nu este decât o amintire, Axel. Dintr-un trecut foarte îndepărtat – un trecut în care eram foarte în formă, zise ministrul râzând. H. I. reprezintă, de fapt, „Hawaii Ironman", iar anul este evident. Doar un mic vis pe care mi l-am îndeplinit. O perioadă minunată a vieţii mele.

— Aha! zise Mossman, după care sări fără prea multă eleganţă înapoi la subiectul principal. Şi ce aţi făcut în acel sfârşit de săptămână la Nørlund?

— Nimic special… Rosborg păru foarte mirat. Adică vreau să spun că am mâncat excepţional. Şi am băut două sticle bune de vin roşu. Dar a trebuit să ne trezim dis-de-dimineaţă în ambele zile.

— Atunci nu ai nici cea mai vagă idee de ce trei din şase participanţi au fost ucişi?

— Nu, nu. Absolut deloc. Ministrul clătină din cap. Dar nu s-ar putea imagina şi alte motive? Motive care să nu fie neapărat legate de acel sfârşit de săptămână pe care l-am petrecut acolo? Ce părere ai?

— Foarte posibil, doar ştii doar cum funcţionează treburile astea. Trebuie să ridicăm fiecare pietricică şi să o cercetăm cu atenţie, zise Mossman repede.

— Deci ar trebui să mă consider în pericol fiindcă am fost şi eu la Nørlund. Şi ce este de făcut? întrebă Rosborg şi îşi luă o figură ministerială.

— Vă ţin la curent şi am să-mi retrag cât mai repede cu putinţă oamenii, dar asta abia după ce mă asigur că nu este niciun pericol.

— Desigur. Şi mulţumesc frumos că aţi venit până aici. Mai e ceva de discutat înainte să o luaţi din loc?

Margrethe îşi notă acel „înainte să o luaţi din loc". Expresia asta putea folosită dacă doreai să dai pe cineva afară foarte prietenos.

Se ridicară şi îşi luară rămas-bun. Rosborg îşi scoase din nou foarfecă de grădină, când Mossman îşi ridică o sprânceană.

— Încă o scurtă întrebare.

— Da?

— Aveţi un câine?

— Da, pe Rosie, labradorul nostru. Crezi că…?

— Nu cred absolut nimic, dar fiţi foarte atenţi în privinţa ei zilele astea. Vă anunţ când aflu mai multe.

Ea părăsi Ministerul Apărării împreună cu Martin Rytter abia după-amiază târziu.

Soarele care era deja foarte jos o orbi atunci când păşiră afară din clădire. Înaintea lor văzu un cuplu în vârstă, care stătea pe o bancă din faţa bisericii Holmens şi amândoi mâncau liniştiţi îngheţată, în vreme ce un vapor plin de tineri puşi pe petrecere cobora pe lângă ei în josul râului, spre Børse.

— Ar fi bine să avem din nou douăzeci şi doi de ani, nu-i aşa? zise Rytter şi îşi căută ochelarii de soare. Sâmbătă seara şi vara bate la uşă.

Ejnar Uth-Johansen, vizibil marcat, îi primise în biroul lui. Ca funcţionar nu era, spre deosebire de unii dintre politicienii de vârf ai ţării, obişnuit cu ameninţările, indiferent de ce tip ar fi ele.

Fusese ultimul dintre supravieţuitorii de la Nørlund pe care îi vizitaseră în acea zi. Ea şi cu Rytter îi mai făcuseră o vizită fostului şef al

concernului Fortuna Pharmaceutical Industries, Kristoffer Nyberg, la Vedbæk.

Nyberg era mult mai indiferent. Soţia lui, o femeie foarte iscusită în arta vorbitului, care părea să fie mai tânără decât el, participase şi ea la discuţia purtară la masa lor curată din bucătărie şi pusese nişte întrebări critice.

Nici şeful concernului, nici secretarul de stat nu fuseseră încântaţi de paza personală, însă erau de acord că bodyguarzii nu îi deranjau prea mult. În rest luară toată chestiunea foarte în serios şi era şi cazul să o facă.

Declaraţiile lor unanime corespundeau cu spusele ministrului justiţiei: au fost invitaţi la Nørlund Slot pentru un sfârşit de săptămână de vânătoare şi pescuit.

Directorul Nyberg îl cunoscuse pe Corfitzen prin soţia lui, care lucrase la Ministerul Afacerilor Externe şi al cărei tată fusese, de asemenea, ambasador.

Secretarul de stat Uth-Johansen îl întâlnise pe Corfitzen la diferite evenimente organizate de Consiliu şi nu îl cunoştea prea bine, dar au descoperit la un moment dat, în urma unei conversaţii, că amândoi împărtăşeau pasiunea pentru vânătoare. Cu această ocazie, fostul ambasador şi întemeietorul *think tank*-ului îi promisese că îl va invita într-o bună zi, la Nørlund, la o vânătoare. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Cei doi bărbaţi cotrobăiră în cele mai adânci colţuri ale minţii lor pentru a găsi o explicaţie pentru oamenii morţi la Nørlund Slot. Rezultatul era unul şi acelaşi: nimeni nu avea nici cea mai vagă idee.

Totul se derulase foarte asemănător în ambele discuţii – cu mica diferenţă că şeful concernului avea un câine, în vreme ce secretarul de stat, nu.

— Luni te duci din nou în Iutlanda de Nord? întrebă Rytter.

— Încă nu ştiu. Mossman nu mi-a spus nimic.

— Am să trimit acolo zece oameni, plus câţiva din Aarhus. Am de gând să vin şi eu câteva zile acolo, zise Rytter.

— Toţi oamenii la Rold Storkr?

— Da. Şi cinci se vor duce la Silkeborg, în afacerea Bergsøe. Bătrânul începe să o ia razna.

— Da, şi mie mi s-a părut.

— Numai din cauza ministrului justiţiei. Treaba asta îi provoacă insomnii. Avem într-adevăr nevoie de rezultate, cât mai repede. Ce se aude de veteranul nostru de război? Îşi merită banii?

Rytter zâmbi.

— Nu ştiu ce să spun…

Îşi întinse perplexă braţele în lături.

— Ai citit ultima mea informare?

— Intrare prin efracţie la Arvidsen, lichidarea lui Arvidsen pe maşina de tuns iarba, lichidarea lui Fensmark într-o cabană de vânătoare din pădure – ba da, mulţumesc frumos. Şi de fiecare dată a fost Oxen prin preajmă.

— Are un anumit talent să se bage în belele, zise ea.

— Un talent foarte ciudat. Este vorba despre momentul nepotrivit? Am discutat ieri despre asta cu Mossman. Singurul lui comentariu a fost: „Ai răbdare, Rytter, ai răbdare!” Ţi-a spus ţie cumva ceva?

Ea clătină din cap.

— În regulă, Franckie, am să plec acum acasă şi am să-mi petrec weekendul cu familia. Mai bine mai târziu decât niciodată, nu-i aşa? În cazul în care nu ne vedem luni, o să ne întâlnim, atunci, cu siguranţă la Rold Storkro.

— Da, weekend plăcut!

Complexitatea investigaţiilor apăsa greu pe umerii laţi ai lui Mossman, dar, cu certitudine, chestiunea îl trăsese şi pe Martin Rytter în vâltoare. De obicei, el rezolva totul cu multă pricepere. De această dată părea să fie depăşit de situaţie.

Rytter o coti după clădire şi dispăru, pe Admiralgade, unde parcase maşina. Ea traversă

strada şi se duse spre Mini Cooperul ei alb, pe care îl lăsase cu foarte multă nesimţire în faţa porţilor bisericii.

★

Încă un sfârşit de săptămână cu kebab. O constatare enervantă, dar nu tocmai surprinzătoare. Îşi turnă un pahar de vin şi se făcu comodă pe canapeaua din mica ei sufragerie.

În faţa ei pe masă se găsea, alături de farfurie, plicul maro, mare, pe care îl luase de la doamna Middelbo, din Holbæk. Bucuria de dinainte este, după câte se ştie, cea mai plăcută bucurie. Plicul era greu şi voluminos.

Cedă curiozităţii abia după ce îşi potolise puţin foamea şi mâncase cam o jumătate din kebab. Apoi bău o înghiţitură mare de vin, se lăsă pe spate şi se concentră asupra documentelor.

Cealaltă jumătate a kebabului era de multă vreme rece şi restul vinului roşu rămăsese complet neatins când, după un ceas, începu să strângă hârtiile, punându-le în plic. Fusese o lectură neliniştitoare.

După ce se gândise o vreme la asta, se ridică şi puse resturile de mâncare turcească în cuptorul cu microunde, aprinse televizorul, îşi turnă vin roşu în pahar, îşi desfăcu proteza şi se aşeză din nou pe canapea, cu farfuria iarăşi plină în mână.

Acum era pregătită să se uite la un film, indiferent cât de prost ar fi el. Important era să poată adormi în timpul lui, fără să aibă sentimentul că pierde mare lucru.

Trecuse de miezul nopţii când se trezi sub pătură. La televizor răpăiau salvele de mitraliere. Chuck Norris, cu o banderolă în jurul frunţii, avea degetul pe trăgaci.

Kebab şi filme de mâna a doua. Există oare ceva mai frumos decât asta? Stinse televizorul şi luă din nou plicul maro în mână.

Poate că Niels Oxen era un tip violent, fără scrupule, poate că îşi bătuse soţia, poate că încercase să înşele societatea de asigurări, poate că minţea la fiecare cuvânt – inclusiv pe ea… Dar pur

şi simplu nu putea crede că el vânduse droguri şi că se îmbogăţise de pe urma unei sumedenii de destine triste.

Din păcate, rapoartele şi fotografiile colegilor erau cât se poate de evidente. Goli tot conţinutul plicului şi o luă de la capăt.

După ce pusese totul deoparte, o jumătate de ceas mai târziu, pentru a doua oară în acea seară, înţelesese că va trebui să-şi jertfească duminica unor cercetări private.

46

Străzile Pilies şi Didžioji se uneau şi formau artera principală a străvechiului centru istoric al Vilniusului. Aici se înghesuiau turiştii şi, dacă judecai după firmele micilor magazine, suvenirul cu care trebuia să te întorci acasă de aici era chihlimbarul.

Această răşină pietrificată era peste tot şi numele multor magazine conţineau şi cuvântul chihlimbar. Probabil că jumătate din populaţia lituaniană stătea pe timp de furtună până la genunchi în Marea Baltică şi căuta de zor chihlimbar.

Oxen ura ambra din clasa a patra, pe când doamna Lindemann, cu imensul ei lanţ de chihlimbar atârnându-i peste puloverul pe gât, îl chinuia la orele de daneză.

Aruncă o privire spre ceas. Se încadra perfect în timp. Mai erau zece minute până când avea s-o întâlnească pe Ieva la Ausros Vartai – Poarta Zorilor.

Se trezise târziu. Aşa de târziu, că nu mai avusese timp să ia masa la hotel, ci doar o ceaşcă de cafea neagră.

Stătuse după miezul nopţii pe pervazul ferestrei de hotel până ce dădu gata o jumătate de sticlă de whisky. Simţise că în acea noapte nu se vor furişa cei şapte, însă era chinuit de tot soiul de gânduri despre Virginia, Danuté şi Jolita. Trei femei lituaniene, care şi-au deschis picioarele pentru elita daneză şi dintr-un anume motiv au trebuit să plătească într-un chip atât de cumplit.

Se uitase mult timp pe fereastră, privind oraşul şi luminile acestuia şi stătuse pierdut pe gânduri. Se gândise la sine, la fiul său, la trecut. La viitor. Şi din nou la trecut… Totul era dezorganizat şi lipsit de orice perspectivă.

Şi, desigur, se întreba mereu cum de dorea Ieva să-l se întâlnească.

Nu mai apucase să vadă soarele răsărind peste Vilnius, adormise chiar înainte de primele raze.

În apropiere descoperi o arcadă albastră-deschis, care se arcuia peste strada pavată cu piatră cubică. Probabil că aceea era Poarta Zorilor. Acolo se afla şi capela cu cel mai sfânt odor al oraşului catolic: Madona Neagră.

Păşi printr-o uşă banală, o luă apoi pe un coridor lung şi urcă o scară abruptă. Un alt gang ducea în capelă.

Două femei şi un bătrân îngenunchează în faţa imensei icoane aurite cu Madona din Vilnius. Bărbatul se lăsase mult peste balustrada care proteja sfânta icoană. Toţi trei aveau în mâini rozarii şi îşi treceau, rugându-se, bilele dintr-o parte într-alta. Femeia din spate era Ieva. Îşi prinsese părul cu o agrafă la ceafă.

Se aşeză cu grijă pe unul din puţinele scaune de acolo şi aşteptă. De la locul lui se putea uita prin geamul mare în jos, spre strada pe care tocmai mersese mai devreme. Era cam îngust spaţiul pentru un obiect sfânt în acea cameră mică, unde nu încăpeau mai mult de zece, cel mult doisprezece oameni care să se roage, şi unde nu erau decât opt scaune. Se uită primprejur. Pe raftul de sub Fecioară sclipeau nişte lumânări electrice. Pereţii erau împodobiţi cu minuscule incrustaţii şi figurine din întreaga lume, de bună seamă de argint.

Se uită din nou la ceas. Era 15.03. Ieva, care nu îşi întorsese nici măcar o dată capul de când el intrase în încăpere, avea să termine, desigur, în curând.

La scurt timp după aceea, ea se închină, îşi puse geanta pe umăr şi îi făcu semn din cap să o urmeze. În coridorul pe care îl traversase mai devreme deschise o mică uşă şi de acolo ajunseră într-o odaie goală, din care se vedea priveliştea unei grădini cu nişte pomi fructiferi uriaşi.

— Vă mulţumesc că aţi venit. Aici putem vorbi nestingheriţi, zise Ieva.

Dădu din cap. Tânăra femeie nu doar că era drăguţă, dar părea incredibil de liniştită şi de echilibrată. Nu doar prin felul în care stătea în faţa lui, suplă şi cu mişcări sigure, ci şi în felul în care vorbea cu el. Blând, dar ferm.

— Am ascultat pe ascuns discuţia dumneavoastră cu părinţii mei. Aşa că ştiu despre ce este vorba. De când a dispărut Virginia, vin aici zilnic şi o rog pe Sfânta Fecioară a Milostivirii să îmi ajute familia. Şi acum aţi venit aici…

— Hmm… Cu siguranţă, nu sunt cel pe care l-aţi aşteptat.

— Aţi văzut decoraţiile de pe pereţi?

El dădu din cap.

— Sunt cadourile unor oameni recunoscători, pe care Fecioara Milostivirii i-a ajutat. Nu sunteţi de la poliţie, dacă am înţeles bine?

— Nu, sunt un fel de colaborator neoficial în acest caz.

— Poate că tocmai de aceea am impresia că pot avea încredere în dumneavoastră: fiindcă nu sunteţi de la poliţie. Dar ce sunteţi atunci?

— Sunt sau, mai bine spus, am fost soldat. În ultimii ani am făcut parte dintr-o unitate de elită a vânătorilor.

Ieva îl cercetă făţiş din cap până-n picioare.

— Cred că aveţi un telefon mobil? zise ea apoi.

— Da.

Îşi scoase propriul mobil din geantă şi continuă:

— Vă trimit acum un filmuleţ. Vă veţi putea uita mai târziu la el. A fost filmat în Danemarca şi o arată pe Virginia împreună cu un bărbat. Sora mea nu a fost aşa… cum ar prezenta-o numele. Locuinţe de lux, haine la modă, un stil de viaţă scump. Eu ştiu de unde a avut banii pentru asta şi sora mea mai mare, Simona, o ştie şi ea. Părinţii mei cred însă că ea a muncit pe brânci într-o bancă. Şi ei trebuie să rămână cu ideea asta. Indiferent ce se întâmplă. Pricepeţi?

— De la mine nu vor afla nimic. M-am gândit la asta în cazul surorii dumneavoastră. De unde aveţi

filmuleţul?

— De la Simona. L-am transferat de pe telefonul ei pe al meu. Tot într-o seară în octombrie trecut. Simona credea că dorm, dar eram încă trează. De aceea am văzut când a venit o femeie în vizită. O ştiam din vedere, mai ieşea uneori cu Virginia prin oraş. Numele ei era Jolita.

Ieva remarcă sprânceana lui ridicată şi expresia uluită şi ridică mâna.

— Da, da. Ştiu. Era una dintre fetele cu care Virginia a călătorit în Danemarca. Unul dintre poliţişti le-a spus părinţilor mei. Şi ştiu, de asemenea, că e moartă. S-a sinucis a doua zi după vizita pe care i-a făcut-o pe înserate Simonei. Ciudat, nu-i aşa?

— Există câteva lucruri ciudate în povestea asta. Şi suicidul este unul dintre ele. Deci Jolita a căutat-o pe sora dumneavoastră şi ce s-a întâmplat după aceea?

— În acea seară, Jolita i-a povestit Simonei că au fost la un fel de castel sau de conac în Danemarca. Jolita şi-a făcut griji din cauza Virginiei, fiindcă a auzit zgomote puternice din camera în care se afla aceasta. De aceea s-a dus la uşă, a deschis-o puţin şi a filmat acest filmuleţ. Nu se poate vedea chipul bărbatului, dar Virginia poate fi recunoscută. Filmarea este… scârboasă.

Îi puse mâna pe umăr.

— Înţeleg. Nu trebuie să…

— Jolita a spus că Virginia nu a coborât în ziua următoare la micul dejun. Unul dintre bărbaţi a susţinut că i s-a făcut rău peste noapte şi că se va întoarce acasă cu un alt avion, de îndată ce se va simţi mai bine. Jolita credea că sora mea a păţit ceva. În afară de asta, avea conştiinţa încărcată fiindcă ea şi cea de-a treia femeie au fost plătite foarte bine. După moartea Jolitei, am vrut să vorbesc cu cea de-a treia femeie, Danuté, dar şi ea a murit, în urma unui accident de circulaţie. Am spus treaba asta poliţiei, nu le pasă însă de acest caz. „Oamenii se mai sinucid şi în fiecare zi moare

cineva în urma unui accident de circulaţie", mi-a zis unul dintre funcţionari. Pe Virginia nu vor să o caute, fiindcă ea a mai fost dată dispărută în trecut şi după aceea a apărut singură.

Ieva se apropie de fereastră şi se uită în grădina cu pomi fructiferi. În lumină remarcă chipul tânăr, serios, fără riduri al fetei.

— Sunteţi credincios?

Întrebarea ei îl luă pe nepregătite. Dădu din umeri.

— Credincios… Am văzut prea multe, ca să fiu credincios.

— Nu vă găsiţi liniştea, nu-i aşa? Se vede pe dumneavoastră. De ce? E din cauza carierei dumneavoastră?

Ieva îl diseca cu o precizie de chirurg. De unde se pricepea fata asta la aşa ceva?

— Nu ştiu. Am participat la multe misiuni internaţionale, în multe zone de război. E aşa de mult…

— Ar trebui să faceţi pace cu demonii, prietene. Să aveţi o discuţie cu ei şi să îi acceptaţi. Doar dacă sufletul dumneavoastră îşi găseşte pacea veţi putea începe să primiţi şi să daţi. Şi atât timp cât nu le puteţi face pe amândouă, nu trăiţi. Am să mă rog mâine pentru dumneavoastră. Virginia… e moartă, nu-i aşa?

Ieva se întoarse spre el. I se părea complet resemnată.

— Cred că e moartă. Dar pot să mă şi înşel. În orice caz, vă mulţumesc pentru film, mulţumesc pentru ajutor.

— Mai e ceva, zise Ieva şi-l privi liniştită. E vorba despre Simona, sora mea mai mare. Mă tem de ce e mai rău şi am nevoie de sprijinul dumneavoastră. Trebuie să vă arăt ceva pe laptopul meu. Se bătu pe geanta care îi atârna într-o parte. Dar aici nu este un loc bun pentru aşa ceva. Propun să mergem la locuinţa Simonei. Însă nu am decât o jumătate de ceas, după care trebuie să plec la lucru.

Muncesc cu jumătate de normă într-un magazin de chihlimbar.

Locuinţa spaţioasă a Simonei Zakalskyte se găsea într-o casă de pe colţ, ultima dintr-un şir de case de lângă râu. Nu era decât la o aruncătură de băţ de Podul Mindaugas şi ajunseră pe jos din oraşul vechi. Ieva îşi deschise laptopul pe masa din sufragerie.

— Luaţi loc, după aceea am să încerc să vă explic totul, zise şi rămase în picioare lângă el, în timp ce începu să vorbească mai departe.

El se uită fix la monitor şi ea deschise căsuţa poştală.

— Vedeţi dumneavoastră…

Ieva îşi drese glasul.

— Am făcut treaba asta numai fiindcă aveam bănuiala că ceva nu era în regulă. Ceva ce a vrut să ţină ascuns de mine. După moartea Virginiei s-a întâlnit destul de des cu verişorul nostru, Serghei Pronko. Sora mamei mele s-a căsătorit cu un rus… Serghei a făcut parte din Speznas, soldat într-o trupă de elită, la fel ca dumneavoastră. A fost membru al trupei speciale ruseşti Vympel. Nu are prea mare frică de Dumnezeu, dacă e să mă întrebaţi pe mine. Am vrut să aflu de la Simona de ce se văd dintr-odată aşa de des, dar ea a spus că totul va fi din nou bine. Doar că nu am voie să le spun părinţilor nimic. Aşadar, i-am copiat hard diskul. Vedeţi aici? O serie lungă de e-mailuri dintre cei doi. Le-am ordonat cronologic şi le-am salvat într-un fişier separat. Doar ştiţi rusă.

El dădu din cap. Ieva mişca în sus şi în jos cursorul.

— Aici scrie tot. Trebuie să plec în curând, dar dumneavoastră puteţi rămâne aici ca să citiţi în linişte. Versiunea scurtă este că Simona e plecată de patru săptămâni. Şi, deşi a dat de mai multe ori semne că e bine, îmi fac griji. Este în Danemarca împreună cu verişorul nostru. O caută pe Virginia. Vă trimit un mesaj cu poze ale celor doi. Aşa ceva este mult prea periculos pentru Simona. Trebuie să o

găsiţi imediat şi să o convingeţi să vină acasă. Vreţi să faceţi asta pentru mine?

Ieva îi luă mâinile şi i le strânse. Privirea ei sfredelitoare se odihnea într-a lui. Apoi repetă aproape în şoaptă:

— Vreţi să faceţi asta pentru mine, Niles?

El dădu din cap.

— Voi face tot ce îmi stă în putinţă. Promit.

— Domnul fie cu dumneavoastră! Trebuie să mă duc acum. Trageţi uşa când plecaţi!

Ieva îi făcu semn cu mâna şi ieşi grăbită din locuinţă, luând-o pe trepte în jos.

El rămase bulversat şi se întreba de unde oare venea toată această încredere. După care se apucă să citească. Trecu prin tot materialul o dată, apoi încă o dată.

Treizeci şi două de e-mailuri schimbaseră Serghei şi Simona. Multe se învârteau în jurul unor detalii practice, cum ar fi schimbatul banilor şi alte lucruri asemănătoare, care nu-l interesau. Îşi făcu o imagine de ansamblu.

La începutul schimbului de scrisori din mai, nu apărea Danemarca. Acolo era vorba despre planificarea unei călătorii în Spania, unde doreau să caute un bărbat, care se numea Hannibal Frederiksen şi care locuia în apropiere de Malaga. Această călătorie avusese loc la începutul acestui an, în februarie mai exact.

Călătoria următoare, despre care discutaseră, trebuia să îi ducă în Danemarca. În acel moment nu aveau niciun alt punct de reper, decât un singur nume: Mogens Bergsøe. Exact la fel ca în cazul călătoriei în Spania, ei stabiliseră să folosească identitatea falsă a domnului şi a doamnei Sikorski din Germania.

Nu avea nevoie să afle mai multe. Şi, de altfel, nici nu erau mai multe informaţii folositoare în acel fişier cu e-mailuri.

Acum sosise vremea să se uite la filmul pe care Ieva i-l trimisese pe telefon. Credea că ştie ce urma să vadă în clipa în care apăsă pe redare şi când porni

înregistrarea mişcată, neclară. Totul era cufundat într-un galben mat şi iluminarea nu era prea bună.

Nu şi-ar fi dat seama, dacă nu i-ar fi spus Ieva, că era vorba despre Virginia. Ea stătea ghemuită sprijinită pe palme şi pe genunchi pe un pat. În spatele ei se afla îngenuncheat un bărbat. Filmarea îi tăia individului partea de peste umeri, dar pentru o clipă camera se mişcă în sus, astfel încât în imagine apăru o ceafă cu părul negru. Scena părea foarte brutală, dar, după toate aparenţele, consensuală. Dura cel mult zece, cincisprezece secunde.

Se mai uită la film încă o dată. Pe peretele de deasupra patului era atârnat un crucifix. Îl lăsă să meargă pentru a treia oară. Şi acum descoperi un detaliu pe care îl scăpase în primele două dăţi.

Bărbatul avea ceva la glezna dreaptă. O mică umbră întunecată… probabil un tatuaj. Ce anume reprezenta acel tatuaj nu se putea vedea, din păcate, în acea filmare neclară.

Îşi puse telefonul mobil din nou în buzunar. Îi va trimite mai târziu acest film lui Margrethe Franck, după ce îl va mai cerceta încă o dată foarte serios în camera lui de hotel.

Se ridică şi mai făcu o ultimă tură prin locuinţa spaţioasă. Cea mai vârstnică din cele trei surori era, aparent, o femeie de afaceri de succes şi deţinea mai multe brutării. Chiar dacă zona nu era neapărat una luxoasă, fiind aproape de un pod foarte circulat şi de o arteră principală care străbătea oraşul, cu siguranţă că locuinţa nu era ieftină.

Vizavi, în spatele unui complex de clădiri, se putea recunoaşte acoperişul vechii sălii polivalente. Acel acoperiş uriaş amintea de o mână şi întreaga clădire de beton arăta aşa de socialist, încât te gândeai imediat că Brejnev fusese direct responsabil pentru ea.

Chiar aşa stăteau lucrurile, i-o explicase şoferul de taxi cu o zi mai înainte. Clădirea era închisă. Nimeni nu ştia la ce ar putea folosi, dar anumite grupuri din Vilnius erau împotriva demolării ei. Chiar şi arhitectura clasică a Uniunii Sovietice putea

să devină cu timpul o parte a unui trecut ce trebuia conservat.

Râul Neris, cu peticele de pământ şi beton de pe malurile în rest verzi, curgea pe lângă sufrageria Simonei. În stânga, pe cealaltă parte a râului, se ridica un mic turn de pază al vechii cetăţi, spre cerul albastru, şi ceva mai departe Oxen putu să recunoască trei cruci pe cer, care erau înconjurate de copaci.

Când merseseră împreună prin partea veche a oraşului, Ieva îi povestise că cele trei cruci erau un monument ridicat în cinstea a şapte călugări franciscani, care, conform legendei, fuseseră crucificaţi acolo. Stalin ceruse să se demoleze crucile, dar, după ce îşi câştigaseră independenţa, lituanienii le reconstruiseră.

Crucile străluceau alb în lumina soarelui. Ar fi putut fi crucile Virginiei, Jolitei şi lui Danuté.

Oxen se întoarse la masa din sufragerie şi închise laptopul Ievei. Apoi plecă şi trase uşa locuinţei după el.

47

Era o vreme umedă. Norii atârnau grei şi o ploaie mocănească începu să cadă peste Karrebæksminde. Ea se uită cum se ridica micul pod basculat spre Enø şi se gândi imediat la o gură deschisă. Trecu o barcă prevăzută cu pânze, care o urmări pe Margrethe un timp, până când aceasta parcă la marginea portului de iahturi.

Îl găsi destul de repede pe cel care lucrase o grămadă de ani la poliţia criminalistică. Doar Benny Overholm mai meşterea la barca lui, în vreme ce toţi ceilalţi ieşiseră în larg, aşa cum se cuvenea într-o astfel de duminică de iunie.

— Benny Overholm?

Bărbatul se întoarse către ea, lăsând bormaşina jos. Avea o şapcă de culoare albastru-deschis şi barba lui deasă, argintie, se potrivea perfect cu lanţul gros de aur pe care îl purta la gât. Dădu din cap şi o privi cu nişte ochi foarte vii.

— Da, eu sunt.

Ea se prezentă şi îi întinse mâna.

Benny Overholm locuia în Næstved, dar, conform spuselor soţiei sale, îşi petrecea mult timp în Karrebæksminde şi nu obişnuia să-şi ia cu el telefonul mobil.

— Cercetez un caz mai vechi şi am dat de numele Niels Oxen. Vă spune ceva?

— Ar trebui să-mi spună?

— A fost la Bellahøj în perioada în care aţi fost şi dumneavoastră acolo.

Benny Overholm dădu din umeri fără să scoată un cuvânt.

— A fost la Şcoala de Poliţie, preciză ea.

— Aha! Se poate. Elevii vin şi pleacă.

— Aţi deschis o anchetă pe vremuri împotriva lui, împreună cu colegul dumneavoastră, Stig Ellehøj.

— Am făcut eu aşa ceva? De ce oare?

— Droguri.

— Am fost o jumătate de secol în poliţie şi am lucrat la multe cazuri…

Overholm făcu un gest de scuză.

— Niels Oxen a fost un caz special, a fost mai întâi în armată şi a primit două medalii pentru vitejie. În plus, are un nume neobişnuit.

Overholm îşi dădu jos încet mănuşile de lucru, în timp ce-şi scormonea prin memorie. După care dădu uşor din cap.

— Ba da, îmi amintesc, dar a trecut o veşnicie de atunci.

Ea îi întinse câteva documente şi îi făcu un rezumat, ca să-i împrospăteze memoria, în timp ce el răsfoia foile.

— Da, acum îmi amintesc. Un caz foarte ciudat, zise el.

— Cum adică ciudat?

— Ancheta a fost oprită la jumătate. Am fost chemaţi de şef pentru a…

— De Max Bøjlesen, vreţi să spuneţi?

— Da, la Beule. Ne-a spus că toată povestea asta ar fi o eroare şi ne-a rugat să o uităm. Şi, în plus, ne-a cerut să întocmim un raport fără să ne mai informăm superiorii direcţi. Aşa ceva nu se face. Ne sacrificasem timpul nostru liber şi orele acelea ne-au fost plătite ulterior de către Beule. Cred că şefilor noştri li s-a spus de la bun început că este o pierdere de vreme să investigăm acea chestiune. Dar acum, când vorbiţi despre asta… La scurt timp după aceea, soldatul a părăsit Şcoala de Poliţie, zise Overholm.

— Cine a ştiut de asta?

— Stig, partenerul meu, i-a destăinuit totul lui Middelbo. Cei doi mergeau din când în când împreună la vânătoare. Stig a considerat că Middelbo trebuia să fie informat şi să se ocupe de această problemă, fiindcă soldatul era chiar elevul lui. Dar aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată. Între timp, Middelbo s-a pensionat, la fel ca mine.

— Middelbo a murit. Cancer.

Benny Overholm îşi încruntă fruntea şi bombăni.

— Nenorocitul ăsta de cancer.

— Cine a mai ştiut de povestea asta?

— Doar Beule şi noi, Stig Ellehøj şi cu mine. Şeful nostru direct considera oricum că toată afacerea era moartă din faşă.

Explicaţiile lui Benny Overholm erau sincere şi directe. Dar, ca şi ceilalţi oameni implicaţi în toată treaba asta, şi el avusese nevoie de foarte mult timp pentru a-şi aminti de cele întâmplate, în ciuda seriozităţii cazului.

— Şi de ce e aşa de interesat PET-ul de asta?

Overholm nu se putu abţine să întrebe.

— Îmi pare rău, ştiţi doar…

— Da, da, e în regulă, zise repede fostul poliţist.

— Cum a început totul? De unde a apărut suspiciunea?

— De la mine, zise Overholm. De la mine, fiindcă am primit un pont foarte credibil şi am fost de părere că ar trebui să fie verificat.

— Un pont? De la cine?

— De la un informator pe care îl cunoşteam, de la un vagabond.

— Şi cum se numea acest om?

— Nu mi-am trădat niciodată sursele şi nu am nici acum intenţia să o fac.

Ea ezită. Pe acest drum nu va mai putea avansa.

— În regulă, dar poate că îmi puteţi povesti în ce anume a constat acel pont?

— Că soldatul – sau mai exact elevul de la acea vreme – a făcut trafic cu droguri. Scurt şi cuprinzător.

— Şi ce s-a întâmplat pe parcursul anchetei dumneavoastră?

Fusese aproape să îi spună „spionajul din timpul liber”, dar reuşi să se abţină în ultima clipă şi să nu o facă.

— L-am supravegheat. Am putut demonstra că se mişca prin mediul traficanţilor. Se întâlnea cu nişte indivizi foarte dubioşi, dacă e să luăm în considerare că era elev la Şcoala de Poliţie.

— Ca, de exemplu, acest individ?

Ea îi întinse o fotografie în care tânărul Niels Oxen îi dădea unui individ jegos, slab, cu o căciulă de flanelă, un mic plic sau o bucată de hârtie.

— Da, exact acest gen de persoane.

— Cine e acesta?

— Nu-mi mai amintesc. Unul din lumea traficanţilor. Altminteri nu l-am fi fotografiat pe Oxen cu el.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— După ce l-am supravegheat câteva seri şi câteva weekenduri, am primit ordinul de la Beule să acţionăm şi să îi percheziţionăm locuinţa.

Overholm trebuie că remarcase nedumerirea ei, fiindcă îi dădu lămuriri:

— Fără mandat de percheziţie şi dintr-astea… Nu chiar ca la carte, asta o ştiam şi noi, dar ce nu faci dacă vrea şeful şefilor?

— Şi aţi găsit ceva?

Benny Overholm îşi miji ochii şi se uită la cerul plin de nori ca şi cum ar fi încercat să găsească acolo răspunsul la întrebare.

— Ştiţi dumneavoastră… zise el pufnind pe nas. De treaba asta nu-mi mai pot aminti exact. Dar erau ceva droguri tari, câteva tablete şi nişte bani gheaţă. Raportul ar trebui să fie printre documentele dumneavoastră?

— Am doar o parte a lui, răspunse ea.

Minţea. Raportul se afla în plic. Era vorba exact de 850 grame de heroină, 350 grame de amfetamină, cinci blistere cu cincizeci de tablete de Diazepam. Valoarea lor de piaţă la acea vremea era de cel puţin o jumătate de milion de coroane.

— Unde aţi găsit drogurile?

— În garaj. Într-o gaură în perete, ascunsă în spatele acelor plăci de metal pe care se atârnă în mod obişnuit uneltele. Am reţinut fiindcă fusese o chestie destul de ingenioasă.

Memoria lui Overholm funcţiona cât se poate de bine, în plic se găseau şi nişte fotografii ale garajului.

— Şi ce s-a întâmplat cu captura?

— De treaba asta s-a ocupat Beule.

— Şi mai departe?

— Niciun mai departe…

— Nicio explicaţie, nimic?

— După cum v-am spus, şeful nostru ne-a înştiinţat că toată povestea asta a fost o neînţelegere. Nişte indivizi ar fi vrut să îl distrugă pe soldat şi i-ar fi întins o capcană pentru a-l băga în belele. Să uităm de toată afacerea asta şi să ne ţineam gura. Nu ar fi foarte bine dacă s-ar afla că poliţia a fost dusă de nas.

— Dumneavoastră aţi fost dus de nas?

— Ascultaţi… Îmi merge bine cu barca mea. Mă bucur în fiecare dimineaţă să mă trezesc, fie că este vară, fie că este iarnă. Nu vreau să am probleme. Poliţia şi tot ce ţine de ea fac parte din trecut.

Şi cu acestea, discuţia cu Benny Overholm era ca şi încheiată. Mai vorbiră puţin despre bărci, după care Margrethe mulţumi pentru ajutorul acordat şi îşi luă rămas-bun.

Când urcă în maşină, observă că bărbatul nu-şi reluase munca, ci era cufundat în gânduri.

★

Strigătele copiilor răsunau prin întreg bazinul de înot din centrul de recreere Glostrup. Ancheta ei privată va intra acum în cea de-a doua şi ultima etapă, cea mai interesantă. Se găsea în cafeteria bazinului de înot şi pe scaunul din faţa ei şedea comisarul Stig Ellehøj. În timpul discuţiei, cei doi copii ai lui, o fată şi un băiat de aproximativ zece şi doisprezece ani, bătuseră de mai multe ori în geam, pentru ca tatăl lor să se întoarcă în bazin şi să se joace cu ei.

Partenerul lui Overholm de pe vremea când fusese la Bellahøj avea în jur de patruzeci şi cinci de ani. Burta i se rotunjea pe sub tricou, dovedind că îşi găsise un loc de muncă în spatele unui birou la poliţia criminalistică din Albertslund, care ţinea de Comisariatul de Poliţie Copenhaga Vest.

Fusese imediat de acord să o întâlnească şi să discute despre „cazul soldatului”, aşa cum denumise

el chestiunea la telefon. Însă numai cu condiţia ca ei să se vadă la bazinul de înot, fiindcă le promisese copiilor săi această duminică de bălăceală.

Spre deosebire de pensionarul Overholm, Ellehøj îşi amintea foarte bine de cele petrecute. Ea îi verificase credibilitatea, târându-l prin tot cazul, de la început până la sfârşit. Declaraţia lui semăna mult cu cea a lui Overholm, însă Ellehøj mai ţinea minte o grămadă de alte detalii, de pildă, cât de mult se mirase când aflase de la televizor că Oxen primise Crucea de Vitejie.

Ellehøj părea să regrete.

— Ştiţi dumneavoastră… Deci faptul că nu aveam un mandat de percheziţie şi că i-am raportat direct lui Bøjlesen, pe la spatele şefului nostru… deci toate astea… toate astea îmi pot provoca mari necazuri.

— PET-ul ia astfel de chestiuni foarte în serios, zise ea şi îl lăsă să fiarbă.

— Pot să-mi pierd slujba.

— Treaba asta o vor decide alţii. Eu nu-mi fac decât meseria.

— Am venit de bunăvoie şi v-am povestit tot. Şi, pe vremuri, i le-am spus şi lui Middelbo, zise Ellehøj.

— Middelbo e mort.

— Am urmat doar ordinele de serviciu. De la vârful vârfului, de la Max Bøjlesen. Nu este, oare, de înţeles că am acţionat ca atare?

— Ei… O să vedem. Mai am încă nişte întrebări, dacă vă pot reţine încă un moment?

— Bineînţeles, zise corpolentul Ellehøj.

— Cine a găsit ascunzătoarea din spatele peretelui cu unelte din garajul lui Oxen?

— Benny a fost acela, răspunse el fără să ezite.

— A durat probabil o grămadă de timp. Adică vreau să spun – mai întâi casa, apoi beciul şi apoi să mai percheziţionaţi şi garajul.

Stig Ellehøj clătină din cap.

— Nu, lucrurile nu s-au petrecut aşa. Am început cu garajul.

— Înţeleg. Şi de ce?

— Benny a fost de părere că e locul mai potrivit. Fiindcă acolo soţia lui Oxen nu i-ar căuta prin lucruri şi că acolo acesta s-ar putea dedica în linişte afacerilor sale.

— Încercaţi, vă rog, să vă amintiţi… Cât timp a durat până când aţi găsit ascunzătoarea?

Ellehoj ezită un moment.

— Ne-am grăbit foarte tare. Poate o jumătate de oră? Credeţi că…?

— Nu cred absolut nimic. Încerc doar să fac puţină lumină în treaba asta. Mai aveţi vreo legătură cu Benny Overholm?

— Nu!

— Sună destul de categoric.

— Nu-mi place de el în mod deosebit. Eram tânăr pe vremea aia şi nou în departament. Privind retrospectiv, trebuie să recunosc că a făcut cu mine ce a vrut. Şi nu doar în cazul acela. El a fost motivul pentru care am plecat de acolo. Şi m-am bucurat să pot lăsa toate astea în urmă până în această dimineaţă, când m-aţi sunat.

— Ştiţi de la cine a primit Benny, pe vremuri, pontul legat de Oxen?

— Nu mi-a spus treaba asta şi nici nu am întrebat.

Scoase plicul din micul ei rucsac. Ajunseseră la capătul drumului. Stig Ellehøj părea să fie un om cu conştiinţa încărcată. Era gata să cedeze.

— Ştiţi cine este ăsta?

Îi dădu fotografia în care apărea Niels Oxen cu tipul jegos cu căciula de flanelă. Ellehøj se uită la ea şi rămase pe gânduri.

— Da, cred că da… E Balboa. Un veteran de război care a participat la operaţiunile din Balcani, dar care a murit.

— Balboa?

— Nu-l ştiţi pe Balboa? Sylvester Stallone şi filmele lui? Alea cu boxerul?

— Ah, da, cum să nu. Dar de unde până unde „Balboa”?

— Povestea asta mi-a spus-o Benny. Pe individ îl chema în realitate Ballebo. Era boxer amator la categoria uşoară – un boxer destul de slab, caz clasic de ratare. Cel mai mare model al său era Rocky Balboa. Astfel că porecla lui se explică. De ce s-a făcut individul ăsta soldat, numai Dumnezeu o ştie. Eu cred că pretenţiile armatei nu erau prea ridicate pe atunci, când a fost chestia aia cu războiul din Balcani. Dar Balboa nu şi-a mai revenit după aceea. S-a degradat, a început să se drogheze şi a făcut o groază de rahaturi.

— Ceea ce înseamnă că Overholm îl cunoaşte?

— Bineînţeles. Îl cunoştea. Balboa e mort de multă vreme. Se pare că în urma unei supradoze, pe când eu eram încă la Bellahøj.

Aşadar, povestea lui Benny Overholm avea totuşi câteva breşe, fapt care nu o surprindea câtuşi de puţin.

— Cât de bine îl cunoştea Benny Overholm pe acest Balboa?

— Cred că destul de bine. Am fost cândva de faţă când Benny i-a dat o bancnotă în trecere prin faţa unei tarabe cu mâncare. Nu cred că ar fi trebuit să văd chestia aia.

— Aţi pus vreo întrebare ulterior? Ce a răspuns?

— Ceva de genul că statul danez îi tratează mizerabil pe veteranii de război.

Îi dădu fotografia înapoi. Ea o puse în plic şi se ridică exact în clipa în care o ceată de copii năvăli în cafeteria bazinului de înot. Când copiii lui Ellehøj bătură din nou în geam, cei doi îşi luară rămas-bun.

Părăsi ştrandul şi se gândea pe drum spre parcare că viaţa lui Niels Oxen era un mare rahat. Şi asta de ani buni. Şi că era nevoie de un bărbat destul de curajos să poată suporta o astfel de viaţă.

Era puţin după ora nouă. Şedea în faţa televizorului în clipa în care clinchetul surd al telefonului mobil îi atrase atenţia. Însă înainte să ia telefonul în mână, auzi un alt semnal acustic.

Erau două mesaje de la Niels Oxen din Vilnius. În primul mesaj erau ataşate două fotografii. Una în

care apărea o femeie – destul de arătoasă – şi o a doua, care îl reprezenta pe un bărbat, blond-roşcat, cu pistrui. Textul mesajului era următorul: „Simona Zakalskyte şi Serghei Pronko.” Cel de-al doilea mesaj era un filmuleţ. Oxen îl însoţise cu textul: „Virginia la Nørlund. Atenţie la glezna bărbatului, te sun în cinci minute”.

Stinse televizorul şi porni înregistrarea. Calitatea era foarte proastă. Deşi neclară, se vedeau cele două trupuri. Observă imediat acel loc închis la culoare de la glezna bărbatului.

Deocamdată nu putea să roage pe nimeni de la centrul tehnic al criminalisticii din Vanløse să se uite la acel filmuleţ – afacerea era mult prea sensibilă. Dar, de fapt, orice cercetare tehnică era de prisos.

Pe glezna bărbatului scria: „H. I. 2006”. Şi pe cât de brutal se zice că era Ironman, pe atât de brutal o trata acel bărbat pe femeia din faţa lui.

La scurt timp după aceea îi sună telefonul mobil. Era Oxen. Răspunse.

— Ştiu cine e persoana în cauză, zise ea.

48

Nu vor mai exista alţi câini spânzuraţi. De data aceasta, destinatarul mesajului lor nu fusese un intermediar în drum spre ţintă, de data aceasta destinatarul fusese chiar ţinta. O atenţionare ar fi fost de prisos. Ar fi salvat câinele şi ar fi redus riscurile pentru marea finală.

Se făcuse târziu. Helena şi Konrad Sikorski se întoarseră în noul lor hotel după un alt tur de recunoaştere prudentă şi după o cină la pizzerie. Era neîndoielnic un avantaj să apară drept o pereche căsătorită, în călătorie de plăcere. Deghizarea lor funcţiona.

În imediata apropiere se găseau Fredensborg Slot, Frederiksborg Slot şi Esrum Sø. În această ţară mică nu era nimic urât, cu excepţie unora dintre locuitori.

Dimineaţa, chiar după ce duşmanul le fusese adus pe tavă de către programul de ştiri al televiziunii, ei acţionaseră fulgerător şi se relocaseră imediat, de la Hadsund la Hillerød.

Duşmanul era puternic. Nici chiar în cele mai sălbatice fantezii nu şi-ar fi putut imagina că lucrurile se vor petrece aşa. Duşmanul lor nu se nimeri să fie altcineva decât ministrul danez al justiţiei.

Au localizat locuinţa bărbatului într-un sat de lângă Nødebo, cât de exact au putut. Aruncaseră o privire la faţa locului şi studiaseră hărţile Google, unde se puteau număra aproape şi ţiglele de pe acoperiş.

Făcuseră o cercetare serioasă a persoanei. Anumite lucruri le descoperiseră pe internet, în engleză şi germană, dar pentru multe dintre informaţii primiseră un sprijin discret.

Îl rugaseră să îi ajute pe Andrei Rakhimov, care le făcuse rost gratuit de un interpret de încredere din Copenhaga. Ca gest de prietenie. Însă costurile pentru cercetarea tăbliţelor de înmatriculare le suportaseră totuşi ei, aşa cum fusese înţelegerea.

Rakhimov a tras tot felul de sfori, pentru a-i identifica pe cei din filmare, pe proprietarii automobilului, motiv pentru care era prea târziu să mai renunţe la tot, chiar dacă nu mai aveau nevoie de informaţii mulţumită emisiunii de ştiri a televiziunii.

— Rămânem la formulare? întrebă ea şi dădu drumul micii maşini de cafea, aflată în camera lor.

— Cred că sună destul de bine, spuse el.

— Mai citeşte-mi-o pentru ultima oară.

Îşi trase mănuşile de gumă pe mâini şi apucă foaia cu bucăţele de hârtie lipite pe ea. Erau litere din diferite titluri ale *USA Today,* tăiate şi lipite laolaltă. Începu să citească rar.

„Către ministrul justiţiei

Uitaţi-vă la CD-ROM. Hard diskul cu imaginile originale din castel costă 1,5 milioane de euro. Bani gheaţă.

Urmaţi URL-ul.

Logaţi-vă miercuri, la ora 12, în chat.

Parola: hangdogs[11].

Numele utilizatorului: justiţie”

Pe lângă cuvintele lipite, la sfârşitul scrisorii era adresa URL, care trimitea la un chat privat, pe care îl creaseră în acest scop. De aici încolo, îi vor da noi indicaţii ministrului justiţiei.

— Vreo obiecţie? Dacă da, atunci spune-o acum.

— Nu, totul e clar, zise ea.

Se certaseră în legătură cu suma. Ea fu de părere că vinovatul scăpase mult prea ieftin. El a contrazis-o energic. Ce diferenţă ar fi dacă ar câştiga cu trei, patru sau cinci milioane mai mult? Trebuie să cântărească totul cu foarte multă atenţie. Suma ar trebui să fie atât de mare, încât ministrul justiţiei să poată face rost de bani, fără ca soţia sau alte persoane să fie amestecate în afacere. Şi înainte de toate, suma ar trebui să nu fie prea mare încât să nu o poată transporta.

Îşi făcură temele. Presupuneau că omul avea bani. Mulţi bani. Avea studii superioare, în plus era jurist şi mai deţinea o mică parte din marele imperiu al firmelor familiei Rosborg. S.E. Rosborg International fusese întemeiată de tatăl lui. Într-un articol de pe internet scria: „Ministrul justiţiei este aşa de bogat, încât n-ar fi fost nevoie să accepte un post prost plătit, de reprezentant al poporului în Christiansborg. Faptul că totuşi a făcut-o spune multe despre angajamentul său politic”.

Aşa ceva suna întotdeauna extrem de simpatic. Ei îl descoperiseră în mai multe articole şi discuţii din diverse emisiuni de televiziune, în care era vorba despre sănătatea danezilor. Ministrul era, evident, un exemplu strălucitor pentru o minte sănătoasă într-un corp sănătos.

În realitate, era un porc pervers, ticălos. Nimic altceva.

Instrucţiunile le va primi o singură dată, via internet, în chatroom-ul privat, apoi nu va mai exista niciun fel de contact.

Iar dacă el ar încerca să-i păcălească – ceea ce nu şi-ar putea imagina, căci atunci şi-ar compromite total viaţa şi cariera politică – ei bine, pentru acest caz, ei luaseră deja toate măsurile cuvenite. Îşi asigurară asistenţă tehnică din partea unui prieten al „Helenei”, care lucra în domeniul IT. Erau necesare doar câteva comenzi simple şi se va crede că operaţiunea s-a făcut dintr-un hotel din Vilnius.

Însă aceasta nu era decât o măsură de precauţie. Puteau să se simtă în siguranţă, căci nimeni nu ştia cine erau. Nimeni nu le cunoştea planul. Dovezile erau salvate deopotrivă pe hard disk şi pe laptopul pe care l-a luat cu sine în cabana din pădure. Ambele fură ascunse cu grijă. De îndată ce vor intra în ultima şi partea decisivă a misiunii lor, porcul de ministru va putea cumpăra dovezile pentru 1,5 milioane de euro, salvându-şi astfel pielea.

Însă, în acelaşi timp, îi vor da lui Rosborg, pe chat, un avertisment uşor de înţeles: dacă ar încerca cumva ca, la predarea banilor, să-i păcălească,

atunci cu un singur click se va încărca filmul pe YouTube. Şi oare cum va arăta atunci lumea ministrului?

— Dar cum îi vom preda scrisoarea? Amice, te-ai gândit oare la asta?

Ea şedea pe marginea patului şi ţinea ceaşca de cafea cu ambele mâini, ca şi când ar fi vrut să se încălzească. Perspectiva următoarelor zile o făcea tot mai nervoasă, el îşi dădea foarte bine seama de asta. Unii încep să transpire, ea începe să îngheţe.

El, dimpotrivă, se simţea cu adevărat bine. Cu 750.000 de euro poţi face multe în Lituania sau în Rusia. Cu banii ăştia se pot împlini o mulţime de visuri şi poate fi creat un fundament pentru restul vieţii, dacă sunt bine chivernisiţi.

— Ideea să mă apropii de casa lui nu-mi place deloc. Mâine e luni şi deci o zi de lucru. Îi vom urmări maşina până la Copenhaga. Probabil că ăştia au în ţara asta şi limuzine, şi şoferi, nu-i aşa? Ne vom menţine la o distanţă sigură şi vom nota tot despre sosirea lui la parlament. Unde va opri maşina? Prin ce uşă trec tipi ca el? Şi aşa mai departe. Apoi vom spera că traseul se va repeta marţi, căci vom fi la faţa locului punctuali şi bine pregătiţi. Dacă nu ne va ieşi, vom avea şi miercurea ca back-up. El va primi scrisoarea. Nu este nicio grabă.

Ea încă mai ţinea strâns paharul.

— Bine, atunci aşa vom face. Dar, sincer… crezi că va fi în regulă?

El dădu din cap şi zâmbi liniştitor.

— Fireşte că va fi în regulă. Îţi promit. Trebuie doar să găsim locul potrivit pentru predarea banilor, apoi totul va fi pregătit.

49

În Opelul Corsa argintiu de la Europcar şedea o singură persoană. Helena Sikorski – sau, mai bine zis, Simona Zakalskyte – conducea maşina într-o marţi dimineaţa prin aglomeraţia din centrul oraşului Copenhaga. Lăsase trei maşini între ea şi limuzina de serviciu a ministrului justiţiei, Ulrik Rosborg. Înaintea şi în urma lui se aflau maşinile PET-ului, cu agenţii de protecţie.

Deşi pe Corsa era lipit un emiţător GPS, Margrethe era foarte atentă. Tocmai sunase şi Niles Oxen. El îl urmărea pe verişorul Simonei, pe Serghei Pronko. Fostul soldat de elită al Vympel luase dis-de-dimineaţă un taxi. Oxen îl supraveghease tot timpul şi acum se aflau în faţa Palatului Christiansborg, la intrarea dinspre Rigsdagsgården.

Zakalskyte şi Pronko îşi puteau pune în practică intenţiile în orice moment.

Nu a fost greu să-i găsească pe cei doi prezumptivi făptaşi responsabili pentru moartea lui Hannibal Frederiksen, a lui Mogens Bergsøe şi a lui Hans-Otto Corfitzen. Margrethe reuşise să-i localizeze luni dimineaţa.

Duminică seara târziu, ea întocmise lista posibilelor adăposturi plecând de la casa ministrului justiţiei din Nødebo şi selectând hotelurile şi pensiunile din apropiere, pe o rază de zece, cincisprezece kilometri.

Logica îi spunea că perechea căutată se va caza în apropierea ţintei lor. Şi avusese dreptate. Pe lista de oaspeţi din cea de-a treia locaţie selectată – hotelul Hillerød – se aflau soţii Helena şi Konrad Sikorski din Barsinghausen, Germania.

Imaginile de pe camerele de supraveghere din recepţia hotelului îi confirmase acest lucru. Simona Zakalskyte şi verişorul ei, Serghei Pronko, locuiau la camera 14.

Când Margrethe descoperi unde stăteau cei doi, aceştia nu erau în camera lor. Sosiseră abia spre prânz şi mai plecaseră de câteva ori şi în cursul după-amiezii. Fuseseră din nou la casa de la ţară a ministrului justiţiei şi prin localitatea Nødebo. Au mâncat seara într-o pizzerie din Hillerød şi au revenit târziu la hotel. Oxen preluă schimbul de noapte al supravegherii, pentru ca Margrethe să se poată odihni în camera de la hotelul Hillerød.

Trecuseră deja de Kongens Nytorv. În curând aveau să ajungă la Holmens Bro şi apoi la Christiansborg.

Nu avea habar unde cobora de obicei ministrul. Poate că nici nu va merge la parlament, ci direct la ministerul din Slotsholmsgade. Dacă era aşa, va trebui să meargă şi el mai departe. Va şti de îndată.

★

Oxen văzu cum maşina de serviciu a ministrului justiţiei, un Audi A8 Quattro, albastru-închis, trecu peste pod şi o sună pe Margrethe Franck.

— Rămâi la aparat. Va trebui să vedem unde se va duce. Pronko aşteaptă în stradă împreună cu un tip cu care a stat de vorbă. Cred că este vorba despre curierul lui.

— Bine, rămân la telefon, răspunse ea.

Micul convoi, alcătuit din două vehicule PET şi maşina de serviciu a ministrului, vină la dreapta şi rulă spre Rigsdagsgården. Ministrul Ulrik Rosborg se îndrepta, aşadar, spre parlament, mai exact spre intrarea principală.

— Intru şi eu, zise Franck.

Ministrul coborî şi le făcu un semn agenţilor de securitate. Puţin după aceea, coloana PET-ului se puse din nou în mişcare, în timp ce Rosborg se îndrepta spre treptele mari.

— Franck! Fii atentă la tipul în pulover albastru-deschis! Curierul, flăcăul de pe bicicletă… Are un plic în mână.

Un adolescent pe o bicicletă se îndreptă spre ministru, care rămase în faţa treptelor, întreţinându-se cu un domn mai în vârstă.

— Rosborg vorbeşte cu cineva. Este preşedintele parlamentului, Hans Panduro, zise Franck.

Tânărul opri bicicleta chiar lângă ministru, îi spuse ceva şi îi înmână un plic alb. Apoi apăsă pe pedale şi dispăru în direcţia Tøjhusgade.

Ministrul justiţiei pipăi plicul şi zâmbi privind spre preşedintele parlamentului, care vorbea, între timp, cu un alt coleg.

Urcă apoi câteva trepte şi se opri. Pipăi din nou plicul, îl deschise şi scoase o bucată mică de hârtie. Pentru moment, lui Oxen i se păru că ministrul încremeni pe trepte. Apoi îşi mişcă ciudat de brusc capul, de parcă ar fi căutat ceva în Rigsdagsgården, înainte de a face câţiva paşi mari pe trepte şi a dispărea în clădirea parlamentului.

— Pronko s-a întors şi ea l-a luat cu maşina. Franck, vino la ieşire şi ia-mă de pe drum!

— Am înţeles.

Câteva secunde mai târziu, şedea lângă ea. Urmăreau permanent luminile din spate ale Opelului, care cobora pe Slotsholmgade.

— Ce-a fost mai devreme? Solicitările lor? întrebă ea, fără a pierde din ochi maşina din faţa lor.

— Cred că da. Ce altceva?

— Atunci înseamnă că vor încerca să-l şantajeze cu câteva milioane?

— Cu siguranţă. Probabil că au suficient material pentru a-l termina. Pe aici, virează!

Opelul Corsa o luă spre dreapta, pe Christians Brygge, străbătu Frederiksholm Kanal şi urmă apoi Kalvebod Brygge.

— Însă poate că nu suficient spre a dovedi că el a omorât-o?

— Nu ştim dacă el a omorât-o, de fapt. Ştim doar că Virginia a dispărut. Unde naiba vor ăştia să se ducă?

Opelul viră pe Bernstorffsgade şi ei rămaseră în tot acest timp în urma lui, păstrând o distanţă discretă. La gară, maşina făcu un ocol şi opri în faţa intrării principale.

Serghei Pronko coborî din maşină şi dispăru cu paşi mari în clădirea gării, cu o geantă mare, portocalie, trecută peste umăr. Franck rămase lângă bordură, iar Oxen alergă în urma rusului.

În interior era o agitaţie de nedescris, totul părea întunecat în comparaţie cu stridenta lumină a soarelui de afară. Oxen se uită prin mulţime, până când descoperi geanta portocalie. Serghei Pronko mergea grăbit spre celălalt capăt al clădirii.

Oxen îl urmărea discret. Nu era exclus ca Pronko să îl vadă.

Rusul o apucă pe trepte spre ieşirea Istedgade. Oxen se grăbi după el şi mai putu să vadă cum Pronko o luă spre stânga, în jos, pe o altă scară abruptă, unde un indicator arăta drumul către biroul de bagaje.

Urmă prevăzător lungul coridor. Dulăpioarele de bagaje se înşirau pe pereţi unele după altele, de la podea până la plafon, cât vedeai cu ochii. Înregistră de îndată toate mişcările. Se pricepea foarte bine la asta.

Acolo erau doar câţiva oameni. O pereche mai în vârstă se lupta cu două geamantane, o femeie cu un copil mic de mână stătea în faţa automatului pentru a plăti, în timp ce, aproximativ în mijlocul coridorului, o tânără pereche cu două rucsacuri mari aştepta la ghişeu. Înaintea unui dulăpior de bagaje, spre capătul încăperii, stătea o tânără femeie africană.

Serghei Pronko rămase lângă locul de preluare a bagajelor, la un ghişeu din metal precum cele de check-in din aeroporturi.

Oxen se postă lângă automate, după femeia cu copilul, care avea probleme cu plata. Cu coada ochiului înregistră cum rusul înaintă când perechea cu geamantane plecă. Pronko puse geanta portocalie pe masă, trase fermoarul şi scoase un rucsac mai mic, verde-închis.

Când tânăra funcţionară a serviciului se aplecă pentru a fixa numărul bagajului, roti puţin rucsacul şi el observă că avea legat de fermoarul buzunarului

lateral un mic animal de pluş – un urs polar. Mai mult nici nu avea nevoie să ştie. Se trase prevăzător înapoi, urcă din nou treptele şi se retrase în mulţime pentru a aştepta.

Serghei Pronko apăru puţin mai târziu, cu geanta sport trecută iarăşi peste umăr. Rusul se îndreptă fără grabă spre ieşire şi probabil că pe drum i se făcu foame, pentru că îşi cumpără sendvişuri, lapte şi două cola mari, pe care le băgă în geantă, înainte de a părăsi gara.

Se urcă relaxat în Corsa. Simona Zakalskyte porni motorul, reintră în trafic şi viră, cu o scurtă ezitare, neregulamentar, spre stânga, intrând pe Bernstorffsgade. De acolo, merseră spre intersecţia Vesterbrogade, pe care o traversară în diagonală.

— Ce-a făcut acolo? întrebă Franck, în timp ce aştepta o breşă în circulaţie pentru a face aceeaşi manevră.

— A cumpărat bilete… Bănuiesc, pentru că a aşteptat la tejghea. La întoarcere, şi-a luat câteva sendvişuri şi cola.

— Bilete? Înseamnă că plănuiesc să plece cu trenul. E bine de ştiut. Asta nu poate să însemne decât că vor călători cu feribotul de la Gedser la Warnemünde şi apoi cu trenul de la Rostock, prin Berlin şi Varşovia, înapoi spre Lituania.

— Asta se poate afla uşor.

— Nu cred că a plătit cu o carte de credit. Singurele bilete pe care le putem verifica sunt cele de la feribot, dacă le-a luat deja. Însă asta ar fi de ajuns.

Merseră o vreme în tăcere. Franck păstră tot timpul suficientă distanţă de maşina perechii ruso-lituaniene. Abia pe Borups Allé ea rosti ceea ce gândise şi el:

— Aş vrea să ştiu cât timp va mai dura. Ministrul justiţiei a aflat acum pretenţiile lor. Va trebui să strângă banii, chiar dacă asta nu va fi foarte greu. Să nu uităm că Rosborg provine dintr-o familie bogată. Are legătură probabil cu concernul S.E. Rosborg International, nu-i aşa?

— Da, aparţine familiei lui. Nu-mi vine să cred că lui Rosborg îi lipseşte ceva.

Ulrik Rosborg era unul dintre politicienii cărora Oxen li se adresase în speranţa că va întruni o comisie de anchetă pentru a lămuri moartea lui Bosse. Atunci, la putere, se aflau alte partide şi Rosborg era cea mai influentă şi mai energică vedetă a opoziţiei. Din păcate, nu destul de energic pentru a-i răspunde cererii lui.

— Pronko şi Zakalskyte se vor strădui din răsputeri să termine cât mai repede vânătoarea şi să se întoarcă în siguranţă acasă, la Vilnius. Dar cred că vor fi nevoiţi să-i dea vreo două, trei zile. Depinde cât de mare e suma cerută, continuă Franck.

— De fapt, nu ştim nimic. Bănuim că îl şantajează, dar nu ştim sigur, obiectă el.

Ajunseră la Utterslev Mose şi la autostrada Hillerød. Cu siguranţă că Pronko şi Zakalskyte se întorceau la hotel.

— Ar trebui să cunoşti zona, doar ai locuit în Cartierul de Nord-Vest, spuse ea.

— Nu grozav, bombăni el, deşi se învârtise de o mie de ori în această zonă, în goana după sticle.

I se păru că trecuse o veşnicie de atunci. Fusese înainte ca el şi Domnul White să coboare din tren în Skørping, de 1 mai, pe o ploaie torenţială.

Acum şedea în maşină lângă o funcţionară a serviciului secret, în drum spre Hillerød, pe urmele unui bărbat şi ale unei femei care omorâseră cu sânge-rece, în încercarea lor de luni întregi de a-şi atinge scopul.

Şedea lângă Margrethe Franck, pentru că fusese atât de nesăbuit, încât să calce straturile de flori de la Nørlund Slot.

Douăzeci de minute mai târziu, fără incidente, ajunseră în parcarea hotelului Hillerød şi merseră până în colţul cel mai îndepărtat, de unde putură să observe cum Simona Zakalskyte şi Serghei Pronko dispărură în holul hotelului.

De acum aveau să numere orele până când vor întreprinde alte acţiuni. Nu le rămânea decât să improvizeze şi nu aveau loc de manevră pentru paşi greşiţi. Fiecare greşeală putea să le fie fatală.

Coborâră din maşină şi se duseră la intrare. De îndată ce ajunse în camera lui, Oxen trebui să dea câteva telefoane şi să se ocupe de propria poliţă de asigurare. Seara târziu, va porni într-o mică misiune secretă, pentru a face ca poliţa să devină activă.

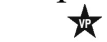

Ceasul gării din Copenhaga arăta că mai erau câteva minute până la miezul nopţii. El merse cât se poate de liniştit către locul de întâlnire, cu o pungă de plastic în mână.

În acest timp, în hotelul Hillerød, Franck era ferm convinsă că el dormea dus. Învăţase din propriile greşeli. Umbrele nu au umbre şi nici emiţător GPS, căci părăsise hotelul pe jos şi, conform înţelegerii, fusese luat de soţia lui Fritsen câteva sute de metri mai încolo.

L.T. Fritsen sta la ieşirea Istedgade, rezemat de o balustradă. Mecanicul, cu care se împrietenise bine din a doua misiune în Balcani, reuşea să se ţină pe linia de plutire cu contracte regulate şi cu diverse reparaţii pe sub mână, în micul său atelier auto, din Amager.

Se vedeau rareori, dar Fritsen a fost întotdeauna prezent când a avut nevoie de el. De aproape şapte ani, din ziua când Oxen a sărit în râul Una ca să-l pescuiască din apă, unde căzuse după ce fusese nimerit de un lunetist sârb.

El dădu semnalul, ciupindu-se de lobul urechii, şi L.T. Fritsen o apucă încet în jos, nu înainte să-şi ia geanta de umăr, în care pusese toate lucrurile de care aveau nevoie, inclusiv un laptop.

După un minut îl urmă şi Oxen. Se întâlniră la treptele abrupte, care duceau la biroul de bagaje. Fără să spună vreun cuvânt, îşi despachetară hainele de schimb, îşi puseră hanoracele cu glugă, îşi aşezară şepci pe cap şi ridicară glugile. Apoi merseră mai departe.

Lunga încăpere cu dulăpioare era pustie, doar la ghişeu se afla un funcţionar, un tăntălău cu un tricou imprimat cu mărcile DSB şi 7-Eleven.

Fritsen îşi aşeză geanta pe tejghea şi, când tânărul păşi înainte, îl împroşcă cu spray paralizant în faţă, în timp ce Oxen localiză fulgerător cele trei camere de supraveghere de pe tavan şi le dădu jos. Apoi, dintr-un salt, sări dincolo de tejghea, îl apucă pe tip şi îl aruncă pe podea. Fritsen îi lipi, fără nicio ezitare, gura cu bandă adezivă, îi întoarse braţele la spate şi îi imobiliză mâinile şi gleznele tot cu bandă. Îl luară de jos şi îl duseră în cel mai dosnic colţ al încăperii depozitului.

Fritsen îşi preluă postul de la tejghea, în timp ce Oxen îşi croi drum printre bagaje, până la rafturile goale. Totul era aşezat în ordine şi uşor de cercetat. Dură mai puţin de un minut.

Oxen descoperi pe un raft, chiar la nivelul ochilor, rucsacul verde cu micul urs polar.

Îl strigă pe Fritsen şi făcură schimb de locuri.

În încăpere nu se vedea nimeni. Mai era o oră până când se închidea gara, dar puţină lume mai avea de rezolvat ceva la depozitul de bagaje. Aruncă o privire la ceasul de la mână. Trecuseră şase minute.

Nu ştia dacă cineva supraveghea încăperea printr-un monitor, însă era evident că depozitul de bagaje era administrat de societatea căilor ferate DSB, împreună cu lanţul de chioşcuri 7-Eleven, astfel că nu se aşteptau să existe prea mult personal.

După exact opt minute şi douăzeci şi cinci de secunde, Fritsen sări peste tejghea, cu geanta sa în mână. Urcară liniştit şi degajat, unul după celălalt, treptele şi părăsiră gara pe ieşirea dinspre Istedgade.

Puţin mai departe, la colţul Colbjørnsgade, stătea soţia lui L.T. Fritsen, pregătită să-i preia.

50

Erau tot timpul în stare de alertă. De fiecare dată când falsa pereche se urca în maşină, se gândea că a sosit momentul. Dar nu se întâmpla nimic. Cuplul Sikorski îşi făcea plimbarea o dată sau de două ori pe zi.

Franck şi Oxen se instalară în hotelul Hillerød, ea locuia la două camere de el şi îi mărturisi că este stresată din cauză că în curând nu va mai găsi scuze.

Martin Rytter care, în calitate de şef al echipei mărite, îşi stabilise biroul la Rold Storkro, o sunase de mai multe ori. Ea îl amânase sub motivul că trebuie să rezolve o sarcină primită de la Mossman, care dorea să ştie totul despre cei trei bărbaţi care supravieţuiseră sfârşitului de săptămână la castel şi că ea era ocupată 24 de ore din 24 să întoarcă pe toate feţele viaţa ministrului justiţiei Rosborg, a secretarului de stat Uth-Johansen şi a directorului Nyberg.

Credibil, dar, de fapt, minciună. Şi când Rytter se interesă de „prietenul nostru, soldatul", îi răspunse că habar nu are cu ce se ocupă.

Oxen se bucura că, într-o zi, toate astea vor lua sfârşit. Era pregătit. Şi asigurat. Acum dorea să lase totul în urmă.

Preluă supravegherea. Era în noaptea de sâmbătă, trecut de ora patru, când îşi mută privirea de la fereastră la display-ul telefonului mobil. Apăsă precipitat numărul lui Franck.

— Acum!

Simona Zakalskyte şi Serghei Pronko străbăteau degajaţi parcarea, îndreptându-se spre Opelul lor, dar, spre deosebire de ultimele dăţi, de data aceasta aveau şi bagajul cu ei. Plecau. Predaseră camerele. Aşadar, a sosit timpul.

El ridică salteaua patului şi scoase cuţitul şi ultima lui achiziţie, un SIG Sauer P210 de nouă milimetri. „Neuhausen", cum era alintat, era o armă tipică de rezervă a vânătorilor, cunoscută pentru

precizie. Plătise pentru pistol impresionanta sumă de douăzeci şi una de mii de coroane pe piaţa neagră. L.T. Fritsen se îngrijise să îi facă rost la Copenhaga de SIG şi alte câteva ustensile.

Introduse încărcătorul cu şase gloanţe în armă şi îl puse pe cel de rezervă în buzunarul pantalonilor, apoi îşi prinse cu bandă adezivă tocul cuţitului de piciorul drept, îşi înşfăcă jacheta şi trânti uşa după el.

În aceeaşi clipă apăru şi Franck din camera ei. Îşi împinse arma în tocul de la umăr şi îşi trase jacheta peste ea.

— Aparatul de urmărire?

— Aici înăuntru, răspunse ea şi îşi ridică micul rucsac.

— Binoclul?

— Tot aici.

Alergară de-a lungul coridorului, se opriră brusc şi trecură vădit relaxaţi prin faţa recepţiei. Pe geam putură să vadă cum Opelul Corsa părăsi parcarea. Rămaseră locului, până când maşina dispăru în direcţia Milnersvej.

Abia atunci alergară la Mini Cooperul lui Franck. Ea se aruncă la volan şi porni, în timp ce el pescui aparatul de urmărire din rucsac.

— Calm, i-am găsit, îi zise el, în timp ce ea acceleră spre ieşire.

Punctul roşu de pe micul ecran se mişca încet, pe Østergade, apoi pe Helsingørsgade şi mai departe pe Holmegårdsvej, pe lângă parcul castelului din Frederiksborg, coborând prin Fredensborgvej. În tot acest timp, păstrară o distanţă adecvată. Deocamdată, nu exista niciun motiv pentru un contact direct.

— O iau spre autostradă? întrebă Franck.

El aşteptă un moment. Punctul roşu alunecă pe lângă.

— Nu, rămân pe Hillerødvej.

Puţin după aceea, Opelul Corsa viră la stânga şi o luă pe Nødebovej.

— Au luat-o spre ministru, strigă Franck. Nu mai înţeleg!

— Hai să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Oricum, mai este o bucată bună până acolo, răspunse el şi nu-şi dezlipi privirea de pe punctul roşu.

Era evident că Zakalskyte şi Pronko nu aveau intenţia să intre cu Opelul în groapa cu lei. În schimb, traversau marele Nødebo, care părea mai degrabă o rezervaţie naturală, decât un oraş. Apoi o luară pe Gillelejevej mai departe prin pădure, pe un drum încadrat de foioase. După puţin timp, virară pe un alt drum care ducea în jos, pe malul lacului Esrum Sø.

— N-am fost pe aici de curând?

— Ba da. Aici au zăbovit o oră întreagă, fumând. Păstrează distanţa, zise el.

Opelul înainta încet. După un kilometru, punctul roşu rămase nemişcat.

— Au oprit. Nu putem parcă aici. Dacă vine cineva, ne vede imediat.

— Şi ce facem acum?

Degetele lui Franck bătură nerăbdătoare pe volan.

El studie harta pe display.

— Ne întoarcem. Apoi mergem pe acelaşi drum, dar pe strada asta paralelă.

El îi arătă ecranul, pentru ca ea să-i poată urmări traseul.

— Vom urma această stradă până când ajungem la aceeaşi înălţime cu perechea noastră. Atunci vom opri maşina şi vom merge cei două sute de metri prin pădure, până jos, pe mal, unde au parcat Opelul. Cred că intenţionează să se întâlnească acolo cu ministrul.

— Prin urmare, de aceea au aşteptat atât de mult. E sâmbătă dimineaţa, el are liber, aşa că poate să plece. În apropierea casei sale. Foarte practic, zise ea.

— De-a dreptul grijuliu, murmură el. Haide să plecăm de aici!

Zece minute mai târziu, se luptară să treacă prin desiş, la început repede, fără să ţină cont de zgomotele pe care le făceau, însă, de îndată ce putură să zărească printre trunchiuri suprafaţa licărindă a lacului, o luară mai încet.

Se strecurară prevăzători mai departe. Dacă aparatul de supraveghere avusese dreptate, se aflau la mai puţin de o sută de metri de Opel. Priveau cu atenţie în jos, pentru a nu călca pe crengile căzute la pământ. Ajunşi la un copac răsturnat de pe o colină mică, el îi spuse să se oprească, se târî pe burtă ultimii metri, după care îi făcu semn să îl urmeze.

Între timp, soarele răsărise. Câmpul lor vizual era acoperit în cea mai mare parte de frunziş, dar se găseau destule locuri care le permiteau să vadă lacul. Într-unul dintre acestea, sclipi parbrizul Opelului. Nu departe, putu să desluşească spatele lui Serghei Pronko. Fostul membru *Speznas* fuma. Oxen zări fumul cenuşiu înălţându-se pe lângă faţa bărbatului. Din cauza frunzişului des, nu putu să o vadă şi pe Zakalskyte.

— Trebuie să ne apropiem şi mai mult, zise el şi îşi lăsă binoclul jos.

— E posibil?

Franck stătea acum foarte aproape de umărul lui.

— Desişul de jos. Acolo vom rămâne până când îl vom vedea pe ministru sau până ce îi vom auzi maşina. Asta le va solicita întreaga atenţie, în timp ce noi vom înainta pe ultima porţiune şi ne vom arunca în spatele unui copac. Atunci vom fi exact acolo unde trebuie…

Franck se mulţumi să dea din cap, înverşunată. La semnul lui, se ridică puţin şi îl urmă încet, în jos, pe povârniş, într-un mărăciniş de mure. Aici se culcară din nou la pământ.

— Acum trebuie să aşteptăm. Stai calmă! îi murmură el în ureche.

Apoi îşi privi ceasul de la mână. Era 4.56.

Zakalskyte şi Pronko îşi lăsaseră maşina într-un luminiş de lângă drum. Observă surprins că pe capota Opelului se afla un laptop deschis.

Amândoi fumau ţigară după ţigară, poate pentru că situaţia devenea tot mai încordată. Cu ţigara în gură, ea se sprijini de aripa dreaptă şi se frichinea neliniştită încolo şi încoace. El, dimpotrivă, stătea nemişcat. Apoi azvârli chiştocul şi cercetă grijuliu împrejurimile cu binoclul. Întâi lacul, pe urmă uscatul.

Oxen şi Franck se culcară la pământ. Văzură cum Pronko scoase un pistol din buzunarul pantalonilor şi merse pe drumul forestier o bucată în jos, apoi în sus. Fostul soldat de elită era un om prevăzător, care voia să se asigure împotriva unor surprize pe teren. Acum rusul controla taluzul de la marginea pădurii.

Oxen îşi scoase arma şi îi trase prevăzător piedica, exact când Pronko ajunse la cel mult douăzeci, douăzeci şi cinci de metri de ei. Franck scoase şi ea arma de serviciu din toc şi făcu acelaşi lucru.

La aproximativ zece metri de ei, rusul se întoarse şi îşi încheie patrularea. Ei răsuflară uşuraţi.

Era 05.14. Jos, la maşină, cei doi îşi aprinseră următorul rând de ţigări. Simona Zakalskyte începu din nou să tropăie nervos. Scoase un pistol din buzunarul jachetei şi îi spuse ceva verişorului. El scoase încărcătorul din arma ei, îl controlă şi îl împinse energic la loc. Apoi dădu din cap şi îi mai spuse ceva. Ea încărcă arma şi o vârî înapoi.

Ora 05.25. Serghei Pronko dădu un ordin scurt. Simona îşi ocupă locul lângă laptop, care se afla încă pe capota Opelului.

Pronko se duse la stradă şi cercetă iarăşi orizontul, înainte de a reveni cât se poate de liniştit. Deschise portiera din dreapta şi aruncă un binoclu pe banchetă.

Ora 05.30. Auziră un zgomot de motor. Puţin după aceea, apăru un automobil. O maşină mică, neagră, care străbătu foarte încet drumul. Se vedea bine. Era maşina soţiei-arhitect, un Citroën Picasso. Evident, Franck verificase totul demult.

Deveni vizibilă şi persoana din spatele volanului. Maşina ajunse aproape de Serghei Pronko, care se

afla în spatele Opelului, la adăpost. Cu mâna întinsă, rusul îşi îndreptă arma direct spre ministrul justiţiei.

51

Serghei Pronko îl dirijă pe ministrul justiţiei spre micul luminiş, învârtind pistolul în aer. Apoi îi făcu semn să coboare din maşină.

Oxen şi Franck se furişară înainte şi se întinseră în spatele unor trunchiuri groase de fagi. Franck la trei metri în dreapta lui Oxen. Îi despărţeau aproximativ douăzeci de metri de locul în care se petrecea scena, acolo unde stăteau acum ambele maşini. Erau, aşadar, destul de aproape pentru a prinde câteva frânturi de conversaţie.

Ulrik Rosborg coborî din Citroën încet, cu mâinile ridicate. Ministrul era palid şi părea înlemnit de frică.

— Ţine minte… Doar o singură atingere…

Serghei Pronko arătă spre laptop şi ridică ameninţător degetul arătător.

Apoi îi ordonă lui Rosborg să se aşeze cu picioarele depărtate în faţa maşinii, cu mâinile pe capotă şi îl percheziţionă. Cu arma în mână, Pronko îl îndrumă spre portbagaj.

— Deschide!

Rosborg ascultă mecanic. Apoi Pronko îl împinse înainte, în faţa celor două maşini. Rosborg ţinea în mână o geantă sport din nailon.

El fu luat în primire de Simona Zakalskyte, care rămăsese în spatele Opelului Corsa. El dădu drumul genţii să cadă şi lăsă capul în jos, în timp ce ea se aşeză în faţa lui.

— Uită-te la mine!

Ordinul furios al lui Zakalskyte avu un mare efect asupra lui Rosborg care tresări şi ascultă intimidat. Lituaniana privi faţa înlemnită a ministrului. Verişorul ei luă geanta sport şi o dădu mai încolo. Apoi îngenunche, trase fermoarul şi îi cercetă conţinutul.

Printr-un scurt semn din cap îi dădu de înţeles partenerei că totul era în ordine şi aşeză geanta în portbagajul maşinii Corsa.

Zakalskyte stătea în continuare nemişcată şi îl privea pe ministru, în timp ce Pronko îi urmărea atent privirea.

— Aşa… deci crezi că poţi cumpăra treaba asta?

Zakalskyte îi urlă în faţă lui Rosborg, paralizat de spaimă, în timp ce scoase cu mâna stângă din buzunarul pantalonilor un bileţel pe care i-l ţinu înaintea nasului.

Arăta ca o chitanţă de la biroul de bagaje de la gară.

Atunci explodă, ca şi când corpul ei dezlănţui o forţă până atunci necunoscută. Îl lovi puternic cu pistolul în cap pe Rosborg. El se prăbuşi spre parbrizul Citroënului şi, când îşi duse mâna la faţă, văzu că îi curgea sânge. Nu putură să-şi dea seama, din ascunzişul lor, dacă era de la nas sau de la o arcadă spartă.

Ministrul se clătină câţiva paşi, dar Simona Zakalskyte ajunse din nou la el. Îi apăsă pistolul pe gât.

— A fost sora mea! Porc împuţit! îi strigă ea ministrului plin de sânge.

Buzele lui se mişcară, dar ea urlă din nou:

— În genunchi!

Ţinea încă pistolul lipit de gâtul lui şi îl sili să îngenuncheze. Oxen şi Franck putură să-l audă şi pe el. Glasul îi suna spart.

— A fost un accident. Îmi pare… aşa de rău!

Zakalskyte rămase un moment nemişcată înaintea lui Rosborg, care era în continuare în genunchi. Apoi continuă tare şi clar:

— A fost sora mea!

Ridică încet pistolul şi îl îndreptă spre fruntea ministrului.

Situaţia scăpase de sub control. Franck era întinsă la pământ, cu braţele desfăcute, cu arma de serviciu pregătită. Acum trebuia să acţioneze. Îşi împărţiră sarcinile făcându-şi semne cu mâna. Oxen îl avea în vizor pe fostul soldat rus, Franck se va ocupa de femeie. Ei nu-i rămase altceva de făcut decât să

ţintească pieptul. Poate două, trei împuşcături rapide.

Degetul drept al lui Franck se curbă încet pe trăgaci.

Însă chiar înainte ca ea să apese, văzură cum capul Simonei Zakalskytes tresări brusc şi fu aruncat înapoi. Într-o fracţiune de secundă, Franck şi Oxen înregistrară cum glonţul scoase nişte ţesut gri-maroniu, când ieşi prin partea din spate a ţestei Simonei Zakalskyte.

Împuşcătura nu se auzise şi avusese o precizie milimetrică. Probabil că a fost trasă cu o puşcă. Extrem de surprinşi, nu putură să reacţioneze suficient de repede. Nu se gândiră decât la faptul că erau neprotejaţi în tufiş. Judecând după unghi, lunetistul trebuie că se aflase mai sus, undeva în stânga lor.

Când verişoara lui se prăbuşi la pământ şi ateriză peste ministrul care se chircise, Serghei Pronko se aruncă în spatele Opelului.

Apoi ecranul laptopului fu spart de un glonţ. Geamurile maşinii fură făcute ţăndări. Următoarele gloanţe găuriră caroseria.

Erau cel puţin doi lunetişti. Oxen abia reuşi să-şi ducă la bun sfârşit acest gând, că scoarţa copacului de deasupra lui Franck fu sfărâmată de un proiectil. Auzi fluieratul caracteristic, urmat de un sunet înăbuşit, când glonţul lovi pământul la doar câţiva centimetri de umărul lui stâng.

— Acum!

El o smuci de braţ în sus.

— Fugi! Acolo sus!

Urcară până unde copacii erau mai deşi şi tufişul atât de compact încât erau protejaţi. Fără a se mai gândi vreun moment la handicapul lui Franck, o smuci în zigzag în sus, pe deal.

— Adăposteşte-te acolo sus, în tufiş!

După ce îi strigă, se aruncă la pământ, se rostogoli şi ajunse în poziţie de tragere, în genunchi, în spatele unui copac. Trase rapid, la nimereală, o serie de cinci gloanţe în direcţia inamicului, pentru

a-i oferi protecţie lui Franck. Apoi alergă în spatele ei în sus, prin desiş, cu gloanţele şuierându-i pe la ureche, până când se putu arunca în spatele tufei de mure, unde stătuse întins mai devreme. Un singur proiectil mai şuieră prin frunzişul veşted. Apoi focul încetă.

— Ce dracu'…?

Franck, care stătuse întinsă pe burtă la pământ, se rostogoli pe spate, gâfâind.

El scoase binoclul din rucsac şi se târî puţin înainte.

— Sunt trei, zise el şi urmări concentrat scena care se derula sub ei.

Trei bărbaţi în costume de camuflaj şi cu feţe acoperite se mişcară prevăzători înainte, în direcţia lui Serghei Pronko, care trăsese o serie de focuri cu pistolul, când Oxen şi Franck fugiseră din zona de luptă.

Bărbaţii erau înarmaţi cu puşti, aveau mitraliere atârnate cu o curea peste piept, iar la centură, un pistol de rezervă. Modul în care se mişcau în teren, cercetându-l şi acoperindu-se reciproc, dovedea că erau bărbaţi din branşa lui – profesionişti.

Se făcuse linişte.

Simona Zakalskyte încă mai zăcea acolo unde se prăbuşise. Cu un bilet extraordinar de valoros în mână, ministrul justiţiei dispăruse. Şi din acest unghi, nici Serghei Pronko nu se mai vedea.

Dacă rusul nu fugise între timp, atunci posibilităţile lui de retragere erau limitate. El ar putea să-l folosească pe ministru drept scut, dar ceva îi spunea lui Oxen că cineva îl ajutase pe ministru să fugă. Pronko nu avea, aşadar, decât o scăpare. Maşina.

— Nu noi suntem ţinta lor principală. Fugi la maşină, o iei pe drumul de acces şi mă recuperezi. Înţeles?

Franck dădu din cap, se ridică şi porni în goană. El făcu acelaşi lucru, alergă şi se zbătu prin tufişuri, în timp ce ramurile îi biciuiau obrajii.

Avea foarte puţin timp. Singura şansă a lui Pronko era să scape cu maşina. Singur contra celor trei bărbaţi înarmaţi, rusul nu prea avea ce să facă. Însă dacă şi-ar asuma un risc, ar putea să reuşească. Şi şansa lui ar fi fost mult mai mare dacă ar fi luat maşina ministrului, care se afla lângă Opelul Corsa. După această analiză-fulger, lui Oxen îi deveni limpede că trebuie să sprinteze spre drumul pe care intraseră în pădure şi acolo să fie pregătit pentru orice.

Ţepii ascuţiţi ai unui mărăciniş de mure îi străpungeau braţele şi coapsele, în timp ce alerga prin pădure fără să-i pese. Cădea, dar se ridica rapid. Când ajunse pe teren descoperit, cu copaci de foioase, alergă şi mai tare.

Era sigur: Pronko ajunsese demult la aceeaşi concluzie. Nu era de glumă cu duşmanul care tocmai îi zburase ţeasta verişoarei sale. Rusul nu mai avea nimic de negociat. Mai erau doar câteva secunde până când va fi constrâns să facă o încercare deznădăjduită.

Pădurea se deschise. Oxen alergă aproape nestingherit, însă într-un mărăciniş îl aştepta un obstacol.

Atunci auzi zgomotul unui pistol mitralieră. Serghei Pronko îşi încerca şansa.

Oxen sări hotărât peste primul zid de mărăcini pe care îl întâlni. Fugi apoi în zigzag mai departe, îşi luă avânt şi sări din nou. Se împiedică, se clătină, căzu şi se rostogoli pe asfaltul tare. Se ridică repede şi se pregăti. Schimbă încărcătorul. Era posibil să aibă nevoie de toate cele opt cartuşe. Va şti în curând dacă rusul a reuşit.

Zgomotul turbat al motorului care venea spre el pe stradă îi dădu, câteva secunde mai târziu, răspunsul. Oxen se fixă cu picioarele uşor depărtate, cu centrul de greutate mutat spre stânga, cu braţele întinse, cu amândouă mâinile pe pistol. Acum era vorba de precizie, şi trecuse mult…

Micul Citroën se balansă într-un nor de praf pe strada asfaltată, acceleră şi se năpusti cu viteză mare

spre el. Maşina era găurită toată. Pronko scoase pistolul prin resturile parbrizului făcut ţăndări, pentru a vedea mai bine. Apoi trase două focuri. Focuri de avertisment, căci era puţin probabil să nimerească de la acea distanţă.

Cuplă în viteza următoare. Citroënul rula acum mai repede. Oxen rămase nemişcat. Aştepta. Şi aştepta.

Apoi trase. Două focuri în cauciucul din stânga faţă. Două focuri în cel din dreapta. Se aruncă într-o parte, se rostogoli în timp ce rusul trecu pe lângă el pe roţile sparte. Oxen se ridică în genunchi şi mai trase două focuri în cauciucul din stânga spate şi unul în cel din dreapta.

Dinspre drumul naţional venea o altă maşină în goană. Neagră cu capotă albă. Frână, întoarse şi rămase de-a curmezişul străzii înguste. Era Mini Cooperul.

Scena următoare i se întipări pe retină. I se păru ca o succesiune rapidă de scurte secvenţe. Rusul în Citroën, care venea repede cu trei cauciucuri sparte. Manevra lui nereuşită. Zgomotul de metal când maşina se strivi intrând din plin într-un copac, care se prăbuşi apoi cu încetinitorul şi căzu perpendicular pe drum.

Maşina era distrusă. Când Oxen ajunse acolo, Franck îl scotea pe portiera din dreapta pe rusul care nu se mai mişca.

— Repede, trebuie să-l punem pe bancheta din spate! Pot să apară în orice clipă.

Îl aşezară pe Serghei Pronko în Mini. Era inconştient şi arăta îngrozitor.

Pe umărul drept se lăţi o pată de sânge pe jacheta lui de piele, iar pe spate, proiectilul făcuse la ieşire o gaură mare. Rusul fusese lovit de un glonţ care producea leziuni foarte mari. Mai avea şi o rană urâtă la cap, iar faţa îi era plină de răni mici, sângerânde, pline de cioburi. După ciocnirea din plin cu pomul, probabil că avea şi leziuni interne.

Franck întoarse Mini Cooperul şi acceleră.

— Mergem la spitalul din Hillerød. Şi ne trebuie protecţie personală. Acum! urlă ea.

52

Şeful PET-ului, Axel Mossman, îşi încheie monosilabic discuţia telefonică.

— A fost Rytter. E încă în pădure. Da – maşina soţiei, micul Citroën este distrus complet de gloanţe şi a intrat într-un copac. Şi nu – nu există niciun cadavru de femeie.

— Niciun cadavru?

Margrethe Franck sări de pe scaunul pe care stătea.

— În parcarea de lângă lac? Niciun cadavru?

— Nu. Mossman clătină din cap. Şi niciun Corsa.

— Sânge? Cioburi? Tuburi de cartuşe? insistă Oxen.

Întrebările lui primiră drept răspuns alte negaţii din cap. Avea un sentiment de dezgust. Cineva dădea direct sub nasul lor o gigantică reprezentaţie de iluzionism.

— Nu, Oxen! La o primă vedere, nu există nimic din toate astea.

— Dar noi nu le-am inventat, la naiba!

Adrenalina lui Franck nu se risipise încă.

— Nici nu am susţinut treaba asta, Margrethe… Repet doar ceea ce mi-a comunicat ceva mai devreme Rytter.

Şedeau într-o cameră goală, care le fusese pusă la dispoziţie în vederea unei discuţii confidenţiale – o şedinţă de analiză informală. La cartierul general vor trebui să povestească totul cel puţin încă o dată. Mossman voia, fără doar şi poate, să o pună la punct pe Franck, pentru a-i da o lecţie. Şeful PET-ului era extrem de furios de noua alianţă Franck-Oxen.

Îi oferiseră lui Mossman o versiune aproape completă a evenimentelor din ultimele zile, păstrând, deocamdată pentru ei, lista cu observaţiile lui Arvidsen şi schiţele castelului.

După ce dăduseră alarma, Axel Mossman, Martin Rytter şi un întreg alai de colaboratori de la Søborg

apăruseră cu o iuţeală incredibilă la spitalul Hillerød.

Rytter, care se întorsese între timp din sejurul în Iutlanda de Nord, conducea ancheta la Esrum Sø, unde cei trei bărbaţi înarmaţi, îmbrăcaţi în costume de camuflaj, fie făcuseră ei înşişi curat, fie lăsaseră această treabă în sarcina unor ajutoare ce aşteptau semnul lor.

Cineva bătu la uşă. Un bărbat în halat alb îşi vârî capul în cameră prin crăpătura uşii.

— Am vrut doar să vă informez că este în continuare în operaţie. Rana de la umăr este complicată.

— Mulţumesc, spuse Mossman. Puteţi să faceţi un pronostic?

— Pot să vă spun doar că o să se recupereze cu siguranţă, zise medicul şi dispăru tocmai când lui Mosman îi sună din nou telefonul.

Discuţia fusese scurtă şi se termină cu un politicos „Am să trec pe acolo într-o oră”.

— A fost ministrul justiţiei. I-am lăsat un mesaj, explică Mossman.

Fără îndoială, nu avea nicio intenţie să le dea mai multe detalii despre asta, părând îngândurat. Oxen şi Franck se uitară mai întâi unul la altul, apoi la şeful PET-ului. După ce aşteptaseră o vreme, Franck nu se mai putu abţine şi răbufni.

— Şi? întrebă ea tăios.

Mossman fu trezit brusc la realitate.

— Şi? Ce vreţi să spuneţi, Margrethe? Nu există un „Şi?” Merg să discut cu ministrul.

— Ah, încetaţi odată! Se petrece ceva. Sau nu e aşa? Altminteri, ar fi fost de mult timp arestat. Cum se poate explica acest lucru?

Axel Mossman dădu gânditor din cap şi pe chip i se citea parcă un surâs forţat.

— Ei bine… Există o explicaţie. Ministrul spune că maşina soţiei sale a fost furată. El a fost acasă, singur, se odihnea după o săptămână grea. Apoi voia să se alăture familiei sale, care plecase de ieri la casa lor de vacanţă.

— Aşadar, ministrul justiţiei a dormit toată dimineaţa? E o imbecilitate! O tâmpenie absolută şi o imbecilitate!

Franck şoptea, fără să îşi scape şeful din priviri.

— Mă credeţi pe mine sau pe el?

Mossman îşi miji ochii până ce nu mai rămăseseră decât două crăpături misterioase deasupra obrajilor săi cărnoşi.

— Mai încet! răspunse el. Se poate întâmpla ca lucrurile să se complice. Dar acum, trebuie să mă scuzaţi. Am de rezolvat o problemă.

Axel Mossman se ridică şi părăsi încăperea cu paşi repezi.

Ei îşi permiseră un dejun frugal la bufetul spitalului şi discutară situaţia cu voci joase.

Ancheta eşuase. Eşuase lamentabil în cazul în care ministrul îşi menţinea declaraţia că a stat în pat şi a dormit, în vreme ce, în realitate, a mers paralizat de frică la locul de întâlnire stabilit de la Esrum Sø, pentru a plăti.

În afară de aceasta, Axel Mossman îi era încă direct subordonat ministrului justiţiei, Ulrik Rosborg, conform ierarhiei Serviciului de informaţii interne.

Întreaga afacere luase o turnură extrem de bizară. Era o chestiune destul de delicată treaba asta care ajunsese pe biroul lui Mossman! Pe scurt, nici nu era vorba despre controlul Serviciului de informaţii interne sau despre o luptă de putere în reţeaua Consiliului. Era vorba despre ceva cât se poate de banal, care a influenţat mereu cursul istoriei şi care o va face şi în continuare: sexul.

Şi, de aceea, era şi indiferent ce anume erai: rege, damă, valet, preşedinte sau jucător de golf. Sexul putea distruge orice carieră.

— Noi credem că aşa au stat lucrurile, zise Franck. Dar nu ştim cu siguranţă. Nu avem habar ce este pe filmele înregistrate de sistemul de supraveghere video.

— Dar ştim că punga era ticsită cu bani gheaţă şi că aceşti bani erau preţul pentru ceva ce l-ar fi ruinat pe ministrul justiţiei. Şi nu vorbim despre haine din piele sau de coliere cu ţepi, ci despre faptul că el este, într-un anume fel, responsabil de moartea Virginiei.

Franck părea că se lasă convinsă. El îşi alesese cuvintele cu grijă şi explicase evaziv, deşi ştia foarte bine ce se întâmplase în acea noapte la Nørlund Slot.

— Cadavrul… Am mereu senzaţia că avem probleme să ne bazăm afirmaţiile pe cadavre. Unde este moarta? Virginia?

El ridică din umeri.

— Nørlund are peste 2200 de hectare.

— Fără cadavru nu există nicio crimă!

Franck îşi muşcă buza de jos.

— Şi, între timp, au dispărut şi două dintre surorile Zakalskyte, observă el.

— Foarte probabil că ei, indiferent cine ar fi, vor arunca undeva cadavrul Simonei.

— În orice caz, sunt prieteni buni cu ministrul justiţiei.

— Ideea asta e de-a dreptul bolnavă. Noi am ajuns să fim martorii unei întâmplări care nu a avut loc. Poate că ei sunt aici, în apropierea noastră, poate că sunt aici, în spital sau…

— Poate că fac parte din serviciul secret. Atunci ar fi destul de practic dacă toată chestiunea asta ar fi un balon de săpun care se sparge în aer, zise el.

— Practic pentru Mossman.

Se vedea clar că Franck nu era deloc încântată de constatarea ei. El dădu din cap şi continuă:

— După cum ai spus tu însăţi: fără cadavru nu există nicio crimă! Virginia şi Simona nu vor fi găsite niciodată. Putem doar spera că PET-ul va fi foarte atent în ce-l priveşte pe Serghei Pronko.

— În faţa camerei sale stau doi oameni de pază.

— Ei, atunci totul este în regulă.

— Oxen, tu eşti neîncrederea în persoană! Crezi într-adevăr că…?

El ridică din nou din umeri.

— Ştiu doar că sistemele se închid mereu în sine, ori de câte ori sunt ameninţate din afară.

Mâncară mai departe în tăcere sendvişuri cu brânză şi şuncă şi băură o ceaşcă de cafea. Franck rupse tăcerea.

— Ministrul justiţiei s-a furişat pe lângă cei patru oameni de la serviciul de pază ca să meargă cu maşina la Esrum Sø. Patru! Fie e extrem de bun şi a reuşit să iasă prin uşa din spate în pădure, fie…

Ridică ceaşca şi bău o înghiţitură. Propoziţia ei neterminată lăsa loc de multe speculaţii.

— Exact asta spun şi eu, concluzionă el.

★

După-amiază, târziu, Serghei Pronko stătea întins, adormit şi destul de ameţit sub o pătură albă pe patul de spital. Trecuse cu bine prin complicata operaţie la umăr şi se trezise de mai multe ceasuri.

Glonţul făcuse destul de multe ravagii. Rusul nu îşi putea face mari speranţe că umărul îi va mai fi vreodată complet funcţional.

De fapt, el fusese căptuşit bine. Conform medicilor, avusese o comoţie cerebrală, o rană deschisă la cap, care a necesitat şaptesprezece copci, la care s-a mai adăugat rana de unsprezece copci de pe frunte. Îşi rupsese mai multe coaste, ceea ce durea ca dracu', şi avea contuzii la şold.

În afară de asta, se alese cu câteva semne pe frunte. Îi fuseseră scoase toate cioburile şi încă mai avea urme de sânge.

Medicul le acordase douăzeci de minute. Se aşezară pe cele patru scaune din cameră, câte două de fiecare latură a patului.

Mai întâi, Mossman îl trimisese pe Oxen la plimbare.

— Valea! Nu aveţi ce căuta aici, Oxen! Asta e o problemă a poliţiei.

Fiindcă se găsea acum pe unul dintre cele patru scaune se datora numai faptului că vorbea rusă şi că Mossman se lăsase înduplecat datorită acestui argument.

Şeful PET-ului se întorsese în urmă cu mai puţin de un ceas la spital. Contrar obiceiului, insistase să fie prezent la interogatoriul rusului. Nu amintise nimic despre vizita la ţară la casa ministrul justiţiei.

Mossman îşi lăsă trupul uriaş pe scaun, îşi drese glasul şi începu imediat.

— Bună ziua! Numele meu este Axel Mossman, conduc Serviciul danez de informaţii interne şi cei prezenţi sunt câţiva dintre colaboratorii mei. Vă rog, traduceţi asta, Oxen! Şi întrebaţi-l dacă putem continua în limba engleză.

Oxen traduse şi oferi pe loc răspunsul murmurat al rusului.

— Spune că e în regulă în limba engleză.

Şeful PET-ului începu cu câteva întrebări introductive, pentru a clarifica o serie de formalităţi – identitate şi probleme de fond, durata şederii şi deconspirarea identităţilor false, cele ale domnului şi ale doamnei Sikorski –, după care se opri asupra evenimentelor din acea dimineaţă.

— De ce aţi dorit dumneavoastră şi verişoara dumneavoastră să vă întâlniţi, în această dimineaţă, lângă lac, cu ministrul justiţiei?

Serghei Pronko îşi dădu ochii peste cap, ca şi cum nu ar fi auzit vreodată o tâmpenie mai mare. Era, fără îndoială, îndopat cu medicamente, fiindcă tuşi fără să geamă din cauza coastelor rupte.

— Ministrul justiţiei? Care ministru? Nu a fost vorba despre niciun ministru al justiţiei… De unde până unde v-a venit o asemenea idee? Am vrut să ne întâlnim cu un conaţional din… mediul răufăcătorilor din Copenhaga. Am vrut să lămurim câteva chestiuni cu el.

Pentru o fracţiune de secundă, Oxen păru să fie de-a dreptul şocat de spusele rusului, însă, după aceea, i se păru absolut logic că bărbatul nega totul: „ei” avuseseră posibilitatea de a ajunge la Pronko sau îi transmiseseră cumva un mesaj. Rusul îşi primise instrucţiunile.

Mossman şi Rytter ridicară miraţi sprâncenele, în vreme ce Franck ajunsese, fără îndoială, la aceeaşi

concluzie ca şi el.

— Atunci negaţi, aşadar, că v-aţi întâlnit cu ministrul?

Mossman reluă repede firul interogatoriului.

— Nu cunosc niciun ministru danez.

— Vreţi să negaţi şi faptul că s-a tras asupra dumneavoastră?

Rusul clătină din cap şi zâmbi cu greu.

— Fireşte că nu! Cineva trebuie că ne-a atras într-o ambuscadă. Cineva, care s-a certat cu prietenii mei lituanieni din Copenhaga.

— Şi cine sunt aceşti prieteni din Copenhaga?

Pronko începu să turuie o serie de nume. Mossman îşi ridică mâinile, oprindu-l.

— O să ne ocupăm mai târziu de asta! Haideţi să vorbim mai bine despre Hannibal Frederiksen.

Rusul tăcu. Rytter se amestecă în discuţie.

— Ştim că aţi fost împreună cu verişoara dumneavoastră în Spania. Ce treabă aţi avut cu Hannibal Frederiksen?

— Nu cunoscu niciun Hannibal.

Probabil că toţi au fost de acord cu acest răspuns, aşa că Mossman continuă pur şi simplu.

— Ei bine, atunci să vorbim despre Mogens Bergsøe, avocatul din Sejs-Svejbæk. L-aţi urmărit când se afla pe lac, în caiacul său?

Singurul răspuns al rusului fusese un clătinat obosit din cap şi, după aceea, o izbucnire furioasă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce doriţi să-mi puneţi în cârcă? Sunt un om cinstit!

Tot acest circ părea că începuse să-l enerveze pe Mossman. Cu toate acestea, reuşi să întrebe mai departe, cu o voce liniştită:

— Şi ambasadorul Hans-Otto Corfitzen de la Nørlund Slot, vrem să discutăm pe scurt despre el.

— Ce vreţi să auziţi? Nu cunosc această persoană. Spuneţi-mi unde este Simona.

Mossman îşi ridică mâna.

— Poate că ar fi mai potrivit dacă mi-aţi povesti dumneavoastră unde este Simona.

— Habar nu am! Totul a fost un haos. Probabil că a plecat cu oamenii din Copenhaga. Eu am fost împuşcat, nu uitaţi această chestiune, răspunse rusul şi arătă spre umărul său.

— Şi aţi vrut să fugiţi cu maşina, pe care aţi furat-o de la o reşedinţă de la ţară.

— Da, da… exact aşa.

Martin Rytter luă din nou cuvântul.

— Înţeleg eu bine? Vreţi să spuneţi că verişoara dumneavoastră este cât se poate de sănătoasă şi că se plimbă pe undeva prin Copenhaga? Ce ne puteţi spune despre omul din vechea cabană de vânătoare?

De această dată, Serghei Pronko se mulţumi să-şi dea ochii peste cap şi să suspine adânc.

53

Era târziu. Când Oxen şi Margrethe Franck se întoarseră la spital, ceasul arăta aproape zece şi jumătate. Ea îşi prezentă legitimaţia şi cei doi colegi de la PET le permiseră accesul în camera lui Serghei Pronko.

Rusul dormea. Însă acum se putea face ceva.

— Cinci minute, în regulă?

El dădu din cap şi ea ieşi din cameră.

După care el îşi lipi palma pe gura rusului. Rezultatul nu se lăsă multă vreme aşteptat. Serghei Pronko îşi deschise imediat larg ochii şi se uită confuz împrejur. Oxen îi vorbi în rusă, pentru a fi sigur că înţelege seriozitatea situaţiei.

— Numele meu este Niels. Eu nu fac parte din serviciul secret. Am intrat din întâmplare în povestea asta. Apoi îşi scoase toate hainele până ce rămase doar în ciorapi şi chiloţi. Poftim… Nu am microfoane, nu am cabluri, nu am niciun aparat de înregistrare, nimic. Vreau doar să primesc răspunsuri. Sunt fost soldat al unei trupe de elită daneze a diviziei vânătorilor. Suntem colegi, Serghei. Amândoi suntem speţnazi. Şi ar trebui să îţi fie limpede că voi face tot ce este necesar să te fac să vorbeşti, fără să ezit o secundă.

Îşi luă cuţitul de jos şi puse lama pe gâtul rusului. Ai priceput?

Pronko dădu încet din cap.

— Cine ţi-a spus ce să declari la interogatoriu?

Pronko ezită prea mult. Oxen se gândise dinainte să îi dea un exemplu. Îi ţinu gura acoperită şi îl lovi cu pumnul în umărul distrus. Pupilele lui Pronko îi dovediră cât de tare îl durea. Oxen aşteptă o clipă, înainte să lase gura rusului din nou liberă.

— Te mai întreb încă o dată: cine ţi-a dat indicaţii?

— Nu ştiu. Am primit doar un bilet… L-am înghiţit.

— Există copii ale înregistrărilor prin care să se vadă că ministrul justiţiei a ucis-o pe Virginia?

— Ştii că el a ucis-o? De unde ştii?

— Răspunde la întrebările mele!

— Materialul era la depozitul de bagaje din gara din Copenhaga. Simona avea recipisa de ridicare în buzunarul jachetei. În afară de asta, mai avea un stick USB cu o copie. Asta e tot…

— Cât aţi cerut?

— 1,5 milioane de euro.

— Aţi început cu Hannibal Frederiksen. De ce?

— Virginia şi celelalte două femei nu ştiau unde au fost duse în Danemarca. Au fost nevoite să poarte în timpul drumului cu maşina nişte ochelari speciali, ca să nu poată vedea. Dar, în acea noapte, Hannibal Frederiksen a fost împreună cu Danuté şi i-a povestit cine era şi că locuia în Spania, în apropiere de Malaga. El era cel mai în vârstă. Ne-am gândit că, poate, treaba asta va simplifica lucrurile.

— Şi după aceea, Mogens Bergsøe?

— El a fost cu Jolita. Aveam adresa lui, fiindcă ea îşi băgase nasul în portofelul lui, în clipa în care el adormise beat.

— Şi cel de-al treilea a fost Corfitzen. Cum de aţi ajuns la el?

— Avocatul a pomenit de castel înainte să se înece.

— Câinii. De ce aţi omorât câinii?

— Asta a fost ideea Simonei. A lucrat în tinereţe o vreme în Spania şi auzise că oamenii de pe acolo îşi spânzură câinii. Câini de vânătoare, care sunt prea bătrâni sau care nu îşi mai fac treaba cum trebuie. Sunt spânzuraţi cu miile. O idee bolnavă, nu-i aşa? Hannibal Frederiksen avea un câine şi ne-am inspirat din această poveste pentru a-i arăta că vorbim cât se poate de serios. Îl contactaserăm în prealabil, însă el a refuzat să ne spună ceva.

— Şi atunci, a căzut de pe şosea?

— Da, atunci a căzut de pe şosea. Sărmanul!

— Şi Mogens Bergsøe?

— Şi el avea un câine. Ei, trebuie să ai şi ceva noroc… Am auzit despre divizia daneză de vânători. Aveţi un renume bun.

— Pot spune acelaşi lucru despre Vympel. Dar să ne întoarcem la Bergsøe… L-ai urmărit pe lac, în timp ce ieşise cu caiacul?

Rusul încuviinţă din cap.

— Era cu bodyguarzii. L-am ucis pe bodyguardul lui şi, după aceea, l-am răsturnat cu caiacul. Sunt instruit şi ca scafandru combatant.

— Deci nici Frederiksen, nici Bergsøe nu au vrut să îţi divulge cine era bărbatul cu tatuajul la gleznă? Individul care a ucis-o pe Virginia? Aşa au stat lucrurile?

— Susţineau că habar nu aveau cine mai fusese cu ei acolo în acea noapte. Dar după cum am spus: avocatul ne-a dus la Nørlund Slot. Ăsta a fost singurul indiciu pe care ni l-a oferit înainte să se înece. Da, şi atunci am observat că şi Corfitzen avea un câine. Deci de ce să nu procedăm la fel şi să continuăm cu reacţia în lanţ? Dar bătrânul era un diavol împieliţat. Nu s-a lăsat intimidat. Din contră, a înjurat şi ne-a blestemat. Şi a murit acolo, pe scaun aşa, dintr-odată.

— Existau mai mulţi oameni de pază acolo. Cum ai intrat?

— Prin şanţul de apărare, am sărit gardul şi apoi prin acoperiş. O problemă simplă, de rutină.

— Ce s-a întâmplat după ce a murit Corfitzen?

— Atunci ne-a luat dracu’… Dar am decis să mai dăm o şansă acestei acţiuni şi să îi urmărim pe anchetatorii sub acoperire. Am vrut să vedem unde ne va duce treaba asta. Dacă nu am fi avut succes, ar fi trebuit să renunţăm şi să plecăm acasă. Am luat o cameră în Rold Storkro, acolo unde ai locuit şi tu, împreună cu vrăjitoarea aia blondă. Restul a fost simplu. I-am urmărit pe cei care te-au urmărit pe tine. Şi în ziua în care ai mers la cabana de vânătoare… şi atunci… dintr-odată ne-am trezit cu o comoară de nestemate în mână – scoasă de sub podele. Pot să beau nişte apă?

Îi dădu rusului un pahar cu apă. Pronko continuă după câteva înghiţituri.

— Deci… aveam hard diskul… Bătrânul se uita pe ascuns în timp ce oaspeţii săi erau prin castel cu vreo târfă. Pe acele înregistrări am putut vedea şi faţa ucigaşului Virginiei. Următorul nostru indiciu au fost plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor parcate. În afară de asta, am vrut să vedem cine erau. Adică să facem rost de nume şi de adrese. Dar nu a mai fost necesar, fiindcă Simona l-a văzut pe acel ticălos la ştirile de seară. Era ministrul vostru de justiţie. Nici nu am visat că acel individ era aşa de cunoscut.

— Şi Simona a vrut să-l execute?

— Şi pe mine m-a surprins că a vrut să-i trimită ticălosului un glonţ în mijlocul creierului, dar eu nu aş fi reţinut-o câtuşi de puţin.

Rusul bău ultima înghiţitură de apă, după care spuse apăsat:

— Ascultă… Mâine voi nega fiecare cuvinţel pe care ţi l-am spus acum. Fiecare! Sunt un om precaut. Am avut o salopetă, mănuşi, căciulă, ba chiar şi o mască pe faţă. Nu sunt un amator de rahat. Nu mi-am lăsat ADN-ul niciunde. Nimeni nu poate face legătura dintre mine şi morţi. Ai priceput?

— Şi Arvidsen, grădinarul castelului?

— După cum am spus, ţi-am urmărit urmăritorul, de aceea am văzut ce s-a întâmplat. Dar nu am fost eu cel care l-a omorât!

— Ştii cumva cine a fost?

— Am văzut doar un trăgător acolo sus, la fereastră.

— Bărbat sau femeie?

— Habar n-am!

— Cine au fost cei trei bărbaţi care v-au atacat lângă lac?

— Nici în cazul acesta nu am idee. Erau soldaţi. Toată povestea asta pute de la o poştă a armată.

Oxen îşi luă cuţitul de la beregata rusului şi se îmbrăcă din nou. În timp ce îşi lega şireturile de la pantofi, spuse într-o doară:

— O ultimă întrebare, Serghei… De ce mi-aţi omorât câinele?

— Câinele tău? Nu noi l-am omorât.

54

Serghei Pronko se trezi foarte devreme. Era cea de-a treia zi în spitalul din Hillerød. Lumina dimineţii era orbitoare. Cineva uitase să tragă perdelele, altminteri, poate, ar fi dormit mai mult.

Înainte să reuşească să îşi deschidă ochii, creierul său începu să lucreze. Îşi aminti de ce se găsea întins în acele aşternuturi comode, de ce avea acele dureri infernale şi îşi aminti perfect ce căuta în rahatul acela de ţară.

Abia după aceea deschise ochii. Şi se mira… Fiindcă, în acea fâşie de lumină, care cădea direct pe pătura lui, se găsea un plic. Întinse mâna după el şi îl deschise.

Era suficient de treaz ca să îşi dea seama. Expeditorul era, cu siguranţă, tot cel care îi strecurase şi în prima zi, aici, în cameră, acel mesaj, prin care i se comunicase ce să spună la interogatoriul oamenilor de la Serviciul de informaţii interne, în cazul în care dorea să aibă o şansă să dispară cât mai repede cu putinţă din Danemarca.

În plic, se afla un paşaport lituanian. Se recunoscu în fotografie, chiar dacă avea părul mai lung, blond-deschis şi ochelari. Numele lui era Alexandru Ivanovici Petrov. Oamenii ăştia erau profesionişti. În afară de paşaport, mai erau şi o mie de coroane daneze, câteva sute de euro şi un bilet de tren Copenhaga-Kiel, precum şi un bilet de bac al firmei DFDS Lisco, ce ducea de la Kiel la Klaipėda, Lituania. Douăzeci şi una de ore pe mare din Germania de Nord până acasă, unde era liber şi în siguranţă.

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Data plecării era în acea zi. Trenul pleca spre prânz, bacul, abia la ora şaisprezece.

Pe fundul plicului simţi ceva mai dur. Erau tablete, analgezice, care îi vor da puterea de a trece cu bine de acea călătorie.

Dar… indivizii ăia care trăgeau sforile din culise îl credeau oare aşa un cretin? Chiar îşi închipuiau că Serghei Pronko ar fi aşa de tâmpit?

Îşi luă avânt şi îşi coborî picioarele peste marginea patului şi atinse podeaua. Această manevră îi aminti imediat că ar trebui să ia tabletele la intervalul prescris.

Merse cu greu de-a curmezişul camerei, până la dulap, în speranţa că va găsi acolo ceva de îmbrăcat – chiar dacă lucrurile sale erau vechi, pline de pete de sânge şi jerpelite. În dulap însă se găseau haine noi, de mărimea potrivită şi nu lipsea nimic, de la ciorapi până la jachetă şi pantofi. Într-o pungă de plastic se găsea o perucă. Lungimea şi culoarea părului corespundeau aproximativ cu ceea ce se vedea pe fotografia falsificată. Alături se găsea un toc de ochelari. Îl deschise şi nu fu deloc surprins să descopere o ramă stridentă maro-închis, din plastic, care arăta la fel cu cea din paşaport.

Profesioniştii se gândiseră la absolut tot. Cel puţin, ei aşa credeau.

★

La începutul după-amiezii, trenul intră în gara Karlshamn, din Suedia. Pe parcursul ultimei ore dormitase, plăcut amorţit de medicamentele puternice.

Fireşte că nu avusese nicio problemă să plece din cameră. Ieşise de dimineaţă din spital, în cea mai mare linişte, şi se duse cu un taxi la gara principală din Copenhaga.

Fusese totul atât de simplu fiindcă, altminteri, dacă ar fi fost reţinut la uşa camerei, acţiunea ar fi fost lipsită de sens. Nu pentru că acolo nu se mai găseau gardieni în clipa în care el plecă. Nu. Ei erau în continuare acolo! Dar gardienii nu mai erau îmbrăcaţi în civil. Aşadar, presupuse că era vorba despre poliţişti corupţi sau chiar falşi, care fuseseră plantaţi acolo de amicii săi necunoscuţi. Bărbaţii nu scoseseră niciun cuvânt în clipa în care el deschisese încet uşa şi plecă. Asta se dorise de la el: să ia trenul spre Kiel. Doar că, după patru staţii, el coborî

imediat şi se întoarse, cu primul tren, la Copenhaga. Se uitase aproape din secundă în secundă peste umăr, dar nu descoperise nimic suspect, niciun fel de urmăritori. Şi, în cazul în care fusese totuşi vreunul, spera să fi reuşit să se descotorosească de el, atunci când coborâse, în ultima clipă, din tren.

Frânele scârţâiră, trenul încetini. În cele din urmă, uşile se deschiseră şi el coborî pe peronul din Karlshamn.

În spate, în noaptea cea neagră, la o distanţă de cinci ceasuri, era Karlshamn. Oraşul simboliza, pentru el încheierea misiunii lor comune, care avusese un final aşa de nefericit.

Acum se afla pe puntea vasului *Lisco Optima* şi se uita înapoi. Cu tristeţe. Între timp, se făcuse aproape ora unsprezece. Nouă ceasuri îl despărţeau de libertatea ce îl aştepta în Klaipėda.

Ieşise să mai fumeze o ţigară. O ultimă ţigară, în acea seară. După aceea, va lua un pumn de pastile şi va dormi.

Era obişnuit cu pierderile. Chiar şi cu cele mari. Cecenia fusese foarte dureroasă pentru el. Dar pierderea Simonei era şi mai dureroasă. Ea nu fusese o simplă verişoară, ci verişoara lui preferată. Fusese mereu drăguţă cu el, mereu amabilă, chiar dacă el era rus.

Fusese cuprins de sentimente de vinovăţie. Chiar dacă făcuse armata în cadrul trupelor Vympel, nu reuşise să o apere pe Simona şi să o aducă nevătămată acasă.

Să meargă acum la familia Simonei? La sora mamei sale? Şi să îi povestească ce se întâmplase? Să îi povestească faptul că nu-şi va mai vedea vreodată fiicele?

Îşi aruncă chiştocul în valuri şi merse apoi jos, în cabină, să se întindă.

Broasca uşii fu descuiată cu multă grijă şi uşa cabinei lui Serghei Pronko se deschise fără niciun zgomot. În încăpere, îşi făcu apariţia un bărbat într-

o jachetă de vară, deschisă la culoare şi îşi îndreptă pistolul cu amortizor spre bărbatul care dormea în pat.

Trase de trei ori, după care părăsi cabina.

55

Nørlund Slot se scălda într-un soare strălucitor şi, în clipa în care el deschisese fereastra, simţi o căldură puternică. Chiar dacă era abia iunie, ultimele zile fuseseră incredibil de călduroase. Ce temperatură era la prânz, în puterea soarelui?

Se întorsese în Iutlanda de Nord, unde stătuse în ultimul timp destul de mult, dar în curând va reveni la Rold Storkro, care îi va servi drept bază atât timp cât el şi cu Margrethe Franck se vor ocupa de un munte de documente.

Axel Mossman nu-i spusese că mai aştepta ceva de la el, ba din contră. De aceea, Oxen presupuse că sarcinile sale se încheiaseră odată cu arestarea lui Serghei Pronko. Faptul că rusul o ştersese din spital nu era, la urma urmei, problema lui.

Se sprijini de peretele de lângă tocul uşii. Pe podelele din locuinţa de serviciu a lui Arvidsen erau înşirate lăzi şi mai multe grămezi de cărţi, haine şi tot felul de alte lucruri. Inspectorul Grube şi oamenii lui folosiseră biroul ca magazie şi tot ce avea legătură cu ancheta cazului grădinarului ucis fusese îndesat în acea odaie. Anchetatorii îşi terminaseră de multă vreme treaba acolo, dar casa era încă sigilată de autorităţi.

Grube şi poliţia locală erau prinşi fără speranţă în mlaştina anchetei pe care o lăsase în urmă Serviciul de informaţii.

Poliţia din Iutlanda de Nord nu va putea elucida niciodată cazurile morţii lui Corfitzen, lui Bergsøe şi lui Arvidsen. Iar despre uciderea lui Fensmark în cabana de vânătoare nici măcar nu fusese informată.

Franck vorbise cu Kajsa Corfitzen, care fusese de acord ca Oxen să mai cerceteze încă o dată lucrurile lui Arvidsen, dacă poliţia nu avea nimic împotrivă.

Şi lucrurile, o asigurase Franck, chiar aşa stăteau.

El percheziţionase minuţios beciul şi podul, dar fără succes.

Arvidsen lăsase în urmă puţine bunuri personale. Actele lui nu umpleau nici măcar o jumătate de cutie de carton şi se părea că grădinarul nu prea fusese pasionat de cărţi. Literatura din viaţa lui Arvidsen intra într-o mică cutie de carton şi se compunea din romane poliţiste de duzină, câteva biografii şi o serie de cărţi de specialitate şi reviste despre grădinărit.

Chiar dacă i se părea lipsit de sens şi chiar dacă funcţionarii nord-iutlandezi fuseseră pe acolo înaintea lui, nu îi rămânea decât să mai cerceteze încă o dată totul, în speranţa că va descoperi o urmă, pe care ceilalţi să o fi trecut cu vederea. Fiindcă Arvidsen se ocupa de ceva, de ceva foarte special, în care era implicat sau nu chiar şeful PET-ului. I se părea de neconceput că, în toată casa aceea, nu se găsea niciun indiciu în acest sens.

Înţelegerea cu Franck prevedea ca el să răstoarne totul cu fundul în sus, în timp ce ea se ocupa de nişte treburi la Søborg. Cu prima ocazie, ea îşi va lua o zi liberă şi atunci se vor gândi împreună cum vor putea continua căutările lui Arvidsen după încăperea secretă a castelului, neobservaţi şi fără să trezească suspiciuni.

El făcu câţiva paşi pe podeaua din sufragerie, se ghemui lângă o grămadă de haine şi începu să răscolească tot, orice ar putea părea cât de cât promiţător. Ţinea nişte pantaloni de lucru în mână, când îi sună telefonul mobil. Era Franck.

— L-aţi găsit pe Serghei Pronko? se interesă el.

— Nu. A dispărut. Parcă l-ar fi înghiţit pământul. O întorsătură destul de pragmatică a situaţiei, s-ar putea spune…

— Şi, în continuare, nicio urmă de cadavru?

— Simona? Nu, nimeni nu a anunţat nimic.

— Cineva pune aici în scenă scamatorii cu lituanienele şi cu ruşi, făcându-i să dispară.

— Aşa se pare! Dar nu poţi face să dispară chiar totul, zise ea. La locul faptei, în pădure, s-au descoperit, pretutindeni, urme de sânge şi de ţesut. În afară de asta, au dezgropat o serie de proiectile şi

de cartuşe. Şi aici s-a făcut cel puţin o descoperire interesantă: printre proiectile au fost, fără îndoială, trei gloanţe cu vârful crestat.

— Dintre care unul a omorât-o pe Simona şi unul i-a nimerit umărul lui Serghei.

— Exact. Este acelaşi tip de muniţie utilizată şi la lichidarea lui Arvidsen: un glonţ Winchester Super X HP.

— Aşadar, dacă cineva o bănuia pe Kajsa Corfitzen, care este o excelentă trăgătoare cu puşca, atunci această bănuială nu prea mai are valoare. Printre atacatorii din această dimineaţă nu a fost în niciun caz o femeie.

— Şi alţi oameni ar mai putea utiliza muniţie Winchester Super X HP, răspunse ea.

El suspină. Franck era încăpăţânată.

— Cum merge treaba, Oxen? Ai reuşit să faci progrese în cercetarea noastră?

— Câtuşi de puţin! Tocmai mă ocup cu percheziţionarea buzunarelor pantalonilor săi. E vreo noutate la celălalt loc al faptei? Biroul lui Corfitzen? Cabana de vânătoare?

— Nu, până acum nu! Ceea ce este destul de ciudat. De fapt, chiar foarte ciudat…

Franck mormăi îngândurată.

— Poate că a fost, într-adevăr, chiar aşa de precaut, după cum a susţinut în faţa mea.

— Probabil, dar e aproape imposibil să nu laşi o urmă ADN. Sună-mă, dacă dai de ceva, bine?

— Şi tu, la fel!

Închise telefonul şi se dedică din nou buzunarelor pantalonilor lui Arvidsen, în vreme ce gândurile îi erau în cu totul altă parte. Pericolul nu trecuse, deşi, în realitate, lucrurile erau aşa de încurcate, încât nici nu mai puteai fi sigur că o descoperire ADN era cu adevărat o descoperire ADN. Crime care nu existau. Cadavre dispărute, iar acum nu mai existau nici suspecţi. La fel de bine puteau să dispară şi indiciile sau să apară din senin.

Forţe extrem de puternice păreau capabile să manipuleze absolut orice. Întrebarea era doar cine

va fi la final „popa prostu’”.

Buzunarele lui Arvidsen erau goale. Oxen îşi lăsă privirea să se plimbe prin cameră. Chiar şi puţinele poze fuseseră date jos de pe pereţi şi fuseseră cercetate. Ele se aflau acum, alături de ramele lor, lângă calorifer. Inspectorul nu putea fi invidiat pentru această slujbă.

Se ridică, se duse la biroul din faţa geamului şi se lăsă să cadă greu pe scaunul jerpelit din spatele biroului. Pe masă se găseau câteva suporturi de hârtie, o ceaşcă veche de ceramică şi o mână de pixuri. În afară de acestea, mai erau şi câteva ziare îngălbenite. Nimic nu arăta că Arvidsen ar fi avut acolo vreodată un computer, nu era nicio zgârietură şi nicio altă urmă în praf.

Biroul avea trei sertare mici. Îl trase pe cel de sus şi găsi o mână de agrafe de birou răsfirate, un calculator de buzunar şi o peliculă groasă de praf. În sertarul al doilea, se găseau trei reviste de grădinărit, iar în cel mai de jos, un cuţit de scrisori, un tub de lipici, mai multe agrafe de birou şi şi mai mult praf.

Începu să se uite prin hârtiile din suportul de pe birou. Deasupra erau câteva facturi plătite, sub acestea o serie de anunţuri de mica publicitate, cu oferte imobiliare, şi câteva broşuri colorate, printre care una de la Randers Regnskov, o pădure tropicală artificială, de interior. La Randers existau tot soiul de animale, după câte se părea, de la papagal la şarpe veninos.

Din hol auzi un „Alo?”, după care Kajsa Corfitzen îşi făcu apariţia în uşa biroului.

Bătu în tocul uşii zâmbind.

— Am vrut doar să văd ce mai faceţi. Sper că nu deranjez!

Aduse cu ea un curent de aer cald şi miros de liliac.

— Nu! Nu deranjaţi!

Purta nişte pantaloni scurţi kaki şi sandale. Bluza albă era deschisă atât cât să i se vadă sutienul alb pe care îl avea pe dedesubt. În mână ţinea o sticlă aproape plină cu apă. Pe bluză se vedea o pată

umedă sub care se zărea marginea de dantelă a sutienului.

— Sunt deja douăzeci şi patru de grade, zise ea. Azi o să fie o zi foarte călduroasă. Merge?

În discuţiile cu oamenii reali, vii, se simţise la început extrem de neajutorat. De ceva vreme însă, nu îşi mai bătea capul cu acest subiect. Vorbise mult cu Franck. Dar acum îşi aminti din nou. Să fie oare Kajsa de vină? Sau liliacul?

— Nu, nu prea, răspunse el şi îşi făcu vânt cu broşura despre pădurea tropicală.

Ea se apropie mult de el, îi luă pliantul din mână şi se aplecă peste birou. Se propti în coate şi începu să citească. Bluza se modelă pe sânii ei voluminoşi, transpiraţia îi strălucea pe piele. Purta o cruciuliţă de aur delicată, prinsă cu un lănţişor la gât. Lui îi veni în minte crucea unei lunete.

— Psssst, Bosse, ai auzit asta? Un strigăt.

— Vine din casă. Ar trebui să chemăm întăriri mai bine.

— Nu, înainte! Fără zgomot!

— Uite! Maşina – pare să fie de miliţie. Trebuie să plecăm, Oxen, treaba asta e mult prea periculoasă.

— Hai acum. Eu preiau fereastra.

— La naiba, cum urlă femeia asta. Crezi că…?

Cu capul lipit de zidul casei nu putea vedea decât cu un ochi.

Trei bărbaţi… Chin…

Un chip schimonosit de durere, medalionul de la lanţ care îi loveşte bărbia, gura i se schimonoseşte la fiecare opinteală brutală, sânii se lovesc unul de altul.

Pauză. Doar câteva secunde.

Un alt bărbat, cu un tricou murdar, vine în spatele ei. Rânjeşte, îi lipseşte un canin. O prinde cu mâinile de păr şi îi apasă chipul de masă. Bazinul i se mişcă nemilos, la fel şi lanţul de la gât.

Are ochii negri. Urlă. Se roagă.

— Oxen, la naiba, nu avem voie…

— Ba da, Bosse! Avem voie… Acoperă-mă!

O lovitură de picior, ambele mâini pe pistol. De trei ori pe trăgaci, cad jos trei bărbaţi, unul cu şapcă, altul fără canin, unul cu o lacrimă tatuată sub ochiul stâng. Femeia se prăbuşeşte, îşi pierde cunoştinţa. Lacrima urlă:

— Nu mă omorî! Prietene, nu mă omorî, te rog!

— Am să te fac să plângi de-adevăratelea, porc împuţit ce eşti…

A patra, a cincea, a şasea şi a şaptea împuşcătură în stomac.

— Ce broşură e asta? Pădurea tropicală Randers… Uau! O pădure tropicală în Iutlanda, pare să fie interesant. Nu am fost niciodată acolo, dumneavoastră? Nu? E totul în regulă, Niels?

— Oxen, la naiba! Dacă nu avem grijă, o să vină în curând după noi toată miliţia sârbească. Şi în plus, oamenii noştri. La naiba, omule! Treaba asta a fost ilegală.

— Nu am avut altă soluţie şi o ştii la fel de bine ca mine, Bosse. Individul ăsta fără canin şi cel cu lacrima au fost şi în sala de sport. Au participat la concursul invalizilor.

— Futu-i, ce porci greţoşi! Hei, s-a auzit o împuşcătură? A venit din casă. Crezi că ea a…?

— Da… Din păcate, Bosse. Aşa a decis ea.

— Niels? E totul în regulă?

— Ăăă… da… Eram doar adâncit în gânduri. Din cauza lui Arvidsen. Nu, nu am fost niciodată în pădurea tropicală Randers.

— Sună foarte exotic aşa o pădure tropicală. Poate că ar trebui să merg cândva pe acolo.

Kajsa Cofitzen se împinse cu palmele de masă şi se ridică. Ceea ce lui îi dădu timp să se adune.

— Dar motivul pentru care am venit de fapt…

Ezita.

— Da?

— Deci numai dacă vă interesează… Din câte ştiu, Niels… Se prea poate că ceva nu a mers cum trebuia. Ei, în cazul în care aveţi nevoie de linişte şi de pace – şi de o slujbă – ei, atunci aţi putea lucra pentru mine. Fireşte că grădinăritul face parte din post, dar cu siguranţă că vom găsi pentru dumneavoastră şi o altă… sarcină mai solicitantă. Asta doar în cazul în care vreţi. V-am spus, dar nu trebuie să-mi daţi imediat un răspuns. Mai gândiţi-vă la propunere.

El se mulţumi să-şi dreagă glasul.

— Ce vreţi să faceţi acum, Kajsa, cu castelul şi cu toate astea?

Întrebarea îi va da suficient timp să înoate la mal.

Kajsa Corfitzen îşi şterse un strop de sudoare de pe frunte şi dădu din umeri.

— Încă nu ştiu. Mâine zbor la Londra şi am să rămân acolo câteva săptămâni. Trebuie să-mi văd de slujbă. Nu pot să renunţ dintr-odată la toate.

— Şi aici?

— Secretara tatălui meu va ţine mai departe actele. Are un frate, care se va ocupa, împreună cu fiii lui, de lucrurile practice de la castel. În ce priveşte conducerea fabricii de cherestea, acolo a angajat tata de multă vreme pe cineva. Intenţionez să rămân o vreme la Londra şi să conduc de acolo lucrurile, până ce mă voi decide ce să fac.

— Sună rezonabil. Dar nu e nimeni care să ţină castelul sub observaţie?

— Vă referiţi la oameni de pază? Ba da, a, o firmă care se ocupă cu paza şi care vine la intervale regulate pe aici şi controlează totul. Ancheta nu a scos prea multe la iveală, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap.

— Nu prea.

— Nu l-am mai sunat pe inspectorul Grube la Aalborg. Ce părere aveţi, Niels? Cine l-a ucis pe tata? Aş vrea să vă aflu părerea.

— Aţi greşit omul în această chestiune. Sunt alţii care ştiu mult mai multe despre caz decât mine. De exemplu, cei de la conducerea PET-ului. Dar eu cred că Arvidsen avea o legătură cu toate astea. De aceea fac această ultimă încercare.

— Vreţi să spuneţi că a fost împuşcat fiindcă ştia ceva?

— Da.

— Şi ce doriţi să faceţi când se vor termina toate acestea? Înapoi, în pădure, sau ce?

El ridică din umeri.

— Puteţi să vă păstraţi tabăra cât vreţi.

— Mulţumesc, dar nu ştiu…

— Faceţi cum doriţi. Vă las acum în pace să vă vedeţi mai departe de treabă. Mă duc să-mi fac bagajele. În cazul în care apare ceva, mă puteţi suna oricând. Aici este numărul meu de telefon privat şi cel de la birou.

Îşi puse cartea de vizită pe masă, după care se făcu nevăzută.

El încercă să se imagineze mergând prin parc pe o maşină de tuns iarba. Se vedea mai bine Spiderman, deplasându-se cu un cadru pe roţi.

În suportul de hârtie mai erau încă două broşuri. Una a Societăţii Muzeului Ostfünen despre Nyborg Slot şi una a parcului scandinav de animale Djursland. Şi pădurea tropicală din Randers. Se holba la trifoiul din mână.

Avea impresia că îşi aduce aminte de o veche emisiune de la televizor, în care spectatorii trebuiau să ghicească, împreună cu nişte experţi în „lifestyle", cine locuia într-o anume locuinţă… Ei, dacă nu aveau nimic altceva mai bun de făcut… Meseria de Sherlock Holmes presupunea şi faptul că, din când în când, un moderator surescitat deschidea larg uşa frigiderului şi întreba:

— Ei, dragi prieteni, ce nu trebuie să fie înăuntru? Cârnăciorii, salamul sau această banană?

Răspunsul era firesc… Nyborg Slot.

Decise să se uite cu mai multă atenţie la acea broşură, care promitea o scurtă prezentare a istoriei

castelului, un „moment unic din Evul Mediu danez”. Regii Danemarcei locuiau de aproximativ patru sute de ani la Nyborg, în centrul marelui lor imperiu, de pe vremea lui Valdemar cel Mare până în miezul secolului al XVI-lea.

Castelul servise, secole de-a rândul, drept loc de adunare pentru Danehof, Curtea daneză – un fel de parlament al acelor vremuri. Când se ţinea Danehof, regele îi aduna în jurul său pe cei mai importanţi oameni din rândurile preoţilor sau ale lumii profane şi această puternică elită discuta despre treburile ţării.

Nyborg – centrul regatului? Nu auzise până atunci niciodată despre aşa ceva. Pentru el, Nyborg era locul de unde în trecut puteai lua bacul spre Korsør şi Seeland. Acum puteai ajunge de acolo pe un pod. În plus, Nyborg era o localitate, închisoarea unde erau duşi criminalii. Mai multe nu ştia.

Frunzări mai departe broşura şi văzu urme de scris pe ea. Se vedeau bine pe hârtia lucioasă, în lumina intensă care pătrundea prin fereastră. Cineva îşi notase ceva şi folosise broşura ca suport. Luă unul dintre pixurile lui Arvidsen şi scrisese ceea ce se putea citi cu uşurinţă în lumina soarelui: Malte Bulbjerg.

Merita să încerce. Şi, în afară de asta, era uşor de găsit. Formă numărul de telefon de pe spatele broşurii. După ce i se făcuse legătura, începu conversaţia.

Peste un sfert de ceas, când încheie discuţia, rămase destul de mirat. Cu cât încerca să se convingă mai mult că, de fapt, era absolut imposibil, cu atât i se cuibărea în întreg trupul o nelinişte chinuitoare.

Să fi descoperit, într-adevăr, firul adevărului, atunci vor ajunge în curând la o sferă a puterii, în care orice intrus risca să fie eliminat.

Formă numărul Margretei Franck. Trebuia să lase imediat totul baltă.

56

Şedeau toţi trei, cu o ceaşcă de cafea în mână, la mica masă de conferinţe din birou. Se aflau în clădirea administrativă, de culoare galbenă, a castelului, cu vedere spre unul dintre ramificaţiile lacului, care amintea în acel loc mai degrabă de balta idilică a unui sat, în fundal fiind vechiul pavaj cu pietre cubice şi micile case din Slotsgade.

Dacă se apleca puţin în faţă, Oxen putea să vadă, de la locul lui, castelul Nyborg. Vechea cetate Danenhof sau, mai exact, ce mai rămăsese din ea, aflată la numai câţiva metri de ei, era scăldată în lumina soarelui.

Intactă mai era numai clădirea principală, marea aripă de vest, construită din cărămidă roşie. Dar şi aceasta avea un aer de casă părăsită. Îi era greu să îşi imagineze că această hardughie fusese cândva parte a unei cetăţi terifiante, un palat de regi şi loc de adunare a puternicului parlament medieval.

— Am avut puţin timp la dispoziţie să mă gândesc, de când am vorbit la telefon.

Directorul muzeului, Malte Bulbjerg, îl privi pe Oxen, îşi deschise agenda de buzunar şi începu să o frunzărească.

— Şi am găsit! Poul Arvidsen a fost aici pe data de 8 ianuarie, de la ora 13.30 până la 15.00, şi a discutat cu mine.

— Dacă am înţeles bine, Poul Arvidsen v-a spus că lucrează la o carte? interveni Margrethe Franck.

— A spus că este scriitor şi că lucrează la un ghid turistic despre cetăţile, conacele şi castelele daneze. Atunci nu mi s-a părut nimic suspect, însă totul se învârtea în jurul unui singur subiect: Danenhof.

Bulbjerg purta pantofi de sport, nişte pantaloni de in galbeni, aidoma curry-ului, şi un tricou cu sigla echipei FC Barcelona. Nu părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani, iar când pronunţase cuvântul „Danehof”, ochii i se luminară de-a dreptul.

Când Oxen îl sunase pe directorul Muzeului de la Nyborg, îi spusese că ar fi vorba despre o anchetă a poliţiei, care se ocupă de activităţile lui Poul Arvidsen.

Franck şedea, ca un arc încordat, alături de el.

— Danehof… Am dori să aflăm totul despre Danehof, mai ales am vrea să ştim ce îl interesa pe Arvidsen legat de acest subiect. Sperăm că nu e prea mult pentru o singură întâlnire.

Ea zâmbi dezarmant.

— Nu, nu, mi-am lăsat toată dimineaţa liberă pentru dumneavoastră. Dacă e un subiect pe care să-l ştiu bine, atunci acesta este Danehof. Şi cui nu-i place să vorbească despre ce ştie cel mai bine? zise Bulbjerg şi indică apoi spre termosul de pe masă. Luaţi, dacă mai doriţi!

Tânărul director de muzeu afişă o figură serioasă. Se putea vedea că îşi pregătise acest număr.

— Probabil că sunt o raritate în Danemarca, zise el rânjind şi arătă spre tricoul lui cu echipa de fotbal. Un fel de Lionel Messi al Danehofului. Dar aceasta nu este nicidecum o acrobaţie, ar trebui să adaug în acelaşi timp. De altminteri, nu există mulţi oameni care să se ocupe de instituţia Danehofului. Nici nu-ţi vine să crezi, dar, din păcate, a făcut obiectul unei cercetări istorice oficiale ultima dată în secolul al XIX-lea. Din păcate. Fiindcă Danehoful de aici, de la cetatea noastră de scaun din Nyborg, este, după mine, unul dintre cele mai interesante capitole ale istoriei daneze. Mă pregătesc ca anul viitor să încep un uriaş proiect de cercetare pe acest subiect.

Şi Bulbjerg era pregătit să facă driblinguri aici, pe terenul lui, de la Nyborg. Lecţia de istorie putea să înceapă:

— Danehof reprezintă echivalentul *Magnei Carta* a englezilor şi de aceea este…

— *Magna Carta?*

Franck i-o luă înainte lui Oxen.

— Scuze.

Malte Bulbjerg zâmbi.

Chiar şi un Messi poate să se mai împiedice din când în când.

Aşa că începu să explice cu răbdare:

— *Magna Carta* înseamnă, în latină, „Scrisoarea Mare”. Denumeşte o serie de scrisori de libertate ale englezilor de la 1215, care limitează puterea regelui. Simplificat, *Magna Carta* atestă că regele e de acord ca voinţa lui să fie limitată prin lege. Danehoful era o adunare a Regatului în Evul Mediu. Aici se reuneau în jurul regilor „cei mai buni oameni ai Regatului”: preoţi sau din lumea profană. De la episcopi la principi, de la funcţionari până la marii moşieri. Danehoful nu era numai Curtea Supremă de Justiţie, ci avea şi atribuţii legislative şi politice. Însă, în primul rând, trebuia să limiteze puterea regelui. Exact la fel ca *Magna Carta.*

Directorul muzeului îi privi întrebător. Cei doi dădură din cap, ca nişte şcolari ascultători.

În acest răstimp, Oxen se gândea că era diferenţă mare între un fost poliţist dur, aşa cum fusese Poul Arvidsen, şi omul interesat de ştiinţa împărţirii puterilor în stat în Evul Mediu.

Fără îndoială că îl convinseseră pe Bulbjerg cu încuviinţarea lor din cap, fiindcă acesta continuă imediat:

— Un precursor al Danehofului a fost „Hof” – cuvântul provine din limba germană şi se referea în primul rând la curtea regală, dar însemna şi o întâlnire cu regele. Această instituţie a fost amintită, pentru prima oară în mod oficial într-un document al lui Erik V. Klipping, în 1282. Acolo se cerea ca parlamentul, numit Hof, să se ţină în fiecare an. La început, întrunirea avea loc în duminica Laetare, cea de-a patra duminică din Postul Mare, după care a fost mutată în prima duminică de după Rusalii şi, în cele din urmă, s-a revenit la data iniţială. La Danehoful din 1354, Valdemar al IV-lea Atterdag a proclamat – şi acum citez – „parlamentul nostru, numit Danehof, se va întruni în fiecare an de sărbătoarea naşterii Sfântului Ioan, conform vechilor obiceiuri, la Nyborg”.

Bulbjerg îi privi din nou, rând pe rând. Şi, din nou, ei încuviinţară din cap.

— Şi aşa a rămas până când, în 1413, Eric de Pomerania a dizolvat Danehoful. Şi înainte au mai existat perioade în istoria daneză în care nu s-a ţinut. Cât de mult au durat acestea şi câte au fost, asta nu mai ştim azi. Însă un lucru e cert: Danehof a încetat să existe în 1413.

Acest fapt părea să-l supere pe directorul muzeului, însă el le explică faptul că, ulterior, Consiliul de Stat a început să câştige din ce în ce mai multă influenţă, preluând funcţiile Danehofului şi înlocuindu-l în cele din urmă.

— Aşadar, pe scurt… Danehoful a fost locul în care mai marii Danemarcei îşi puneau limite reciproc. Dar, în realitate, acolo se decidea totul. Aici se stabilea chiar cine să fie rege. Un lucru extraordinar.

Directorul muzeului îşi deschise larg braţele, ca şi cum ar fi dorit să cuprindă întreg trecutul pe care îl iubea aşa de tare.

— Încercaţi numai să vă imaginaţi cum veneau mai marii de altădată în pelerinaj la Nyborg. La Danehoful din 1377 a luat parte şi Margareta I şi fiul ei, regele Olaf. Lor li s-au alăturat arhiepiscopul, şapte episcopi, patruzeci de cavaleri şi optzeci şi cinci de scutieri. Un număr uriaş, format numai din cei mai nobili domni ai ţării. Au emis legi, au dat verdicte juridice şi au întins capcane politice. Imaginaţi-vă puţin! Toţi aici, la Nyborg… La numai câţiva metri de locul în care stăm astăzi. Întâlnirile se ţineau în Sala cavalerilor, sală care, chiar dacă a fost modificată, astăzi poate fi vizitată. Nu este acesta un lucru minunat?

Ei dădură din cap şi zâmbiră. Încântarea lui Bulbjerg era molipsitoare.

— S-a interesat Poul Arvidsen de ceva în mod special? Vă mai amintiţi? A pus anumite întrebări?

Directorul muzeului o privi pe Franck şi aprobă din cap.

— După ce m-am gândit în linişte, pot spune că aşa s-a întâmplat. Am rămas destul de nedumerit. Omul dumneavoastră dorea să ştie dacă Danehoful a mai apărut vreodată în istoria modernă. Nu am putut decât să neg asta. În clipa în care Danehoful a fost dizolvat, s-a încheiat povestea. Ciudată întrebare, nu-i aşa?

— În rest, nimic? răspunse Franck.

Se înţeleseră ca ea să pună întrebările. Asta fusese ideea lui. El se simţea mai bine pe marginea terenului de joc.

— Nimic care să mă mire, răspunse Bulbjerg. Dar acum mi se pare ciudat că s-a interesat de Danehof şi de structura de putere a acestuia. Mult mai mult decât un simplu scriitor, care lucrează la un ghid turistic.

— Aţi putea fi puţin mai explicit?

Franck reacţionase rapid.

— A fost mai degrabă preocupat de felul în care cei puternici îşi împărţiseră puterea. Şi a întrebat de nepotisme şi de alte chestiuni de acest gen. Îmi amintesc că am vorbit despre faptul că, din acest punct de vedere, nu contează prea mult epoca: unde este putere, acolo se face şi abuz de putere. Şi, în cazul în care v-aţi făcut impresia că Danehoful ar fi fost o instituţie democratică, un precursor al democraţiei noastre reprezentative, atunci asta este, pe de-o parte, adevărat, dar pe de alta, este cât se poate de fals. Danehoful nu era nimic altceva decât un mijloc de centralizare a puterii. Aş putea să vă explic toate acestea mai în detaliu, dacă…

— Vă ascultăm cu cea mai mare plăcere. Şi nu vă faceţi griji, nu ne plictisim câtuşi de puţin, zise Franck.

Directorul muzeului se aruncă apoi cu şi mai multă energie într-o prezentare detaliată a parlamentului medieval.

Instituţia „Hof”-ului, şi, mai târziu, a „Danehofului”, ca reprezentare a „celor mai buni bărbaţi ai Regatului”, însemna, în acelaşi timp, şi că vechile adunări îşi pierduseră din valoare. Acum, nu

ţăranii erau cei care îşi alegeau regele, ci nobilimea. Şi, chiar dacă moşierii şi alţi purtători de cuvânt reprezentau populaţia, care fusese astfel „reprezentată” la Danehof, puterea stătea, de fapt, în foarte puţine mâini.

Toate acestea se petreceau într-o vreme în care se consolida administraţia şi se lucra la crearea unei legi unitare pentru întreg Regatul, în vreme ce funcţionarii regelui primeau funcţii de seniori feudali, guvernatori sau administratori. Şi, în ciuda luptelor pentru putere, din interiorul casei regale, şi a unor îngrădiri, precum cele exercitate de Danehof, în realitate, puterea regelui se consolida.

Danehoful a devenit – chiar şi pentru rege – o platformă, care le permitea, lui şi nobilimii, să îşi urmărească propriile interese. Şi asta, destul de uşor.

— În documentul pe care l-a semnat Christopher al II-lea în anul 1320, valoarea elitei ţării a crescut în raport cu cea a regelui. Danehoful a fost declarat organul legislativ suprem al ţării, superior Curţii Supreme de Justiţie şi puterii regale. Şi aşa a rămas până la sfârşit. Nimic nu exista deasupra Danehofului. Acesta reprezintă unul dintre lucrurile care fac ca istoria Danehofului să fie aşa de fascinantă, consider eu.

Malte Bulbjerg îşi strânse pumnul pentru a-şi sublinia încântarea.

Entuziastul istoric întinse mâna după termos, când îşi aminti ceva captivant, un lucru pe care încă nu-l povestise. Ca o ironie sorţii, în timpul regelui Erik Klipping, la Danehoful de la 1282, s-a stabilit că, în cazul unei crime care vizează regele, Danhoful trebuie să decidă.

Şi primul astfel de caz a fost chiar moartea lui Klipping – ultima crimă la adresa unui rege din Danemarca.

— Şi acum, povestea devine şi mai dramatică, anunţă directorul muzeului.

— Regele a fost ucis în 1286, în noaptea Sfintei Cecilia, în Finderup. Pe trupul său s-au descoperit cincizeci şi şase de răni cauzate de împungere.

Probabil că fiecare danez a auzit măcar o dată în viaţa lui de „crima de la Finderup”, nu-i aşa? Şi majoritatea îşi pot aminti de celebrul tablou al lui Otto Bache. Îl ştiţi?

Oxen dădu din cap. Îl vedea limpede înaintea ochilor. Atmosfera lugubră, peisajul răscolit de vânt, păsările în aer – şi mareşalul Stig Andersen împreună cu complicii săi, care părăsesc călare pe cai Finderupul. Acel tablou dramatic i se întipărise în minte de pe vremea când era elev.

— Am acasă o copie. Spre norocul meu, soţiei mele îi place, zise Bulbjerg râzând şi continuă: La un an după crimă, Danehoful şi-a dat verdictul în privinţa a nouă nobili. Mareşalul Stig fusese condamnat ca instigator. Cu toţii au fost declaraţi liberi ca pasărea cerului şi s-au refugiat în Norvegia.

— Spuneţi, vă rog, desfiinţarea Danehofului a trezit, cu siguranţă, nemulţumirea în rândul nobililor, nu-i aşa?

Această întrebare nu-i mai dădea pace lui Oxen de o bună bucată de timp. Directorul muzeului încuviinţă din cap.

— Din păcate, nu vă pot da numele celor care au fost furioşi. Dar se poate, în orice caz, reţine faptul că nu este uşor să fii într-o zi puternic şi să ai influenţă, şi a doua zi să nu mai ai nimic din toate astea.

— Şi ce a spus Arvidsen legat de această retrospectivă istorică? întrebă Franck.

— La sfârşit i-am arătat Sala cavalerilor. A mulţumit şi a spus că a fost extrem de captivant totul. Pot să vă întreb de ce este acuzat sau sunt prea curios? În acest caz, vă rog să mi-o spuneţi!

Franck ezită, după care răspunse:

— Nu ar trebui să aşteptaţi ca Nyborg Slot să apară în vreun nou ghid turistic. Arvidsen a fost omorât de curând.

★

Încheiaseră turul celor două etaje ale castelului – încăperi uriaşe cu tavanul înalt, Sala cavalerilor şi vechea sală Danehof, ai cărei pereţi erau acoperiţi

de un caroiaj alb-negru. Sala nu mai arăta astăzi ca pe vremuri. Era mai mică şi fusese reamenajată. Aripa de vest a castelului fusese lărgită şi reconstruită de mai multe ori.

Reveniră în prezent, într-o zi cu soare fierbinte. Îşi luaseră rămas-bun de la Malte Bulbjerg de ceva vreme. Amabilul director al muzeului se scuzase de mai multe ori că nu are timp să îi conducă personal prin castel, dar, în cazul în care ar reveni într-o altă zi, ar face-o cu cea mai mare plăcere.

Înainte de a se fi întâlnit cu Bulbjerg în biroul lui, ei făcuseră un tur în jurul zidurilor şi al castelului. Acum doreau să revină cât mai repede în Iutlanda de Nord.

Traversau podul pietonal care ducea în parcare şi la frumoasa primărie veche a oraşului, când Franck rămase brusc locului, în mijlocul drumului, şi îl apucă e braţ.

— Acum pricep! Arvidsen era pe urmele unei variante moderne a Danehofului, care să aibă o legătură cu *think tank*-ul lui Corfitzen, cu Consiliul. O elită care să aibă puterea şi care e în stare să schimbe cursul istoriei… să ucidă şi să facă să dispară apoi cadavrele.

— Da.

— Nebunie.

— Da.

— Şi destul de tras de păr.

— Da.

— Şi extrem de periculos.

— Da.

El făcu stânga-mprejur şi se uită pentru ultima dată la castel. În ciuda măreţiei sale, îţi lăsa o impresie incredibil de modestă. Nu avea ornamente ostentative, ziduri groase, care să îl protejeze de duşmani.

Aripa de vest părea prea comună pentru a forma cadrul unui asemenea nucleu de putere. Şi, cu toate acestea, tocmai aici se adunaseră cei mai mari poli de putere, pentru a conduce istoria Danemarcei.

Poate că Arvidsen auzise ceva ce nu ar fi trebuit să audă. Sau văzuse ceva ce nu trebuia să vadă. Probabil că nu vor afla niciodată ce l-a dus pe pista Danehofului şi a castelului Nyburg Slot. Dar, în mod evident, treaba asta l-a costat viaţa.

— Şi acum? întrebă ea.

— Acum nu ne mai lipseşte decât un singur lucru. Trebuie să ducem la bun sfârşit investigaţiile lui Arvidsen.

— Şi ce ne aşteaptă în acea încăpere secretă, pe care sper că o vom găsi?

— Răspunsuri… Sper că acolo ne aşteaptă răspunsuri.

— În regulă! Ce ai de gând să faci?

— Kajsa Corfitzen s-a întors astăzi cu avionul la Londra. Şi noi vom începe, în această noapte, căutările.

57

Era o joacă de copil să intri prin efracţie în Nørlund Slot. Clădirea dormita, aidoma unei case foarte mari şi părăsite, în blândul iluminat nocturn, în vreme ce însingurata lui proprietăreasă se refugiase în animata Londră. El apăsă butonul de pe marginea ceasului său de la mână. Cifrele digitale se aprinseră. Era cu puţin după miezul nopţii. Îi aşteptau mai multe ceasuri de muncă.

Străbătură beciul mare şi gol din aripa de vest a castelului. Sfera de lumină a lanternei sale de buzunar aluneca pe pardoseala din beton şi de-a lungul pereţilor. Nu era obişnuita harababură dintr-un beci. Nu existau nici cutii de carton. La capăt, se vedea o uşă. Pe undeva, trebuia să fie o scară care urca.

Oxen sparse cu cotul fereastra beciului, deschise cârligul şi împinse uşa. Pătrunseră, cu puţină osteneală, de pe îngusta fâşie de iarbă dintre castel şi şanţul de apărare. Gândindu-se la oamenii de pază care îşi făceau pe acolo rondul de rutină, el înlocuise imediat sticla spartă şi pusese cârligul la loc – luase cu el absolut tot ce îi trebuia pentru aceasta. Nimeni nu avea voie să afle că acel castel era vizitat pe timp de noapte.

Franck făcuse rost de senzori de mişcare, pe care îi puseseră pe alee, ca să fie anunţaţi din timp şi să îşi poată stinge lanternele, în cazul în care s-ar apropia vreo maşină.

El îi spulberase îndoielile legate de instalaţia de alarmă. Nu îşi amintea să fi văzut pe undeva senzori, atunci când Kajsa îi făcuse turul casei. De altminteri, hardughia aia veche avea aşa de multe ferestre, încât era absolut imposibil să fie toate asigurate. Instalaţia externă de supraveghere video, pe care Arvidsen o demontase, fusese singura măsură de protecţie. Şi cine credea că în castel s-ar aduna aur şi alte bogăţii se înşela amarnic. La familia Corfitzen nu aveai prea multe de furat.

Oxen deschise uşa, care începu să scârţâie, şi păşi într-o încăpere mică, ce fusese şi ea golită. De acolo treceai, ca printr-o ecluză, într-o altă cameră goală, pe al cărei perete din fund zăriră o scară îngustă. Urcară cu precauţie treptele şlefuite de timp. Sus de tot îi aştepta o uşă solidă din lemn. Se priviră unul pe altul.

— Tu prima?

Franck zâmbi. Părea neobişnuit de binedispusă. Dinainte să fi părăsit oraşul Nyborg, devenise de-a dreptul nerăbdătoare doar la gândul unei expediţii în vechea cetate a hoţilor.

Dacă au pe undeva o alarmă, atunci trebuie să fie aici.

Apăsă cu grijă clanţa în jos. Se gândise deja că ar putea să fie nevoie să spargă nişte uşi, de aceea îşi împachetase în rucsac o serie de unelte. De la ciocan până la dinamită, avea la el absolut tot ce i-ar putea trebui. Probabil fiindcă socotise că fostul ambasador se baricadase cu multă grijă. Însă, spre marea lui mirare, uşa se deschise fără să opună cea mai mică rezistenţă.

— Fără săgeţi otrăvite, fără suliţe, fără capcane, bombăni Franck şi lumină un hol îngust.

— Dezamăgită?

— Ah, nu chiar! Mergem înainte, Indiana Jones?

— Da. Cred că suntem cam pe la mijlocul acestei aripi. Pe undeva, foarte aproape, ar trebui să fie următoarea scară.

Când stătuseră în camera de hotel al lui Franck, aşezaţi pe pat, cu planurile castelului în faţă, el îi povestise cum Kajsa Corfitzen îi arătase, în timpul turului lor, şi camerele de oaspeţi din aripa de vest. Acolo voiau să îşi înceapă căutările. Franck bănuia că bătrânul ambasador instalase în acele încăperi camere de luat vederi, cu care putuse să imortalizeze, neobservat, ce făceau musafirii lui în pat.

Oxen nu-i spusese că văzuse de mult timp înregistrările de la camerele de supraveghere ale lui Corfitzen şi că ştia, astfel, cât se poate de bine, în

care cameră anume ministrul justiţiei o avusese pe Virginia Zakalskyte şi unde se făcuse culpabil de cea mai gravă fărădelege.

Însă firește că vor cerceta, cu toate acestea, odăile. În cazul în care camerele de luat vederi erau legate la rețeaua de curent, cablurile i-ar fi condus la locul căutat. În acest scop, Oxen adusese şi un aparat de detectare a cablurilor. O unitate de detectare şi una de recepţie, ambele cam la fel de voluminoase ca un telefon mobil mai mare. Cu acest echipament, putea să dea de cablurile ascunse prin ziduri ori prin podele.

Pe undeva, în această clădire dărăpănată, trebuia să existe un fel de centrală de comandă, pe care Corfitzen să o fi dotat cu monitoare şi cu hard diskuri, însă dacă în realitate ar fi fost aşa de simplu să te iei după cabluri, Arvidsen ar fi descoperit de multă vreme acea încăpere secretă.

— Aici!

Franck descoperise scara, o scară de piatră, care urca în spirală până la primul nivel. Merseră sus şi ajunseră în lungul coridor principal. De aici, se puteau orienta mai uşor. Uşile erau una lângă alta şi, fără îndoială, nu exista nimic în Nørlund care să fie încuiat. Dar de ce? Pentru cine? Ani de-a rândul, nu locuise aici decât o singură persoană. Fiecare se apucă să cerceteze câte o cameră. Încăperile erau mai mult sau mai puţin goale.

— Hai să încercăm în cealaltă direcţie, propuse Franck.

Dispăru în următoarea odaie, iar el vru să apese încă o clanţă, când ea îl strigă. Se întoarse şi cercetă holul cu sfera de lumină. Franck îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

— Aici sunt prosoape în baie, zise ea.

Intrară în cameră. Era mare şi mobilată cu un pat dublu, cu scaune şi cu o masă de cafea, precum şi cu un impunător televizor cu ecran plat, la care se mai adăugau un birou şi un scaun potrivit. Totul era cochet şi nou. Culorile erau deschise şi discrete,

pereţii erau vopsiţi în alb şi împodobiţi cu tablouri care aveau rame aurite şi înfăţişau scene istorice.

— Nu e rău deloc, zise el.

Stătea în mijlocul camerei şi îşi lăsă sfera de lumină să se plimbe în voie.

— Unui bărbat, care doarme cu cea mai mare plăcere pe ramuri şi frunze, trebuie să i se pară toate acestea de-a dreptul domneşti. Unde este camera?

— Acolo sus, cred.

Îşi îndreptă fasciculul de lumină spre un grilaj de aerisire de sub tavan. După care, trase scaunul de la birou lângă perete şi se urcă pe el.

— E destul de înalt. Vino aici! Încercăm altfel, îţi ţin eu piciorul, de acord?

Ea dădu din cap. Îi întinse mâna şi o trase sus, lângă el. Erau foarte aproape, ca şi cum ar dansa un blues. Aşa de aproape, cum nu mai fuseseră vreodată. Ea mirosea cu totul altfel decât Kajsa. Nu a liliac, ci mai degrabă… a curat. Îşi găsiră cu ceva greutate poziţia, după care ea se urcă, ridicându-şi piciorul sănătos pe mâinile lui împreunate. Uitase demult de handicapul ei.

Când îşi luă elan să se ridice şi mai mult, sânii ei îi atinseră obrazul şi fruntea.

— Merge? întrebă el sec, privindu-i abdomenul plat, ce se arătase pe sub haine.

— De ce n-ar merge? Stai liniştit!

Franck se întinse sprijinindu-se de perete şi lumină după grilajul de aerisire.

— Bingo! exclamă ea.

— Ceva cabluri?

Îi răspunse după o clipă de ezitare:

— Niciunul.

— Fără fir. Mă gândeam eu. Coboară atunci.

Mai aruncară o ultimă privire împrejur, după care părăsiră camera. Următoarea era, de asemenea, mobilată complet. Avea exact aceeaşi mărime şi chiar şi stilul şi culorile erau identice. Doar biroul antic arăta altfel. Oxen lăsă fasciculul de lumină să alunece de-a lungul pereţilor, dar se opri brusc în mijlocul mişcării.

Aceasta era camera. Exact aici o luase razna sănătosul, sportivul cap de familie şi ministru al justiţiei. Un mic crucifix de lemn atârna de perete, printre perdele. Iisus văzuse de pe cruce cum Ulrik Rosborg o ucisese, în acea noapte, pe frumoasa Virginia Zakalskyte.

Erau patru camere de oaspeţi una după alta, mobilate aproximativ la fel şi, datorită imaginaţiei bizare a lui Corfitzen, fuseseră toate înzestrate cu o cameră de spionaj în gura de aerisire.

— Mi-ar plăcea să ştiu câţi musafiri o fi ademenit el în această capcană.

Franck stătea la fereastra ultimei camere şi se uita spre şanţul de apărare, slab iluminat.

— Cu siguranţă că nu au fost puţini, dar garantat nu a avut niciodată un mijloc mai bun de şantaj decât cel folosit în cazul ministrului nostru de justiţie.

— Ce pachet drăguţ: infidelitate, perversiune şi crimă! Îl avea pe Rosborg complet la mână, zise Franck.

— Doar că nu prea multă vreme. Doar din octombrie până acum.

— De altfel, nici nu este prea sigur că a folosit înregistrările… Probabil că le făcea doar ca să îşi asigure poziţia.

— Corfitzen a fost ambasador în blocul răsăritean pe timpul Războiului Rece, zise Oxen. Nu uita treaba asta! Plus că a mai fost şi în Uniunea Sovietică. Acest fel de a compromite era o specialitate a ruşilor. Când organizau în casele lor de vacanţă sau la reşedinţele de la ţară orgii pentru propriii oameni, dar şi pentru reprezentanţii din Vest, aveau mereu grijă ca la final să existe şi un mic filmuleţ despre mica lor distracţie.

— Şi onoratul Nestor al diplomaţiei daneze a învăţat de acolo câteva scamatorii dintr-astea murdare. Asta vrei să spui? Filantropul Hans-Otto Corfitzen, generos cu copiii la ananghie…

— Cei pe care îi credem sfinţi sunt cei mai cumpliţi diavoli, Franck. După cum obişnuia

bunicul meu să spună. Şi astfel de lucruri sunt foarte eficace. Dacă îl ai pe ministrul justiţiei, atunci ai şi puterea. Şi mereu este vorba despre putere şi despre influenţă. Pentru Consiliu – şi Danehof, în cazul în care ar mai exista. Este…

Piuitul din jachetă îl întrerupse. Cineva venea pe alee.

Îşi stinseră imediat lanternele şi se duseră la timp la una dintre ferestrele de pe partea îngustă a acelei aripi a clădirii, pentru a reuşi să vadă cum un Peugeot Combi alb parcă în faţa castelului. Din ea coborî un bărbat şi deschise portbagajul. Un câine sări afară din maşină.

Bărbatul aprinse o lanternă puternică şi îşi începu inspecţia. Traversă podul împreună cu câinele, după care o luă pe fâşia de iarbă dintre şanţul de apărare şi zidul castelului, exact aşa cum făcuseră şi ei mai înainte. În cele din urmă, o coti fără nicio grabă după colţ şi dispăru din raza lor vizuală.

După un timp, bărbatul îşi făcu din nou apariţia de pe cealaltă parte a castelului, se întoarse la maşină şi îşi termină inspecţia de rutină. Înconjurase castelul şi, probabil, fusese şi în parc.

După ce câinele intră din nou în portbagaj, paznicul se aşeză la volan şi dispăru pe alee în sus.

— Vino să cercetăm aripa principală, primul etaj! Hai să mergem împreună! Patru ochi văd mai bine decât doi. Gândeşte cu voce tare când descoperi ceva ce ţi se pare suspect în dulapuri, pe rafturi, sau pe pereţi.

Franck dădu din cap şi o luară împreună de-a lungul coridorului până la uşa cea mare, care despărţea cele două aripi ale clădirii.

Începură cu camera din faţă, un mic foaier şi cercetară cu minuţiozitate câteva încăperi goale şi tot aşa mai departe până în biroul lui Corfitzen, care se găsea la mijlocul aripii şi care avea în continuare banda de interdicţie roşu cu alb a poliţiei. Lăsă biroul în seama lui Franck. Era ultimul loc unde ar fi trebuit să apară ADN-ul lui.

De-a lungul coridoarelor, cercetară mereu, cu atenţie, împrejurimile la lumina lanternelor şi, din timp în timp, el încercase – însă fără niciun succes – să facă măsurători cu instrumentul lui de detectare a cablurilor.

Franck percheziţionă un dulap masiv de haine, pe al cărui perete din spate el fusese nevoit să-l spargă, pentru a fi siguri că nu ascunde un pasaj secret spre personala şi extrem de îndoielnica Narnie a lui Corfitzen.

În final, ajunseră în faţa Sălii cavalerilor, pe care el o vizitase atunci când făcuse turul castelului împreună cu Kajsa Corfitzen. Şi această încăpere era goală, aşa că nu avură prea multe de cercetat. Abia acum remarcă faptul că, în jurul imensei mese, nu se găseau decât şase scaune. Trase unul dintre ele şi se aşeză.

— A trecut cu siguranţă multă vreme de când cineva a ciocnit pocale pe aici, zise Franck, care stătea lângă fereastră.

— Un bătrân nu are nevoie de mult spaţiu într-un castel… Am fost minuţioşi. Poate că totuşi toate astea sunt de pomană. Nimic altceva decât o iluzie.

Franck nu răspunse. Veni spre el şi se aşeză pe marginea mesei. După care, îi lumină chipul cu lanterna.

— Rămâi locului, Oxen! Acum vreau să primesc câteva răspunsuri de la tine.

— Ia lumina de aici!

Ea îşi lăsă lanterna în jos.

— Ştiu totul despre Benny Overholm, cu lanţul lui de aur, şi despre partenerul lui, Stig Ellehøj. Şi despre heroina, amfetaminele şi pastilele de diazepam pe care le-au găsit în spatele peretelui tău cu unelte. Şi despre prietenul tău care se droga, Balboa, din perioada în care ai fost în Balcani. Te-au prins şi te-au pus să alegi? Fiindcă deveniseşi aşa un model minunat cu toate medaliile tale? Aşa au stat lucrurile, Oxen?

— Despre ce vorbeşti? Se transformă discuţia noastră într-un interogatoriu?

Vru să sară de pe scaun, dar Franck îşi puse fulgerător piciorul pe pieptul său şi-l împinse brutal înapoi.

— Stai locului! Şi linişteşte-te! A venit vremea să răspunzi, pricepi?

O privi în tăcere, în timp ce pulsul începea să îi revină la normal. După care deveni gânditor.

— În regulă… fără îndoială, ai fost harnică, Franck. Îţi place asta, nu? Să-ţi bagi nasul peste tot… Dar acum, ascultă-mă cu atenţie: nu am avut niciodată nimic de-a face cu drogurile tari. Absolut deloc. Niciodată! Totul a fost o capcană şi a trebuit să aleg dacă o las să se închidă sau să plec de bunăvoie.

— Va trebui să îmi explici treaba asta mai clar.

— Balboa a fost un amărât care se distrugea încetul cu încetul. Ne ştiam din compania Bravo. A apărut chiar când eram în conflict cu soţia. Căsnicia noastră a fost destul de furtunoasă… L-am lăsat să locuiască o perioadă la mine şi i-am dat chiar şi o cheie a casei. Nu ar fi trebuit să fac treaba asta. Doar el ar fi putut să pună drogurile la mine. Dar această uşă este închisă. E mort. Practic, nu-i aşa? O supradoză.

— Am văzut o fotografie a voastră în faţa unei porţi.

— Dumnezeule, da, şi eu am văzut-o. Nici măcar nu-mi mai pot aminti dacă eu i-am dat ceva sau el mie. Sau despre ce era vorba. Poate o bancnotă de cincizeci. Sau un bilet de loto. Dar în niciun caz nu erau droguri.

— Şi atunci, ce e cu toată povestea asta?

— Are legătură cu moartea lui Bosse. Treaba asta nu s-a spus niciodată cu voce tare, dar plutea în aer. Bøjlesen m-a chemat la el să avem o discuţie. M-a întrebat ce aş face dacă nu aş fi la poliţie. Am spus că aş merge la vânători. În următoarea zi, m-a chemat din nou la el. Dovezile pe care le avea împotriva mea erau covârşitoare. Nu am avut nicio şansă să scap din povestea aia. Atunci Bøjlesen mi-a propus să îmi cer transferul şi să părăsesc poliţia –

în schimb, va avea grijă ca toată povestea asta cu drogurile să dispară şi ca trecutul meu să nu fie o piedică în acceptarea mea la vânători. Asta în cazul în care treceam de teste. Abia la final mi-a dat un sfat bun, acela să uit de circumstanţele morţii lui Bosse, dacă vreau să am un viitor la vânători. Sau oriunde altundeva. Deci fără comisie de anchetă. Şi da… m-am lăsat cumpărat. Sau şantajat. Alege varianta care îţi convine.

— Şi ce ar fi fost aşa de groaznic în cazul unei comisii de anchetă?

— Unor astfel de sisteme nu le place critica. Iluzia infailibilităţii nu are voie să aibă fisuri. Cu atât mai puţin în public. Şi, din acest punct de vedere, nu este nicio diferenţă între armată şi restul lumii.

— Dar până la urmă, ţi-ai primit comisia?

— Mai târziu, da. Atunci am reluat provocarea. Pur şi simplu nu am reuşit să uit cele întâmplate.

— Ţi-ai bătut soţia?

Franck îşi îndreptă din nou fasciculul de lumină spre faţa lui şi el o lăsă în pace.

— Da, răspunse el şi îşi miji ochii. O singură dată. I-am tras una de a căzut lată. Şi acum, ia-ţi lumina de aici!

— Un adevărat erou.

— Ascultă, mai încetează, te rog. Citeşti cele mâzgălite pe o bucată de hârtie şi ai impresia că ştii totul, dar nu ai habar de nimic.

— Despre ce nu am habar?

El trase adânc aer în piept şi îl expiră încet.

— În regulă. Era o seară de sâmbătă, după cea de-a doua misiune în Balcani. Am avut acasă musafiri. Doi colegi şi soţiile lor. Pe atunci, mai beam până târziu în noapte. Se adunaseră prea multe. Relaţia dintre mine şi soţia mea era încordată până la punctul de a se rupe. Din cauza unor diferenţe de opinie cât se poate de uzuale, dar, mai ales, din cauza lucrurilor pe care moartea lui Bosse le-a atras după sine. Birgitte era beată, la fel şi eu. La un moment dat s-a ridicat şi a spus că exact atunci, în

acea clipă, s-ar căca pe mormântul lui Bosse, dacă ar avea posibilitatea să o facă. Atunci i-am tras una.

— Hm… Ai mai lovit-o însă şi a doua oară.

— Da, ştiu. Birgitte avea hematoame pe faţă şi o arcadă spartă. A susţinut la poliţie că eu i-aş fi făcut treaba aia. Dar nu am fost eu acela. Habar nu am ce s-a întâmplat. Şi ea a tăcut pur şi simplu. Nu am aflat niciodată cine o bătuse cu adevărat.

— Înşelăciune a asigurărilor, violenţă, scandaluri. Cine eşti tu, Niels Oxen?

El îşi aprinse propria lanternă şi o îndreptă spre Franck.

— Chiar crezi toate poveştile astea, Franck? Serios?

— Trebuie să-mi explici.

— Într-adevăr, m-am bătut cândva cu un coleg care m-a provocat până la Dumnezeu. Eram aşa de beat, încât am stat cu bustul gol în fântâna Storke – şi cu siguranţă că am ameninţat un poliţist. Dacă te uiţi cu atenţie, vei observa că toate celelalte acuzaţii au fost uitate şi că plângerile au fost retrase. Treaba asta a fost calculată. Ori de câte ori deveneam activ în privinţa comisiei de anchetă, eram lovit de tot soiul de probleme în viaţa mea privată. Dintr-odată, ardea o casă şi eu am fost bănuit de înşelăciune a asigurărilor, fiindcă situaţia noastră financiară era complicată. Şi, după aceea, a fost un curier, care i-a predat lui Birgitte o scrisoare la locul ei de muncă, ce îmi era, de fapt, mie adresată: „Las-o baltă, Oxen, şi viaţa ta va fi mai uşoară”.

Părea dintr-odată foarte obosit.

— Şi aşa a continuat ani de zile. Represalii, ori de câte ori luam iniţiativa. Dintr-odată, a fost şi soţia mea implicată în povestea asta şi mi-a făcut plângere pentru violenţă domestică. Apoi a urmat divorţul. Din nou, tot soiul de incidente. În cele din urmă, comisia de anchetă. Din nou plângeri. Şi noi acuzaţii, noi mijloace de şantaj inventate.

— Cu alte cuvinte, îmi spui că eşti victima unei conspiraţii?

— Exact asta spun. O conspiraţie. Nu eşti picată din lună, Franck.

Rămase locului pe marginea mesei. Părea să cântărească cele auzite, în lumina slabă a lanternei, care era îndreptată din nou în jos.

— Şi de ce nu ai încetat, ca să scapi de toate astea?

— Bosse a fost mai mult decât un simplu prieten. Am avut o copilărie destul de agitată. Ne-am mutat de multe ori. Bosse a fost singurul om care a fost mereu acolo, când am avut nevoie de el. El este adevăratul erou. Am vrut să fie cineva tras la răspundere. Îi datoram treaba asta. Este o mare diferenţă între un camarad şi un prieten, Franck.

— Şi distincţiile tale? Şi ele au fost o tentativă de a te cumpăra?

El dădu din umeri şi tăcu.

— Poate?

— Deci nu ai omorât de unul singur opt talibani?

— Ba da.

— Ai sărit în Una?

— Da.

— Şi i-ai ajutat pe soldaţii din elicopterul Chinook?

— Da.

— Şi rănitul pe care l-ai salvat de sub bătaia focului?

— Da, la naiba!

— Atunci nu ai fost cumpărat. Ţi-ai meritat distincţiile.

— Mossman nu este un tâmpit. De curând, mi-a spus la Comisariatul de Poliţie că, având în vedere trecutul meu şi acuzaţiile care mi-au fost aduse, oricine are imediat o anumită imagine a mea înaintea ochilor: „ «Un bărbat, o misiune». Cel care caută harţă. Supăratul care nu se poate detaşa.”

— Ce mi-ai spus totuşi despre integritate…?

— Problema este însă că eu am, în realitate, dreptate. Ei ştiau foarte bine de planurile croaţilor. Ba chiar au atras atenţia asupra lor pe canalele diplomatice. „Dispăreţi de acolo!” au zis. Dar nu am

fost retraşi. De aceea a murit Bosse. Aşa stau lucrurile, Franck. Acesta este purul şi nemistificatul adevăr. Pentru numele lui Dumnezeu, ce caută şase soldaţi danezi, cu armament uşor şi cu pălării albastre de bufoni, în mijlocul unei mari ofensive în Krajina? Dar de ce să mă enervez oare? La urma urmei i-au dat lui Bosse un ordin. „Postum” e, din păcate, un adaos trist.

Franck se ridică.

— Mulţumesc, zise ea. Mulţumesc pentru răspunsurile tale. Este aproape ora patru. Ar trebui să o ştergem de aici.

58

Se răsucea agitat în pat de pe o parte pe alta. Soarele puternic al dimineţii se insinua printr-o crăpătură a perdelelor şi rămase, pentru o clipă, aidoma unei linii fierbinţi pe chipul său. De undeva, de foarte departe, el înregistră lumina vie. Se întoarse pe cealaltă parte şi, din nou, totul redeveni întunecat. După fulger urmă tunetul. Şi ploaia roşie stropea de pretutindeni. Ciudat că ploaia era roşie… Când deschise ochii văzu pete.

— Foxtrott 18. Contact cu duşmanul! Explozie! Aşteptaţi. Terminat.

Vocea părea îndepărtată şi surdă. Pe obraji îl ardeau firicele de nisip. Îşi aranjă ochelarii de protecţie, se întoarse pe burtă, se aşeză în genunchi şi descoperi uşurat că trupul său încă mai funcţiona. Privirea lui scană instinctiv în imediata apropiere: haos total.

— Xray 26, aici Foxtrott 18, explozie puternică în faţa cartierului general al poliţiei. Probabil atentat sinucigaş. Recepţie.

— Xray 26, sunteţi în regulă? Recepţie.

— Foxtrott 18, eu sunt în regulă. Mulţi morţi. Recepţie.

Femeia… Tânăra femeie cu voalul ei negru. Să fi fost ea? Un voal şi o burcă afgană – ca să îi inducă pe toţi în eroare? Avea nişte ochi aşa de frumoşi. Migdalaţi, parcă erau de onix negru. Să fi fost ochi-bombă?

— Xray 26, rămâneţi unde sunteţi. Venim la voi. Confirmaţi. Recepţie.

— Foxtrott 18, am înţeles. Terminat.

Auzea ordinele prompte şi îşi auzea propria voce comunicând cu Xray. Se întoarse din nou de pe o parte pe alta, mai întâi repede, apoi mai încet. Lumina soarelui îi trecu iar peste chip. Rămase locului, nemişcat. După care deschise ochii.

Aici nu erau membre smulse din trupuri, nu erau ochi de onix negru în crăpătura unui voal, nu erau sirene, nu era panică. Doar pace şi linişte şi o pasăre care cânta afară, la fereastră.

Probabil că era deja târziu. După o a treia noapte lipsită de rezultate la castel.

Rămase nemişcat, pe spate. Xray şi ochii-bombă negri se întorseseră. Făceau parte din cei şapte, care îl lăsaseră mult timp în pace, aşa de mult, cum nu o mai făcuseră niciodată.

„Ar trebui să faceţi pace cu demonii, prietene."

Bine ai venit acasă, ticălosule!

Când se aşezase în zori în pat, o făcuse cu conştiinţa că ceva va merge prost. Nu trebuia să cerceteze. Ştia că sticla de whisky, pe jumătate goală, stătea pe noptieră, alături de scrumieră.

Se simţea ca paralizat, rigid ca un bătrân de o sută de ani şi obosit până în măduva oaselor. Cineva bătu cu putere la uşa camerei sale.

— Oxen, te-ai trezit?

Franck era neobosită de dimineaţa până seara. De ani de zile, era deja alături de el, nu-i aşa? Bum. A apărut acolo, dintr-odată, aidoma unei explozii de grenadă. Exact la fel cum fusese smuls şi el din universul lui liniştit din pădure, unde se găsea împreună cu Domnul White.

Franck era acum tovarăşa lui. Cu o voinţă puternică şi urmărindu-şi mereu scopul şi, în acelaşi timp, rece, precum nisipul deşertului noaptea, când…

— La naiba, Oxen! Trezeşte-te odată!

Se împletici spre uşă, o lăsă să intre şi se întoarse în pat clătinându-se.

— Aici pute înfiorător. Ai fumat o pădure întreagă?

Franck strâmbă din nas, trase perdelele într-o parte, deschise larg ferestrele şi aruncă decisă conţinutul scrumierei afară. Apoi se aşeză pe scaunul de la birou şi îl privi aidoma unui medic în timpul vizitei medicale.

— Ai avut o noapte grea?

El încuviinţă din cap. Când vorbea cu Franck, dădea mereu din cap. Nu era nevoie de mai mult. Ea ştia ce se petrece şi, în loc să-l ridiculizeze, îl înţelegea. Prudenta Franck, o grenadă aruncată din ceruri.

— Nu poţi continua astfel la nesfârşit, soldatule. Ştii asta, nu?

— Cum de dai buzna aici, în miez de noapte?

Ea clătină capul zâmbind şi se lăsă pe spate.

— Inspecţia barăcii, aşa se cheamă, nu? Am vrut să văd dacă ai cute ascuţite asemenea unui cuţit la pantaloni şi dacă totul e strâns cum se cuvine. Nu mi se pare că e cazul.

Îşi lăsă privirea să plutească peste podea, unde el îşi aruncase lucrurile.

— Eşti asemenea ciumei, pleacă de aici, bombăni el şi îi întoarse spatele.

— Am veşti importante. Aşa că ascultă: l-au găsit pe Serghei Pronko.

El se întoarse din nou spre ea, ceea ce o făcu să continue:

— Mort de-a binelea! Pe un bac. În ziua în care a şters-o din spital.

Se ridică dintr-o singură mişcare. Astfel şi ultima piesă de puzzle fu aşezată la locul ei.

— Bac? Unde?

— De la Karisham la Klaipėda, zise ea. L-au găsit, pe când făceau curăţenie generală în port, sub pătura lui. Trei gloanţe în inimă. Treabă cât se poate de curată.

— Era căutat. Cum de aflăm abia acum de treaba asta?

— Poliţia din Klaipėda a găsit în cabina lui un paşaport, în care era trecut un alt nume. Şi aspectul lui fizic şi poza din paşaport nu corespundeau.

Lângă pat au găsit o perucă şi o pereche de ochelari. Probabil că le-a luat câteva zile până când au făcut legătura între cele două persoane. Şi, în afară de asta, discutăm aici despre Lituania… Poate că, la început, ancheta nici nu a ajuns până la Vilnius? Cine ştie?

Dădu din umeri.

— Cine te-a informat?

— Rytter, în urmă cu un sfert de ceas.

— Înţelegi? Ei şterg toate urmele acestei afaceri, bucată cu bucată, le ascund impasibili sub covor. Acum nu mai există niciun martor.

— Dar este Pronko, obiectă Franck. Adică există măcar un cadavru.

— Şi la ce ajută asta? Cadavrele nu vorbesc.

— Poate că se face o legătură între el şi locurile faptei, biroul lui Corfitzen sau cabana de vânătoare.

Oxen clătină din cap şi îşi ridică resemnat mâinile.

— Chiar dacă ar exista o legătură, ei o vor distruge. Nu observi? Sau nu vrei să observi, Franck? Serghei Pronko nu este făptaşul comod, de care au ei nevoie. Se poate căuta mai departe şi se pot descoperi motivele lui şi răscoli poveştile legate de verişoara lui dispărută. Este exact opusul lui comod.

— Dar cazurile nu se evaporă aşa, pur şi simplu, în aer. Şi, în continuare, lipseşte un vinovat…

— De aceea se va căuta un altul.

— Un altul?

Îl privi nedumerită.

— Unul care să fie comod. Unul cu motive. Un singuratic. Atunci nu mai există ramificaţii. Cel mai bine unul bolnav psihic şi a cărui lume este aşa de ciudată, încât nimeni să nu-l priceapă. Trebuie să spun mai multe?

— Nu, înţeleg unde baţi.

— Asta e situaţia acum, murmură el şi îşi frecă obrajii cu ambele mâini.

— Dar Rytter şi Mossman cunosc adevărul. Ştiu că avem de-a face cu un număr de iluzionism. Ştiu

că Simona Zakalskyte a fost împuşcată şi că Serghei Pronko a fugit.

— Unele lupte sunt prea mari ca să le poţi duce. Ce ar avea de câştigat dacă s-ar opune celei mai mari puteri?

— Şefului lor? Ministrului justiţiei?

— Indirect, da. Dar direct, împotriva unei puteri cu mult mai mari. Împotriva Danehofului. Doar că ei nu au înţeles treaba asta. Fiindcă Danehoful nu se materializează. Danehoful este pur şi simplu pretutindeni. Precum aerul.

— Poate că toate aceste altercaţii dure te-au influenţat şi te pripeşti acum cu tot soiul de teorii ale conspiraţiei. Poate că Arvidsen era pe o pistă greşită şi poate că există un motiv cât se poate de serios, pentru care căutăm de trei nopţi fără niciun succes: poate că la Nørlund nu poţi găsi nimic. Nu există umbre ale trecutului, vreo centrală a puterii sau Danehof. Cel mult, un bătrân cu o imagine perversă în ce priveşte ospitalitatea. Probabil că termenul de voyeur este cel mai potrivit.

— La naiba, Franck! Trezeşte-te odată! Ai nevoie de resurse, şi de foarte multe, ca să poţi duce la îndeplinire scamatoria la această scară. Lichidarea lui Pronko a fost penultimul pas. Ultimul va fi că vor târî prin piaţa publică următorul vinovat. Puterea se închide în sine. Toţi îşi unesc spinările să îl protejeze pe ministrul justiţiei. Asemenea figuri nu se sacrifică. Ele sunt prea rare şi prea costisitoare. Danehoful ştie ce înseamnă puterea. Danehofului nu i-a păsat niciodată de altceva decât de putere. Nu pricepi asta?

— Şi tu? Stai foarte liniştit în pat, înconjurat de iarbă şi de tărie şi analizezi totul cum trebuie?

— Nu sunt în situaţia de a conduce toate acestea raţional. Sunt, într-adevăr, bolnav. Treaba asta o ştiu. Este o nebunie ce mi se întâmplă, uneori, noaptea. O adevărată nebunie.

Era un mister pentru el cum de reuşise să spună aceste lucruri. Probabil fiindcă, în cazul lui Margrethe Franck, nu puteai doar să dai din cap, ci

aveai un sentiment de eliberare dacă vorbeai cu ea. Cuvintele veneau şi plecau de la sine, fără niciun efort.

— Nu trebuie să-mi explici ce înseamnă sindromul de stres posttraumatic. Doar că pari aşa de… rece. Deşi ştii bine ce se petrece.

Îşi dădu pătura la o parte şi îşi lăsă picioarele în jos, peste marginea patului. Şedea în chiloţi în faţa ei.

— Înţelege… Încerc să îmi iau măsuri de precauţie. Am ştiut că va veni ceva de genul ăsta din prima zi şi să intru în joc a fost singura posibilitate să-mi întăresc poziţia.

— Nu e adevărat. Adevăratul motiv a fost câinele tău!

— Fireşte că şi asta. Dar tocmai aceasta a fost intenţia lor.

— Intenţia lor? La cine te referi?

— La cei care au avut grijă să îmi omoare câinele.

— Credeam că a fost Pronko cel care a făcut treaba asta. Ca să te intimideze.

— Nu, a fost Rytter sau Mossman. Sau au fost amândoi. Pentru a mă aduce în joc, a mă face să urc pe scenă.

— Până de curând, nu m-aş fi încrezut în tine. Dar poate că ai, într-adevăr, dreptate.

Franck se mişcă pe scaun puţin mai în faţă şi îşi puse impulsiv mâinile pe genunchi.

— Spui că ţi-ai luat măsuri de precauţie. Ce fel de măsuri de precauţie?

— Nu-ţi pot spune treaba asta. Este mai bine să nu ştii nimic despre asta.

59

Se înţeleseseră să renunţe. Între timp, se făcuse ora două şi jumătate noaptea. De îndată ce vor fi percheziţionat şi ultimele încăperi de la capătul coridorului, precum şi salonul în care se găseau şi rafturile de cărţi, după patru nopţi consecutive, vor depune armele.

În cazul în care ar exista într-adevăr nişte camere secrete la Nørlund, atunci Corfitzen fusese aşa de inteligent, încât era nevoie de alte mijloace ca să le descoperi. Poate de radiaţie Röntgen sau alte instrumente speciale de măsurare, pe care ei nu le ştiau.

Salonul căzuse în sarcina lui. Stătea în uşă şi îşi lăsă lanterna să se plimbe peste un tablou de pe coridor, care înfăţişa vapoare de luptă în mijlocul unei bătălii pe mare. Controlase deja tabloul. În spatele lui nu se găsea nimic altceva decât un perete solid de piatră.

Franck venea de-a lungul coridorului. Îi auzea tocurile bocănind pe parchet. O luă după colţ şi merse pe porţiunea lungă şi dreaptă, din dreptul intrării principale a castelului, în vreme ce lăsa să alunece o sferă de lumină slabă pe pereţi.

Oxen rămase locului. Trebuia să admită că pierduse bătălia. Energia cu care se dedicase acesteia în primele nopţi fusese deja consumată. Franck va ajunge în curând la intrarea principală. Tocurile ei se auzeau tot mai tare. Nu purtase ultima dată pantofi sport? Ecoul paşilor ei amuţi pentru o clipă, când trecuse peste un covor, după care îi auzi din nou. Acum era foarte aproape, îi lumină chipul şi ea îşi miji ochii.

— Las-o! Mai ai baterii? Ale mele aproape că s-au terminat. Pierzi timpul? Nu ar trebui să căutăm şi să terminăm odată?

Avusese nevoie de un moment să priceapă şi apoi să formuleze ceea ce observase cu puţin timp mai înainte. Sentimentul că ceva nu era în regulă în

secvenţa scurtă de mai devreme – în clipa în care Franck apăruse de după ultimul colţ.

— Du-te, te rog, încă o dată înapoi, zise el.

— Poftim?

— Du-te încă o dată înapoi. Mult înapoi, până în locul de unde tocmai ai venit. Şi mai vii încă o dată.

— De ce?

— Fă aşa! Du-te înapoi, pe după colţ, până la cameră. Şi când te strig să vii, atunci porneşti.

Franck clătină din cap şi o luă enervată înapoi. Când nu îi mai auzi paşii, îi dădu semnalul. Se lăsă în jos şi se uită foarte concentrat spre podea. Când Franck se oprise în faţa lui, el se ridică şi o rugă să mai repete mişcarea.

— Nu! Nici nu mă gândesc până nu-mi spui de ce.

— Îţi spun apoi. Doar o dată. Şi când strig „Stop!”, te opreşti. În regulă.

Franck făcu nervoasă stânga-mprejur – enervată probabil de tonul lui de comandă – şi dispăru pentru a treia oară pe coridor, în timp ce el asculta. În mod ciudat, se auzea doar când ea venea din acea direcţie, nu şi când mergea invers. Imediat după aceea îi strigă:

— Vino!

Şi din nou.

— Stop!

Ea rămase imediat locului.

— Stai unde eşti! Mulţumesc!

El o luă la goană de-a lungul culoarului şi se aruncă în genunchi în faţa ei.

— Acum fă un pas înapoi!

Ea îl ascultă în tăcere în vreme ce el cerceta cu atenţie podeaua. Lumina lanternei se oglindea în minunata şi îngrijita podea, ce se întindea de-a lungul întregului coridor principal. Parchetul era compus din pătrate mari, cu latura de aproximativ un metru, alcătuind un motiv care semăna cu nişte zaruri. Fiecare pătrat era format din lamele de parchet. Lemnul era preţios, negru, strălucitor, ceea

ce dădea de bănuit că ar avea multe straturi de vopsea.

Franck stătea în mijlocul unuia dintre pătrate. Oxen îşi ţinea lanterna foarte aproape de podea şi descoperi o crăpătură aproape insesizabilă între două pătrate. Era lată doar de un milimetru şi urma perfect liniile pe care le forma modelul din parchet.

— Descalţă-ţi un pantof şi dă-te la o parte!

Îi luă pantoful şi bătu de câteva ori cu tocul în pătratul de lemn din parchet. Bătu acelaşi pătrat încă o dată şi după aceea mai în spate.

— Aud şi eu, zise Franck. Nu foarte limpede, dar este o diferenţă. Respectele mele!

— O mică diferenţă, dar există. Aşadar, nu m-am înşelat. Doar să avem noroc.

Se ridică şi lumină pereţii. Stăteau exact între cele două ferestre care dădeau spre acel mic vestibul. Pe perete atârna o oglindă mare, cu o ramă groasă, aurită. La stânga şi la dreapta ei fuseseră amplasate nişte sfeşnice de alamă, ornate cu flori şi cu pietre decorative. În lumina lanternei, acestea sclipeau aidoma unor pietre preţioase, dar ele erau cu siguranţă din sticlă, altminteri sfeşnicele ar fi fost, probabil, într-un seif. În fiecare dintre ele se găsea o lumânare mare şi albă.

Dădură împreună oglinda jos de pe perete. Atârna de o sârmă groasă de oţel. Oxen îi controlă cu atenţie rama şi trecu cu degetele peste ornamentele de lemn. După care îi cercetă partea din spate. Nimic. Puseră din nou oglinda sus şi începu să se uite la sfeşnice, care erau prinse de perete, fiecare, cu trei şuruburi.

Îşi ţinu lanterna foarte aproape de pietre. Erau galbene, roşii, mov, albastre şi negre. Onix negru? Nu migdalate precum ochii-bombă din ultima noapte, ci rotunde. Câte trei pe fiecare sfeşnic. Le privi în lumina lanternei, le cercetă, le compară, se uită mai întâi la una, apoi la cealaltă, apoi invers. Piatra de sus a sfeşnicului din dreapta strălucea însă altfel.

— Ai cumva un pix?

Franck scoase unul din buzunarul interior al jachetei. Oxen lovi cu multă grijă vârful acestuia de pietrele negre. Mai întâi o dată, apoi, încă o dată. Cel de sus din dreapta suna altfel.

— Cred că aici e, cred că suntem pe drumul cel bun, murmură el şi scoase detectorul de cabluri din rucsac.

Îl trecu încet peste zidul de sub sfeşnic, fără să scape din ochi aparatul de recepţie. Dintr-odată, acesta scoase un sunet evident. Exact pe sub sfeşnic trecea un cablu, pentru care nu era nicio explicaţie logică.

— Cred că principiul este următorul, zise el şi lumină sfeşnicul. Aici sus, unde este piatra asta neagră, se găseşte senzorul pentru o telecomandă. Ca la televizor. Apeşi un buton şi pătratul de acolo se lasă în jos, ca un lift.

— Impresionant. Dacă e să ai dreptate. Doar că, din păcate, nu avem o telecomandă.

El căută prin rucsacul lui şi scoase o şurubelniţă veche.

— Nu, dar o avem pe asta. Ţine puţin lanterna.

Nu dură niciun minut până să desfacă şi ultimul şurub, după care ţinu de sfeşnic. Apoi îi dădu drumul, însă acesta nu căzu. Era ţinut de două cabluri, care ieşeau dintr-un tub de plastic, înfipt în perete.

— Vino cât mai aproape cu lanterna!

Îşi luă cleştele de cabluri şi îşi începu treaba cât se poate de concentrat. Franck era surprinzător de tăcută de când o trimisese încoace şi încolo pe parchet. Dădu jos cămaşa cablurilor de culoarea potrivită şi le izolă.

— Vrei să încercăm? Vii jos cu mine?

— Ai înnebunit? şuieră ea şi făcu repede un pas la o parte. Am văzut dincolo, în aripa de vest, o scară în beci.

— În regulă. Începem!

Apropie cablurile încât să se atingă şi se auzi imediat un bâzâit uşor. Parchetul închis la culoare

începu să coboare încet, lăsând o gaură în podeaua coridorului din castel.

Simţi o puternică furnicătură în stomac. Ar fi putut sta la fel de bine şi în Valea Regilor lângă intrarea unei camere mortuare încă nedescoperite a lui Tutankamon. Dar era o diferenţă uriaşă: nu se aştepta să găsească nici măcar o leţcaie daneză prin catacombele lui Corfitzen – el spera să dea de o cameră tehnică, de monitoare şi de aparate de înregistrat.

Liftul se opri. Luminară în puţul care avea o adâncime de aproximativ patru metri şi, fără îndoială, de acolo, ajungeai într-un mic gang ce ducea în afara castelului.

— Aşadar, în castel, nu există nicio cameră secretă. Aceasta se află afară, sub parc.

— Bine lucrat. Probabil că Arvidsen ar fi avut nevoie de tot restul vieţii sale pentru a o găsi, zise Franck.

— Cobor, zise el şi îşi aruncă rucsacul în spate cu avânt.

Apoi îngenunche şi îşi lăsă picioarele peste marginea găurii. Îşi dădu încet drumul în jos, aterizând în picioare.

— Trebuie să iau scara. Nu pot să fac asta… cu piciorul meu. În plus, ar trebui să avem grijă să ne putem întoarce, zise Franck şi dispăru în clipa următoare.

El lăsă fasciculul de lumină al lanternei să se plimbe. Era înconjurat de ziduri de beton. Pe unul dintre pereţi se găseau două întrerupătoare. Unul dintre ele era un întrerupător obişnuit de lumină, celălalt, un buton rotund, probabil cel care trimitea liftul în sus. Apăsă primul întrerupător şi pe micul coridor, care avea o lungime de aproximativ patru metri, se aprinseră unul după altul mai multe neoane.

La capătul coridorului era o uşă de oţel. Părea să cântărească tone şi să fie de o calitate excepţionala. Era aşa cum se temuse: Corfitzen nu a umblat cu

jumătăţi de măsură în strădaniile sale de a-şi ţine secretul ascuns.

Pe partea dreaptă a uşii, se găsea o roată manevrabilă cu o mână, de mărimea unei farfurii, şi alte trei roţi mai mici. Pe peretele de alături era un sistem de închidere electronic scump de la firma J&C Lock Universe. Avea un display digital şi o tastatură minusculă, formată numai din cifre. *12 digit security code*, scria pe ea – un cod de siguranţă format din douăsprezece cifre.

Dacă ar fi fost aşa ca în filme, acum cineva şi-ar fi scos un aparat foarte inteligent, cu ajutorul căruia ar fi spart codul în câteva secunde. Dar, în realitate, nu există aşa ceva. Chiar şi cel mai puternic computer are nevoie de mult timp pentru a decoda un cod de şase-opt numere şi litere. Dar ei nici nu aveau un asemenea echipament şi nici nu erau specialişti ca să îl poată utiliza.

Se temuse că lucrurile vor ajunge în acest punct, în cazul în care vor găsi vreodată camera secretă a lui Corfitzen. De aceea fusese aşa de prevăzător să îşi completeze ustensilele cu un mic ajutor cu care ştia să umble mult mai bine decât cu tehnol0gia de ultimul răcnet: puterea brutală şi pentru manevrarea căreia nu era nevoie de la fel de multă inteligenţă ca pentru spargerea unui cod, o încărcătură de C4.

Avea în rucsac o încărcătură explozivă M112, compusă din 570 de grame de C4, explozibilul cu care crescuse în armată. Nu îi rămânea nicio soluţie. L.T. Fritsen îi făcuse rost de C4 şi de o serie de declanşatoare electronice, din acelaşi loc de unde îi procurase şi pistolul.

Oxen cercetă cu atenţie uşa de oţel şi felul în care fusese prinsă de zidul de beton. Marea artă consta în a-şi croi un drum în încăperea din spate fără să arunce totul în aer. Ca vânător, el fusese iniţiat în manipularea explozivilor.

Împotriva unei asemenea uşi impresionante de oţel, cu zăvoare în cascadă, nu prea puteai face mare lucru. Explozia îşi va pierde chiar de la suprafaţă

mult din energie. Singura soluţie era să faci o gaură în zidul de beton alăturat.

Îşi scoase bormaşina din rucsac, puse în vârf burghiul de douăzeci şi cinci de milimetri pentru beton şi începu să dea prima din cele patru găuri. Îndesând explozibilul într-o astfel de gaură, putea să obţină un efect optim dintr-o cantitate destul de mică.

Din păcate, duritatea zidului era un factor necunoscut în ecuaţia lui, dar, după calculele sale, cele patru încărcături de explozibil vor face în zid găuri cu un diametru de aproximativ treizeci de centimetri. Dacă va poziţiona găurile sale într-un dreptunghi, astfel încât cercurile să se atingă foarte uşor, va avea la final un rest de zid pe care îl va putea demola fără probleme cu ajutorul unui ciocan şi al unui cleşte de tăiat.

Dacă totul mergea bine, atunci va avea deschizătura perfectă pentru a putea pătrunde înăuntru.

Tocmai terminase de dat a doua gaură, când auzi alunecând în puţ o scară de aluminiu. Câteva secunde mai târziu, îşi făcu apariţia în spatele lui, emoţionată, Margrethe Franck.

— Ce faci aici?

Privi cu scepticism uşa, peretele şi uneltele sale.

— După cum vezi, avem de-a face cu o uşă care şi-ar avea locul la Fortul Konx. Aşa că vom intra prin perete.

— Intrăm prin perete? Şi cum o să facem treaba asta, dacă mi-este permis să aflu?

— Cu C4, răspunse el şi îşi ridică pachetul cu explozibil, ca să-l poată vedea şi ea. Patru găuri, 125 grame pe gaură.

— Spune… Umbli pe aici cu explozibil după tine, Oxen? Eşti complet nebun?

— Nu mă aşteptam ca fostul ambasador să îşi ţină cheia sub preş, aşa că… de ce nu? C4 este la fel de inofensiv cum e şi guma de mestecat. Poţi să-l tai, să-l arzi, poţi să tragi asupra lui – nu se întâmplă absolut nimic.

Ea clătină din cap.

— Sper că ştii ce faci.

— Stai liniştită, nu este pentru prima oară. Mergem sus cu liftul, aruncăm în aer, revenim jos, terminăm de dărâmat resturile de zid şi intrăm. O să funcţioneze.

★

În îngustul culoar de sub pământ, praful cenuşiu forma o perdea. Cu câteva minute în urmă, detonase explozibilul. După cum plănuise, la câţiva centimetri deasupra pământului, se deschidea, în zid, o gaură.

După ce avu grijă să pregătească un culoar fără obstacole cu ajutorul ciocanului şi al cleştelui de tăiat, el îngenunche în faţa găurii din zid şi se uită dincolo. În spatele ei nu era o cameră, ci un coridor îngust. El se târî înăuntru şi îi făcu lui Franck semn să îl urmeze. După câţiva metri, ei ajunseră înaintea unei alte uşi de oţel, care era prevăzută cu o clanţă obişnuită. Această uşă, care nu era nici pe departe aşa de masivă ca precedenta, se deschise fără probleme. Păşiră cu grijă, plimbându-şi fasciculele lanternelor de-a lungul pereţilor. El descoperi un întrerupător şi aprinse două neoane pe tavan.

60

Încăperea secretă a lui Corfitzen era de aproximativ patru pe patru metri şi avea pereţii, podeaua şi tavanul din beton. Era îngropată asemenea unui buncăr sub esplanada dinaintea castelului şi fusese acoperită cu pământ din belşug.

— Uau! şopti Franck în clipa în care privirea i se opri asupra unui perete întreg de monitoare plate.

Ajunseră în Sfânta Sfintelor de la Nørlund, un adăpost ciudat din beton, zugrăvit în negru, cu finisaje din crom şi dotat cu echipamente electronice de ultimă generaţie. Pe perete, erau atârnate cel puţin şase monitoare de 40 de inch, aranjate pe două rânduri, fiecare preluând imagini de la trei camere. Pe ele scria „Camera 1”, „Camera 2”, „Camera 3”, „Camera 4”, „Sala cavalerilor” şi „Hol”.

Pe o masă, care se întindea pe toată lungimea întregului şir de monitoare, se afla o grămadă de aparate, printre care şi un recorder video de reţea, un DVD-player şi un audio recorder. Fireşte că Corfitzen ascunsese în castel şi microfoane. Ei nu le căutaseră încă.

Oxen nu se pricepea deloc la acea aparatură. Ştia doar că hard diskul lui Arvidsen provenea de undeva de prin castel. Şi camerele video din încăperi trebuie să fi fost legate de acesta. În plus, mai ştia că semnalul wireless era amplificat foarte mult pentru ca fostul ambasador Corfitzen să poată sta acolo liniştit şi să se uite la înregistrări în stream live.

— Aşadar, aici se relaxa el seara.

Franck strâmbă din nas la acest gând.

— Sau asculta de aici interesantele discuţii pe care le purtau oaspeţii săi între patru ochi – de exemplu, în momente intime… în pat, zise el.

La celălalt capăt al încăperii erau trei dulapuri din metal cu două uşi, care ajungeau până la tavan. Un alt perete era complet gol şi pe un al patrulea se afla un singur raft, deasupra unui frigider, pe care se

găsea o cafetieră. Franck se duse la dulapuri şi îl deschise pe primul.

— O arhivă, zise ea. Înregistrări audio şi casete video vechi, toate datate şi ordonate cronologic.

Cercetă apoi dulapul din mijloc, care era pe jumătate gol.

— Doar CD-uri şi DVD-uri, continuă ea.

Deschise şi cel de-al treilea dulap şi văzu o grămadă de cărţi, cu cotor maro identic, inscripţionate cu litere de aur. Oxen ajunse dintr-un salt la dulap şi îngenunche în faţa lui. Pe raftul de jos se găsea o cutie lunguiaţă de sticlă, în care erau păstrate o serie de cărţi foarte vechi. În acea cutie – de bună seamă, un recipient care avea rolul de a proteja conţinutul de descompunere – era un ventil, folosit pentru aspirarea aerului şi înlocuirea cu un gaz special.

Prin sticla groasă nu putea vedea bine scrisul, multe litere de aur fiind oricum estompate, însă Oxen îşi dădu seama imediat ce anume avea înaintea ochilor.

— Ţine-te bine, Franck… Prima carte se numeşte: *Danehof nord 1420* – înfiinţare. E o nebunie curată! Nu a spus oare Bulbjerg că Danehoful ar fi fost desfiinţat în 1413 de către Eric de Pomerania? Şi, şapte ani mai târziu, Danehoful reînvie din morţi. Într-o variantă nordică…

Se aştepta la filme picante, compromiţătoare, cu scene de sex ale unor oameni arhicunoscuţi din viaţa publică – chiar înregistrări de crime comise de bărbaţi foarte puternici cu porniri sexuale sălbatice. Dar ceea ce avea în acea clipă în faţa ochilor îl surprinse. Era ceva ieşit din comun.

— La naiba, Margrethe! Asta e istorie. E istoria Danemarcei. Este incredibil. Senzaţional.

Ea dădu din cap serioasă, însă dulapul cu DVD-uri părea să o preocupe mai mult decât descoperirea lui.

— E deja târziu. Ar trebui să plecăm imediat de aici. Revenim mâine noapte, zise ea.

El continua să se holbeze la multitudinea de cărţi din spatele sticlei groase. Primul volum din serie era mai îngust, al doilea fiind puţin mai gros. Pe cotor scria: *Danehof Nord – 1420-1469* şi era urmat de *Danehof Nord – 1470-1519.* Şi cea de-a patra carte din serie cuprindea o perioadă de cincizeci de ani. Constată o pauză de peste şaptezeci şi cinci de ani, după care văzu o serie mai lungă, în care fiecare volum cuprindea câte douăzeci de ani. Din 1783 exista o nouă pauză.

Cercetă concentrat, cotor cu cotor, şi cărţile de pe rafturile deschise ale dulapului. Cronologia revenea abia din 1859 şi nu mai era întreruptă până în zilele noastre. Ultimul volum era datat cu câţiva ani în urmă. Cuprindea perioada dintre 1985 şi 2009 – adică din nou cincizeci de ani. Oxen luă cartea din dulap. Era groasă, grea şi scrisă de mână. Deschise prima pagină.

> *Ultimul an a fost sub semnul unei crize financiare. Am ieşit din nişte luni extrem de dificile.*
>
> *Danehof şi-a îndreptat atenţia mai ales asupra situaţiei financiare şi ne-am concentrat toată influenţa în procesele politico-economice.*
>
> *Această muncă o vom continua şi după 2010. Sunt de părere că cele mai importante teme ale anului vor fi determinate de o situaţie financiară dificilă şi că vom continua discuţiile asupra unor măsuri legislative de ajutor.*
>
> *Cu privire la seriozitatea situaţiei, va trebui să ne amânăm obligaţiile vizavi de Danemarca şi de populaţia daneză.*
>
> *Hans-Otto Corfitzen,*
> *Nørlund, 31 decembrie 2009*

Se gândea că rândurile bătrânului fost ambasador ar fi fost demne de un ministru, când Franck îl trezi la realitate.

— Aici pe masă mai e ceva. O mapă veche din piele cu câteva foi de hârtie. Corfitzen părea să fi lucrat la ceva. Dacă e să ne luăm după dată, ultima

pagină este destul de nouă. A scris-o cu câteva zile înainte de a muri, zise Franck, care începuse să cerceteze cu atenţie biroul şi peretele plin cu monitoare.

Nu-i răspunse, ci rămase locului, acaparat de dulapul cu cărţi. Scoase un alt volum şi îl deschise la întâmplare. Pe prima pagină stătea scris „Aprilie 1978”.

> *În sfârşit, am reuşit să aplanăm marea problemă a cartelurilor. Cei patru ani de muncă au fost încununaţi de succes. Procuratura renunţă să mai urmărească această chestiune. Preţul plătit a fost considerabil. De la marea trădare a secretului din 1963 nu am mai fost sub o asemenea presiune. A trebuit să intervenim şi să recurgem în două cazuri la soluţia extremă, ceea ce regretăm profund.*

Chestiunea cartelurilor din 1978? Soluţia extremă? Asta era de parcă Danehoful ar fi apărat un teritoriu şi, în acest scop, ar fi trecut peste cadavre. Aşadar, nu era vorba numai despre politică, despre atenţionări şi despre binele şi problemele populaţiei. Danehoful nu cunoştea mila. Nici azi şi nici în 1978.

Puse cartea la loc şi studie anii. Voia să găsească *Marea trădare a secretului din 1963.* Scoase din raft cartea corespunzătoare şi o frunzări concentrat până ajunse la respectivul an.

Între timp, Franck apăsase pe mai multe butoane şi asculta o înregistrare a unei discuţii dintre doi oameni. Însă el nu era atent. În sfârşit, găsise: „Iulie 1963”.

> *Aşteptăm vara cu foarte mare îngrijorare. Temerile noastre s-au adeverit: Ove Gyldenborg-Sejr, avocat la Curtea Supremă de Justiţie, şi-a încălcat jurământul de fidelitate şi a comis o înaltă trădare. Poartă pe ascuns discuţii cu procurorul Edvard Pallesen.*
>
> *Este o ruşine pentru Danehof Nord că se întâmplă aşa ceva. Ne este ruşine şi ne pregătim pentru o soluţie*

definitivă, care pare inevitabilă.

Aşadar, chestiunea legată de trădarea secretelor începuse în iulie 1964 şi părea de pe atunci aducătoare de nenorociri. Frunzări mai departe, până în luna august.

Conducerea supremă a Danehofului a ţinut în prima zi a acestei luni o întrunire de urgenţă. Pe ordinea de zi era un singur punct: trădarea avocatului Ove Gyldenborg-Sejr.

Având în vedere că această problemă este esenţială pentru noi, s-a decis ca rezolvarea ei să nu fie lăsată numai în seama Nordului, ci să procedăm unitar. Suntem pregătiţi să devenim activi de îndată ce avem o privire de ansamblu asupra dimensiunii acestei situaţii, precum şi despre numărul exact al celor implicaţi.

A fost un consens asupra faptului că problema se va rezolva prin soluţia finală. Şi aceasta, fără îndoială, prin orice mijloace.

Era o dramă mortală şi totuşi controlată, cea care era prezentată cu acel scris de mână impecabil. Frunzări mai departe. Franck opri înregistrarea pe care o asculta. El o auzi căutând mai departe, însă nu o luă în seamă.

— Uită-te aici! strigă ea, când el intenţiona să se ocupe de septembrie 1963.

— Nu acum…

— Uită-te aici, la naiba! Trezeşte-te, Oxen! Sunt toţi aici!

El îşi ridică privirea. Monitorul din dreapta jos era aprins şi arăta o înregistrare din Sala cavalerilor.

În jurul mesei din mijloc erau adunaţi cinci bărbaţi. Corfitzen stătea cu spatele la cameră. Oxen îl recunoscu după chica albă. Lăsă cartea jos şi se apropie.

— Uite, aici! Îi avem, şopti Franck şi puse degetul arătător pe monitor. Uite-l pe Frederiksen, pe Bergsøe, pe Uth-Johansen şi aici pe Nyberg… CD-ul era în aparat…

Aşadar, stăteau umăr la umăr. Se vedea Hannibal Frederiksen, respectabilul om de afaceri în vârstă, care îşi găsise sfârşitul pe marginea unei prăpăstii din apropiere de Malaga. Alături de el, era avocatul şi preşedintele Comisiei Wamberg, Mogens Bergsøe, a cărui soartă fusese pecetluită la Borre Sø. Urmau secretarul de stat din Ministerul Apărării, Ejnar Uth-Johansen, precum şi şeful concernului Fortune Pharmaceutical Industries, Kristoffer Nyberg.

Ultimul scaun era liber.

Niciunul nu spunea nimic. Lumânările din impunătorul sfeşnic cu şapte braţe din mijlocul mesei pâlpâiau, iar lumina acestora se oglindea în marea carafă cu apă, aflată pe o tavă, alături de şase pahare. Cei patru oaspeţi stăteau ca împietriţi. Apoi se deschise uşa şi în Sala cavalerilor apăru şi cel de-al şaselea bărbat.

Se poziţionă drept şi plin de respect în spatele înaltului spătar al ultimului scaun liber. Abia la un semn din cap al lui Corfitzen îşi trase scaunul şi se aşeză.

Cel de-al şaselea şi ultimul bărbat era ministrul justiţiei, Ulrik Rosborg.

Corfitzen trecu cu privirea de la unul la altul, după care tuşi. Luă cuvântul cu o voce plăcută, caldă.

— Bine aţi venit, dragi prieteni, la cea de-a 129-a adunare a Primului Inel Nord, a doua întâlnire a micii noastre societăţi închise, în această formaţie. Au trecut trei ani de când am avut ultima dată plăcerea să ne vedem. De aceea, haideţi să începem cu un scurt raport personal pentru a ne pune reciproc la curent. Vă rog, Frederiksen, începeţi dumneavoastră.

— Îmi reduc treptat munca şi m-am retras din trei consilii de administraţie. În afară de aceasta, nu s-a schimbat nimic.

Corfitzen îi făcu lui Bergsøe un semn din cap.

— Totul neschimbat. Cu menţiunea că m-am despărţit de soţia mea şi locuim separat, chiar dacă

nu suntem divorţaţi.

— Şi dumneavoastră, Uth-Johansen?

Secretarul de stat numi câteva puncte în ordine cronologică şi, după aceea, adăugă informaţia că de la 1 aprilie a fost numit secretar de stat în Ministerul Apărării.

— Aş dori să mă folosesc de această ocazie şi să mulţumesc, spuse el.

Bătrânul ambasador îşi ridică mâinile.

— Nimic nu se petrece de la sine. Trebuie să mulţumiţi tenacităţii dumneavoastră, zise el. Şi dumneavoastră, Nyberg?

— Totul neschimbat.

Ministrul justiţiei a fost ultimul care a luat cuvântul. La un semn al lui Corfitzen, Ulrik Rosborg se apucă să redea precis cele mai importante evenimente din ultimii trei ani.

— În urmă cu şaptesprezece luni, am fost numit ministru al justiţiei. Sunt conştient că s-a făcut uz de influenţă şi aş dori şi eu să mulţumesc cu această ocazie.

Corfitzen şedea ţeapăn la locul lui şi îşi ridică din nou mâna.

— Mulţumiţi-vă dumneavoastră! Talentul nu poate fi negat. Dar, după cum ştiţi, el obligă… De aceea, este cât se poate de corect că aţi ajuns aşa de departe – complet pe merit.

Corfitzen îi făcu lui Rosborg un semn din cap şi luă o scurtă pauză, în care cei cinci bărbaţi rămaseră nemişcaţi la masă, privindu-l. Apoi ambasadorul continuă:

— Domnilor, vă mulţumesc. Vom petrece următoarele zile în această societate care ne inspiră. Au trecut trei ani de la ultima noastră întâlnire. Aşa cum am discutat şi în timp ce ne serveam cafeaua, vom avea destul timp pentru doamne sălbatice şi pentru păstrăvi, chiar dacă avem multe de făcut. Scopul nostru va fi să purtăm două discuţii şi să le încheiem cu rezultate şi cu recomandări. De această dată, este vorba despre integrarea personalului străin calificat pe piaţa muncii din Danemarca şi despre

crearea ţintită a locurilor de muncă drept instrument al unei integrări mai eficiente. Şi în al doilea rând, despre cadrul punitiv al delictelor cu violenţă, în special cele cu caracter deosebit de violent, caz în care va trebui să discutăm foarte specific mai ales despre un fapt care deranjează foarte tare populaţia: anume că societatea cheltuieşte cu mult mai mulţi bani pe făptaşi decât pe victime.

Corfitzen vorbise foarte concentrat şi îşi privise în acest răstimp musafirii pe rând, fără să se uite în notiţe. Făcu o mică pauză, înainte de a ajunge la concluzii.

— După cum vedeţi, două subiecte foarte diferite, dar mi se pare că ambele reprezintă o mare provocare. Ştiu că va merita. Aţi fost aleşi cu toţii să slujiţi Danemarca. Desigur, cu toţii faceţi parte dintre cei mai buni bărbaţi ai ţării.

— Când te gândeşti că gunoaiele astea au susţinut că nu au petrecut aici „decât un plăcut sfârşit de săptămână la vânătoare şi la pescuit”…

Franck se uită la ceasul de la mână, opri DVD-playerul, stinse monitorul.

— Nu mai putem sta, Oxen. E deja destul de târziu. Pe ăsta îl iau cu mine, zise ea şi scoase DVD-ul, băgându-l în buzunar. Vreau să am originalul înregistrării cu ministrul justiţiei şi Virginia. Vreau să văd ce s-a întâmplat cu ea. Numai de-aş şti unde e nenorocitul acela de film! spuse ea nervoasă.

— Poate că a făcut o copie pentru arhivă? Sau l-o fi salvat pe unul dintre hard diskuri? Acolo, pe masă, e unul, l-am văzut mai devreme. Dar, dacă a salvat filmarea numai pe hard diskul din cabana de vânătoare, atunci probabil că am avut ghinion. A fost furată de cei trei domni bine camuflaţi de lângă lac, a dispărut de mult timp sau a fost distrusă.

Franck încuviinţă din cap.

— Poate că o voi găsi mâine, când vom reveni. Dacă o fi pe aici. Dar acum e cazul să o ştergem.

Gândurile din capul lui se învârteau în cerc. „Danehof Nord”. De ce Nord? Mai exista oare şi

Sud, Est şi Vest? Şi ce voise Corfitzen să spună cu „primul inel”?

— Ai dreptate. E cazul să plecăm, zise el şi se enervă, fiindcă ar fi vrut să ia cu el întregul raft de cărţi.

Luă de pe jos volumul din 1963. Nu dorea să piardă în niciun caz cum se terminase *„marea trădare a secretului în 1963”.* Puse cartea în rucsac. Înainte să stingă lumina, înşfăcă repede mapa cu documente de pe masă, despre care vorbise Franck.

La puţin timp după aceea, urcară din nou cu micul lift în coridorul castelului. Acum nu mai trebuiau decât să se întoarcă în beci şi să iasă afară pe fereastră.

Franck luă scara, în timp ce el o aştepta lângă uşa dinspre salon, când, dintr-odată, din stânga şi din dreapta lor se aprinseră nişte lanterne puternice. Erau prinşi în capcană.

Primul lui gând fu la pistolul din rucsac. Al doilea, la mapa cu documente. Mai reuşi să o ascundă printre câteva cărţi în raftul de lângă uşă.

— Nu mişcaţi! Şi mâinile sus, la vedere! O mişcare greşită şi vă facem una cu pământul. Aţi înţeles?

Comanda dură veni din dreapta lor, dar lanternele se mişcau înspre ei din ambele părţi.

61

Era un zgomot infernal. Oxen simţi mirosul intens al aşchiilor proaspete de lemn şi zgomotul îi oferi o imagine destul de clară a ceea ce se petrecea în jurul lor. Când unul dintre cei şase bărbaţi, care îi întâmpinaseră aşa de amabil pe coridorul castelului, le dădu jos banderola de la ochi, presupunerile i se confirmară. Stăteau jos, legaţi de nişte trunchiuri de copaci, cu încheieturile mâinilor prinse cu nişte coliere din plastic. Se aflau într-un luminiş larg, de formă dreptunghiulară, defrişat de curând.

La numai câţiva metri, un utilaj pentru tăierea lemnului îşi croia drum cu o eficacitate diavolească printre copacii aliniaţi. Gâtlejul nesătul al monstrului era în realitate un fel de fierăstrău circular, montat pe un braţ lung de macara. Maşina tăia copacii şi reteza trunchiurile în bucăţi de o anumită lungime cu o viteză care îl făcea pe orice tăietor de lemne să pară foarte, foarte încet.

Aruncă o privire precaută spre Franck, care clipea în lumina crepusculară a răsăritului, după ce şi ei îi fusese luată banderola de pe ochi. O văzu cum tresare. Se uita paralizată la acea maşină care tăia un trunchi gros, de parcă ar fi fost o scobitoare.

Până la ei nu mai erau decât opt copaci.

În castel, unul dintre oameni îi percheziţionase şi descoperise imediat DVD-ul pe care Franck îl luase cu ea, precum şi cartea cea groasă despre Danehof, pe care Oxen o pusese în rucsac. Însă acelor indivizi le scăpase cuţitul lui de luptă, pe care îl avea lipit, ca de obicei, de piciorul drept. Ceea ce, din păcate, nu era de mare folos atât timp cât era legat de un trunchi de copac.

Bărbaţii cu cagule negre îi aşezară pe platforma unui transportor mic şi îi duseră la o distanţă de aproximativ cincisprezece minute de castel. Ultima porţiune, pe un drum deloc neted, cu siguranţă prin pădure.

Oxen se uită primprejur şi încercă să se orienteze. Pe cea mai îndepărtată latură a terenului defrişat creştea un şir de brazi albaştri. De cealaltă parte reuşi să descopere o maşină de teren argintie, cu botul spre ei, în care se zăreau siluetele a două persoane.

În spatele maşinii se întindea o mare nesfârşită de verdeaţă, o pădure deasă de fagi şi, într-un colţ, la cea mai mare distanţă de ei, un grup de conifere uriaşe. Vârful celui mai înalt copac era tăiat, iar cel al următorului ca mărime stătea strâmb, aidoma Turnului din Pisa.

Când se uită din nou la Franck, între ei şi maşina de tăiat lemne nu mai erau decât şapte copaci.

Parbrizul monstrului pădurii reflecta lumina soarelui, aşa că nu îşi putea da seama dacă şoferul era pregătit să o taie pe asistenta lui Mossman în două bucăţi de câte un metru.

Îşi ridică fruntea şi se uită înapoi spre colţul cu brazii. Îi ştia bine pe acei uriaşi. Ştia unde se găseau maiestuoşii copaci şi regele regiunii – cel fără vârf. Erau în Ersted Skov, la foarte mică distanţă de fosta lui tabără din Lindeborg Å. Probabil, cel mult un kilometru în linie dreaptă.

În curând, vor fi doar şase trunchiuri între Franck şi monstru.

Ea îi strigă ceva, cuprinsă de panică, dar el nu îi văzu decât mişcarea buzelor. Încercă să gândească constructiv, însă orice strădanie se sufoca în zgomotul asurzitor.

Bărbatul care le dăduse banderola jos trebuia să fie undeva în spatele lor, nu îl putea vedea însă. Foarte posibil ca acolo să îi pândească toţi şase, şi chiar dacă ar fi urlat în cor, tot nu i-ar fi auzit.

Maşina cuprinse următorul trunchi. În curând urma Franck. Şi lui nu-i veni nicio idee care să îi dea un licăr de speranţă.

Braţul cu fierăstrău era nesătul. Bucăţile de un metru cădeau pe jos cu o precizie dezgustătoare.

Când următoarea bucată de lemn se lovi de pământ, un bărbat cu cagulă intră în raza lui vizuală

şi îi făcu un semn şoferului maşinii, moment în care monstrul se întoarse şi pleacă, zgomotul diminuându-se.

Bărbatul se aşeză înaintea lor cu braţele încrucişate şi picioarele larg desfăcute.

— Maşinăria iadului de-a dreptul… Ar fi făcut o mare mizerie şi nu e stilul meu. Nu îmi place deloc, dar fac ce mi se spune. Şi misiunea mea e să vă elimin. Îmi voi duce la îndeplinire această misiune, dar mai degrabă într-o manieră curată. Dacă aţi fi renunţat şi aţi fi părăsit castelul, atunci nu aţi fi ajuns niciodată aici.

Bărbatul făcu un semn şi unul dintre ajutoarele lui cu faţa acoperită îşi făcu apariţia în spatele lor. Ţinea o drujbă în mână. Foarte posibil ca toţi şase să stea în spatele lor.

Bărbatul porni drujba şi tăie trunchiul de care era legată Franck, exact deasupra capului ei, care dispăru într-un nor de aşchii. După care o ridică în picioare. Ea şedea acum acolo, cu mâinile legate la spate şi, în mijlocul acelei uriaşe zone defrişate, arăta mică şi neajutorată. Parcă pentru prima dată, energia o părăsise.

Apoi veni rândul lui. Aşchiile îi săreau în ceafă şi îi şfichiuiau urechile, ca mii de împunsături de ac. După care, copacul se prăbuşi, iar el putu să se ridice şi să-şi tragă braţele peste trunchiul copacului.

— Veniţi la excavator!

Bărbatul făcu un semn spre ceva aflat în spatele lor şi scoase un pistol din tocul de sub jachetă.

Oxen şi Franck se întoarseră şi se treziră faţă în faţă cu un alt bărbat cu cagulă, care purta un pistol mitralieră prins cu o curea la piept. Se pare că ceilalţi trei bărbaţi de la castel nu veniseră în pădure.

Excavatorul se afla la aproximativ treizeci, patruzeci de metri, lângă un munte de nisip galben-maroniu, după care era parcat şi un buldozer. Totul era pregătit pentru o înmormântare eficientă. Mai văzuse aşa ceva. Într-un alt loc. Într-un alt timp.

Bărbaţii îi împinseră spre excavator. Ajunşi acolo, ei putură vedea o groapă. Era adâncă şi mare. Mult prea mare faţă de cât ar fi fost nevoie.

O groapă… O muncă serioasă, pe care o făcuse un bărbat cu o maşinărie dintr-asta mare şi galbenă. Oricine era capabil să sape o asemenea groapă în pământ. Dar ceea ce se arunca în ea, în asta consta, la final, diferenţa.

★

Se putea vedea aerul jucând din pricina căldurii. Ei erau puşi unii peste alţii, pe mai multe straturi, de-a valma, aidoma unor păpuşi de jucărie. Putoarea dulceagă îi pătrundea în nări, îi cobora pe gât în jos şi i se înfigea în stomac, de unde îi împingea un gust amar în sus, în gură.

În jurul lui, se auzeau continuu un zumzet şi un bâzâit. Muşte verzi şi albastre, viermi… În guri, nasuri, ochi.

★

— Cât mai la margine! Şi în genunchi! După cum spuneam, misiunea e misiune… Ar fi trebuit să nu vă băgaţi în treaba asta, idioţi ce sunteţi! Acelaşi lucru a fost valabil, de altminteri, şi pentru Arvidsen.

Oxen se lăsă să cadă în genunchi pe nisip. Franck îi urmă exemplul.

★

Arătau ca un maldăr de rufe murdare, aruncate pe jos. Pur şi simplu puse de-a valma. Haine de toate culorile. Nu erau lucruri scumpe. Haine obişnuite, ieftine, în culori ţipătoare, chestii comune.

Dar în acele haine mai erau încă oameni. Cenuşii şi rahitici. Cei de sus nu zăceau acolo de mult timp. Aveau obrajii palizi, ochii lipsiţi de orice licăr şi degetele îndoite, căutând ajutor.

Deasupra era un copil mai mare care purta un tricou cu Juventus Torino.

— Dacă credeţi în Dumnezeu, atunci a sosit momentul, zise vocea din spatele lor.

Nu suna dramatic, mai degrabă ca o constatare sobră.

Oxen îşi strânse pleoapele cu putere. Începu să-şi clatine capul încoace şi încolo. Încerca să scape astfel de cele din mintea lui. Apoi, tricoul echipei de fotbal dispăru dintr-odată.

— Opreşte-te, omule! Ai înnebunit? Opreşte-te odată!

Individul din spatele lor urla aproape cuprins de furie.

Oxen deschise încet ochii. Groapa era goală. Nisipul era curat. Maro-deschis şi maro-închis.

Alături de el era Franck în genunchi. Îl privea cu ochi mari, speriaţi.

Oxen observă că bărbatul îşi încărcă arma abia acum, dar nu avea încă niciun plan. Doar frânturi. Avea nevoie de mai mult timp.

— Stai, aşteaptă! strigă el. Dacă faci asta, şefii tăi or să aibă o mare problemă. Auzi?

— Ţine-ţi gura!

— Dacă vei apăsa acum pe trăgaci, o să vadă toată lumea cum ministrul danez al justiţiei ucide o femeie în faţa camerelor de luat vederi. Ce crezi că o să spună despre treaba asta şefii tăi?

Cu coada ochiului, putea să vadă cum bărbatul din spatele lui îşi coborî arma şi începu să-şi lase agitat greutatea trupului de pe un picior pe altul.

— Ce dracu' vrei să spui cu asta?

Întrebarea veni după o lungă ezitare.

— Fix ce-am spus! Am văzut filmul. Şi l-am salvat. Dacă în următoarele patruzeci şi opt de ore nu îl opresc, atunci un e-mail programat, cu fişierul ataşat, va ajunge direct la redacţiile studiourilor de ştiri ale DR şi TV 2. Şi, ca o asigurare suplimentară, încă un e-mail către BBC. Pricepi?

Franck îi aruncă o privire mirată, dar chipul lui rămase impasibil.

Degetele sale coborâră de-a lungul pantalonilor şi îi traseră puţin în sus. Cu multă grijă. Încă puţin. Şi încă puţin.

Bărbatul din spatele lui vorbea la telefon şi îşi informa şeful despre neaşteptata întorsătură a situaţiei. Poate că şeful lui era unul dintre oamenii

din maşina de teren argintie, parcată ameninţător la marginea pădurii.

— Poftim! zise bărbatul. Îţi ţin telefonul la ureche şi îi povesteşti şefului meu ce se poate vedea pe acel film despre care îţi baţi gura.

Oxen se concentră şi începu să vorbească:

— Numele meu este Niels Oxen. Filmul provine din sistemul secret de supraveghere amenajat de către Hans-Otto Corfitzen la Nørlund Slot. A fost înregistrat anul trecut, în noaptea de sâmbătă spre duminică, 16 octombrie. În el se poate vedea cum ministrul justiţiei, Ulrik Rosborg, o violează pe la spate pe Virginia Zakalskyte. Ea poartă un ham din piele şi are un căluş în gură. El i-a pus o curea în jurul gâtului. E brutal. Foarte brutal. Mai întâi se pare că ei îi face plăcere, dar este vorba doar despre acea senzaţie de beţie de dinaintea sufocării, nu-i aşa? Însă Rosborg nu încetează. Parcă i-a luat Dumnezeu minţile. Şi o pătrunde mereu şi mereu şi strânge tot mai tare cureaua. Tot mai tare. Nu încetează nici atunci când ea leşină şi cade în faţă. Îşi revine ceva mai târziu. Cuprins de panică, se năpusteşte afară din cameră şi apare din nou, după câteva minute, în compania lui Corfitzen. Dar este prea târziu. Virginia Zakalskyte din Vilnius, de douăzeci şi şapte de ani, e moartă… Un material senzaţional pentru un post de televiziune, nu vi se pare?

Bărbatul luă telefonul de la urechea lui Oxen, se îndepărtă câţiva paşi şi începu o discuţie serioasă cu şeful său.

Oxen îşi lăsă degetele să coboare la cracul drept al pantalonilor. Ceilalţi doi bărbaţi stăteau de cealaltă parte a gropii. Nu puteau vedea ce făcea. Cracul pantalonilor era tras acum suficient de sus. Degetele îi alunecară de-a lungul tăişului, găsiră mica protecţie, traseră de ea şi cuprinseră mânerul. Scoase cu grijă cuţitul, ţinu lama ascuţită perpendicular pe colierul de plastic care cedă aproape instantaneu.

Îl putea auzi vorbind pe bărbatul din spatele lui, dar nu înţelegea ce spune. La scurt timp după aceea, acesta reveni.

— Avem un laptop în apropiere… Şeful meu mi-a dat ordinul să vă las liberi imediat dacă ne spui unde este salvat acest e-mail şi cum funcţionează micul tău „aranjament”. Şi şeful meu este recunoscut pentru faptul că-şi ţine cuvântul.

Oxen pufni.

— Eşti nebun? Imediat ce veţi aflat tot, o să ne aflăm din nou aici.

Bărbatul oftă adânc.

— În regulă, zise el. Atunci procedăm altfel. Îţi trag mai întâi într-o rotulă, apoi în cealaltă. Şi după aia, în ouă. Şi o să continuăm aşa, până îmi spui tot ce vreau să ştiu.

În aceeaşi clipă, Oxen ţâşni în sus. Ca un arc întins care fusese eliberat dintr-odată. Se învârti şi se orientă în câteva milisecunde. Îi azvârli pistolul din mână cu piciorul drept, se aruncă înainte, se dădu peste cap şi ajunse imediat din nou în picioare, imobilizându-l pe bărbat.

— În spatele meu! îi strigă lui Franck şi îşi trecu braţul stâng peste bărbia omului, punându-i cuţitul la gât.

— La buldozer, Margrethe! Nu alerga! Stai exact în spatele nostru!

Franck pricepu de îndată şi rămase la adăpostul lui. Ceilalţi doi bărbaţi îşi ridicară armele: o mitralieră şi un pistol erau îndreptate acum spre Oxen şi spre Franck, însă, de bună seamă, oamenii nu prea ştiau cum să procedeze.

Grupul format din cei trei mergea la pas înapoi, spre buldozer. Bărbaţii veneau în urma lor, ezitând şi încercând să ia o decizie. Dar şeful lor nu spunea nimic, scotea doar nişte sunete răguşite.

Franck ajunse la buldozer. Nici Oxen nu mai avea decât câţiva metri de parcurs. Lăsă cuţitul deoparte şi îşi puse braţul stâng ca o menghină în jurul gâtului prizonierului şi îşi întinse mâna cu cuţitul înapoi.

— Mâinile tale, repede!

Franck se întoarse cu spatele şi el reuşi să-i taie colierul de plastic.

— Urcă şi porneşte-l! Întoarce cheia, pur şi simplu, ca la o maşină. După aia, te duci în spate. Schimbătorul de viteză trebuie să fie în punctul mort. Ţine minte, în punctul mort!

Puse din nou cuţitul la gâtul omului. I se păru o veşnicie, dar marele motor scoase un zgomot surd şi din ţeava de eşapament ieşi un nor negru şi urât mirositor.

A sosit momentul. Ultima manevră va fi cea mai dificilă. Ambele arme erau îndreptate asupra lui, dar bărbaţii nu doreau să tragă sau nu aveau curajul să o facă. Schimbă încă o dată mâna de la gâtul omului şi ţinu mânerul cuţitului cu dinţii pentru a-şi elibera mâna dreaptă. Degetele sale se prinseră la jumătatea cabinei buldozerului şi piciorul său găsi un punct de sprijin. Se ridică împreună cu scutul său uman pe prima treaptă. Bărbatul îşi săltă de bunăvoie picioarele, altminteri s-ar fi sufocat.

Încă două trepte. Ceilalţi doi căutau un punct descoperit, o şansă să-l împuşte direct în cap. O împuşcătură care să nu rateze în niciun caz ţinta. Dar Oxen era mereu în mişcare şi mereu la adăpost.

De pe ultima treaptă intră în cabina buldozerului. Lama cea ascuţită era din nou la gâtlejul bărbatului.

Aruncă o privire scurtă în spate, peste umăr, şi se uită la bordul cabinei, maneta se găsea în braţul drept al scaunului. Mai condusese o asemenea maşinărie grea când fusese cadet, dar de atunci trecuse mult timp. Trase maneta în spate cu mâna liberă şi cupa se ridică în sus. Împinse apoi maneta la dreapta şi întoarse cupa în faţă, ca să pună la adăpost o suprafaţă cât mai mare şi să le ofere cea mai bună protecţie. Bărbatul deveni neliniştit şi-şi ridică o mână pentru a nu-şi pierde echilibrul.

De fapt, nu fusese o decizie bună, una pe care o iei după o serie de calcule, ci una luată din instinct. Cu o smucitură dură, el trase cuţitul de la stânga la dreapta peste beregata bărbatului şi îl aruncă de pe

treapta de sus, dându-i un şut în spate. După care trase maneta înapoi şi călcă pedala de acceleraţie.

Întoarse volanul şi corectă unghiul cupei, astfel încât ea prinse aidoma unui scut grindina de gloanţe pe care cei doi bărbaţi începură să le trimită asupra lor, în clipa în care trupul neînsufleţit al şefului lor se prăbuşi de pe buldozer cu beregata tăiată.

Gloanţele zăngăniră lovindu-se de metal şi fură deviate de cupă. Câteva atinseră parbrizul, dar asta nu prea conta. Oxen mergea cu buldozerul înapoi la viteză maximă. Motorul puternic făcea ca marile cauciucuri să sară pe drum, trecând peste obstacole şi denivelări.

Cei doi bărbaţi încetară focul. O auzi pe Franck strigând că ei se urcă în excavator, dar îi era indiferent. Trebuia să se concentreze. Frână, trase maneta înainte, întoarse şi coborî cupa, pentru a o folosi drept berbec. După care, acceleră şi o porni cu viteza maximă.

— Ţine-te bine! îi strigă el lui Franck, tocmai când buldozerul trecu prin peretele de brazi albaştri şi îşi croi drum printr-o branişte de copaci tineri.

Mai întâi, pe drum drept, apoi la vale. Maşina dădea orice obstacol la o parte şi lăsa în urma ei o brazdă ca după un uragan.

Mergeau cu viteză în jos spre râu. Ştia exact locul, momentul la care se va încheia călătoria lor nebună şi avea un obiectiv precis pentru această manevră.

Întreaga cabină se clătină în clipa în care se loviră de unul dintre copacii mai mari, care le apăru în faţă, pe când părăseau branişte a. Buldozerul se zdruncina şi se balansa spre vale, făcea copacii şi tufele una cu pământul. Apoi intrară într-un luminiş, terenul deveni plat şi, după o scurtă porţiune prin iarba înaltă, ajunseră într-un crâng mai mare de sălcii.

Se terminase aşa cum se aşteptase. Maşina cea grea se scufundă. Roţile erau până la jumătate în noroi, motorul muri.

Ieşiră în grabă din cabină. Mai aveau de mers o bucată bună prin mlaştină, înainte să intre pe pământ uscat, la fosta lui tabără.

Se întoarse să vadă cum stau. Avansul lor nu era foarte mare. Sus, pe marginea dealului, pe brazda deschisă printre brazii albaştri, excavatorul îşi făcu apariţia asemenea unei girafe furioase.

62

Erau murdari din cap până-n picioare. Noroiul negru, împuţit li se lipise peste tot. O târî pe Franck după el. În mod normal, proteza ei nu reprezenta un handicap, dar la o astfel de viteză şi pe un teren aşa de dificil îi făcea probleme.

În cele din urmă, ajunseră la vechea lui tabără. De aici puteau vedea cum capetele urmăritorilor lor se ridicau din când în când deasupra tufelor şi ierbii înalte.

Franck se lăsă să cadă la pământ pe spate şi trase puternic aer în piept, în vreme ce el ajunse dintr-un salt la o grămadă de mărăcini şi o dădu la o parte. Acolo se aflau, sub o pătură camuflată cu frunze, iarbă şi pământ, arcul şi puţinele săgeţi de vânătoare care îi mai rămăseseră.

Dacă ar fi fost singur, ar fi evitat o confruntare şi ar fi luat-o la sănătoasa, peste coasta abruptă din est şi apoi prin Vesterskov. Însă cu Franck după el era imposibil. Bărbaţii ar ajunge-o imediat şi ar împuşca-o pe loc.

— Sus, Margrethe! Trebuie să mă ajuţi!

Luă pătura şi alergă spre porţiunea nisipoasă unde mlaştina se transforma în pământ uscat. Îngenunche într-un loc mai jos şi începu să scoată, în grabă, pământul cu palmele făcute căuş. De acolo, putea să supravegheze locul pe unde veneau urmăritorii.

Când Franck se întoarse, el se culcă pe burtă, ţinându-şi la îndemână arcul şi săgeţile.

— Acoperă-mă, Franck! apoi vei camufla pătura cu nisip, iarbă şi câteva crengi. Şi pune iarbă peste mâna mea şi peste arc.

Ea lucra cu repeziciune. În câteva clipe reuşi să-şi privească mulţumită rezultatul.

— Ca să reuşesc, trebuie să fiu cât mai aproape de indivizii ăia, îi explică el.

— În cel mai bun caz nu vei nimeri decât unul din doi. Şi ce ai să faci apoi?

— O să mai vedem atunci! Dar acum trebuie să dispari! După ce traversezi pârâul, te urci pe deal, prin spatele stejarului acela mare de acolo. Mai sus, drumul devine mai neted. Mă aştepţi la copacul căzut la pământ de acolo.

— Încă ceva… Chiar ai înregistrarea video de care ai vorbit mai devreme?

— Discutăm mai târziu… Cară-te odată!

Franck dădu din cap şi dispăru fără să mai comenteze. Prin mica crăpătură dintre pătură şi sol, el nu-şi putea vedea, deocamdată, urmăritorii, dar era o chestiune de timp până vor apărea chiar în faţa lui. Nu putea face decât o singură încercare. Nu avea voie să rateze. După aceea, va trebui să se retragă cât mai repede şi să o ia pe urmele lui Franck.

Urmăritorii îşi făcură apariţia câteva minute mai târziu. Spre norocul lui, individul cu pistolul mitralieră mergea primul, iar camaradul său îl urma la o distanţă de zece, cincisprezece metri. Amândoi îşi dăduseră cagulele jos din cauza căldurii.

Când cel din faţă ajunse la mesteacănul căzut, era la distanţa perfectă. Oxen trebuia să se ridice în genunchi, pentru a putea ţinti bine, de aceea nu avea altă soluţie decât să iasă de la adăpost. Numără încet.

Când sosi momentul, se împinse cu coatele şi ajunse în genunchi. Arcul era încordat dinainte ca braţele sale să fi ajuns în poziţia orizontală. Ţinti, apoi dădu drumul săgeţii mute.

Bărbatul rămase pentru o clipă locului. Uluit. Aidoma vânatului. Fără să bănuiască ce se întâmpla de fapt, însă sigur că trebuia să fie ceva fatal. Se uită la abdomenul său şi îşi dădu seama că sângerează.

În loc să se uite cum se prăbuşea duşmanul său, Oxen se trânti înapoi pe burtă în nisip şi se târî mai departe. Abia când ajunse în iarba cea mare, sări în sus şi începu să alerge. Auzi cum în spatele lui începuse să curgă o serie de focuri de armă.

Săgeata Innerloc de vânătoare cu trei canturi îşi făcuse datoria: penetrase mortal trupul bărbatului,

tăindu-l din faţă până în spate, şi deschisese un mic canal, ce trecea prin piele şi muşchi, prin stomac şi intestine, pe unde viaţa va ieşi în numai câteva clipe.

Când ajunsese pe deal, trei împuşcături rapide răsunară prin aer. Lângă el, un glonţ juli scoarţa unui copac, iar altul îi distruse arcul. Mai rău nici că se putea!

Franck tot mai alerga când el ajunse la copacul căzut. Aruncă o privire peste umăr, bărbatul nu se mai vedea niciunde. În schimb, descoperise un al treilea urmăritor, care îşi croia drum prin mlaştină. La naiba! Deci, iarăşi, doi duşmani! Dacă ar fi fost singur!

Ei alergară în sus, printr-o deschizătură între brazii mai mici, şi ajunseră în pădurea deasă de conifere, unde molizii înalţi înghiţeau orice urmă de lumină.

— Stai! strigă el.

Franck rămase locului.

— Arcul meu e distrus. Trebuie să găsim o soluţie.

— Nu ar fi bine să dispărem cât mai repede posibil?

— O să ne ajungă din urmă. Mai vine încă unul încoace! Îi făcu semn să se apropie de el, în vreme ce se uită în sus. Trebuie să-l eliminăm cât mai repede, zise Oxen, în timp ce arăta spre un trunchi puternic. Eu am să urc şi tu te trânteşti acolo, pe jos, între copaci. Când am să-ţi fac semn, începi să te vaiţi. Doar atât.

— În regulă. O să funcţioneze?

— Cu siguranţă!

El se căţără şi îi dădu semnalul.

Trecură câteva minute, până când urmăritorul descoperi umbra întunecată, ce se strecura, cu multă precauţie, prin pădure. În clipa în care o observă pe femeia care se văita, rămase locului şi o cercetă neîncrezător. În acest timp, Oxen sări din copac şi ateriză exact în spatele inamicului necunoscut. Îi

cuprinse fulgerător cu braţele capul şi îi rupse gâtul cu o smucitură puternică.

Franck se rostogoli într-o parte şi se uită şocată cum Oxen lăsă bărbatul neînsufleţit să cadă la pământ şi cum îi ridică pistolul, un SIG Sauer, acelaşi model ca al ei.

Scoase afară încărcătorul, îl goli şi numără gloanţele, apoi îl puse la loc.

Îi mai rămâneau cinci focuri cu care îşi va putea opri şi ultimul urmăritor care va apărea inevitabil când ei vor înainta, cu mult prea încet, pe ultimii trei, patru kilometri, pe care îi aveau de parcurs până la drumul naţional.

Franck fugea cât o ţineau picioarele. Nu se plângea, deşi probabil avea dureri. Mergeau pe o urmă adâncă, lăsată de nişte cauciucuri mari, pe care se deplasau şi muncitorii forestieri. Merseră aşa mult, fără să-l vadă la faţă pe cel de-al treilea urmăritor.

La un luminiş, acea urmă se intersectă cu altele şi drumul se transformă într-unul forestier, care mai întâi cobora, apoi o lua abrupt în sus.

— Nenorocitul ăsta de picior! Putem face o mică pauză? gâfâi Franck.

— Nu! Fugi!

Puţin mai sus, acolo unde drumul forestier acoperit cu pietriş se transforma într-un lat drum naţional, el observă, printr-o gaură între pomi, un camion trecând cu viteză pe lângă ei.

— Nu mai e mult! Ajungem imediat! Încercă să o încurajeze.

Prima împuşcătură veni din spate, în diagonală, exact când ei ajunseră pe porţiunea dreaptă dinaintea ţintei şi nu mai aveau decât trei sute de metri până la stradă. Aruncă o privire rapidă înapoi, peste umăr. Un individ cu cagulă alerga, aidoma unei stafii negre, de-a lungul dealului. Bărbatul îi observase, probabil, de curând, şi încerca să le taie calea.

Următoarea împuşcătură aruncă pietrişul din faţa lui Oxen în sus. După care urmă o serie de patru

împuşcături rapide. A doua îl nimeri în spate, în umărul stâng. Fugi mai departe şi o trase pe Franck în desişul de lângă drum. Sări în urma ei, se aruncă pe jos, se roti pe burtă şi trase trei împuşcături, una după alta.

— Fugi, Franck! Tot înainte!

Printre copaci erau cât de cât la adăpost, dar înaintau mult mai greu.

Urmăritorul trase o nouă salvă.

Oxen ridică pistolul cu ambele mâini, după care trase, cu braţele întinse, o singură dată. Păru să-l fi nimerit pe omul mascat, o rană superficială sau mai serioasă, la braţul drept, în orice caz, duşmanul se aruncă în şanţ.

Oxen nu mai avea decât un singur glonţ.

O luă la goană şi o ajunse pe Franck din urmă. Câteva secunde mai târziu, în spatele lor se auziră împuşcături. Apoi ajunseră la liziera pădurii.

Se năpustiră, fără să se gândească printr-un tufiş şi ieşiră în stradă. O maşină trecu în viteză pe lângă ei, în direcţia Rold. După puţin timp apăru şi un camion, care mergea spre nord.

Oxen se aşeză în mijlocul străzii şi făcu semne. Era un camion frigorific. Vehiculul uriaş intră în balans în clipa în care şoferul frână. Cu coada ochiului, Oxen observă cum, între timp, urmăritorul îşi făcu apariţia de după copaci. Mai auzi două împuşcături, însă în acea clipă camionul se interpuse între ei, aidoma unui uriaş înger păzitor.

Alergară până la cabina şoferului şi se urcară fără să mai ceară voie. Şoferul rămase mut de uimire.

— Porneşte! urlă Oxen şi îşi flutură pistolul pe sub nasul lui.

Apucă numai să vadă cum duşmanul lui se sprijini de un copac. Şi, când camionul o luă din loc, figura aceea neagră dispăru din raza lui vizuală.

63

Când deschise ochii, văzu un chip mare, zâmbăreţ. Omul zâmbitor se aplecă în faţă şi pliurile pielii îi atârnară, aidoma unor ghirlande, prinse de chip. Oxen se gândi imediat la un câine Bloodhound.

— Ei bine…

Aceste două cuvinte erau suficiente. Nu trebuia să fie mai treaz, pentru a şti pe cine avea înainte.

— Acesta nu a fost primul glonţ, Oxen. Dar ar fi frumos dacă ar fi ultimul.

Axel Mossman îşi plantă trupul său impunător pe scaunul pe care îl împinsese aproape de marginea patului.

— Asta sună a ameninţare.

— Pardon, nu am vrut, zise şeful PET-ului. Ce spun medicii de umăr?

— O să se vindece. Mi-au promis. Ce face Franck?

— Margrethe vă transmite salutări. M-a rugat să vă spun că va trece mai târziu pe la dumneavoastră. Are numai cuvinte de laudă pentru dumneavoastră. Aţi accelerat investigaţiile şi aţi găsit şi camera. Vă susţine întru totul, Oxen.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Margrethe şi-a îndeplinit slujba exact aşa cum m-aş fi aşteptat de la ea. Şi, cu toate acestea, a fost, faţă de dumneavoastră, extrem de… loială, Oxen. Mult mai loială decât mi-ar fi plăcut mie să fie. Şi o cunosc pe Margrethe suficient de bine, încât să îmi dau seama că vă simpatizează.

— De ce sunteţi aici? Aţi venit să-mi spuneţi că nu aţi găsit nimic la Nørlund şi că întreaga arhivă secretă a lui Corfitzen, cu tot cu centrala lui de comandă, nu este decât un spaţiu gol dintr-un beci? Aşa e, nu?

Axel Mossman dădu încet din cap. Părea cam abătut, asta în cazul în care chipul lui de Bloodhound nu inducea în eroare.

— Încăperea nu era goală. Erau tot felul de lucruri pe acolo, rafturi, o comodă, chestii de genul ăsta.

— Este ciudat să depui aşa multă muncă şi să cheltuieşti construind un lift ascuns în parchet şi o aşa uşă masivă de oţel cu cod de siguranţă, doar pentru un beci cu vechituri. Nu vi se pare? Dar, dacă nu doriţi să mă credeţi pe mine, atunci poate o credeţi pe Franck?

— În mod ciudat, dovezile par să dispară de fiecare dată când sunteţi dumneavoastră implicat într-un caz. Dispar cadavre, dispar făptaşi şi acum, şi cărţi vechi, precum şi înregistrări audio şi video. La fel şi echipamentul tehnic. Totul se evaporă…

— Ceea ce ar putea trezi altă bănuială.

— Ah, da…? Poate că vreţi să îmi explicaţi mai clar această remarcă?

— Cineva este informat permanent şi extrem de bine, şi este mereu la faţa locului, ori de câte ori se întâmplă ceva.

— Nu există nicio cârtiţă! Dacă vreţi să sugeraţi aşa ceva.

— Dacă totul funcţionează după regulament, de ce nu-l arestaţi atunci pe ministrul justiţiei?

Se ridică în capul oaselor, furios şi mai treaz ca niciodată.

— Haideţi să facem un experiment mental, Oxen. Este vorba despre dumneavoastră. Dumneavoastră sunteţi omul care să aibă pentru toate astea un motiv.

— Acesta este scenariul pe care l-aţi avut de la bun început în minte, nu-i aşa? Eu urma să fiu ţapul ispăşitor.

— În branşa mea trebuie ca vinovatul să fie găsit. Pentru îndeplinirea obiectivului se folosesc diferite mijloace şi, printre ele, şi unele mai neobişnuite. Cu cât eşti capabil să aduci în joc mai mulţi participanţi calificaţi, cu atât mai multe combinaţii se nasc din acest lucru. Dar daţi-mi voie să mă întorc la experimentul nostru imaginar.

Mossman continuă cu o expresie misterioasă pe chip, din care era imposibil să îţi dai seama dacă era vorba despre teorie sau despre practică.

— Dumneavoastră i-aţi urât pe Hans-Otto Corfitzen şi pe ceilalţi diplomaţi pierde-vară şi mult prea indulgenţi, care au eşuat pe vremuri în Balcani. Acest eşec a dus la nişte experienţe cumplite şi la nişte cicatrici în sufletul dumneavoastră, Oxen, şi i-a costat viaţa pe camarazii dumneavoastră. L-aţi urât pe avocatul Mogens Bergsøe, fiindcă el şi nenorocita lui de comisie l-au scăpat de orice responsabilitate pe comandantul dumneavoastră. Şi l-aţi omorât pe Arvidsen fiindcă v-a văzut, foarte probabil, la castel, ba chiar v-a observat cum l-aţi atacat pe nevinovatul Corfitzen, cum l-aţi legat de un scaun şi cum l-aţi bătut. Şi Arvidsen era un individ cu adevărat periculos, o ştim amândoi. A încercat să vă şantajeze cu treaba asta.

— A fost ucis cu o puşcă.

— Dacă e să căutăm cu un detector de metale prin preajma taberei dumneavoastră, sunt absolut convins că vom găsi una. Aşa se întâmplă mereu.

— Cuţitul. Cuţitul meu din coapsa lui Arvidsen. De ce a mai fost nevoie de el dacă am tras de la distanţă?

— Omiteţi un singur lucru, Oxen… Care cuţit?

— Hm. În regulă. Continuaţi. Fensmark, colaboratorul dumneavoastră, ucis în cabana de vânătoare?

Axel Mossman dădu din cap.

— Bună idee, zise el. Dumneavoastră puneţi mâna pe materialul pe care l-a ascuns Arvidsen pentru a vă putea şantaja – probabil nişte filmări care v-ar fi demascat, care arătau că aţi fost la castel? Când Fensmark v-a surprins acolo, l-aţi ucis. Fiindcă sunteţi un individ cu atâta sânge-rece, v-aţi provocat lovituri şi răni, până la sânge, astfel încât şi Margrethe Franck să vă cadă în plasă.

— Arma crimei este pistolul lui Serghei Pronko, deci cum…?

— Nu vă grăbiţi, Oxen! Mossman ridică o mână. Arma crimei se va găsi îngropată, foarte probabil, în acelaşi loc cu puşca, arma cu care l-aţi ucis pe Arvidsen. Un raport balistic va dovedi că este vorba despre pistolul în cauză.

Trebuia să recunoască faptul că poliţia, care va fi, în această teorie, de acord cu PET-ul, avea arma rusului şi că, în consecinţă, o va putea plasa oriunde va fi cazul. Dar, în acest raţionament, exista, într-adevăr, o breşă:

— Puşca… arma cu care a fost ucis Arvidsen, probabil că e în posesia dumneavoastră.

Mossman îşi luă o figură meditativă.

— Deocamdată poate să fie adevărat. Dar sunt absolut convins că cea mai mică remarcă făcută cui trebuie ar fi suficientă… ceva de genul că ne lipseşte puşca adevărată, să vă punem la zid… şi atunci, probabil, ar apărea uite-aşa, din senin. Nu credeţi?

— Multe fapte ar putea indica asta. Şi Virginia Zakalskyte?

— Care Viginia? În principiu, ea nu joacă în acest caz niciun rol. Ea nu a fost niciodată la Nørlund. De altminteri, nici celelalte două femei.

— Sora ei, Simona? Există mai multe filme ale diferitelor sisteme de supraveghere ale hotelurilor prin care a umblat.

— Ei bine, ea a fost cu verişorul ei Serghei în Danemarca la furat. Finlandezii au cuţite, lituanienii fură cu mâinile. Asta o ştie oricine!

— A fost o femeie de afaceri de succes, care deţinea o firmă cu mai multe brutării.

— Toţi fură, şi cei mici, şi cei mari. La final, nu mai contează decât un singur lucru: nimeni de pe acest pământ nu poate demonstra că cei doi au ceva în comun cu cazul Bergsøe, cu cazul Corfitzen sau cu cazul Fensmark. Sau cu Arvidsen… Simona a şters-o când lucrurile au devenit prea periculoase pentru ea. A mai rămas doar verişorul ei, Serghei, care aproape că a murit, după ce lucrurile au scăpat de sub control, în cazul unei bătăi între grupuri

rivale. Dar conaţionalii lui din Danemarca l-au salvat din spitalul Hillerød. Faptul că duşmanii lui l-au prins totuşi în cabina aceea, asta e altă poveste.

— De fapt, ce facem aici? vorbim despre teorie sau despre realitate?

Mossman nu îi răspunse la întrebare. Îşi întoarse doar uşor capul, astfel încât să poată privi, pe deasupra patului de spital, afară, pe fereastră.

Şeful PET-ului rămase acolo mult timp în tăcere, ca şi cum ar fi căutat, pe cerul cenuşiu al Aalborgului, nişte răspunsuri. Oxen nu se grăbea. Stătea într-un pat foarte confortabil, sub o pătură albă, curată şi, oricum, nu-şi putea folosi braţul stâng.

— Ei bine, începu Mossman încet. Daţi-mi un singur motiv pentru care să nu vă închid, asta ca să o spun aşa, cu cuvintele dumneavoastră.

— Un motiv bun – dar probabil neimportant – ar putea fi faptul că sunt nevinovat. Vă mai întreb încă o dată: teorie sau realitate?

— De ce sunteţi aşa de inflexibil, Oxen? De exemplu, arestarea ar putea fi negociată. Margrethe mi-a povestit că dumneavoastră şi ea aţi reuşit să scăpaţi numai fiindcă aţi ameninţat că aţi face publică o copie a unor înregistrări, care să îl compromită pe ministrul justiţiei. Dacă e adevărat că aveţi asemenea înregistrări, mi-aţi putea da discret filmarea. Şi atunci suntem chit.

— Şi în această situaţie cine va fi vinovatul?

— Ei bine, scenariul ar putea arăta astfel: Bergsøe s-a înecat în timpul unei plimbări cu canoea. Aşa ceva se întâmplă, nu mai era tocmai tânăr. Cazul e închis. Serghei Pronko a pătruns prin efracţie la Corfitzen să fure. Corfitzen a murit de spaimă. Firește că vom găsi la faţa locului ADN-ul rusului. Cazul e închis. Şi, fiindcă Arvidsen l-a văzut şi a încercat să îi şantajeze pe răufăcătorii lituanieni, firește că trebuia să fie înlăturat. Nu vom găsi niciodată puşca, dar asta nu are nicio importanţă. Cei doi responsabili pentru aceasta sunt morţi. Cazul e închis. Acelaşi lucru e valabil şi

pentru Fensmark, care apare în cabana de vânătoare, tocmai când Serghei descoperă dovezile lui Arvidsen. Serghei nu are altă soluţie decât să-l ucidă. Aici avem şi arma crimei. Cazul e închis. Când verişorul şi verişoara se întâlnesc cu nişte indivizi dubioşi lângă lacul Esrum Sø, pentru a negocia o afacere despre cine ştie ce lucruri furate, lucrurile scapă uşor de sub control. Simona dispare, Serghei ajunge la spital. Restul îl ştiţi. Cazul e închis. Rămâne întrebarea: aveţi filmarea cu adevărat, soldatule, sau e doar o cacealma?

— Teoretic, sunt amândouă posibile. Practic, la fel. Dar cine va permite ca lucrurile să se întâmple astfel?

Întinse mâna după paharul cu apă de pe noptieră şi îl goli din câteva înghiţituri. Gâtul şi gura îi erau aidoma şmirghelului. Cu siguranţă de la anestezie. Mossman îşi întinse mâna.

— Să vă mai aduc? întrebă şeful PET-ului.

Oxen clătină din cap.

— Un lucru l-aţi scăpat din vedere, Mossman. Pe directorul din Spania, pe Hannibal Frederikesen.

— Nici nu-l cunosc. Şi, dacă l-aş şti, aş susţine că el nu are nicio legătură cu munca mea. A murit în urma unui accident de circulaţie. Din câte ştiu, se întâmplă frecvent în Spania. Deci fiţi aşa de amabil să-mi povestiţi, în detaliu, ce poate să vadă publicul pentru douăzeci şi cinci de bănuţi, pe filmarea cu ministrul justiţiei?

Se gândi puţin şi ajunse la concluzia că nu ar putea greşi dacă povestea. Spusese deja despre ce este vorba cu câteva secunde înainte ca el şi Franck să fie pe punctul de a fi lichidaţi printr-un glonţ în ceafă.

— Cu o condiţie.

Mossman se mulţumi să dea din cap şi îşi ridică o sprânceană.

— Aveţi grijă ca ministrul justiţiei să afle ce anume am văzut pe acea filmare. Şi îi spuneţi foarte clar că îl ameninţ că înregistrarea va fi trimisă automat, la diferite redacţii de ştiri, dacă eu nu

întreprind, din două în două zile, o anumită acţiune, pentru a împiedica difuzarea ei.

— Dacă am înţeles bine de la Margrethe, aţi spus deja treaba asta – acolo, în faţa gropii din pădure.

— Şi totuşi, indivizii ăia ne-au urmărit. Şi au tras ca să ne omoare.

— Amatori.

— Aşadar, repet mesajul. Îi transmiteţi asta şefului dumneavoastră?

— Ei bine, o să îi spun asta ministrului şi atunci să sperăm că asigurarea dumneavoastră de viaţă va avea un caracter… un caracter mai durabil. Filmarea?

— Dură. De bună seamă ministrul justiţiei are o predilecţie pentru jocuri sado-maso atunci când nu se bucură de o viaţă sănătoasă de familie.

Mossman mârâi. Oxen îşi continuă povestea:

— În orice caz, ministrul şi Virginia erau în plină acţiune când a început filmul. Ea purta cizme de lac lungi şi un corset.

Îi relată apoi cum ministrul justiţiei îi pusese femeii lituaniene un fel de ham şi cum îi băgase un căluş în gură. După care îi descrise detaliat evenimentele până în clipa în care Rosborg se întoarse în cameră, însoţit de Corfitzen, care urla:

— Ce dracu’ ai făcut, idiotule?

Mossman nu schiţă niciun gest când Oxen termină de vorbit. Rămase o vreme acolo în tăcere, ca şi cum ar fi fost adâncit în gânduri abisale.

— Şi de unde aveţi înregistrarea? întrebă el.

Părea în continuare absent.

— Asta o să aflaţi dacă îmi veţi spune de Arvidsen.

— Arvidsen? De acord.

— Când Franck şi cu mine i-am urmărit pe Simona Zakalskyte şi pe Serghei Pronko la Copenhaga… I-am servit lui Franck o altă poveste – însă, în realitate, Serghei Pronko a fost în gara centrală, pentru a lăsa un rucsac. Cu sprijinul unui cunoscut, m-am reîntors acolo seara târziu, ca să cercetez conţinutul rucsacului.

— Şi să faceţi o copie…

Mossman dădu admirativ din cap.

— Da.

— Fie treaba asta este o invenţie inteligentă şi bine pusă în practică, fie e o poveste cu adevărat bună.

— Alegeţi-vă ce variantă preferaţi! Şi Arvidsen?

— Poul Arvidsen făcea parte dintr-o operaţiune cu mult mai mare, despre care oricum v-aş fi spus, Oxen. Vedeţi dumneavoastră…

Privirea lui Mossman se plimbă de la fereastră la pătura albă de pe patul de spital, până la chipul lui. Şeful PET-ului îl privi în ochi cu atenţie, continuând să vorbească:

— Am căutat mulţi ani să obţin informaţii despre Danehof. Mulţi, foarte mulţi ani.

Privirea îl trădă de bună seamă, fiindcă Mossman comentă:

— Nu vă miraţi aşa, soldat! Am căutat ceva, dar nu ştiam exact ce anume caut. Un cerc, o lojă, o frăţie sau hai să îi spunem pur şi simplu o „sferă a puterii”.

— Dar cum de aţi căutat aşa ceva?

Mossman păru pierdut pentru o clipă în amintiri, îi luă mult timp până să răspundă.

— Dumnezeule, au trecut aşa de mulţi ani. Pe atunci eram încă tânăr. Lucram la Departamentul criminalistic al poliţiei din Copenhaga. Am avut un caz, în care un bărbat de optzeci şi nouă de ani fusese împuşcat, probabil de un spărgător. Înainte ca bătrânul să moară, reuşise să scrie ceva cu propriul sânge pe podea – „Danehof”. Nu am găsit niciodată făptaşul. Victima nu era un oarecare. Numele lui era Karl-Erik Ryttinger, magnat al industriei grele daneze. Pe atunci, mai existau treburi dintr-astea: şi-a construit firma prin forţe proprii.

— Fierul Ryttinger.

— Exact. O firmă extraordinară. Şi un final trist. Era într-un stadiu incipient de demenţă, atunci când a murit. Spărgătorul a lăsat acolo o grămadă de bijuterii şi argintăria familiei. Treabă foarte bizară.

Şi glonţul era fix în inimă, ceea ce părea, de asemenea, la fel de bizar.

— Şi aţi început să investigaţi trecutul lui Ryttinger?

— Fireşte. Dar nu am găsit nimic. „Danehoful" părea să fie o năzbâtie a unui muribund. Şi în urmă cu unsprezece ani s-a întâmplat treaba aia. Vă spune ceva numele de Gunnar Gregersen?

— A fost un politician, nu? Un social-democrat, dacă nu mă înşel.

— Da. El făcea parte din Comisia parlamentară de control, însărcinată cu supravegherea serviciilor de informaţii. Gregersen era o stea în ascensiune, inteligent şi ştia să vorbească în faţa camerelor de luat vederi. Şi, dintr-odată, s-a sinucis. Era maniaco-depresiv. Soţia lui m-a sunat într-o seară la oră târzie şi m-a informat că a găsit un plic care îmi era adresat. Băuse şi era foarte nefericită. A spus că se uitase în plic şi zicea ceva despre un Danehof, sau, mai exact, de Danehof Est. Când am ajuns la ea acasă, se aruncase de la fereastră şi nu mai era nici urmă de plic.

— Şi, în tot acest timp, nu aţi găsit nimic!

— Nimic concret. Doar nişte urme discrete ale puterii. Şi nu au mai fost nici alte crime ori fapte violente. Însă am văzut multe pe parcursul anilor şi am trecut prin multe. Nu am înţeles mereu punerea în practică şi principiile care au stat la baza ei, de multe ori – asta ca să mă exprim cu foarte multă precauţie. Am auzit şi am văzut lucruri care nu ar fi trebuit să ajungă la mine. Nu uitaţi, eu îmi petrec multă vreme printre politicieni. Toate astea sunt fragmente adunate de-a lungul anilor. Împreună, ele formează mozaicul trecător al unei sfere a puterii. Dar uşa care să ducă la această sferă nu am găsit-o niciodată. Doar indicii despre cine face parte din ea.

— Hans-Otto Corfitzen?

Mossman încuviinţă din cap în tăcere.

— Da.

— Aţi avut şi dumneavoastră ocazia să ţineţi un discurs în Consiliu.

— Pură întâmplare, credeţi-mă.

— Şi pe cine aţi mai găsit?

— Printre alţii, pe avocatul Bergsøe… Corfitzen a fost motivul pentru care am avut grijă în trecut, pe căi foarte ocolite, ca Arvidsen să primească postul de grădinar şi de şofer la Nørlund. Din păcate, Arvidsen a început să dezvolte, cu timpul, un simţ propriu al afacerilor. A început să ceară bani pentru lucruri pentru care, în opinia mea, îl plătisem deja şi începuse să devină din ce în ce mai neclar cine era angajatorul lui, de fapt. Era el oare cârtiţa mea la Danehof? Sau devenise cârtiţa Danehofului la mine? Sau se poziţionase undeva între noi şi îşi urmărea propriul interes, anume banii? Sincer să fiu, habar nu am. Ultima dată, mi-a dat un semn la scurt timp după moartea lui Corfitzen. Voia să-mi vândă o înregistrare video senzaţională, la preţul de cinci milioane de coroane. Nu mai era zdravăn la cap. Am vrut să aflu detalii, dar, după aceea, nu am mai auzit nimic de el şi a murit.

— Poate că v-a povestit totuşi că avea ceva de-a face cu ministrul justiţiei?

— Asta e pură speculaţie!

— Atunci nu aţi ştiut nimic despre lista lui de observaţii şi despre faptul că şi el căutase acea încăpere?

— Nu, dar, fireşte, la început, mi-a mai spus câte una, alta. La urma urmei, asta era slujba lui! Câteva nume, cine venea şi cine pleca. Dar nu am de unde să ştiu dacă acele informaţii sunt credibile. Habar nu am avut că ministrul justiţiei se număra printre musafiri. Şi nici despre ceilalţi trei. Dar, cu siguranţă, mai sunt şi alte nume publice implicate în treaba asta – cu toţii oameni care joacă sau care au jucat în domeniul lor un rol esenţial.

— Şi nu îndrăzniţi să îi prezentaţi şefului dumneavoastră cazul?

— Asta e o întrebare sau o constatare?

I se păru să recunoască o scânteie de furie în ochii omului de la PET, însă vocea lui Mossman nu trăda deloc acest lucru.

— Mai degrabă o constatare, răspunse Oxen.

— Ei bine, lucrurile nu sunt mereu aşa cum par. Dacă vrei să dobori copaci înalţi, atunci trebuie să îţi procuri, mai întâi, un echipament cum se cuvine. Şi, după aceea, trebuie să fii al naibii de precaut, fiindcă altminteri s-ar putea să se sfârşească prost. Când mă gândesc la eficienţa de care a dat dovadă, până acum, Danehoful, am un sentiment foarte neplăcut. Toate dovezile trebuie să fie sută la sută inatacabile. Aşa cum v-am demonstrat-o şi în baza micului nostru experiment imaginar. Deocamdată, nu am nimic în mână. Doar dacă…

— …eu vă dau frumos înregistrarea video. Atunci Danehoful, ministrul justiţiei – şi dumneavoastră – veţi fi cu toţii, în sfârşit, mulţumiţi. Dar indiferent cum: fie este treaba asta incredibil de inteligent gândită şi perfect pusă în practică, fie aţi inventat o poveste extrem de bună. Pare un ecou?

Mossman îşi ridică mâinile cu resemnare şi pufni cu greu, ca şi cum ar fi gata să renunţe definitiv la încercarea de a-şi face auzită solicitarea.

— Sunteţi sceptic, Oxen. Dar… Fireşte că aveţi toate motivele să fiţi. Nu pot face mai mult decât să vă asigur că lucrurile stau exact aşa cum vi le-am prezentat.

— Faceţi şi dumneavoastră parte din Danehof? Sunteţi unul dintre ei?

Axel Mossman clătină din cap în tăcere.

— Nu.

Oxen întinse mâna după carafa cu apă, îşi umplu din nou paharul şi bău o înghiţitură. Nu mai spuse niciunul nimic. Şeful PET-ului stătea pe speteaza scaunului, lângă pat, picior peste picior, aidoma unui om care îşi jucase ultima carte. Ce se va întâmpla cu toată povestea aceasta nu mai ţinea de puterile lui. Sau pusese experimentatul şef al serviciului secret numai unul dintre aşi jos, unul din mulţii pe care îi ţinea bine ascunşi în mânecă? Era cu mult prea versat ca să i se poată citi ceva pe chip.

— Dacă nu faceţi dumneavoastră parte din Danehof, atunci cine?

Mossman dădu din umeri.

— Tocmai asta încerc să aflu şi eu! Dar chiar dacă voi reuşi să-l dobor pe Rosborg, nu ar fi cel mai bun punct de pornire. Aş ajunge în imposibilitatea de a-i găsi pe ceilalţi. Aici este vorba, la urma urmei, şi despre o anumită sincronizare.

— Dar cineva care este foarte apropiat a divulgat informaţii. Altminteri, Danehoful nu ar fi putut să facă de fiecare dată aşa de repede curat.

— Eu însumi l-am informat pe ministrul justiţiei în repetate rânduri. În cazul Bergsøe şi în chestiunea Corfitzen. M-a convocat la minister doar pentru acest motiv. Este şeful meu direct.

— Ştiu treaba asta! Dar mai sunt şi alte lucruri, o grămadă de detalii folositoare. De exemplu, cum de au apărut amicii noştri cu cagule la Nørlund, exact atunci când am găsit noi încăperea? I-a chemat oare Franck, atunci când a plecat să aducă scara?

— Prostii! Margrethe este curată ca zăpada proaspătă. Foarte loială.

— Şi mâna dumneavoastră dreaptă, Rytter?

— El nu ştia că dumneavoastră şi Margrethe aţi căutat ceva în castel. Nimeni nu a ştiut de treaba asta. Nu am şi nici nu am avut vreodată un motiv să mă îndoiesc de Rytter.

— Aşadar, revenim… la dumneavoastră…

— Oxen, ne învârtim în cerc. Este o discuţie foarte obositoare.

Mossman nu-şi mai putu ascunde nemulţumirea.

— Individul acela care ne-a urmărit până la drumul naţional… Sunt destul de sigur că unul dintre gloanţele mele l-a atins, dacă nu mai rău. Ştiţi pe cineva care a dobândit brusc o rană la mâna dreaptă sau la umăr?

— Nu. Niciun fel de răni la niciun fel de braţe şi nici în rest. O aveţi sau nu o aveţi? Şi, dacă da, mi-o daţi sau nu?

Ajunseră de bună seamă la capătul drumului. Şeful PET-ului se aplecă din nou în faţă şi îl privi în ochi. Ultimul apel al unui bărbat suferind, care a

eşuat în arhipelagul puterii? Sau totuşi un lup, căruia îi curgeau deja balele?

— Nu mai am decât o singură dorinţă: vreau să fiu lăsat în pace. De Danehof, de PET, de întreaga lume. Pur şi simplu, vreau să mi se dea pace! Dar mai întâi aş vrea să dorm puţin, deci dacă aţi fi aşa de amabil…

— Ei bine, atunci poate că altădată…

Mossman se ridică şi îşi luă rezervat rămas-bun, cu o strângere de mână. După care uriaşul de la PET făcu stânga-mprejur şi se îndreptă greoi spre uşă.

— Încă ceva…

Oxen se ridică, când Mossman deschise uşa.

— Da?

— Nu ar fi trebuit să-mi ucideţi niciodată câinele. Niciodată.

— Însănătoşire grabnică, Oxen!

Şeful Serviciului de informaţii interne dădu scurt din cap şi trase uşa în urma lui.

64

Scrisul de mână era caligrafic, literele erau neobişnuit de egale şi de frumos trasate. Cel mai fidel servitor al Danemarcei de pe scena diplomaţiei universale, Hans-Otto Corfitzen, stăpânise arta caligrafiei. Şi fusese un maestru al formulărilor, chiar dacă stilul lui era uşor învechit şi pompos.

Pe prima pagină, Corfitzen scrisese o urare de bun venit a Noului An:

> *Se poate denumi, pe bună dreptate, ironie a sorţii. Trăim într-o lume modernă, foarte tehnicizată, însă instituţia noastră medievală nu a fost niciodată mai importantă decât astăzi – prin spiritul şi prin faptele ei. Şi în anul următor, Danehof Nord, Sud şi Est vor lucra intens la îndreptarea ţării noastre în direcţia corectă, atât din punct de vedere politic, cât şi moral.*

Oxen citi în diagonală hârtiile disparate care cuprindeau însemnările de la Anul Nou până în mai. Parcursese de două ori conţinutul vechii mape din piele. Cândva, cineva va descoperi – cei care au avut grijă ca totul să dispară fulgerător din ascunzătoarea subterană a lui Corfitzen – că ceva lipseşte. Şi atunci va fi iadul pe pământ!

Însemnările din februarie se învârteau în jurul unui fapt arhicunoscut lui Oxen.

> *Astăzi, 18 februarie, am primit tragica veste că Hannibal Frederiksen a murit în urma unui accident de circulaţie, în Spania. Noi suntem convinşi că acest accident a fost provocat intenţionat. Frederiksen se afla în drum spre aeroport, pentru a-l primi pe reprezentantul nostru.*
>
> *Separe că ne confruntăm cu o problemă cauzată de fapta nebună a ministrului nostru al justiţiei, Ulrik Rosborg (vezi însemnările din octombrie ale anului precedent). Tocmai acea situaţie trebuia discutată cu Frederiksen.*

Hannibal Frederiksen (activ) a participat cu mult zel, timp de treizeci şi unu de ani, la activităţile noastre şi făcea parte dintre personalităţile marcante ale cercului nostru. Fireşte, văduva lui va primi o pensie anuală.

Îi vom păstra pe veci o amintire pioasă lui Hannibal Frederiksen.

Recuperarea mapei din piele fusese o joacă de copil. Oxen intrase în biroul secretarei lui Corfitzen, doamna Larsen, îi pusese o serie de întrebări neînsemnate şi îşi luase la revedere cu cuvintele:

— Mulţumesc, găsesc singur drumul spre ieşire!

Pe acest drum spre ieşire, făcuse însă un mic ocol până la raftul cu cărţi din salon, ascunsese mapa sub pulover, traversase şanţul de apărare şi o ştersese de la Nørlund!

Oxen făcuse o descoperire extrem de interesantă. În luna martie avusese loc încă o crimă. Citise de mai multe ori acel pasaj, pentru a fi foarte sigur că interpretase corect. Cu discreţie maximă, Corfitzen scrisese următoarele:

La 12 martie a trebuit să ne luăm rămas-bun, după cincizeci şi unu de ani, de la stimatul nostru membru (pasiv), fostul director de bancă Simon Skovgaard, de nouăzeci şi unu de ani, din Copenhaga. A fost înmormântat la biserica Helligând. Skovgaard dădea ceva semne de bătrâneţe şi reprezenta, aşadar, un pericol destul de mare. Fiindcă soţia lui Skovgaard a răposat de ceva vreme, nu mai sunt necesare niciun fel de plăţi. Îi vom păstra pe veci o amintire pioasă lui Simon Skovgaard.

Ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru: Danehoful scurta lista membrilor pasivi, când exista riscul ca bătrânii să-şi dea drumul la gură, din cauza senilităţii.

Îi veni imediat în minte povestea lui Mossman despre Ryttinger, bătrânul director care fusese împuşcat, în urmă cu mulţi ani, aparent de un

spărgător. Conform spuselor lui Mossman, Ryttinger avea un început de demenţă. „Ameninţare a securităţii”… Despre aceasta era vorba.

În aprilie existau o serie de însemnări, în principal de natură politică, referitoare de bună seamă la o iniţiativă a guvernului:

> *Între timp, am reuşit să impunem ideea că pe viitor personalul calificat din străinătate va putea avea acces mai uşor la piaţa forţei de muncă daneze şi, în afară de aceasta, am creat nişte stimulente financiare însemnate, pentru ca munca să fie apreciată din nou în ţara noastră. Ceea ce ne lipseşte este o discuţie dură, legată de politica impozitelor, care le răpeşte cetăţenilor noştri şi ultimul imbold de a lucra. În anul viitor, vom face tot posibilul, pe plan politic, să provocăm anumite schimbări în privinţa poverii impozitelor asupra populaţiei Danemarcei.*

Frunzări mai departe în luna mai. Acolo erau notate o descriere detaliată a morţii lui Mogens Bergsøe, precum şi măsuri de siguranţă, care fuseseră luate împotriva a ceea ce mereu îngrijoratul Hans-Otto Corfitzen considerase „o ameninţare izolată a primului cerc Nord pe fondul deplorabilei morţi a domnişoarei Zakalskyte”.

Sări la ultima pagină şi citi rândurile pe care Corfitzen le aşternuse pe hârtie, înainte ca el însuşi să devină o „ameninţare izolată”:

> *Organizaţia noastră lucrează asiduu la localizarea ameninţării. După ce ne-am decis pentru o soluţie finală, legată de cele două musafire ale adunării noastre din luna octombrie, am considerat acest risc ca fiind eliminat. Din păcate, m-am înşelat.*
>
> *În timp ce scriu aceste rânduri, la Nørlund patrulează oameni aleşi pe sprânceană. Mă blestem pe mine însumi că o chestiune aşa de banală a putut să aibă asemenea consecinţe şi îmi asum întreaga răspundere pentru treaba asta.*

De îndată ce vom încheia această afacere, intenţionez să îmi regândesc serios poziţia în cadrul Danehofului şi să cedez scaunul meu unor persoane mai tinere.

Puse însemnările ologrefe ale lui Corfitzen înapoi în mapa din piele, pe aceasta o băgă într-un plic cu bule antişoc pe care îl adresă Muzeului Nyborg, cu specificaţia „a se preda personal directorului muzeului, domnul Malte Bulbjerg”. Nu trecu niciun expeditor. Pentru un istoric al cărui domeniu de studiu era în mod special Danehoful, conţinutul acestei scrisori era comparabil, probabil, cu o privire asupra Sfântului Graal. Cu atât mai mult, cu cât Malte Bulbjerg intenţiona să înceapă în anul următor o lucrare ştiinţifică mai cuprinzătoare despre Danehof.

Multe dintre foile disparate ale lui Corfitzen reprezentau o mică relatare explozivă, chiar dacă nu completă, a ultimelor evenimente. Crima pe care o avea pe conştiinţă ministrul justiţiei era, de pildă, amintită doar ca „faptă nebună”. Oxen înlăturase din mapă materialul cel mai exploziv pentru a nu fi detonat direct sub nasul amabilului istoric.

Era vorba de trei pagini. Prima dintre ele era o listă la zi a membrilor actuali, activi pe viaţă, ai Danehofului Nord. Era vorba despre cincisprezece persoane, exclusiv bărbaţi, împărţiţi în trei grupe a câte cinci, în primul, al doilea şi al treilea cerc.

Cea de-a doua pagină era o listă a membrilor pasivi, pensionaţi ai Danehofului Nord, iar cea din urmă, un raport de informare despre decesele din ultimele luni. În afară de Frederiksen şi de Bergsøe, mai apăreau aici alţi doi bărbaţi, în vârstă de şaptezeci şi nouă şi, respectiv, nouăzeci şi unu de ani. Primul murise de moarte naturală, iar cel de-al doilea, directorul de bancă, fusese puţin ajutat.

Oxen luă al doilea teanc de hârtii şi le bagă, împreună cu lista membrilor, într-un alt plic, pe care era trecută adresa lui L.T. Fritsen, din Amager. Erau

copiile însemnărilor lui Corfitzen, pe care el le făcuse la copiatorul hotelului.

Acum nu mai trebuia decât să ducă la poştă cele două scrisori.

După aceea, va scoate banii din geamantanul pe care îl îngropase în apropierea fostei sale tabere şi îşi va lua, pentru ultima dată, rămas-bun de la Domnul White.

Apoi mai avea de îndeplinit o obligaţie, pe care nu o mai putea amâna. Convorbirea la telefon cu Ieva. Îi promisese că o va ţine la curent şi acum nu se mai putea ocoli durerosul adevăr, că nu îşi va mai vedea vreodată surorile ei mai mari, Virginia şi Simona.

Însă, înainte să poată întoarce spatele întregii poveşti, mai trebuia să scape cu bine şi de petrecerea de mâine de la Comisariatul Poliţiei din Aalborg. Numai gândindu-se la toţi acei mulţi oameni şi i se făcea rău. Dar el avea un motiv foarte special pentru care îşi va face totuşi apariţia.

Ziua de mâine va fi, de fapt, şi ziua despărţirii de Margrethe Franck, de femeia care îi fusese aproape ca nimeni altcineva în ultima vreme. Dacă se gândea la asta, ea fusese într-adevăr o companie foarte plăcută.

Vorbiseră la telefon în urmă cu câteva ceasuri. Franck îi propusese să-l conducă la petrecere şi să stea şi ea la Rold Storkro, unde el încă mai locuia. Ar putea să meargă împreună la masă şi să bea un pahar de vin, să tragă o linie la această afacere şi să îşi ia rămas-bun.

El îi acceptase propunerea. Nu putea altfel. Dar numai gândindu-se la toate acestea şi îl apuca panica.

Puteau să mai discute despre înscenări şi despre intenţii, dar acestea nu mai erau acum importante, fiindcă, în principiu, totul se derulase în cadrul unor convenţii acceptate.

Fireşte că ştia că Franck reprezenta o momeală de-a dreptul perfectă, amputată. Asta o intuise Mossman de la bun început.

Soldatul şi ciunga, suferind de şoc posttraumatic… Îţi puteai imagina un duo mai bun? Putea oare să existe şi mai multă înţelegere reciprocă?

Era aşa de banal. Dar, într-un anumit punct, balanţa se înclinase în favoarea lui şi comportamentul suspect al lui Mossman a avut rolul său în toată povestea asta. În clipa în care, în cele din urmă, încheiaseră alianţa, Franck se ţinuse de cuvânt.

Nu o va acuza niciodată pe Margrethe Franck că l-ar fi lucrat pe la spate. El, dimpotrivă, obţinuse fără ştirea ei o copie a acelei înregistrări video. Aşadar, ea ar fi cea mai în măsură să-i facă reproşuri. Dar şi ea va proceda exact ca el.

Acestea erau regulile jocului.

65

Fu cuprins de un sentiment de neliniște, când murmurul bâzâitor al masei de oameni ajunse la el aidoma unei unde de șoc.

Se afla pe ultimele trepte, pe drum spre încăperea cea mare a Comisariatului Poliției din Aalborg. Putea vedea ușa de la capătul coridorului, care se deschidea și se închidea mereu. Era o forfotă continuă, oamenii intrau și ieșeau, în marea lor majoritate intrau.

— Ești așa de… tăcut. Și de supărat. S-a întâmplat ceva?

Franck îi strânse mâna dreaptă, cea sănătoasă. Luase un pumn de pastile de durere pentru a putea lăsa acasă bandajul în care, după operație, își purta brațul stâng. Nu dorea să atragă și mai mult atenția.

— Nu, e doar… din cauza acestor oameni. Din cauza aglomerației! Nu mă simt bine aici.

— Atunci stai lângă ușă, ca să poți să mai ieși din când în când afară?

Franck îl strânse din nou de braț. Poate că își dădea seama ce simțea.

După cum se înțeleseseră, ea îl așteptase în parcare. Cool și atractivă, în niște blugi prespălați, cu cizme lungi, maro, și o jachetă scurtă din piele, ușor ponosită, cu gulerul ridicat, ca protecție împotriva vântului. Ochelarii de soare și-i purta deasupra părului extravagant și scurt. Avea un ruj violet și șarpele urca din nou pe urechea stângă.

Îl îmbrățișase și îl sărutase ușor pe obraz. Și părea să se bucure sincer că îl vede.

Se duceau la petrecerea comisarului-șef al poliției, a cărei zi de naștere, șaizeci de ani, cădea numai bine în acea vineri.

Oxen fusese invitat prin Axel Mossman. Comisarul-șef, Max Bøjlesen, era în continuare, în ciuda a tot și a toate, un gunoi ordinar și nu îl căutase personal.

Conform spuselor lui Mossman, Bøjlesen dorea să se folosească de acel prilej şi să îi anunţe pe toţi că ancheta cazului Corfitzen, cu diferite ramificaţii, se încheiase. Dorea să închidă oficial investigaţiile şi să le mulţumească apoi oamenilor săi, dacă tot erau aşa de mulţi prezenţi acolo, cu gustările în mână. Bøjlesen îl rugase în mod special pe şeful PET-ului să îl întrebe pe Oxen dacă poate să ia parte la petrecere.

Să vrea oare Bøjlesen să cedeze după atâţia ani şi să îşi ceară scuze? Sau avea gânduri ascunse?

Franck deschise uşa şi freamătul mulţimii care se plimba de colo colo, fără nicio noimă, era insuportabil. Oxen se lipi imediat de perete. Încercă să arunce o privire în jur, dar, în faţa ochilor săi, totul fremăta.

Totul bâzâie, e gălăgie, totul cotcodăceşte şi piaţa e plină de praf.

În Girishk, în Musa Qala, în Kabul, în vecii vecilor.

Un organism uriaş, viu, praful pulsează pretutindeni, aerul freamătă. O sarcină ce nu putea fi îndeplinită, aceea de a supraveghea totul.

— Bravo 17, nimic suspect, continuăm dincolo în partea de vest. Recepţie.

— Bravo 15, şi aici totul liniştit. Terminat.

Printre tarabele din piaţă, clienţi, bărbaţi şi femei cu voal pe faţă, printre adulţi şi printre copii cu membrele smulse de bombe, aşa de mulţi, la naiba, invalizi fără… un braţ, un picior, o familie. Aşa mulţi prieteni, aşa mulţi duşmani nevăzuţi…

— Dacă nu te simţi bine, ieşi. Nu trebuie să te simţi obligat!

Franck îi puse mâna pe umăr.

— Revin imediat, trebuie doar să salut pe cineva, continuă ea, îi zâmbi şi dispăru în mulţime.

Rămase locului pentru o clipă, se lipi cu spatele de perete, uitându-se după cel pentru care venise

acolo. Şi acesta se găsea ceva mai departe, la o masă cu băuturi: Martin Rytter, mâna dreaptă a lui Mossman.

Oxen mai aşteptă câteva secunde, până se simţi din nou stăpân pe situaţie şi până ce mintea i se limpezi. După care îşi croi drum până la şeful executiv al PET-ului, care era adâncit într-o discuţie cu doi domni. Fără să ezite, intră în vorbă cu el şi îi întinse mâna.

— Bună, Rytter, zise el. Uite că ne vedem din nou, spre norocul nostru în nişte circumstanţe mai plăcute.

Îi strânse mâna şefului de la PET şi, concomitent, prinse cu cealaltă mână antebraţul lui drept şi îl apăsă în acelaşi timp cu putere. Un salut călduros ca între prieteni vechi, care nu s-au mai văzut de mult timp. Gestul îl luă pe Rytter pe nepregătite, dar atenţia lui Oxen se îndreptase spre altceva: era sigur că pe sub stofa subţire a sacoului simţise o uşoară ridicătură, ceva neted, ceva tare. O bucată mai lată pe braţ şi, după aceea, se simţea din nou moale, ţesut şi muşchi. Să fie oare un bandaj? Un bandaj serios la antebraţul drept? Şi nu se auzise de pe buzele lui Rytter un uşor geamăt de durere în clipa în care Oxen îl apăsă?

Chipul lui Rytter se schimonosi puţin. Abia vizibil. Asta dacă nu erai atent.

— Bună ziua, Oxen. Şi mulţumesc pentru buna colaborare, ar trebui să adaug.

Oxen lăsă strânsoarea mai moale şi avu impresia că recunoaşte uşurarea pe chipul lui Rytter.

— Mulţumesc, asemenea.

— Ei, atunci putem să încheiem diversele investigaţii, chiar dacă mai rămân fără răspuns câteva întrebări. Dar de ele ne vom ocupa mai târziu, zise Rytter.

— Da, faceţi treaba asta! Eu sunt ca şi plecat. Încă ceva: nu ar fi trebuit să-mi omorâţi câinele…

Îl privi sfredelitor pe Rytter. Bărbatul îşi ridică mirat sprâncenele.

— Câinele dumneavoastră? Spuneţi-mi, vă rog, sunteţi beat? Sau aţi fumat ceva?

Îl lăsă nedumerit pe Rytter şi se retrase din nou la locul lui de lângă perete. La scurt timp după aceea, un chelios ţinu o prelegere plicticoasă de pe un mic podium, în care îl felicita pe Bøjlesen, la împlinirea vârstei de şaizeci de ani, pentru nenumăratele rezultate excelente de pe parcursul carierei sale. Oxen nu asculta, ci căuta fără succes capul blond al lui Franck.

— Ei, nu se poate una ca asta. Bună ziua, Oxen!

Inspectorul Grube rămase locului în faţa lui.

— Bună ziua, Grube!

— Ce vă mai face umărul? Am auzit că…

Grube amuţi când Bøjlesen se urcă pe podium. Comisarul-şef luă microfonul din stativ. Le ură bun venit oaspeţilor săi şi mulţumi pentru cuvintele amabile, apoi se destăinui mulţimii cum era să împlineşti şaizeci de ani şi să ai încă chef de tot circul acela.

Inspectorul ascultă foarte concentrat cuvintele şefului său. Oxen se uită din nou după capul blond al lui Franck. Când îşi îndreptă din nou atenţia asupra chipului lui Bøjlesen, sărbătoritul spunea:

— Dacă tot ne-am adunat astăzi aici, aş dori să mă folosesc de acest prilej şi să vă transmit că, în sfârşit, putem pune la dosarele clasate una dintre cele mai grele anchete din ultimii ani. Cazul legat de moartea fostului ambasador Hans-Otto Corfitzen a cerut desfăşurare de forţe enormă şi fiecare dintre noi a muncit din plin. Pentru acest succes fenomenal doresc să mulţumesc acum fiecăruia dintre voi! Am vorbit la telefon abia în această dimineaţă cu ministrul justiţiei, Ulrik Rosborg. M-a rugat să vă transmit salutul său şi mulţumirile pentru extraordinara muncă pe care aţi depus-o. Dacă e să insist acum ceva mai mult asupra acestei anchete, atunci fac asta deoarece ea reprezintă un exemplu minunat pentru ceea ce putem realiza dacă departamentele noastre conlucrează. Am avut o

colaborare excepţională aici în Aalborg cu PET-ul şi am tras, într-adevăr, cu toţii la acelaşi jug. Este…

— Ce tâmpenii vorbeşte ăsta? PET-ul a lăsat obloanele jos, mârâi Grube şi clătină din cap.

— Şi, de aceea, mulţumirile mele se îndreaptă în mod special către şeful PET-ului, care este şi el astăzi printre noi: Mulţumesc, Axel, continuă Bøjlesen de sus de pe podium.

După o scurtă pauză, sărbătoritul continuă cu un nou şi neaşteptat elan:

— De mare ajutor în acest răstimp ne-a fost şi, haideţi să-i spunem, un colaborator „extern”, pe care l-am suspectat în primele stadii ale anchetei pe nedrept. De fapt, cu mai mulţi ani în urmă, am avut plăcerea de a fi superiorul acestui bărbat, înainte de a se fi decis să îmbrăţişeze o altă carieră. În mod normal, noi nu ne recompensăm oamenii, dar, astăzi, mi-ar face o deosebită plăcere…

Lui Oxen nu-i venea să-şi creadă urechilor. Se lipi de perete, se strecură printre trei, patru oameni străini şi se furişă afară din încăpere prin uşa deschisă.

— …tocmai în acest loc facem o excepţie şi am procurat câteva sticle de vin roşu de calitate, pe care aş dori să i le înmânez cu această ocazie. Pentru asta, vă rog să urcaţi pe podium alături de mine, Niels Oxen, pentru ca toată lumea…

Oxen se grăbea de-a lungul culoarului şi începu să alerge pe trepte în jos.

— …să vă poată saluta intrarea în rândurile noastre şi să vă poată mulţumi. Aplauze, vă rog!

Sări mai multe trepte odată. Vocea prefăcută a lui Bøjlesen încă se mai auzea din difuzoare.

— Niels Oxen, vreţi să fiţi aşa de amabil să veniţi sus, alături de mine? Din câte am fost informat, ar trebui să fiţi astăzi prezent aici, nu-i aşa? Niels Oxen? L-a văzut oare cineva pe Niels Oxen?

66

Era o seară obişnuită de iunie. Se opri în capătul unei străduţe, la o intersecţie cu semne rutiere decolorate. Se aşeză pe taluz şi îşi dădu jos bereta.

Soarele serii era aidoma unei piei aurii peste câmpuri şi arunca nişte umbre lungi. Vântul, care bătea peste Aalborg, atunci când o întâlnise pe Margrethe Franck în parcare, se liniştise între timp.

Trecuseră şase ceasuri de când fugise de la Comisariatul Poliţiei, sugrumat de frica de mulţime şi determinat să o ia brusc la goană din cauza ipocriziei incredibile a comisarului-şef, cu care nu dorea să aibă de-a face.

Sărise în primul taxi şi o luase pe cel mai scurt drum spre hotel.

Acolo se aşezase la masă şi încercase să-i scrie o scrisoare lui Franck, dar, pur şi simplu, nu reuşi. După trei încercări, îşi băgă biletele mototolite în buzunare şi se mulţumi doar cu:

Dragă Margrethe, îmi pare rău.

Apoi îşi luă rucsacul cu bunurile sale şi cu banii de la Mossman. Lăsă uşa camerei întredeschisă, pentru ca ea să poată găsi biletul, după care plecă. Cu braţul stâng în bandajul de după gât, în rest, cât de cât, nevătămat. Prin Rold Skov şi mai departe, peste câmpuri, pe cele mai înguste drumuri pe care le va putea găsi.

Avea toate motivele să-şi facă serioase probleme. În acea clipă, o copie a CD-ului cu filmarea se găsea în atelierul lui L.T. Fritsen, în Amager. Povestea cu e-mailul automat fusese doar o cacealma. Dar, dacă dorea să aibă linişte, atunci trebuia să-şi însuşească cât mai repede cu putinţă cunoştinţele necesare pentru a realiza acel scenariu.

Se gândise zile întregi ce s-o fi ales de Danehof Nord aşa, dintr-odată. Şi unde se găseau, oare, Danehof Sud şi Danehof Est. În total, patruzeci şi

cinci de membri, risipiţi în întreaga ţară. El ştia identităţile celor cincisprezece care conduceau Danehof Nord. Se întrebase mereu: cine să fie, oare, ceilalţi treizeci, care formează această elită medievală?

Ce fel de oameni să fie ei? Oare băgau şi ei mâna adânc, în fundul rafturilor de la supermarket şi îşi alegeau cele mai proaspete produse? Şi nu era, într-adevăr, nimeni printre ei, căruia, de exemplu, gândindu-se la soarta bătrânului director de bancă, să nu-i tremure mâinile?

Treaba aceea nu fusese nimic altceva decât crimă cu premeditare. Şi nu se întâmplase pentru prima dată. Chiar şi în chestiunea cartelului şi în cazul marii trădări a secretului, ei se folosiseră de acest mijloc – asta în cazul în care el interpretase bine rapoartele anuale. Şi, dacă Axel Mossman spunea adevărul, atunci şeful PET-ului văzuse chiar cu ochii lui cuvântul „Danehof", mâzgălit cu sângele unui bătrân muribund.

Se gândise cât de înspăimântător era faptul că cineva putea să aibă aşa de multă putere, încât să şteargă, pur şi simplu, realitatea cu buretele. Şi, în afară de asta, cât era de grotesc că ministrul justiţiei scăpa nevătămat! Cum de se putuse ajunge aşa de departe?

Şi, cu toate acestea… Cu fiecare kilometru, pe care îl lăsa în urma lui, se simţea mai uşor. Ajunse la următoare răscruce. Mâine va fi o altă zi. Atunci se va întoarce realitatea cu grozăviile ei şi el va înţelege că ceea ce tocmai făcea nu era nimic altceva decât o „retragere tactică". Duşmanul va rămâne, în continuare, acolo, în depărtări.

Prin tufişuri se auzeau cântând păsări. Grânele străluceau în lumina apusului şi câteva vaci păşeau greoi peste o păşune.

Numele localităţilor de pe indicatoare nu îi spuneau nimic.

— Ei, Domnule White, bătrâne prieten, ce părere ai? La dreapta, la stânga sau drept înainte?

Nu ştia cui să i se adreseze sau încotro să se îndrepte. Ştia doar că era foarte departe, sus, în nord. Şi să o ia spre sud fusese singurul lucru care i se păruse rezonabil.

Epilog

De formaţie, sunt jurnalist. Poate că aşa se explică şi dorinţa mea de a afla dacă în ficţiune există şi fapte reale. Şi dacă da, unde anume? Pentru cei care au aceleaşi curiozităţi ca şi mine:

Istoria Nørlund Slot seamănă cu cea din povestea mea, dar el nu a aparţinut niciodată unei familii Corfitzen şi se află astăzi în posesia Fundaţiei Nørlund.

Crucea de Vitejie este cea mai nouă şi cea mai înaltă distincţie militară din Danemarca, acordată pentru misiuni deosebite. Într-adevăr, ea a fost acordată o singură dată, pe 18 noiembrie 2011. Atunci regina Margareta i-a înmânat crucea sergentului Casper Westphalen Mathiesen.

Danehoful a existat într-adevăr la Nyborg. M-am străduit să-i redau istoria într-o formă prescurtată. În ciuda poziţiei de putere singulare şi fascinante pe care o avea în Evul Mediu, acesta ocupă un loc surprinzător de modest în cărţile de istorie.

Întâmplările care au dus în roman la moartea lui Bo „Bosse” Hansen în timpul marii ofensive a croaţilor sunt inspirate de cele în care şi-a pierdut viaţa sergentul Claus Gamborg, la 4 august 1995, fiind primul soldat danez în trupele ONU, care a decedat în luptă deschisă. Gamborg a fost onorat postum pentru vitejia sa.

Ficţiunea şi realitatea se întâlnesc în acel punct, pentru a putea realiza scurte schiţe ale unor momente din grozăviile Războiului din Balcani.

Pe parcursul anilor, au existat discuţii legate de moartea lui Gamborg şi au fost criticate deciziile care au dus la această tragedie. În realitate, în cazul lui nu a fost niciodată vorba despre o comisie de anchetă.

JENS HENRIK JENSEN

VIRTUAL
VP
PROJECT

Primul thriller din Trilogia Oxen, *Prima victimă*, apărut în anul 2012, spune povestea unui fost soldat de elită din armata daneză, Niels Oxen, care se retrage într-o pădure din lutlanda, pentru a scăpa de demonii săi interiori. După o vizită la Castelul Nørlund, Oxen devine principalul suspect de uciderea proprietarului acestuia, influentul Hans-Otto Corfitzen, și singura sa șansă de a scăpa de acuzații este să se implice în găsirea vinovaților.
„*Oxen – Prima victimă* este o piatră de hotar în literatura polițistă daneză."
Arne Mariager, *Jyske Medie*
„Jens Henrik Jensen este un autor de thrillere experimentat [...] care știe să povestească, să creeze atmosferă și suspans. Cu alte cuvinte [...], tot ceea ce trebuie pentru un thriller reușit."
Peter Hagmund, *Fyens Stiftstidende*
„Stilul lui Jens Henrik Jensen este energic și interesant, nu are cum să nu te captiveze."
Katinka Bruhn, *Weekendavisen*
virtual project

[1] Câini spânzuraţi (în limba engleză).

CUPRINS

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37

38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
Epilog

Table of Contents

1	2
2	4
3	9
4	12
5	16
6	18
7	24
8	26
9	30
10	35
11	38
12	43
13	48
14	56
15	60
16	63
17	70
18	77
19	86
20	92
21	98
22	104
23	110
24	122
25	125
26	136
27	141

28	152
29	159
30	169
31	174
32	180
33	186
34	192
35	200
36	203
37	210
38	216
39	221
40	233
41	242
42	244
43	258
44	264
45	277
46	289
47	298
48	307
49	311
50	319
51	325
52	332
53	340
54	345
55	349
56	358
57	367

58 379
59 385
60 393
61 402
62 412
63 417
64 430
65 436
66 441
Epilog 444